Jules Verne

Vulcanul de aur

EDITURA ION CREANGĂ

Proiectul RI - Jules Verne 2010

Jules Verne

12

Jules Verne

VULCANUL DE AUR

în româneşte de Paula Găzdaru

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREŞTI, 1976

PARTEA ÎNTÂI

I
UN «UNCHI DIN AMERICA»

La 17 martie al antepenultimului an din secolul trecut, poştaşul de serviciu pe strada Jacques-Cartier, din Montreal, lăsă la numărul 29 o scrisoare adresată domnului Summy Skim.

Scrisoarea glăsuia astfel:

Maestrul Snubbin prezintă salutări domnului Summy Skim şi-l roagă să treacă fără întârziere pe la biroul său, pentru o problemă care-l interesează.

În ce problemă voia oare notarul să stea de vorbă cu domnul Summy Skim? Ca toată lumea din Montreal, acesta cunoştea pe maestrul Snubbin, om foarte de treabă şi bun sfătuitor. Canadian prin naştere, el ţinea cel mai bun birou de notariat din oraş, cel care, cu şaizeci de ani în urmă, aparţinuse faimosului maestru Nick, pe adevăratul lui nume Nicolas Sagamore, notarul acela de origină huronă, amestecat, din dragoste de patrie, în teribila afacere Morgaz, afacere cu un deosebit răsunet prin 1837[1].

Domnul Summy Skim rămase cam uimit la primirea scrisorii maestrului Snubbin. Se grăbi să răspundă invitaţiei; o jumătate de ceas mai târziu, sosea în piaţa Bon-Secours şi era introdus în cabinetul notarului.

— Bună ziua, domnule Skim, îi spuse acesta, ridicându-se. Îngăduiţi-mi să vă prezint omagiile mele...

— Şi eu pe ale mele, răspunse Summy Skim, luând loc lângă masă.

— Sunteţi primul la întâlnire, domnule Skim...

— Primul, maestre Snubbin? Aşadar, nu m-aţi convocat numai pe mine?

---

1 Povestirea acestei drame constituie subiectul unui roman intitulat «Famille-sans-nom», din seria «Călătorii extraordinare» de Jules Verne. (n.a.)

— Vărul dumneavoastră, domnul Ben Raddle, trebuie că a primit o scrisoare identică, răspunse notarul.

— În cazul acesta, e mai bine să spuneţi «va primi» în loc de «a primit». Ben Raddle lipseşte în prezent din Montreal, declară Summy Skim.

— Se întoarce curând? întrebă maestrul Snubbin.

— Peste trei-patru zile.

— La naiba!

— Comunicarea pe care doriţi să ne-o faceţi este, aşadar, urgentă?

— Într-un fel, da, răspunse notarul. În sfârşit, am să vă spun despre ce-i vorba, urmând ca, îndată ce se va întoarce domnul Ben Raddle, dumneavoastră să-l înştiinţaţi despre cele ce am datoria să vă comunic.

Notarul îşi puse ochelarii, frunzări câteva hârtii împrăştiate pe masă, luă un plic, scoase din el o scrisoare şi, înainte de a-i citi conţinutul, spuse:

— Domnul Raddle şi dumneavoastră, domnule Skim, sunteţi nepoţii domnului Josias Lacoste, nu-i aşa?

— Întocmai, era frate cu mama mea şi cu a lui Ben Raddle; dar, de la moartea lor, de acum şapte sau opt ani, am întrerupt orice legături cu unchiul Josias. Între noi s-au ivit nişte probleme de ordin bănesc, el a părăsit Canada, plecând în Europa... într-un cuvânt, de atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă şi nu ştim ce s-a întâmplat cu el....

— A murit, declară maestrul Snubbin. Tocmai am primit vestea morţii sale, survenită la 26 ianuarie.

Deşi între Josias Lacoste şi familia sa încetase de mult orice legătură, această veste îl impresiona pe Summy Skim. Vărul său Ben Raddle şi cu el nu mai aveau nici tată, nici mamă, şi, fiind amândoi copii unici la părinţi, reprezentau unul pentru celălalt singura rudă, uniţi în acelaşi timp printr-o prietenie frăţească. Summy Skim se gândea că din tot neamul nu mai rămâneau acum decât el şi Ben. Încercaseră în
repetate rânduri să afle ce s-a întâmplat cu unchiul lor, regretând că acesta rupsese orice legătură cu ei. Nădăjduiau să-l revadă într-o bună zi, dar iată că moartea zădărnicea acum totul.

Josias Lacoste, om cam ursuz din fire, avusese întotdeauna înclinaţii spre aventură. Trecuseră douăzeci de ani de când plecase din Canada, cutreierând lumea în căutarea norocului. Necăsătorit, acesta avea o mică

avere pe care nădăjduia s-o rotunjească lansându-se în afaceri, îşi realizase visele? Ori nu cumva se ruinase, cu binecunoscuta-i înclinaţie de a miza totul pe o carte? Nepoţilor lui, singurii moştenitori, le va mai fi rămas ceva de moştenit?

La drept vorbind, Summy Skim nu se gândise niciodată la asta, şi cu atât mai puţin s-ar fi gândit în aceste clipe, impresionat cum era de dispariţia ultimei lor rude.

Maestrul Snubbin îşi lăsă clientul să se reculeagă, aşteptând ca acesta să-i pună unele întrebări, la care era pregătit să răspundă.

— Maestre Snubbin, întrebă Summy Skim, unchiul nostru a murit la 26 ianuarie ?

— La 26 ianuarie, domnule Skim.

— Au trecut de atunci patruzeci şi nouă de zile?....

— Într-adevăr, patruzeci şi nouă de zile. Atât a durat până ca vestea să ajungă la mine.

— Unchiul nostru se afla deci în Europa... la capătul Europei, în vreun ţinut îndepărtat? întrebă Summy Skim.

— Nicidecum, răspunse notarul.

Şi-i arătă o scrisoare, ale cărei timbre purtau însemnele canadiene.

— E vorba de un «unchi din America»; dumneavoastră şi domnul Ben Raddle moşteniţi cu adevărat un «unchi din America», după cum obişnuiesc să spună europenii. O fi având acest «unchi din America» însuşirile ce i se atribuie în general? Iată un punct ce trebuie lămurit!

— Aşadar, se afla în Canada fără ca noi să fi ştiut?

— Da, în Canada. Dar în ţinutul cel mai îndepărtat al Dominionu-lui[1], la graniţa care desparte ţara noastră de Alaska americană, şi veştile sosesc de acolo pe cât de greu, pe atât de încet.

— Probabil în Klondike, maestre Snubbin?

— Da, în Klondike, unde unchiul dumneavoastră se stabilise cu vreo zece luni în urmă.

— Zece luni! repetă Summy Skim. Şi străbătând America, în drum spre această regiune minieră, nici nu s-a gândit să treacă prin Montreal să-şi vadă nepoţii!....

— Ce vreţi? Fără-ndoială că domnul Josias Lacoste se grăbea să ajungă în Klondike, ca atâtea mii de semeni ai

1 Pe vremea când se petrece acţiunea, Canada era dominion britanic, (n.t.)

lui.... mai bine zis, ca atâtea mii de bolnavi, pradă acestei febre a aurului, care a făcut şi va mai face încă nenumărate victime! E o adevărată năvală, din toate colţurile lumii, spre aceste placers[2]. După Australia a urmat California, după California, Transvaalul; după Trasvaal, Klondike, apoi alte teritorii aurifere, şi aşa va fi până la judecata ... vreau să zic până la zăcământul de pe urmă.

Maestrul Snubbin îi împărtăşi domnului Skim tot ce aflase. Pe la începutul anului 1897, Josias Lacoste sosise la Dawson City, capitala ţinutului Klondike, cu echipamentul obişnuit al căutătorului de aur. Din iulie 1896, după descoperirea aurului în Gold Bottom, un afluent al Hunterului, privirile se aţintiseră asupra acestui district. În anul următor, Josias Lacoste sosea şi el pe aceste meleaguri, pe care se şi
aşezaseră o mulţime de mineri, hotărât ca din puţinii bani ce-i mai avea să-şi cumpere un claim[3]. După câteva zile de la sosire devenea proprietarul claim-ulm 129, aşezat pe Forty Miles Creek[4] un afluent al Yukonului, marea arteră canado-alaskiană. Maestrul Snubbin adăugă:

— După cum reiese din scrisoarea pe care mi-a trimis-o guvernatorul din Klondike, se pare că acest claim nu a dat până acum randamentul la care se aştepta domnul Josias Lacoste. Totuşi nu s-ar zice că este nici complet lipsit de valoare şi poate că unchiul dumneavoastră ar fi obţinut în cele din urmă rezultatele dorite, dacă boala nu i-ar fi curmat zilele....

— Aşadar, unchiul nostru n-a murit din pricina sărăciei? Întrebă Summy Skim.

— Nu, din scrisoare nu reiese câtuşi de puţin că ar fi ajuns până acolo. A murit de tifos, boală deosebit de temută, care face multe victime în clima aceea. De la primele simptome ale bolii, domnul Lacoste a părăsit claim-ul şi s-a dus la Dawson City, unde a încetat din

---

2 Placers (în limba engleză în text) locurile unde se practică mineritul, prin spălarea pietrişului, în vederea obţinerii particulelor de aur. (n.t.)

3 Claim — lot de pământ concesionat de stat în vederea exploatării miniere (în limba engleză în text), (n.t.)

4 Forty Miles Creek — râuleţul de la mila patruzeci, (n.t.)

viaţă. Cum se ştia că s-a născut la Montreal, guvernatorul mi-a scris mie, ca să iau legătura cu familia şi s-o înştiinţez despre deces. Domnul Ben Raddle şi dumneavoastră, domnule Skim, sunteţi prea bine cunoscuţi în Montreal — aş adăuga, drept oameni respectabili — pentru a-mi mai fi îngăduit vreo ezitare, astfel că v-am invitat pe amândoi la biroul meu să luaţi cunoştinţă de drepturile ce vă revin de pe urma defunctului.

Drepturi! Summy Skim schiţă un zâmbet de tristă ironie. Se gândea la viaţa pe care trebuie s-o fi dus Josias Lacoste în timpul acestei exploatări anevoioase... Cu ea îşi cheltuise probabil şi ultimul gologan, după ce cumpărase claim-ul la un preţ exagerat, aşa cum făceau mulţi prospectori nechibzuiţi!... Poate că murise dator, fără să-şi fi acoperit obligaţiile! ... După ce cugetă astfel, Summy Skim îi spuse notarului:

— Maestre Snubbin, e posibil ca unchiul nostru să fi murit înglodat în datorii... Ei bine, mă angajez în numele meu şi al vărului meu Raddle — care sunt sigur că-mi va împărtăşi gândul — să apărăm cinstea numelui pe care l-au purtat mamele noastre... De va fi nevoie de sacrificii, le vom face cu dragă inimă... Deci, va trebui ca în cel mai

scurt timp să se stabilească printr-un inventar...

— Vă opresc aici, scumpul meu domn, îl întrerupse notarul. Aşa cum vă cunosc, nu mă miră hotărârea dumneavoastră. Dar nu cred că va fi nevoie de sacrificiile despre care vorbiţi. Deşi se pare că unchiul dumneavoastră a murit sărac, nu uitaţi că el era proprietarul claim-ului de pe Forry Miles Creek şi că valoarea proprietăţii poate acoperi

toate sarcinile succesiunii, dacă ele ar exista. Or, această proprietate vă revine acum în indiviziune dumneavoastră şi vărului dumneavoastră Ben Raddle, ca fiind singurele rude ale domnului Josias Lacoste, cu drept de moştenire.

Maestrul Snubbin mai spuse că va trebui acţionat totuşi cu oarecare prudenţă. Moştenirea va fi acceptată doar sub beneficiu de inventar. Mai întâi se va stabili activul şi pasivul, şi abia după aceea moştenitorii vor putea lua o hotărâre în deplină cunoştinţă de cauză,

— Mă voi ocupa de această problemă, domnule Skim, spuse el în încheiere, şi voi căuta să obţin informaţii cât

mai sigure... La urma urmei, cine ştie?... Claim-ul e claim! Chiar dacă până acum n-a produs nimic, sau aproape nimic... Ajunge o lovitură fericită de cazma, cum spun prospectorii, ca să te trezeşti cu buzunarele doldora...

— Foarte bine, maestre Snubbin. Dacă proprietatea unchiului nostru valorează ceva, vom căuta să ne debarasăm de ea în condiţii cât mai avantajoase.

— Fără-ndoială, încuviinţă notarul, şi sper că vărul dumneavoastră va fi de aceeaşi părere.

— Sunt încredinţat, răspunse Summy Skim. Nu-mi închipui că lui Ben Raddle i-ar trece vreodată prin minte să devină el însuşi căutător de aur...

— Ehei! Cine ştie, domnule Skim? Domnul Ben Raddle este inginer. Are o fire cutezătoare, înclinată spre aventură... S-ar putea să-l ispitească!... Dacă ar afla, să zicem, că proprietatea unchiului dumneavoastră e aşezată pe o vână bună...

— Vă garantez, maestre Snubbin, că nu se va duce acolo să cerceteze! De altfel, în trei-patru zile va fi acasă... Vom discuta amândoi problema şi vă vom ruga să luaţi măsurile cuvenite, fie pentru a vinde claim-ui de pe Forty Miles Creek celui care oferă mai mult, fie pentru a onora datoriile unchiului nostru Josias Lacoste, ceea ce mi se pare mai probabil.

După această concluzie pesimistă, Summy Skim părăsi biroul notarului, stabilind o nouă întrevedere peste două sau trei zile, şi se întoarse acasă, în strada Jacques-Cartier, unde locuia împreună cu vărul său.

Tatăl lui Summy Skim fusese de origină anglo-saxonă, iar mama franco-canadiană. Familia Skim dăinuia de pe vremea cuceririi din 1759. Stabilită în Canada de Jos, în districtul Montreal stăpânea acolo un domeniu întins, cu păduri, ogoare şi păşuni, care alcătuiau partea cea mai însemnată a averii sale.

În vârstă de treizeci şi doi de ani, de o statură depăşind-o pe cea mijlocie, cu înfăţişarea plăcută şi sănătatea înfloritoare a omului care trăieşte în aerul curat de la ţară, cu ochi albaştri, barba blondă, Summy Skim reprezenta tipul atât de caracteristic şi de simpatic al franco-canadienilor, moştenit de la mama sa. Trăia, din veniturile pământului, viaţa lipsită de griji sau ambiţii a unui gentleman-farmer, în inima acestui privilegiat district al ţării. Fără a fi prea mare, averea lui

îi îngăduia să-şi satisfacă gusturile, de altfel puţin costisitoare, şi niciodată nu simţise dorinţa ori nevoia să şi-o mărească. Amator de pescuit, avea la dispoziţie întreaga reţea hidrografică alcătuită din afluenţii şi subafluenţii fluviului Sfântul Laurenţiu, fără să mai punem la socoteală şi lacurile, atât de numeroase în partea de nord a Americii. Vânător pasionat, se putea deda în voie acestei plăceri pe păşunile întinse şi prin pădurile bogate în vânat care
ocupă cea mai mare suprafaţă din această regiune a Canadei.

Casa în care locuiau cei doi veri, lipsită de lux, dar confortabilă, era situată într-unul din cartierele cele mai liniştite ale Montrealului, în afara centrului comercial şi industrial al oraşului. Aici îşi petreceau ei, aşteptând nerăbdători întoarcerea primăverii, iernile atât de aspre în Canada, cu toate că se află situată pe aceeaşi paralelă cu sudul Europei. Aici bat iarna nişte vânturi îngrozitoare, în faţa cărora nu se
află nici un lanţ de munţi să le ţină piept, şi vijelii încărcate de aerul îngheţat al regiunilor arctice se dezlănţuie fără răgaz, cu o nemaipomenită violenţă.

Montrealul, din 1843 reşedinţă a guvernului, i-ar fi putut oferi lui Summy Skim prilejul de a lua parte la viaţa publică. Însă firea lui independentă îl făcea să dispreţuiască lumea oficialităţilor şi să stea cât mai departe de înalta societate. De altfel, se considera supus al suveranităţii, mai degrabă formale decât efective, a Marii Britanii şi nu se alăturase niciodată partidelor care subminau unitatea Dominionului. Se putea spune despre el că era un filozof căruia îi plăcea să trăiască liniştit, fără nici un fel de ambiţii. După părerea lui, orice schimbare a modului de viaţă nu i-ar fi adus decât neplăceri, griji şi mai puţină tihnă.

E lesne de înţeles că acest filozof nu s-a gândit şi nici nu se va gândi vreodată la însurătoare, cu toate că împlinise treizeci şi două de primăveri. Poate, dacă ar fi trăit mama lui — se ştie prea bine cât de mult doresc femeile să-şi continue neamul prin nepoţi — poate că în acest caz s-ar fi străduit să-i aducă o noră. Bineînţeles, soţia lui Summy Skim ar fi trebuit să aibă aceleaşi gusturi ca şi el. Printre numeroasele familii din Canada, care au adesea câte doisprezece copii, ar fi găsit, fie la oraş, fie la ţară, o fată cuminte şi sănătoasă care să-i fie

pe plac. Dar doamna Skim murise cu cinci ani în urmă, la trei ani după moartea soţului, şi de atunci este sigur că fiului ei nu-i trecuse câtuşi de puţin prin minte ideea căsătoriei.

La cele dintâi semne de îndulcire a acestei clime aspre, când soarele, răsărind mai devreme, vestea întoarcerea primăverii, Summy Skim se grăbea să părăsească locuinţa din strada Jacques-Cartier. Pleca atunci la ferma lui din Green Valley, situată la o depărtare de douăzeci de mile la nord de Montreal, pe malul stâng al fluviului Sfântul Laurenţiu. Acolo îşi relua viaţa în aer liber, întreruptă de asprimea unei ierni ce îngheaţă toate apele curgătoare şi acoperă întreaga câmpie cu un covor gros de zăpadă. Acolo se regăsea în mijlocul fermierilor săi, oameni de nădejde, aflaţi în serviciul familiei Skim de o jumătate de secol, care nutreau o dragoste sinceră, dublată de un devotament nemărginit, faţă de acest stăpân bun, liniştit, gata oricând să le vină într-ajutor. Aşa se face că îl întâmpinau la venire cu explozii de bucurie, după cum la plecare îşi manifestau părerea de rău.

Proprietatea din Green Valley producea anual în jur de treizeci de mii de franci, pe care şi-i împărţeau între ei cei doi veri, proprietatea fiind rămasă în indiviziune, ca şi locuinţa din Montreal. Cultivau cereale şi nutreţuri pe suprafeţe întinse ale acestui pământ fertil, al cărui venit se adăuga celui obţinut de pe urma minunatelor păduri ce
acoperă încă teritoriul Dominionului, mai ales în partea de răsărit.

Vînător pasionat...

Ferma cuprindea un ansamblu de construcţii bine întreţinute, grajduri, hambare, staule, coteţe pentru păsări, magazii, şi era înzestrată cu un utilaj complet şi perfecţionat, răspunzând cerinţelor agriculturii moderne. La intrarea unei vaste împrejmuiri, cu peluze de iarbă şi copaci umbroşi, se afla un pavilion mare, a cărui simplitate nu excludea confortul: casa proprietarilor.

Astfel arăta locuinţa în care Summy Skim îşi trăia cea mai frumoasă parte a vieţii şi unde Ben Raddle venea să-şi petreacă două-trei zile, pe fugă, în timpul verii. Primul n-ar fi vrut s-o schimbe nici pentru cel mai măreţ palat al celui mai bogat dintre americani. Aşa modestă cum era, lui îi era de ajuns şi nu visa nici s-o mărească, nici să-i aducă alte înfrumuseţări, mulţumindu-se cu cele pe care i le dăruise din belşug natura. Aici îşi petrecea zilele, vânând după pofta inimii, şi nopţile binecuvântate de un somn liniştit.

Contentus sua sorte[1], după cum ne sfătuieşte înţelepciunea, Summy Skim se socotea destul de bogat cu veniturile obţinute de pe pământul lui, pe care izbutea să-l valorifice cu pricepere şi inteligenţă. Avea grijă să-şi păstreze avutul, dar nu-şi bătea capul ca să-l sporească. Pentru nimic în lume nu s-ar fi avântat în vreuna din numeroasele afaceri de care e plină America, speculaţii comerciale şi industriale, de căi ferate, bănci, mine, societăţi maritime etc. Nu! Acestui înţelept îi era groază de tot ce însemna risc sau întâmplare. Să se lase în voia norocului, să se ştie legat de nişte factori pe care nu poţi nici să-i împiedici, mici să-i prevezi, să se trezească dimineaţa cu întrebarea: «Oare sunt mai bogat, sau mai sărac decât ieri?»... asta i s-ar fi părut îngrozitor, ar fi preferat să nu mai adoarmă niciodată sau să nu se mai trezească niciodată din somn.

Iată marea deosebire dintre cei doi veri. Că erau fiii a două surori, că aveau amândoi sânge francez în vine, nu încăpea nici o îndoială. Dar, în vreme ce tatăl lui Summy Skim era de origine anglo-saxonă, tatăl lui Ben Raddle, era american, şi este ştiut că între englez şi yancheu există o deosebire pe care timpul o adânceşte. Jonathan

1 Mulţumit de soarta ta (în limba latină în text), (n.t.)

şi John Bull[2], chiar dacă se înrudesc, au, în orice caz, un grad de rudenie foarte îndepărtat, care va sfârşi prin a se stinge cu totul.

Fie datorită deosebirii de origine, fie datorită deosebirii de caracter, era limpede că cei doi veri, deşi foarte legaţi unul de altul şi hotărâţi să rămână împreună toată viaţa, nu aveau aceleaşi gusturi, nici acelaşi temperament.

Ben Raddle, mai mic de statură, cu părul şi barba brună, mai tânăr cu patru ani decât Summy Skim, privea altfel viaţa. În vreme ce unul se mulţumea să ducă o existenţă de proprietar aşezat şi să-şi supravegheze recoltele, celălalt era puternic atras de mişcarea industrială a epocii în care trăia. Absolvise studiile de inginer şi luase până acum parte la câteva dintre lucrările acelea uluitoare, pe care americanii

caută să le ducă la bun sfârşit prin originalitatea concepţiei şi îndrăzneala execuţiei. Totodată, el râvnea să devină bogat. Nu-şi dorea bunăstarea milionarilor noştri de mijloc, ci fluviul de aur al miliardarilor americani. Averile fabuloase ale familiilor Gould, Astor, Vanderbitt, Rockefeller, Carnegie, Morgan şi mulţi alţii îi înfierbântau mintea.

Visa la tot felul de împrejurări extraordinare, în stare să te ridice doar în câteva ceasuri în Capitoliu[3]. După cum, uneori, te pot azvârli, tot în câteva ceasuri, de pe stânca tarpeiană[4]. în vreme ce Summy Skim nu se ducea într-altă parte decât la Green Valley, Ben Raddle străbătuse de mai multe ori Statele Unite, traversase Atlanticul, vizitase o parte din Europa, fără să fi întâlnit până acum ocazia cea mare. Se întorsese de curând dintr-o lungă călătorie de peste ocean, şi de atunci pândea fără-

ncetare afacerea aceea uriaşă la care să-şi poată aduce contribuţia.

Deosebirea dintre înclinaţiile lor era pentru Summy Skim un veşnic prilej de amărăciune. îi era mereu teamă ca nu cumva Ben Raddle să fie târât departe de el sau să

2 Sub aceste nume, sunt desemnaţi, în mod obişnuit, englezii şi americanii.

3 Capitoliu — una din colinele Romei, unde erau veneraţi cei trei mari zei, Jupiter, Junona şi

Minerva.

4 Stânca de pe care erau aruncaţi delicvenţii, în Roma antică.

nu angajeze într-o afacere primejdioasă modesta avere care le asigura amândorura independenţa şi libertatea.

Acesta era subiectul unor nesfârşite discuţii dintre cei doi veri.

— La urma urmei, Ben, de ce să-ţi baţi capul cu ceea ce numeşti tu atât de pompos «marile afaceri»? îl întreba Summy.

— Datorită lor poţi deveni bogat, foarte bogat, îi răspundea Ben Raddle.

— Ei, vere, şi de ce să devii atât de bogat? Ca să trăieşti fericit la Green Valley, nu-ţi trebuie bogăţie. Ce-ai putea face cu atâţia bani?

— Alte afaceri, vere, mai mari.

— În ce scop?....

— Ca să strâng şi mai mult aur, pe care să-l investesc în afaceri şi mai mari.

— Şi aşa mai departe?

— Şi aşa mai departe...

— Până la ultima suflare, nu-i aşa? întreba cu ironie Summy Skim.

— Până la moarte, Summy, încheia Ben Raddle netulburat, în timp ce vărul său, negăsind răspunsul potrivit, ridica descurajat braţele spre cer.

II
SUMMY SKIM PORNEŞTE, ÎMPOTRIVA VOINŢEI LUI, PE CALEA AVENTURII

Întors acasă, Summy Skim luă măsurile cerute de moartea lui Josias Lacoste. Întocmi ferparul ce urma să-l trimită prietenilor familiei, se ocupă de îmbrăcămintea de doliu, de slujba ce trebuia oficiată la parohie.

În privinţa afacerilor personale ale unchiului, va discuta serios cu maestrul Snubbin după ce se va pune de acord cu vărul său şi după ce notarul va primi lămuririle cerute, care-i vor îngădui să întocmească inventarul succesiunii defunctului. Ben Raddle se întoarse la Montreal abia peste cinci zile, în dimineaţa de 22 martie, după o şedere de o lună la New York, unde studiase, ca trimis al unei mari societăţi, uriaşul proiect de a se construi un pod peste Hudson, între metropolă şi

New Jersey.

Era cu neputinţă ca o asemenea muncă să nu stârnească interesul unui inginer şi Ben Raddle se înhămase la ea cu toată ardoarea. Dar, după cât se părea, construcţia podului nu avea să înceapă curând. Deşi ziarele vorbeau mult despre asta, deşi se făceau multe planuri şi calcule pe hârtie, fără îndoială că se va scurge cel puţin un an, dacă nu doi, înainte ca lucrările să înceapă efectiv. Ben Raddle se hotărâse
să se întoarcă acasă.

Lui Summy Skim, lipsa vărului său i se păruse nesfârşită. Cât îi părea de rău că nu izbutise să-l convertească la ideile lui, să-l atragă spre un trai lipsit de griji! Afacerea asta cu podul de peste Hudson îi sporea şi mai mult neliniştea. Dacă Ben Raddle va participa la ea, n-o să fie reţinut vreme îndelungată, poate câţiva ani, la New York? Atunci el, Summy Skim, va rămâne singur în casa din Montreal, singur la ferma din Green Valley!

De îndată ce se întoarse inginerul, vărul său îl înştiinţa despre moartea unchiului lor Josias, decedat la Dawson City, lăsând drept unică avere claim-ul 129, aşezat pe malul lui Forty Miles Creek, în Klondike.

La acest ultim cuvânt, foarte răsunător pe atunci, inginerul ciuli urechile. După toate aparenţele, el nu primea cu nepăsarea unui Summy Skim perspectiva de a deveni proprietarul zăcământului aurifer. Dar, oricare i-ar fi fost gândurile, nu şi le mărturisi pe loc. Obişnuit să studieze lucrurile în adâncime, voia să chibzuiască bine înainte de a-şi spune părerea.

Douăzeci şi patru de ore i-au fost de ajuns pentru a cântări situaţia pe toate feţele, iar a doua zi, la dejun, îl întrebă ex abrupto[1] pe Summy Skim:

— Ce-ai zice, vere, dacă am discuta puţin despre Klondike?

— Dacă nu discutăm decât puţin!...

— Puţin... sau mai mult, Summy.

— Facă-se voia ta, dragă Ben!

— Notarul nu ţi-a vorbit despre titlurile de proprietate ale claim-ului 129?

— Nu, nici nu m-am gândit că mi-ar folosi la ceva, răspunse Summy Skim.

---

1 Fără introducere, direct (în limba latină în text), (n.t.)

— Cu tine nu-i de mirare, bunul meu Summy! strigă Ben Raddle râzând.

— De ce râzi? Din câte mi se pare, nu e cazul să ne frământăm atât cu problema asta. Lucrurile sunt foarte simple: ori moştenirea valorează ceva şi o vom lichida în mod cât mai avantajos pentru noi, ori nu are nici o valoare şi atunci nu ne mai batem capul cu ea, ceea ce mi se pare mai probabil.

— Ai dreptate, încuviinţă Ben Raddle. Dar să nu ne pripim... Cu zăcămintele astea aurifere, nu se ştie niciodată... Le crezi secătuite, lipsite de valoare... pentru ca o lovitură de cazma să-ţi aducă o avere.

La auzul acestor cuvinte, Summy Skim simţi cum îi încolţeşte în suflet neliniştea.

— Dragă Ben, spuse el cu însufleţire, realitatea trebuie s-o ştie oamenii din partea locului, cei care exploatează în prezent vestitele zăcăminte din Klondike. Dacă claim-ul de pe Forty Miles Creek are vreo valoare, o să încercăm, ţi-o repet, să scăpăm de el în condiţii cât mai avantajoase... Dar nu prea îmi vine a crede că unchiul Lacoste
a părăsit această lume tocmai când să devină milionar!

— Rămâne de văzut. Meseria de căutător de aur este plină de astfel de surprize. Oricând poţi descoperi o vână bogată în aur. În sfârşit, trebuie să fii de acord că există şi prospectori care n-au avut de ce se plânge...

— Poate unul la sută, la o mie, sau mai degrabă la suta de mii, dar cu preţul câtor griji, cu câtă trudă şi, putem adăuga, cu câtă suferinţă!...

— Frumoase vorbe, Summy, dar astea-s numai vorbe. Eu unul nu înţeleg să mă iau după vorbe mari, ci după fapte concrete, numai după fapte!

Pricepând, de altfel fără să se mire, cam unde voia să ajungă vărul său, Summy Skim se agăţă din nou de tema lui obişnuită şi-şi începu iar veşnica litanie:

— Dragă prietene, oare nu ne ajunge moştenirea pe care ne-au lăsat-o părinţii?... Proprietatea noastră nu ne asigură ea independenţa şi bunăstarea?... îţi vorbesc astfel pentru că îmi dau seama că atribui acestei afaceri o importanţă pe care nu cred s-o merite...

— Spune drept, nu suntem noi destul de bogaţi?...

— Niciodată nu ai destul, dacă poţi căpăta şi mai mult.

— Numai să nu te lăcomeşti, dragă Ben, să nu păţeşti ca anumiţi miliardari, care au tot atâtea necazuri câte

milioane şi care trebuie să lupte mai mult să şi le păstreze, decât au luptat să le dobândească.

— Haide, haide, răspunse Ben Raddle, filozofia o fi ea frumoasă, dar să nu întrecem măsura. De altfel, nu-mi atribui lucruri pe care nu le-am spus. Nu mă aştept deloc să găsesc tone de aur pe claim-ul unchiului Josias. Vreau doar să mă lămuresc, asta-i tot.

— O să ne lămurim, dragă Ben, de asta poţi fi sigur, şi să dea Domnul ca, odată aflate amănuntele, să nu ne trezim într-o situaţie neplăcută căreia va trebui să-i facem faţă, din respect pentru familia noastră... în acest caz, l-am asigurat pe maestrul Snubbin.....

— Bine ai făcut, Summy, dar mi se pare că nu avem nici un temei să ne gândim la aşa ceva. Dacă ar fi existat datornici, poţi fi sigur că aceştia şi-ar fi revendicat până acum drepturile. Mai degrabă hai să vorbim despre Klondike. Poate îţi închipui că aud pentru prima oară de aceste zăcăminte. Cu toate că exploatarea a început abia de doi ani,
am citi tot ce s-a scris despre bogăţiile acestui teritoriu şi ţi-aş putea spune multe lucruri în stare să-ţi zdruncine mândra ta indiferenţă. După Australia, California, Africa de Sud, s-ar fi crezut că planeta noastră nu mai cuprinde alte filoane aurifere. Dar iată că întâmplarea le-a scos din nou la iveală, în America de Nord, la graniţa dintre Alaska
şi Dominion. Se pare că aceste ţinuturi nordice sunt chiar mai bogate, în afara minelor din Klondike, s-a mai găsit aur şi în Ontario, Michipicoten, Columbia engleză, unde s-au organizat companii puternice ca War Eagle, Standard, Sullivan Grup, Alhabarca, Ferm, Sans Poel, Cariboo, Deer Trail, Geòrgie Reed şi multe altele, ale căror acţiuni sunt în continuă creştere, ca să nu mai pomenesc de minele de argint, aramă, magneziu, fier şi cărbune. Dacă ne referim îndeosebi la Klondike, gândeşte-te, Summy, la întinderea acestei regiuni aurifere — două sute cincizeci de leghe lungime, cu aproape patruzeci lăţime, numai pe teritoriul Dominionului, fără să mai punem la socoteală
zăcămintele din Alaska. Oare nu reprezintă asta un câmp larg deschis activităţii omeneşti, poate cel mai larg ce s-a aflat vreodată pe faţa pământului? S-ar putea ca într-o bună zi produsele acestei regiuni să valoreze nu milioane, ci miliarde!

Ben Raddle ar fi putut continua la nesfârşit pe această temă, dar Summy Skim nu-l mai asculta. Se mulţumi să spună ridicând din umeri:

— E limpede, Ben, te-a cuprins şi pe tine febra....

— Ce spui?... Am febră?

— Da, febra aurului, ca atâţia alţii, şi asemenea febră nu se vindecă doar cu sulfat de chinină, pentru că, din păcate, nu are leac.

— Linişteşte-te, dragul meu Summy, răspunse Ben râzând, pulsul meu nu bate mai repede ca de obicei. De altfel, m-ar mustra conştiinţa dacă ţi-aş primejdui sănătatea, punându-te în contact cu un om atins de febră...

— Oh! Cât despre mine, poţi fi sigur că sunt vaccinat, dar mă doare să te văd pierzându-te în nişte vise, care nu pot duce la nimic bun, şi entuziasmându-te...

— Ce te face să crezi asta? îl întrerupse Ben. Deocamdată se pune doar problema de a studia o afacere şi de a trage foloase de pe urma ei, dacă e cu putinţă. Te gândeşti că unchiul n-a izbutit niciodată în încercările lui. Claim-ul de la Forty Miles Creek poate că i-a dăruit mai mult noroi decât pepite[1]. Dar poate că nici n-a avut mijloacele necesare ca să-l exploateze. Poate nu a procedat metodic, cum ar face-o, de pildă...

— Un inginer, nu-i aşa, Ben?

— Fără-ndoială, un inginer....

— Tu... de exemplu?

— De ce nu? răspunse Ben Raddle. În orice caz, nu despre asta e vorba acum. Trebuie doar să ne informăm. Când vom cunoaşte amănunte despre valoarea claim-ului, vom vedea ce-i mai bine de făcut.

Conversaţia se opri aici. De altfel, Summy n-ar fi avut de ce să se împotrivească propunerilor lui Ben Raddle. Era firesc să te informezi înainte de a lua o hotărâre. Că inginerul era un om serios, inteligent, cu spirit practic, nu încăpea nici o îndoială. Totuşi, Summy Skim nu putea să nu se întristeze şi să se neliniştească văzând cu câtă aviditate se aruncă vărul lui asupra acestei prăzi, venită pe neaşteptate să-i
stârnească ambiţia. Va izbuti oare să-l oprească? în orice caz, un lucru e sigur: Summy Skim nu se va despărţi niciodată de Ben Raddle. Interesele lor vor

1 Pepită — masă de metal în stare pură, în special de aur.

rămâne comune, orice s-ar întâmpla. Dar asta nu-l împiedica să blesteme proasta inspiraţie pe care o avusese unchiul de a-şi căuta norocul în Klondike, unde îl aşteptau sărăcia şi moartea,
şi ar fi dorit ca informaţiile pe care le vor primi să fie de aşa natură,
încât să înlăture orice alte preocupări în această direcţie.

În cursul după-amiezii, Ben Raddle se duse la biroul notarului pentru a lua cunoştinţă de titlurile de proprietate şi constată că acestea sunt în regulă. Un plan la scară mare îngăduia să se precizeze cu exactitate poziţia claim-ului 129. îl găseai la patruzeci şi doi de kilometri de Fort Cudahy, cătun întemeiat de Compania golfului Hudson pe malul drept al lui Forty Miles Creek, unul din numeroşii afluenţi al Yukonului, acest lung fluviu care, după ce a scăldat teritoriile apusene ale Dominonului, străbate întreaga Alaska, şi ale cărui ape, englezeşti în partea de sus, devin americane în aval, de pe vremea când această regiune întinsă a fost cedată Statelor Unite de către imperiul rusesc.

— Maestre Snubbin, dumneavoastră aţi cercetat harta, dar nu aţi observat un amănunt destul de curios, spuse Ben Raddle. înainte de a se vărsa în Yukon, Forty Miles Creek taie meridianul 141, ales ca linie de hotar între Dominion şi Alaska, iar acest meridian se confundă cu limita apuseană a claim-ulm nostru, aşezat, deci, matematic, la graniţa dintre cele două ţinuturi.

— Aşa este, încuviinţă notarul.

— La prima vedere, situaţia nu pare deloc rea, adăugă Ben Raddle, continuând să studieze harta. N-ar exista nici un motiv ca Forty Miles Creek să fie mai prejos decât Klondike River, ori afluentul său Bonanza, ori subafluenţii săi Victoria, Eldorado şi alte râuri, atât de bogate şi de căutate de mineri!

Ben Raddle nu-şi mai dezlipea ochii de pe acest ţinut minunat, a cărui reţea hidrografică rostogoleşte din belşug nobilul metal care, la preţurile curente din Dawson City, valorează două milioane trei sute patruzeci şi două de mii de franci tona!

— Iertaţi-mă, domnule Raddle, pot îndrăzni să vă întreb dacă aveţi de gând să exploataţi personal zăcământul aurifer?

Ben Raddle făcu un gest nelămurit.

— Domnul Skim zicea....

— Summy nu s-a pronunţat încă, i-o retează Ben Raddle, iar eu nu-mi voi exprima părerea până când nu voi avea toate informaţiile necesare.... pe care le voi culege eu însumi, de va fi nevoie...

— Vă gândiţi cumva să întreprindeţi această lungă călătorie până în Klondike? întrebă maestrul Snubbin ridicând capul.

— De ce nu? După părerea mea, afacerea merită deranjul, orice ar zice Summy... Odată ajuns la Dawson City, te poţi lămuri... Trebuie să recunoaşteţi, maestre Snubbin, că şi în cazul în care am vinde acest claim, tot e mai bine să mergem la faţa locului pentru a-i stabili valoarea.

— Este într-adevăr nevoie ?

— Nu trebuie să găsim un cumpărător ?

Notarul se pregătea să-i răspundă. Îl opri intrarea unui funcţionar care aducea o telegramă.

— Domnule Raddle. dacă numai asta e pricina, spuse el după ce o deschise, iată ce vă va scuti de osteneala unei astfel de călătorii.

Zicând acestea, maestrul Snubbin îi întinse lui Ben Raddle o telegramă datată cu opt zile în urmă, care, după ce fusese purtată de la Dawson City la Vancouver, sosea la Montreal prin reţeaua telegrafică a Dominionului.

Din telegramă rezulta că Anglo-American Transportation and Trading Co (Cicago-Dawson), companie americană ce stăpânea până în prezent opt claim-uri, a căror exploatare era condusă de căpitanul Healey, oferea, pentru cumpărarea claim-ului 129 de pe Forty Miles Creek, suma de cinci mii de dolari, sumă ce urma să fie expediată la Montreal îndată după primirea răspunsului de acceptare.

Ben Raddle apucase telegrama şi o citea cu aceeaşi luare-aminte cu care studiase titlurile de proprietate.

— Ce spuneţi de asta, domnule Raddle? întrebă notarul.

— Nimic, răspunse inginerul. Să fie de ajuns cât ni se oferă? Cinci mii de dolari pentru un claim în Klondike!

— Cinci mii de dolari sunt totuşi bineveniţi.

— Mai puţin însă decât zece mii maestre Snubbin.

— Desigur. Bănuiesc totuşi că domnul Skim...

— Summy îmi va împărtăşi părerea, dacă o voi putea sprijini cu argumente serioase. Şi dacă îi dovedesc necesitatea acestei călătorii, fiţi sigur că o va face.

— Dânsul?... Omul cel mai fericit, cel mai independent pe care l-a cunoscut vreodată un notar în exerciţiul funcţiunii sale!

— Da, el acest fericit, acest independent, când îi voi arăta că-şi poate dubla fericirea şi independenţa... La urma urmelor, ce riscăm, de vreme ce vom fi oricând în măsură să acceptăm oferta acestei companii ?

După ce părăsi biroul notarului, Ben Raddle porni pe drumul cel
mai scurt, cugetând la cele ce avea de făcut. Odată ajuns acasă, în strada Jacques-Cartier, hotărârea lui era luată. Urcă degrabă în camera vărului său.

— L-ai văzut pe maestrul Snubbin? Ai aflat ceva noutăţi? Întrebă acesta.

— Şi noutăţi, şi veşti, dragă Summy.

— Bune?

— Foarte bune.

— Ai cercetat titlurile de proprietate?...

— Desigur. Totul e în regulă. Suntem într-adevăr proprietarii claim-ului 129.

— Să vezi ce-o să ne îmbogăţim! spuse râzând Summy Skim.

— Poate mai mult decât îţi închipui, declară inginerul pe un ton serios.

Şi Ben Raddle îi întinse vărului său telegrama primită de la Anglo-American Transportation and Trading Company.

— Dar e grozav! strigă acesta. N-are rost să mai stăm la îndoială. Să vindem repede claim-ul nostru acestei îndatoritoare societăţi.

— Pentru ce să vindem la preţul de cinci mii de dolari ceea ce valorează poate mult mai mult?... se împotrivi Ben Raddle.

— Totuşi, dragul meu Ben...

— Ei bine, dragul tău Ben îţi răspunde că nu se procedează astfel în afaceri. Pentru a acţiona în cunoştinţă de cauză, trebuie să fi văzut, să fi văzut cu ochii tăi.

— Tot la asta îţi umblă mintea?

— Mai mult ca oricând. Ia gândeşte-te, Summy. Dacă mi se face

această propunere, înseamnă că se cunoaşte valoarea claim-ului şi că
ea este mult mai mare. Există atâtea alte zăcăminte neexploatate de-a
lungul râurilor sau în munţii din Klondike...

— Ce poţi tu să ştii?

Fără să ia în seamă întreruperea, Ben Raddle continuă:

— Şi dacă o societate care stăpâneşte în prezent mai multe claim-uri vrea să-l cumpere pe al nostru, înseamnă că ea nu are numai cinci mii de motive să ne ofere cinci mii de dolari, ci zece mii, o sută de mii de motive!...

— Un milion, zece milioane, o sută de miliarde, continuă Summy glumeţ. Zău, Ben, te joci cu cifrele.

— Cifrele înseamnă viaţă, dragul meu, şi am impresia că tu nu socoteşti de ajuns...

— Poate fiindcă socoteşti tu prea mult.

— Ascultă, Summy dragă, îţi vorbesc foarte serios. Nu eram convins că trebuie să plec. De la sosirea acestei telegrame m-am hotărât să duc eu însumi răspunsul.

— Cum!... Vrei să pleci în Klondike?...

— Da.

— Fără să fi luat informaţii ?

— Mă voi dumeri la faţa locului.

— Şi o să mă laşi din nou singur ?

— Nu, de vreme ce vei merge cu mine.

— Eu?...

— Tu.

— Niciodată!...

— Ba da, pentru că afacerea ne priveşte pe amândoi.

— Îţi dau libertatea să acţionezi şi în numele meu.

— Nu primesc. De tine am nevoie.

— O călătorie de o mie cinci sute de leghe!...

— Da de unde!... Numai o mie opt sute.

— Dumnezeule!... Şi cât va dura!...

— Cât va fi nevoie. S-ar putea întâmpla să nu fim interesaţi să vindem claim-ul, ci să-l exploatăm.

— Cum... să-l exploatăm?... strigă Summy Skim deznădăjduit. Asta înseamnă un an întreg...

— Chiar doi, dacă va trebui.

— Doi ani!... Doi ani!...

— Şi ce dacă!... De vreme ce fiecare lună, fiecare zi, fiecare ceas ne va spori averea!...

— Nu, nu!... strigă Summy Skim ghemuindu-se, afundându-se în fotoliu, de parcă s-ar fi hotărât să nu se mai ridice din el niciodată.

Dar avea de-a face cu un adversar puternic. De bună seamă că Ben Raddle nu-l va slăbi până ce nu-i va smulge încuviinţarea.

— În ceea ce mă priveşte, dragă Summy, m-am hotărât să plec la Dawson City şi nu pot crede că vei refuza să mă însoţeşti. De altfel, prea ai fost sedentar până acum!... Trebuie să cutreieri puţin prin lume...

— Ehei! Dacă mi-ar veni poftă, aş avea eu alte ţinuturi de vizitat, în America sau în Europa. N-aş începe prin a mă înfunda în inima acestui groaznic Klondike

— Care-ţi va părea încântător, Summy, după ce vei fi constatat tu însuţi că e presărat cu praf de aur şi pardosit cu pepite.

— Ben, dragul meu Ben, mă înspăimânţi!... Da, mă înspăimânţi!... Vrei să te vâri într-o afacere în care nu vei găsi decât primejdii şi dezamăgiri.

— Rămâne de văzut!

— Prima dezamăgire ţi-o va oferi acest claim blestemat, care fără-ndoială nu valorează nici cât o ceapă degerată!...

— Atunci de ce ne oferă compana cinci mii de dolari pentru el ?

— Şi când mă gndesc, Ben, că trebuie să mergem în căutarea acestui claim prăpădit, într-un ţinut în care temperatura coboară la 50 grade sub zero!...

— Vom face focul.

Ben Raddle găsea răspuns la toate. Deznădejdea vărului său nu-l mişca deloc.

— Dar Green Valley, Ben!... suspină acesta.

— Ei bine, ai să vezi că şi în Klondike există destul vânat pe câmpii şi destul peşte în ape. Vei vâna şi vei pescui într-o ţară nouă, care-ţi va dezvălui lucruri pline de neprevăzut.

— Dar fermierii noştri, bunii noştri fermieri care ne aşteaptă... se văicări Summy.

— Crezi că vor mai regreta lipsa noastră, când ne vom întoarce atât de bogaţi încât să le putem construi alte ferme şi să cumpărăm întreg districtul?...

În cele din urmă, Summy Skim trebui să se dea bătut... Nu, nu-l va lăsa pe vărul lui să plece singur în Klondike... îl va însoţi, chiar de n-ar face-o decât pentru

a-l aduce mai repede acasă...

Astfel, în ziua aceea, prin firele telegrafice ale Dominionului îşi luă zborul o depeşă, vestindu-l pe căpitanul Healey, directorul lui Transportation and Trading Company, Dawson City, Klondike, despre apropiata plecare a domnilor Ben Raddle şi Summy Skim, proprietarii claim-uli 129....

III
LA DRUM

Pentru a ajunge în Klondike, turişti, negustori, emigranţi, căutători de aur pot călători de la Montreal la Vancouver, fără să părăsească teritoriul Dominionului şi fără nici o transbordare, pe linia Pacific Canadian railway. Debarcaţi în metropola columbiană, le rămâne să aleagă între calea terestră, maritimă ori fluvială şi să combine diferitele mijloace de transport posibile: vaporul, caii, trăsura, la care se adaugă mersul pe jos, pentru cea mai mare parte a drumului.

Plecarea odată hotărâtă, Summy Skim n-avea decât să lase în seama vărului său, Ben Raddle, amănuntele călătoriei, procurarea echipamentului şi stabilirea itinerarului. Toate acestea urmau să fie rezolvate de ambiţiosul, dar priceputul inginer, singurul iniţiator al acţiunii, căruia îi revenea şi care îşi asuma întreaga răspundere.

În primul rând, Ben Raddle observă, pe bună dreptate, că plecarea nu putea fi întârziată. Era necesar ca moştenitorii lui Josias Lacoste să ajungă în Klondike la începutul verii, o vară ce nu încălzeşte decât foarte puţine luni această regiune hiperboreală, aflată la marginea cercului polar arctic.

Într-adevăr, atunci când studiase codul legilor miniere canadiene din districtul Yukonului, Ben Raddle dăduse peste un anume articol 9, care suna astfel:

Orice claim va reintra în patrimoniul public, dacă pe el nu se va lucra de cincisprezece ori douăzeci şi patru de ore, în perioada călduroasă, stabilită de comisar, în afara cazurilor în care acesta eliberează o autorizaţie specială.

Or, începutul perioadei călduroase, dacă nu este prea timpurie, are loc în cea de a doua jumătate a lunii mai. Dacă de la această dată claim-ul 129 va sta nelucrat mai

mult de cincisprezece zile, proprietatea lui Josias Lacoste va reveni statului, şi, lucru foarte probabil, compania americană nu va întârzia să semnaleze autorităţilor orice
pricină care ar duce la pierderea dreptului de proprietate asupra lotului la care râvnea.

— Înţelegi, Summy, nu trebuie să-i lăsăm să ne-o ia înainte, spuse Ben Raddle.

— Înţeleg tot ce vrei tu să înţeleg, dragă Ben, răspunse Summy Skim.

— Cu atât mai mult cu cât am perfectă dreptate, adăugă inginerul.

— Nici nu mă-ndoiesc, Ben. De altfel, sunt de acord să părăsim imediat Montrealul, dacă asta ne va îngădui să ne întoarcem mai repede aici.

— Nu vom zăbovi în Klondike mai mult decât va fi nevoie.

— Ne-am înţeles, Ben. Pe când plecarea?...

— Pe 2 aprilie. De azi în zece zile.

Stând cu braţele încrucişate, cu capul aplecat, lui Summy Skim îi veni să strige: «Cum!... Atât de curând?»... Dar se stăpâni, de vreme ce văicărelile tot nu i-ar fi ajutat la nimic...

Pe deasupra, Ben Raddle dădea dovadă de înţelepciune stabilind data de 2 aprilie ca termen maxim pentru plecare. Cu planul călătoriei în faţă, el se porni să facă o serie de observaţii, împănate cu cifre de care se slujea cu deosebită pricepere.

— Ca să ne ducem la Klondike, spuse el, n-avem de ales între mai multe căi, fiindcă nu există decât una singură. Poate că, într-o bună zi, se va putea ajunge la Yukon trecând prin Edmonton şi portul Saint-John, urmând apoi cursul lui Peace River, care străbate districtul Cassiar din nord-estul Columbiei...

— O regiune bogată în vânat, din câte am auzit, îl întrerupse Summy Skim, furat de pasiunea lui de vânător. La urma urmei, de ce n-am alege drumul acesta?

— Pentru că, după ce am trece de Edmonton, ar trebui să mergem o mie patru sute de kilometri pe uscat, prin nişte ţinuturi aproape neumblate.

— În cazul ăsta, ce direcţie crezi că e mai nimerită, Ben ?

— Spre Vancouver, fără-ndoială. Iată cifrele exacte

care te vor lămuri asupra lungimii itinerarului: de la Montreal la Vancouver sunt patru mii şase sute şaptezeci şi cinci de kilometri, iar de la Vancouver la Dawson City, două mii patru sute optzeci şi nouă.

Punând cifrele pe hârtie, Summy Skim socoti:

— Cinci şi cu nouă fac paisprezece, ţin unu; opt şi cu opt fac şaisprezece, ţin unu; şapte şi cu patru fac unsprezece, ţin unu; cinci şi cu două fac şapte... În total, şapte mii o sută şaizeci şi patru de kilometri.

— Exact, Summy.

— Ei, Ben, de-am aduce cu noi câte un kilogram de aur pentru fiecare kilometru parcurs!...

— La preţul actual, de două mii trei sute patruzeci de franci kilogramul, asta ar însemna şaisprezece milioane şapte sute şaizeci şi trei de mii şapte sute şaizeci de franci!

— De-ar fi măcar şi şapte sute şaizeci de franci! şopti Summy Skim printre dinţi.

— Ce spui, Summy ?

— Nimic, dragă Ben, absolut nimic.

— Suma asta nu m-ar mira deloc, adăugă Ben. Oare n-a declarat geograful John Minn că Alaska va produce mai mult aur decât California, al cărei randament a fost totuşi de patru sute cinci milioane numai într-un singur an, în 1861 ? De ce n-ar adăuga şi ţinutul Klondike ofranda lui la cele douăzeci şi cinci de miliarde de franci, care
alcătuiesc bogăţia în aur a globului nostru ?

— E foarte posibil, încuviinţă Summy cu o înţeleaptă prudenţă. Dar trebuie să ne gândim la pregătiri, Ben. Nu te poţi duce în ţinutul acela fantastic luând cu tine doar o cămaşă de schimb şi două perechi de ciorapi.

— N-avea grijă, Summy, mă ocup eu de toate. Tu nu vei avea altceva de făcut decât să te urci în tren la Montreal şi să cobori la Vancouver. Cât despre pregătiri, noi nu vom avea nevoie de tot echipamentul necesar unui emigrant care, rătăcind la voia întâmplării într-un ţinut îndepărtat, este silit să-şi ia cu el foarte multe materiale.
Ale noastre au şi ajuns la destinaţie. Le vom găsi pe claim-ul unchiului Josias. Va trebui să ne ocupăm doar de transportul propriilor noastre persoane...

— Nici asta nu-i puţin! exclamă Summy Skim. Merită osteneala de a lua anumite precauţii... mai ales

împotriva frigului... brrr! Mă şi simt îngheţat până-n vârful degetelor.

— Fii serios, Summy! Vom ajunge la Dawson City în plină vară.

— Dar va veni şi iarna.

— Nu te speria, îi răspunse Ben. Nici iarna nu vei duce lipsă de nimic. Îmbrăcăminte potrivită, hrană bună. Ai să te întorci mai gras decât ai plecat.

— Vai, nu! Nu sunt chiar atât de pretenţios, se împotrivi Summy Skim, care luase hotărârea de a se resemna. Te anunţ că de va trebui să mă îngraş, fie numai cu două livre, nu mai plec!

— Glumeşte, Summy, glumeşte cât pofteşti... dar ai încredere în mine

— Natural... încrederea e obligatorie. Va să zică, rămâne hotărât că pe 2 aprilie vom porni la drum, în chip de prospectori.

— Da... răstimpul ăsta îmi va fi suficient pentru pregătiri.

— Atunci, Ben, fiindcă am la dispoziţie zece zile, mă voi duce să le petrec la ţară.

— După cum ţi-e voia, încuviinţă Ben Raddle, deşi nu cred să se fi îndreptat vremea la Green Valley.

Summy Skim i-ar fi putut răspunde că, oricum, vremea de acolo nu era mai friguroasă decât cea din Klondike. Dar socoti că e mai bine să se abţină şi se mulţumi să spună că-i va face mare plăcere să stea câteva zile printre fermierii săi, să-si revadă câmpiile, chiar dacă sunt înveşmântate în zăpadă, frumoasele păduri încărcate de promoroacă, lacurile acoperite de gheaţă şi sloiurile de pe Sfântul Laurenţiu. De fapt, chiar şi pe ger, vânătorul poate găsi prilejul să doboare câteva exemplare frumoase, cu blană sau pene, fără să mai vorbim de sălbăticiuni ca urşi, pume şi altele, care dau târcoale prin împrejurimi. Era ca un fel de bun rămas pe care Summy Skim voia să-l adreseze tuturor vieţuitoarelor din ţinut...

— Ben, ar trebui să mergi şi tu cu mine.

— Nu mai spune! Şi cine se va ocupa de pregătiri? întrebă inginerul.

Chiar a doua zi, Summy Skim luă trenul, găsi la gara Green Valley o sanie bine înhămată şi în cursul după-amiezii poposi la fermă. Ca întotdeauna, Summy Skim se dovedi foarte simţitor la primirea călduroasă ce i se

făcu. Dar, după ce aflară pricina acestei întoarceri timpurii, când înţeleseră că va trece o vară întreagă în care stăpânul
lor nu se va afla printre ei, fermierii nu-şi putură ascunde tristeţea.

— Da, prieteni, le spuse Summy Skim, eu şi Ben Raddle ne ducem în Klondike, un ţinut blestemat, atât de îndepărtat încât ne vor trebui vreo două luni ca să ajungem acolo şi tot pe atât ca să ne întoarcem!

— Şi toate astea doar ca să aduni pepite! zise un ţăran ridicând din umeri.

— Dacă le găseşti, adăugă un bătrân filozof, clătinând din cap cu o expresie puţin încurajatoare.

— Ce vreţi, prieteni, spuse Summy Skim, asta e ca o boală, sau mai degrabă ca o molimă care străbate din când în când omenirea şi căreia îi cad numeroase victime!

— Dar de ce să se ducă stăpânul nostru acolo? întrebă cea mai bătrână dintre fermiere.

Atunci, Summy Skim trebui să le explice precum că el şi vărul său moşteniseră un claim de la unchiul lor, Josias Lacoste, şi pricina pentru care Ben Raddle socotea necesară prezenţa lor în Klondike.

— Da, vorbi din nou bătrânul, am auzit şi noi despre cele ce se întâmplă la graniţa Dominionului, mai ales despre suferinţele atâtor bieţi oameni pe care truda îi doboară! în fine, domnule Skim, la dumneavoastră nu se pune problema să rămâneţi prin locurile acelea şi, după ce veţi vinde grămada de noroi, o să vă întoarceţi...

— Fiţi siguri, prieteni! Dar până atunci se vor scurge cinci sau şase luni, vremea frumoasă va fi pe sfârşite! Voi pierde o vară întreagă!...

— O vară pierdută înseamnă o iarnă şi mai tristă! adăugă o bătrână, apoi spuse: Dumnezeu să vă apere, bunul nostru stăpân!

După o săptămână petrecută în Green Valley, Summy Skim se
gândi că venise timpul să se întoarcă la Ben Raddle. Despărţirea de bunii lui fermieri n-a fost lipsită de emoţie, o emoţie împărtăşită de toţi. Şi când se gândea că peste câteva săptămâni soarele de aprilie se va înălţa la orizont în Green Valley, că de sub zăpadă vor scoate capul cele dintâi ierburi ale primăverii, că, de n-ar fi fost călătoria asta blestemată, ar fi venit, ca în fiecare an, să

se instaleze în pavilionul lui, până la întoarcerea primului suflu îngheţat al iernii! În aceste opt zile nădăjduise că va sosi la Green Valley o scrisoare de la Ben Raddle care-l va înştiinţa că nu mai e cazul să dea curs planurilor lor. Dar scrisoarea nu sosise. Totul rămăsese neschimbat... Plecarea
va avea loc la data stabilită... Prin urmare, Summy Skim trebui să fie condus la gară, şi în dimineaţa de 31 martie se afla la Montreal, în faţa aprigului său văr.

— Nimic nou?... întrebă el, postându-i-se înainte, ca un semn de întrebare.

— Nimic, Summy, atâta doar că am terminat pregătirile.

— Deci ai luat...

— Totul, în afară de alimente, pe care le vom găsi pe drum, răspunse Ben Raddle. M-am ocupat numai de îmbrăcăminte. În privinţa armelor, tu le ai pe ale tale, eu pe ale mele. Două puşti straşnice pe care ne pricepem să le mânuim şi echipamentul complet de vânătoare. Dar, fiindcă acolo nu ne putem reînnoi garderoba, iată care
sunt diferitele obiecte pe care, din prevedere, le vom lua cu noi: cămăşi de flanelă, cămăşi de noapte şi indispensabili de lână, pulovere groase tricotate, costume de catifea raiată, pantaloni din postav gros şi pantaloni din pânză, costume din pânză albastră, scurte din piele cu blană pe dinăuntru şi glugă, îmbrăcăminte impermeabilă de marinar, pelerine de cauciuc, şase perechi de ciorapi pe măsură şi şase perechi
cu un număr mai mare, mitene îmblănite şi mănuşi de piele, cizme de vânătoare cu ţinte, mocasini cu carâmb, batiste, prosoape...

— Vai de mine! se minună Summy Skim, ridicându-şi braţele spre cer. Ai cumva de gând să deschizi un bazar în capitala Klondike-ului? Ce-ai înşirat tu ne-ajunge pentru zece ani!

— Numai pentru doi ani!

— Numai! repetă Summy. Când aud acest «numai», mă apucă groaza. Să fim serioşi, Ben, mergem la Dawson City să vindem claim-ul 129, apoi ne întoarcem la Montreal. Pentru atâta lucru nu ne trebuiesc doi ani, ce naiba!

— Fără-ndoială, Summy, dacă ni se va da pentru claim-ul 129 preţul pe care-l merită.

— Şi dacă nu ni se va da?
— Vom hotărî atunci, Summy!
Ştiind că alt răspuns nu va căpăta, Summy nu mai stărui.
În dimineaţa de 2 aprilie, cei doi veri se aflau în gară, unde le fuseseră aduse şi bagajele. Puse la un loc, acestea nu erau prea voluminoase, şi echipamentul lor de prospectori nu va deveni cu adevărat stânjenitor decât după ce-l vor fi completat la Vancouver.
Dacă cei doi călători s-ar fi adresat Companiei Canadian Pacific înainte de a părăsi Montrealul, ei ar fi putut obţine bilete pentru steamer-ul[1] de Skagway. Dar Ben Raddle nu hotărâse încă ce rută vor urma pentru a ajunge la Dawson City; cea maritimă şi fluvială, care merge pe Yukon, de la vărsarea acestuia până în capitala ţinutului Klondike, sau cea terestră, care, dincolo de Skagway, se desfăşoară
printre munţii, câmpiile şi lacurile Columbiei engleze.
Iată-i deci pe cei doi veri plecaţi, unul târându-l pe celălalt după el,
primul plin de încredere, ultimul resemnat, dar, pentru început, instalaţi amândoi confortabil în trenul expres. Când ai de străbătut distanţa de patru mii şapte sute de kilometri dintre Montreal şi Vancouver, călătorie ce durează şase zile, e firesc să-ţi doreşti, cel puţin, un mijloc de locomoţie cât mai plăcut.
Părăsind Montrealul, trenul înaintează prin acea parte a Dominionului alcătuită din districtele de răsărit şi de mijloc, cu privelişti atât de variate. Abia după ce depăşeşte regiunea marilor lacuri intră într-un ţinut mai puţin populat, pe alocuri pustiu, îndeosebi în apropierea Columbiei.
Vremea era frumoasă, aerul proaspăt, cerul uşor acoperit de ceaţă. Mercurul termometrului oscila în jurul lui zero. Cât vedeai cu ochii, se aşternea o întindere de câmpii albe, care peste câteva săptămâni se vor acoperi de verdeaţă şi ale căror numeroase râuri vor fi eliberate de gheţuri. Depăşind trenul, cârduri de păsări se îndreptau spre răsărit, cu largi fâlfâiri de aripi. De o parte şi de alta a drumului, pe stratul de zăpadă, se vedeau urme de animale ce duceau spre pădurile din zare.
Iată nişte semne după care ar fi fost lesne să te ţii şi

1 Vapor cu aburi (în limba engleză în text), (n.t.)

care ţi-ar fi putut
aduce trofee frumoase!

Dar acum nu-i ardea nimănui de vânat. Chiar dacă se aflau niscai vânători în trenul acesta, cu destinaţia Vancouver, ei nu puteau fi decât vânători de pepite, iar câinii care-i însoţeau nu fuseseră dresaţi să adulmece potârnichii şi iepuri, nici să urmărească cerbii şi urşii. Nu, erau doar nişte biete animale de povară, hărăzite să tragă săniile pe oglinda îngheţată a lacurilor şi a apelor curgătoare, în acea parte
a Columbiei ce se întinde de la Skagway până în districtul Klondike.

La drept vorbind, febra aurului era abia la început. Dar ştirile soseau fară-ncetare, vestind descoperirea unor numeroase zăcăminte pe cursul lui Eldorado, Bonanza, Hunter, Bear, Gold Bottom şi alţi afluenţi ai lui Klondike River. Se vorbea despre claim-uri unde prospectorii spălau, dintr-un singur taler, aur în valoare de o mie
cinci sute de franci. Aşa stând lucrurile, valul de emigranţi creştea fără încetare. Se năpusteau asupra ţinutului Klondike la fel cum se năpustiseră şi asupra Australiei, Californiei, Transvaal-ului, iar companiile de transport începeau să nu mai facă faţă. De altfel în tren nu călătoreau reprezentanţii societăţilor sau companiilor înfiinţate cu sprijinul marilor bănci din America şi Europa. Aceia, înzestraţi cu utilajul cel mai perfecţionat şi aprovizionaţi mereu cu haine şi alimente, n-aveau de ce să-şi facă griji pentru viitor. Nu! Aici se aflau doar oameni nevoiaşi, pradă tuturor vicisitudinilor vieţii, care pot risca totul, neavând nimic de pierdut, şi cărora, trebuie să mărturisim, nădejdea într-o întorsătură a norocului le cam tulbură minţile.

Transcontinentalul gonea în plină viteză. Summy Skim şi Ben Raddle nu s-ar fi putut plânge de lipsă de confort în cursul acestei lungi călătorii. Aveau la dispoziţie un salon pe timpul zilei, un dormitor pentru noapte, un fumoar în care puteau fuma în voie ca în cea mai bună cafenea din Montreal, o sufragerie unde calitatea mâncărurilor şi a serviciului nu lăsau nimic de dorit, o cameră de baie, pentru cazul în care ar fi vrut să facă baie pe drum. Dar toate acestea nu-l împiedicau pe Summy Skim să ofteze ori de câte ori îşi amintea de casa lui din Green Valley.

După patru ore, trenul ajunsese la Ottawa, capitala Dominionului, care, de pe înălţimea unei coline, străjuieşte ţinutul din jur — oraş încântător, având pretenţia, mai mult sau mai puţin întemeiată, de a se socoti centrul lumii.

Mai departe, aproape de Carlton Junction, se putea zări rivalul său Toronto, vechea capitală detronată.

Gonind direct spre apus, trenul ajunse în staţia Sudbury, localitate îmbogăţită de pe urma exploatărilor miniere de nichel, unde linia se bifurcă. O luă apoi pe ramificaţia dinspre nord, ca să înconjoare Lacul Superior şi să ajungă la Port Arthur, lângă Fort William. La Heron Bay, la Schreiber şi în toate staţiile de pe litoralul marelui lac, opririle fuseseră destul de lungi pentru ca cei doi veri, dacă ar fi dorit, să-şi poată face o idee despre însemnătatea acestor porturi de apă dulce. Apoi, trecând prin Bonheur, Ignace, Eagle River, situate într-o regiune minieră foarte bogată, ajunseră la cunoscutul oraş Winnipeg.

În alte împrejurări, dornic să păstreze măcar o amintire din călătoria sa, lui Summy Skim i s-ar fi părut prea scurtă o oprire de numai patru ore. De n-ar fi fost hipnotizat de mirajul din Klondike, fără îndoială că ar mai fi zăbovit o zi-două, să viziteze acest oraş cu patruzeci de mii de locuitori şi aşezările învecinate din Western Canada... Din nefericire, Summy Skim nu-şi putea îngădui acum astfel de preocupări. Trenul îşi purtă deci mai departe călătorii, în majoritatea lor adevărate colete umane, care nu călătoreau de plăcere, ci pentru a ajunge la destinaţie, pe cea mai rapidă şi mai scurtă cale.

În zadar încercă Ben Raddle să-i stârnească interesul coproprietarului de la Green Valley.

— Ai observat, Summy, ce bine e cultivat pământul prin regiunea asta?...

— Îhî... răspunse Summy Skim fără convingere.

— Şi ce păşuni întinse are! Se spune că pe aici s-ar afla mii şi mii de bivoli. Ia te uită, Summy, o vânătoare!...

— Poţi fi sigur că mai degrabă aş petrece aici şase luni, chiar şi şase ani, decât şase săptămâni în Klondike, admise Summy Skim pe un ton cam acru.

— Ei, şi tu! Dacă n-or exista bizoni prin împrejurimile lui Dawson City, ai să-ţi scoţi pârleala cu elanii.

După ce depăşi Regina City, trenul apucă spre trecătoarea Crow New din Munţii Stâncoşi, apoi, după o oprire de câteva ceasuri la Calgary City, se îndreptă spre frontiera Columbiei britanice.

Din acest oraş se desparte o ramificaţie care merge spre Edmendon, unde se sfârşeşte calea ferată, drum pe care apucă uneori emigranţii pentru a ajunge în Klondike. Trecând pe lângă Peace River şi fortul Saint-John. Apoi pe lângă Dease River. Francis River şi Pelly River, acest drum leagă nord-estul Columbiei de Yukon, străbătând districtul Cassiar, binecunoscut pentru bogăţia vânatului său.

Dacă s-ar fi aflat într-o călătorie de plăcere, fără îndoială că Summy Skim ar fi preferat această cale, a vânătorilor. Dar e un drum ane- voios şi lung de peste două mii de kilometri, iar călătorul e silit să-şi reînnoiască mereu proviziile de hrană. Ce-i drept, ţinutul e deosebit de bogat în aur, pe care-l găseşti în toate apele lui curgătoare. Din păcate, însă, e lipsit cu desăvârşire de posibilităţi de aprovizionare,
astfel că va rămâne aproape neumblat până în ziua în care guvernul canadian va organiza locuri de popas, din cincisprezece în cincisprezece leghe.

Străbătând lanţul Stâncoşilor, călătorii au putut admira aceşti munţi semeţi, veşnic împodobiţi cu glugile lor de zăpadă. în inima pustiurilor îngheţate domnea o linişte deplină, tulburată doar de pufăitul locomotivei.

Pe măsură ce trenul înainta spre vest, întinderile ce i se aşterneau în faţă nu erau deloc nişte câmpii roditoare, de pe urma cărora s-ar fi putut obţine recolte bogate. Nu!... Acum străbătea ţinutul Kootaway, acele Gold Fields[1] din Cariboo, unde aurul s-a aflat şi se află încă din abundenţă, o adevărată reţea hidrografică ce rostogoleşte paiete din nobilul metal. Te întrebai chiar de ce nu veneau mai mulţi
prospectori să cerceteze aceste regiuni în care se ajungea mult mai lesne, în loc să înfrunte oboseala unei călătorii în îndepărtatul Klondike, fără să mai vorbim de cheltuielile uriaşe pe care le necesită.

—De fapt, observă Summy Skim, unchiul Josias ar fi trebuit să-şi caute norocul aici, în Cariboo!... Acum, ne-am afla la destinaţie... Am şti cât valorează claim-ul său! În douăzeci şi patru de ore am transforma în bani

1 Câmpii de aur (în limba engleză în text), (n.t.)

moştenirea ce ne-a lăsat-o, iar lipsa noastră n-ar dura mai mult de o săptămână!...

Summy Skim avea dreptate. Dar, fără îndoială, în cartea vieţii lui sta scris că va ajunge până în acest înspăimântător Klondike şi că se va bălăci prin noroaiele lui Forty Miles Creek.

Aşadar, trenul îşi urma calea, îl purta pe Summy Skim tot mai departe de Montreal şi de Green Valley, spre ţărmul columbian, pentru ca, în cele din urmă, la 8 aprilie, să-l depună împreună cu vărul său, Ben Raddle, pe peronul gării din Vancouver, fără ca nimic deosebit să-i fi tulburat călătoria.

IV
O VECINĂTATE SUPĂRĂTOARE

Oraşul Vancouver nu se află pe marea insulă cu aceiaşi nume. El se înalţă pe o bucată din limba de pământ ce înaintează în apă din litoralul columbian. Nu-i decât o metropolă. Capitala Columbiei britanice, Victoria, a cărei populaţie atinge şaisprezece mii de suflete, este clădită pe coasta de sud-est a insulei, tot acolo aflându-se şi
oraşul New Westminster, cu cei zece mii de locuitori ai săi.

Vancouver e aşezat la capătul unei rade deschise spre întortocheata
strâmtoare Juan-de-la-Fuca, ce se prelungeşte spre nord-vest. În spatele radei, printre pilcuri dese de pini şi de cedri, înalţi cât turnurile unei catedrale, suie spre cer clopotniţa unei biserici.

Braţul de mare trece prin capătul de sud al insulei, apoi îi înconjoară ţărmurile de răsărit şi de miazănoapte. După cum se vede, portul Vancouver este uşor accesibil vapoarelor ce vin din Pacific, atât celor ce coboară de-a lungul litoralului canadian, cât şi celor ce urcă de-a lungul litoralului Statelor Unite ale Americii.

Întemeietorii oraşului Vancouver să fi prevăzut oare viitorul? Un lucru e sigur, că în acest oraş ar fi loc pentru o sută de mii de locuitori şi că această populaţie ar putea circula cu uşurinţă chiar şi pe cea din urmă dintre străzile lui geometrice, tăiate în unghiuri drepte. Are biserici, hoteluri, bănci, se iluminează cu gaz şi curent

electric, are poduri aeriene, construite deasupra estuarului lui False Bay, şi un parc de trei sute optzeci de hectare, amenajat în partea de nord-vest a peninsulei. Părăsind gara, Summy Skim şi Ben Raddle au cerut să fie conduşi la hotelul Westminster, unde aveau să locuiască până în ziua plecării spre Klondike.

Le-a fost tare greu să găsească locuri în hotelul acesta înţesat de călători. Trenurile şi vapoarele aduceau pe atunci câte o mie două sute de emigranţi în douăzeci şi patru de ore. E lesne de închipuit ce câştiguri realiza oraşul de pe urma lor, mai ales cetăţenii aceia care îşi asumaseră sarcina de a-i găzdui pe străini, impunându-le nişte preţuri de necrezut, în schimbul unei hrane şi mai de necrezut.

Fără-ndoială, populaţia flotantă din Vancouver se oprea aici cât mai puţină vreme, într-atât se grăbeau aceşti aventurieri să ajungă pe pământul al cărui aur îi atrăgea la fel cum atrage magnetul fierul. Dar trebuia să poţi pleca mai departe, şi adesea nu găseai loc pe numeroasele vapoare cu aburi ce urcau spre nord, după ce făcuseră escale

prin diferite porturi ale Mexicului şi Statelor Unite.

De la Vancouver există două drumuri. Unul trece prin Pacific şi ajunge la Saint-Michel, pe coasta de apus a Alaskăi, şi până la gurile Yukonului, apoi urcă pe firul acestuia până la Dawson City. Celălalt merge tot pe ocean, de la Vancouver la Skagway, devenind apoi terestru între acesta din urmă şi capitala ţinutului Klondike.

Pe care dintre cele două drumuri îl va alege Ben Raddle?

Îndată ce-şi luară în primire camera, Summy Skim îi adresă vărului său următoarea întrebare:

— Dragul meu Ben, cât timp vom rămâne la Vancouver ?

— Doar câteva zile, răspunse Ben Raddle. Socotesc că nu va trece mult până la sosirea lui Foot Ball.

— Fie şi Foot Ball, răspunse Summy. Dar ce-i cu acest Foot Ball, dacă nu te superi?

— Un steamer al Companiei Canadian-Pacific, care ne va duce până la Skagway şi pentru care voi merge chiar azi să reţin două locuri.

— Aşadar, Ben, dintre diferitele căi spre Klondike ai şi ales una?

— Nu mi-a fost greu să aleg, dragă Summy. Vom merge pe drumul cel mai umblat şi, plutind pe lângă litoralul columbian, la adăpostul insulelor, vom ajunge la Skagway fără probleme. În această epocă a anului, albia Yukonului este încă plină de gheţuri şi nu arareori vapoarele pier în mijlocul sloiurilor sau sunt reţinute acolo până în luna iulie. Dimpotrivă, lui Foot Ball nu-i va trebui mai mult de o săptămână ca să ajungă la Skaway sau chiar la Dyea. După ce vom debarca, o să avem, ce-i drept, de urcat pantele abrupte ale Chilkootului, sau cele din White Pass. Dincolo de ele, în parte pe uscat, în parte peste lacuri, vom ajunge fără multă osteneală la Yukon, pe care vom pluti până la Dawson City. Presupun că vom fi la destinaţie înainte de luna iunie, adică la începutul verii. În prezent, nu ne rămâne decât să avem răbdare şi să aşteptăm sosirea lui Foot Ball.

— De unde vine pachebotul ăsta cu nume sportiv? întrebă Summy Skim.

— De la Skagway, fiind destinat legăturii permanente dintre Vancouver şi acest oraş. Este aşteptat să sosească cel târziu pe data de 14 a lunii curente.

— Abia pe 14! strigă Summy.

— Vai! Vai! Iată-te şi mai grăbit decât mine! exclamă râzând Ben Raddle.

— Desigur, încuviinţă Summy Skim, fiindcă, la urma urmei, trebuie să pleci înainte de a te întoarce!

Cei doi veri nu prea aveau cu ce să se ocupe în timpul şederii la Vancouver. Echipamentul lor era complet. Nu trebuiau să-şi bată capul nici cu procurarea uneltelor necesare exploatării unui claim, ştiind că la faţa locului se aflau cele aduse de unchiul Josias. Confortul de care s-au bucurat în trenul Companiei Transcontinental Pacific îl vor regăsi şi la bordul vaporului Foot Ball. Abia la Skagway, Ben Raddle urma să se intereseze de mijloacele de transport până la Dawson City. Va trebui să-şi cumpere o barcă demontabilă pe care s-o folosească la traversarea lacurilor şi un atelaj de câini pentru sănii, unicul mijloc de locomoţie prin câmpiile îngheţate ale Nordului îndepărtat, dacă nu cumva socotea mai nimerit să cadă la învoială cu un şef de caravană, urmând ca acesta, în schimbul unei sume de

bani, să-şi ia obligaţia de a-i conduce la Dawson City. Evident, şi într-un caz şi în celălalt, călătoria va fi foarte costisitoare. Dar una sau două pepite frumoase nu-ţi acoperă oare cu prisosinţă cheltuielile

Oraşul era atât de însufleţit şi forfota călătorilor atât de mare încât cei doi veri, deşi n-aveau nici o treabă, nu se plictisiră o clipă. Nimic nu poate fi mai curios decât sosirile trenurilor, fie că ele vin din răsăritul ţării, fie că vin din Statele Unite. Nimic nu poate fi mai interesant decât debarcarea acestor mii de călători pe care vapoarele îi depun fără încetare la Vancouver. în aşteptarea pornirii spre Skagway, o mulţime de oameni rătăceau de-a lungul străzilor, cea mai mare parte din ei fiind siliţi să se adăpostească prin toate unghiurile portului sau sub bârnele cheiurilor inundate de lumină electrică.

Poliţiştii aveau mult de furcă datorită acestei gloate pestriţe de aventurieri fără nici un căpătâi, atraşi de uluitorul miraj din Klondike. La fiece pas întâlneai agenţi îmbrăcaţi în uniforme de culoarea frunzei uscate, pregătiţi să intervină în veşnicele scandaluri care ameninţau să sfârşească prin vărsare de sânge.

Într-adevăr, agenţii poliţiei trebuiau să dea dovadă de multă perseverenţă şi îndrăzneală în îndeplinirea primejdioasei lor sarcini, mai ales în numeroasa tagmă a declasaţilor. Cum de nu le-o trece prin minte că ar putea câştiga mult mai bine, cu mai puţine primejdii, dacă s-ar apuca să spele mâlul din afluenţii Yukonului? Cum de nu se gândesc la cei cinci poliţişti canadieni care, la începutul exploatărilor din Klondike, s-au întors în ţară cu un cîştig de două sute de mii de dolari? Asta face cinste tăriei lor de caracter, de vreme ce nu se lasă îmbătaţi ca atâţia alţii.

Summy Skim citi în ziare că, pe timp de iarnă, în Klondike temperatura coboară uneori până la minus 60°. La început nu-i veni să creadă, îi dădură însă de gândit nişte termometre gradate până la 90° sub zero, pe care le văzuse la un optician din Vancouver. Încercă să se liniştească spunându-şi: «La naibai Asta-i doar o chestiune de amor propriu!... Nouăzeci de grade!... Mândri de gerurile lor neobişnuite, cei din Klondike încearcă să le scoată în evidenţă cu oarecare cochetărie!»

Summy Skim era totuşi îngrijorat şi, în cele din urmă,

se hotărî să intre într-o prăvălie şi să studieze mai îndeaproape aceste ciudate termometre.

Diferitele modele pe care i le arătă negustorul nu erau gradate după scara Fahrenheit, obişnuită în Regatul-Unit, ci după scara centigradă, folosită mai mult în Dominion, unde se păstrau încă obiceiurile franceze.

După ce privi cu luare-aminte, Summy Skim se convinse că ziarele nu minţeau. Termometrele erau într-adevăr gradate pentru temperaturi foarte scăzute...

— Termometrele astea sunt corect executate ? întrebă Summy Skim, ca să zică şi el ceva.

— Desigur, domnule, răspunse opticianul. Cred că veţi fi mulţumit.

— În orice caz, nu în zilele când vor înregistra şaizeci de grade, declară Summy Skim pe tonul cel mai serios.

— Vă cred, dar important este să înregistreze corect, răspunse negustorul.

— Acesta-i un punct de vedere, domnule. Dar spuneţi-mi, adăugă Summy Skim, presupun că aceste instrumente se află în galantarul dumneavoastră doar ca reclamă. Nu-mi închipui că în realitate...

— Ce anume ?

— ... coloana de alcool ar coborî vreodată până la şaizeci de grade.

— Adesea, domnule, foarte adesea, şi uneori chiar mai jos.

— Mai jos!

— De ce nu? răspunse negustorul, nu fără oarecare mândrie. Dacă domnul doreşte un instrument gradat până la o sută de grade...

— Mulţumesc, mulţumesc, se grăbi să răspundă Summy Skim, înspăimântat. Şaizeci de grade îmi par mai mult decât suficiente!

Şi, în definitiv, la ce i-ar folosi o astfel de achiziţie? Când îţi ard ochii sub pleoapele înroşite de vântul aprig din Nord, când răsuflarea ţi se transformă în zăpadă, când sângele, pe jumătate îngheţat, este pe cale să ţi se prefacă în sloiuri prin vene, când nu poţi atinge un obiect metalic fără să-ţi laşi pe el pielea de pe degete, când îngheţi în faţa celei mai încinse sobe, de parcă însuşi focul şi-ar fi pierdut
orice căldură, nu te interesează prea mult dacă frigul care te doboară se opreşte la şaizeci sau atinge o sută de grade.

Între timp, zilele treceau şi Ben Raddle nu-şi putea ascunde nerăbdarea. Să se fi întâmplat ceva pe mare cu vaporul Foot Ball? Se ştia că pornise din Skagway la 7 aprilie. Or, traversarea nu dura mai mult de 6 zile, deci pe data de 13 ar fi trebuit să acosteze la Vancouver.

Ce-i drept, fiind destinat să-i transporte pe emigranţi cu bagajele lor, fără altă încărcătură, pachebotul nu va face decât un scurt popas. Douăzeci şi patru de ore, cel mult treizeci şi şase, îi vor ajunge pentru curăţatul cazanelor, aprovizionarea cu cărbuni şi apă potabilă, în sfârşit, pentru îmbarcarea câtorva sute de călători care îşi reţinuseră dinainte locurile.

Cei ce nu avuseseră această prevedere vor fi siliţi să se îmbarce pe alte vapoare, care vor sosi după Foot Ball. Până atunci, hotelurile şi hanurile din Vancouver nefiind destul de încăpătoare ca să-i adăpostească, familii întregi vor dormi sub cerul liber. Judecind după suferinţele prezente, îţi dădeai lesne seama ce le rezervă viitorul!

Cei mai mulţi dintre aceşti oameni necăjiţi nu vor afla condiţii mai bune mei pe pachebotul care îi va transporta de la Vancouver la Skagway, unde va începe pentru ei nesfârşita, înspăimântătoarea călătorie care-i va duce până la Dawson City. Pe vapor, cabinele de la pupa şi prova abia ajung pentru pasagerii mai înstăriţi; pe coridoare se adăpostesc înghesuite numeroase familii care, timp de cinci până la şapte zile, cât durează traversarea, trebuie să-şi asigure hrana pe cont propriu. Restul, adică cei mai mulţi, acceptă să fie închişi în cală, asemenea vitelor sau mărfurilor. De fapt, tot e mai bine acolo decât pe punte, în bătaia rafalelor de vânt îngheţate şi a furtunilor de zăpadă, atât de dese prin meleagurile acelea din apropierea cercului polar. Vancouver nu era invadat numai de emigranţii sosiţi de prin Lumea Veche şi Lumea Nouă. Mai trebuiau puşi la socoteală şi sutele de prospectori care nu voiseră să rămână în anotimpul friguros printre gheţarii din Dawson City.

Pe vreme de iarnă, exploatarea craim-urilor nu poate continua; când pământul e acoperit cu un strat de zăpadă gros de zece-douăsprezece picioare, când acest strat, cuprins de geruri de 40°—50°, se întăreşte ca granitul încât sparge târnăcopul şi cazmaua, orice activitate încetează.

Astfel, aceia dintre prospectori pe care norocul i-a favorizat cât de cât sunt bucuroşi să se întoarcă în principalele oraşe columbiene. Vin cu buzunarele doldora de aur şi-l risipesc cu o nepăsare greu de închipuit. Ei sunt încredinţaţi că norocul nu-i va părăsi, că vara următoare va fi rodnică, se vor descoperi noi zăcăminte şi acestea le vor aduce grămezi de pepite. Ale lor sunt cele mai bune camere prin hoteluri şi cele mai bune cabine pe vapoare.

Summy Skim îşi dădu repede seama că în această categorie de prospectori se aflau oamenii cei mai violenţi, mai grosolani şi mai scandalagii, spaima tripourilor şi cazinourilor unde, azvârlind cu bani în dreapta şi-n stânga, făceau pe stăpânii.

La drept vorbind, liniştitul Summy nu-i băga deloc în seamă pe aceşti zurbagii. Socotind că n-o să aibă nicicând de-a face cu vreunul dintre ei, rămânea indiferent la zvonurile care circulau pe,seama lor, şi poate că greşea.

În dimineaţa de 14 aprilie, în timp ce se plimba împreună cu Ben Raddle pe chei, se auzi sirena unui vapor.

— Să fie oare Foot Ball? strigă Summy.

— Nu prea-mi vine să cred, răspunse Ben Raddle. Sunetele vin dinspre sud, iar Foot Ball trebuie să sosească dinspre nord.

Într-adevăr, era vorba de un vas ce se apropia de portul Vancouver urcând prin strâmtoarea Juan-de-la-Fuca, şi, ca atare, nu putea veni de la Skagway.

Totuşi, neavând altceva mai bun de făcut, Ben Raddle şi Summy Skim se îndreptară spre capătul digului, prin mulţimea atrasă, ca întotdeauna, de sosirea unui vapor.

De altfel, sute de pasageri se pregăteau să debarce, aşteptând să-şi găsească loc pe unul din vapoarele care circulă spre Nord, iar spectacolul pe care-l ofereau nu era lipsit de pitoresc.

Vasul ce se apropia în şuierul strident al sirenei era Smith, o construcţie de două mii cinci sute de tone, care făcuse escale prin toate porturile, începând cu portul mexican Acapulco. Destinat serviciului de coastă, el urma să coboare din nou spre sud, după ce îşi va fi debarcat la Vancouver pasagerii care vor spori şi mai mult înghesuiala de aici.

De îndată ce Smith acostă la ponton, întreaga lui

încărcătură umană se îndreptă spre locul de coborâre. Cât ai clipi din ochi, se stârni o învălmăşeală, o amestecătură de oameni şi bagaje, încât, la drept vorbind, părea că nimeni nu va putea trece...

În orice caz, nu aceasta era şi părerea unuia dintre pasageri, care se zbătea cu furie să ajungă primul pe chei. Fără-ndoială, acesta ştia cum merg lucrurile şi-şi dădea seama cât e de important să te înscrii înaintea celorlalţi la biroul plecărilor spre Nord. Era un zdrahon, înalt, brutal şi puternic, cu barba neagră şi aspră, pielea bronzată a
oamenilor din Sud, cu o privire rece şi o expresie duşmănoasă. Îl însoţea un alt pasager, după înfăţişare de aceeaşi origine, care nu părea să fie nici mai răbdător, nici mai prietenos decât el.

Ceilalţi erau probabil la fel de grăbiţi ca şi pasagerul nerăbdător şi zgomotos. Dar nu era chip să te împotriveşti unui asemenea îndrăcit care, fără să ţină seama de protestele ofiţerilor şi ale căpitanului, izbea cu coatele şi-i îmbrâncea pe toţi din preajma lui, insultându-i cu un glas răguşit, ce făcea să pară şi mai aspre injuriile rostite când în engleză, când în spaniolă.

— Doamne fereşte! exclamă Summy Skim. Simpatic tovarăş de drum, n-am ce zice! Şi dacă s-o îmbarca pe Foot Ball...

— Ei şi! în cele câteva zile cât durează traversarea, vom izbuti noi să-l ţinem sau să ne ţinem la distanţă, îl linişti Ben Raddle.

În clipa aceea, un om din mulţime, care se afla lângă cei doi veri, strigă:

— Dar ăsta-i blestematul de Hunter! Să vedeţi ce tărăboi va face deseară prin tripouri, dacă nu părăseşte chiar azi oraşul!

— Vezi, Ben, că nu m-am înşelat. Individul pare să fie o celebritate, îi spuse Summy vărului său.

— Ai dreptate, consimţi Ben, e foarte cunoscut...

— Şi nu ca soi bun!

— Trebuie să fie unul dintre aventurierii aceia care se duc în America să-şi petreacă iarna şi se întorc vara în Klondike pentru a începe o nouă campanie.

Într-adevăr, Hunter se întorcea din Texas, ţara lui de baştină, şi venise la Vancouver împreună cu prietenul său, tocmai pentru a-şi putea continua drumul spre Nord, cu primul vapor ce se va îndrepta într-acolo. Erau

amândoi nişte hispanoamericani, ce-şi găseau în această lume pestriţă a căutătorilor de aur mediul prielnic instinctelor violente, purtărilor nesăbuite şi înclinaţiei lor pentru o viaţă dezordonată, în care totul e lăsat la voia întâmplării.

Aflând că Foot Ball nu sosise şi că probabil nu va pleca spre Nord
decât peste treizeci şi şase sau patruzeci şi opt de ore, ceru să fie condus la hotelul Westminster, unde poposiseră şi cei doi veri cu şase zile în urmă. Când să intre în holul hotelului, Summy dădu nas în nas cu el.

— Asta-i culmea! bombăm Summy printre dinţi.

În zadar se străduia să-şi înfrângă impresia neplăcută pe care i-o lăsase întâlnirea cu acest individ. Degeaba îşi spunea că el şi Hunter, pierduţi prin mulţimea emigranţilor, aveau mii de motive să nu mai dea niciodată ochi unul cu celălalt. Ceva îi spunea că nu va fi aşa. Aproape fără să ştie ce face, parcă împins de un presentiment, se duse la biroul hotelului şi căută să afle unele amănunte despre noul sosit.

— Cum, nu-l cunoaşteţi pe Hunter? i se răspunse.

— E proprietar de claim ?

— Da, al unui claim pe care-l exploatează el însuşi.

— Şi unde se află acest claim ?

— În Klondike.

— Mai precis ?

— Pe Forty Miles Creek.

— Pe Forty Miles Creek! repetă Summy uimit. Tare ciudat. Îmi pare rău că nu pot să aflu numărul acestui claim. Aş pune rămăşag că...

— Dar oricine din Vancouver vă poate indica numărul, spuse interlocutorul lui Summy.

— Adică?...

— Numărul 131.

— Mii de draci! exclamă Summy uluit. Noi avem numărul 129! Suntem deci vecinii acestui simpatic gentleman. Se pare că ne vom distra, nu glumă!

Summy Skim nici nu bănuia cât de adevărate erau spusele lui.

V
LA BORDUL LUI FOOT BALL

Foot Ball porni în larg la 16 aprilie, cu o întârziere de

patruzeci şi opt de ore. Şi dacă acest steamer de o mie două sute de tone nu purta cu el mai mulţi pasageri decât tonele sale, se datora numai opoziţiei inspectorului de navigaţie.

Chiar şi aşa, linia de plutire, însemnată cu un zero tăiat, vopsit pe coca vasului, se afla sub nivelul normal.

Vreme de patruzeci şi opt de ore, macaralele au depus la bord nenumăratele bagaje ale emigranţilor, materiale grele destinate exploatărilor miniere, la care se adăuga o impunătoare cireada de boi, de cai, de măgari şi de reni, fără să mai vorbim de sutele de câini, din rasa Saint-Bernard şi Eschimos, ce urmau să fie înhămaţi la sănii pentru traversarea regiunii lacurilor.

Pe Foot Ball întâlneşti pasageri de toate naţionalităţile: englezi, canadieni, francezi, norvegieni, suedezi, germani, australieni, americani din cele două Americi, unii cu familiile, alţii singuri.

Forfotind pe bordul vaporului, această mulţime îl umplea de o dezordine pitorească.

În cabine fuseseră montate câte trei sau patru paturi, în loc de două. Spaţiul de sub punte avea înfăţişarea unui vast dormitor, cu capre de lemn, printre care fuseseră întinse hamacuri. Cât priveşte puntea, acolo era tare greu să te mişti. Oamenii sărmani, care nu-şi putuseră cumpăra bilete pentru cabină la preţul de treizeci şi cinci de dolari, se înghesuiau de-a lungul tamburilor şi al bastingajelor. Acolo îşi
pregăteau câte ceva de mâncare, se spălau, îşi duceau mica lor gospodărie în văzul tuturor.

Ben Raddle izbutise să reţină două locuri într-o cabină de la pupa. În ea se mai afla şi un norvegian, pe nume Royen, proprietar de claim pe Bonanza, unul din afluenţii lui Klondike. Era un om blând şi liniştit, îndrăzneţ şi totodată prevăzător, din rasa aceasta scandinavă, care dobândeşte ce şi-a dorit prin îndelungi strădanii. Venea
din Christiania, oraşul său natal, unde îşi petrecuse iarna, şi se întorcea la Dawson City. Nu era un tovarăş de călătorie prea vorbăreţ, dar nici supărător.

Cei doi veri erau fericiţi că nu trebuiau să-şi împartă cabina cu texanul Hunter. De altfel, chiar de ar fi vrut, această împărţeală n-ar fi fost cu putinţă. Împrăştiind dolari în dreapta şi-n stânga, Hunter izbutise să reţină o cabină de patru locuri pentru el şi prietenul lui.

Zadarnic încercaseră mai mulţi pasageri să-i înduplece pe aceşti
bădărani să le cedeze locurile goale. Pe toţi îi refuzaseră cu brutalitate.

După cum se vede, Hunter şi Malone — astfel se numea însoţitorul texanului — nu se uitau la preţ. Erau în stare să risipească fără noimă, să azvârle cu pumnii, pe mesele de bacara sau de pocher, tot câştigul dobândit de pe urma exploatării claim-ului lor. Fără-ndoială că nici în timpul călătoriei nu vor sta departe de sala de joc de pe vapor.

Foot Ball părăsi portul şi golful Vancouver la ora şase dimineaţa şi înainta prin canal ca să ajungă la capătul de nord al acestuia. De acolo, nu-i rămânea decât să plutească pe lângă ţărmul american, cel mai adesea la adăpostul insulelor Reine Charlotte şi Prince de Galles.

În timpul celor şase zile de călătorie, pasagerii de la pupa n-au avut posibilitatea să părăsească duneta ce li se rezervase. Nu era chip să se plimbe şi pe punte, aceasta fiind înţesată de ţarcurile boilor, cailor, măgarilor, renilor şi traversată în toate direcţiile de haita de câini care umblau urlând printre grupurile de nenorociţi, bărbaţi
încă tineri, dar cu pecetea mizeriei pe chip, femei vlăguite, înconjurate de copii bolnăvicioşi. Aceştia nu emigrau pentru a exploata vreun zăcământ pe cont propriu, ci ca să-şi pună braţele în slujba companiilor la care se vor grăbi să se angajeze.

— În fine, spuse Summy Skim în clipa când pachebotul ieşea din radă, tu ai vrut-o, Ben. De data asta, iată-ne de-a binelea în drum spre Eldorado. Facem şi noi parte din această lume a căutătorilor de aur, care nu pare să fie cea mai cumsecade.

— Nici n-ar putea fi altfel, dragul meu Summy, răspunse Ben Raddle. Trebuie s-o luăm aşa cum este.

— Mi-ar plăcea mai mult să n-am de-a face cu ea. Ce naiba, doar nu suntem de teapa lor! Am moştenit un claim, fie! Admit că acest claim ar fi înţesat de pepite! Dar ăsta nu-i un motiv să ne transformăm în căutători de aur.

— Ai dreptate, răspunse Ben Raddle înălţând uşor din umeri, ceea ce nu-l linişti deloc pe Summy Skim.

Acesta stărui:

— Ne ducem în Klondike pentru a vinde claim-ul

unchiului Josias, nu-i aşa?... Doamne Sfinte! Numai la gândul că am putea împărtăşi instinctele, pasiunile, obiceiurile acestei gloate de aventurieri!...

— Fii atent, Summy! începi iar să ţii predici, îi zise în glumă Ben Raddle.

— Şi de ce nu, Ben? Da, mi-e groază de această blestemată sete de aur, de această nesăbuită dorinţă de înavuţire care îi face pe oameni să înfrunte atâta mizerie. Parcă-s în întrecere. E o adevărată goană după lozul cel mare, după pepita cea mare... Ah, când te gândeşti că, în loc să plutesc la bordul acestui steamer în drum spre ţinuturi fantastice, acum ar trebui să fiu la Montreal, pregătindu-mă să-mi petrec vara în minunatul Green Valley!

— Mi-ai făgăduit că n-o să-mi reproşezi, Summy.

— Gata, Ben, e pentru ultima oară. De acum înainte nu mă mai gândesc decât să....

— Să ajungi la Dawson City? întrebă Ben Raddle, nu fără oarecare ironie.

— Să mă întorc de acolo, Ben, îi răspunse Summy Skim.

Cîtă vreme Foot Ball plutise pe canal, pasagerii n-au suferit de rău de mare. De abia dacă se simţea ruliul. Dar îndată ce depăşi capul insulei Vancouver, pachebotul fu expus hulei din larg.

Vremea era rece, vântul aspru. Valuri puternice izbeau plaja de pe ţărmul columbian. Rafale de ploaie amestecată cu zăpadă cădeau din abundenţă. Nu-i greu de închipuit ce trebuie să fi îndurat pasagerii de pe punte, cei mai mulţi dintre ei copleşiţi şi de răul de mare. Nici animalele nu erau mai puţin încercate. Printre şuierăturile rafalelor răsuna un adevărat concert de behăieli, nechezaturi, răgete.

Câinii alergau şi se rostogoleau pe lângă rufuri, şi nu era chip să-i închizi ori să-i legi. Unii dintre ei se repezeau furioşi la gâtul oamenilor, căutau să-i muşte, astfel că şeful de echipaj trebui să doboare câţiva cu focuri de armă.

În timpul acesta, texanul Hunter şi prietenul său Malone, însoţiţi de o şleahtă de cartofori cu care se împrieteniseră chiar din prima zi, nu se mai dezlipeau din jurul unei mese de monte şi de faro[1]. Din sala de jocuri, transformată în tripou, se auzeau zi şi noapte

1 Jocuri de noroc, (n.t.)

certuri şi încăierări de o brutalitate sălbatică.

Cât despre Ben Raddle şi Summy Skim, e de prisos să arătăm că înfruntau cu străşnicie vremea rea. Hotărâţi să observe totul, nu părăseau duneta cât era ziua de lungă şi intrau în cabină doar la căderea nopţii. Nu se mai saturau de spectacolul ce-l oferea atât puntea, cu furnicarul ei de lume, cât şi duneta, pe care se încrucişau exemplare ceva mai puţin pitoreşti, dar mai caracteristice, în marea lor majoritate reprezentanţi ai păturii superioare din această tagmă de aventurieri, încă din primele ceasuri ale traversării remarcaseră doi călători sau mai exact două călătoare, foarte deosebite de lumea din jurul lor. Erau două femei tinere, de douăzeci sau douăzeci şi doi de ani, mai degrabă două fete, probabil surori, judecind după un oarecare «aer de familie», una brună, cealaltă blondă, amândouă mici de statură şi pe deasupra foarte drăguţe.

Tot timpul se aflau împreună. O zăreai mereu pe cea blondă lângă cea brună, care părea să fie conducătoarea micei lor asociaţii. Dimineaţa se plimbau amândouă la pupa vasului, apoi treceau pe punte, umblând prin mulţimea aceea de oameni sărmani. Se opreau pe lângă mamele împovărate de treburi şi se străduiau să le vină într-ajutor în mod delicat, aşa cum numai femeile ştiu s-o facă.

De multe ori, Ben şi Summy priviseră de sus, de pe dunetă, la acest spectacol emoţionant, şi interesul lor pentru cele două tinere crescuse. Asprimea mediului înconjurător punea în valoare rezerva lor atât de demnă, distincţia lor atât de izbitoare, încât nici unuia dintre oamenii aceea fără căpătâi, de care se izbeau la tot pasul, nu-i trecuse prin minte să se arate nerespectuos cu ele.

Ce căutau pe bordul Foot Ball-ului aceste două tinere încântătoare ? Cei doi veri îşi puneau întrebarea fără să-i găsească răspunsul, şi la simpatia pe care începuseră s-o aibă pentru ele se adăuga o curiozitate mereu crescândă.

De altfel, nu poate fi trecut cu vederea că cele două tinere mai aveau şi alţi admiratori printre tovarăşii lor de călătorie. Cel puţin doi dintre ei le acordau o atenţie deosebită, şi aceştia nu erau alţii decât texanul Hunter şi blestematul lui prieten, Malone. De fiecare dată când catadixeau să părăsească masa de joc, pentru a veni să

respire în grabă puţin aer proaspăt pe dunetă, făceau câte o nouă demonstraţie. Îşi dădeau coate, aruncau ocheade însoţite de insinuări jignitoare, rostite răspicat şi cu voce tare, dădeau târcoale celor două surori, dar acestea nici nu-i băgau în seamă.

Adesea, Ben Raddle şi Summy Skim fuseseră martorii unor astfel de manifestări şi îşi stăpâniseră cu greu dorinţa de a interveni. Cu ce drept-ar fi făcut-o? În definitiv, Hunter şi Malone nu depăşeau limitele îngăduite în acest mediu, iar persoanele vizate de mojiciile lor nu ceruseră sprijin nimănui.

Prin urmare, cei doi veri se mulţumeau să-i supravegheze de la distanţă pe viitorii lor vecini de la Forty Miles Creek, dar doreau din ce în ce mai mult ca întâmplarea să le îngăduie să intre în vorbă cu tinerele pasagere.

Prilejul se ivi abia a patra zi de la îmbarcare. Foot Ball naviga atunci la adăpostul insulei Reine Charlotte, în condiţii mai puţin aspre, ferit de hula din larg. Dinspre ţărm se înşirau fiorduri asemănătoare celor din Norvegia, care trebuie că-i răscoleau numeroase amintiri din patrie tovarăşului de cabină al lui Summy Skim şi Ben Raddle. În jurul acestor fiorduri se ridicau faleze înalte, cele mai multe împădurite,
iar printre ele se zăreau, dacă nu sate, cel puţin nişte cătune de pescari.
Pe alocuri se ivea câte o căsuţă izolată ai cărei locuitori, de origine indiană, trăiau din vânat şi pescuit. Când trecea vaporul, aceştia veneau să-şi vândă produsele, găsind cu uşurinţă cumpărători.

Departe, îndărătul falezelor, se profilau prin ceaţă crestele înzăpezite ale munţilor, în vreme ce spre insula Reine Charlotte nu se zăreau decât nişte câmpii întinse ori păduri albite de promoroacă. Ici şi colo, pe malurile înguste ale golfurilor, unde bărcile pescarilor aşteptau vântul prielnic, se arătau câteva pilcuri de colibe. În clipa în care Foot Ball atingea capul insulei Reine Charlotte, cei doi veri intrară în
vorbă cu pasagerele ce le stârniseră atâta interes şi simpatie. Lucrurile s-au petrecut în modul cel mai banal, cu prilejul colectei de binefacere organizată de ele în folosul unei biete femei care născuse un copil pe bordul vaporului, de altfel un copil voinic şi sănătos.

Urmată ca de obicei de blonda ei însoţitoare, tânăra

cu părul negru veni cu mâna întinsă la Ben şi Summy, aşa cum procedase şi cu ceilalţi călători. După ce îşi dădură obolul, Ben Raddle intră în vorbă cu ele, fără alte formalităţi, şi căpătă lămuririle pe care le dorea. Într-o clipă, află că cele două fete nu erau surori, ci verişoare primare, că erau de aceeaşi vârstă, cu o diferenţă de câteva zile, că numele lor de familie era Edgerton, că pe cea blondă o chema Edith, iar pe cea brună Jane.

Toate acestea i le-a spus Jane în câteva cuvinte simple şi precise, fără să şovăie sau să se simtă încurcată; apoi se îndepărtă urmată îndeaproape de verişoara sa, care nu scosese o vorbă.

Dar destăinuirile primite nu satisfăceau câtuşi de puţin curiozitatea lui Ben şi a lui Summy. Dimpotrivă, cercul lor de presupuneri se lărgise şi mai mult. Edgerton, aşa se numeau cei doi fraţi despre care se vorbise foarte mult în America la un moment dat. Oameni de afaceri îndrăzneţi, ei dobândiseră în câteva ceasuri o avere uriaşă de pe urma unei speculaţii asupra bumbacului, avere pe care au păstrat-o timp îndelungat. Apoi, soarta li s-a schimbat dintr-o dată, ruina a luat locul bogăţiei, iar fraţii Edgerton au dispărut în mulţimea anonimă care a înghiţit şi va înghiţi încă mulţi ca ei. Exista oare vreo legătură între vestiţii miliardari şi tinerele pasagere de pe Foot Ball?

Nu era greu de aflat răspunsul la această întrebare. Gheaţa fusese spartă şi, oricum, în preajma cercului polar, nu e cazul să te împiedici prea mult de chestiuni protocolare. Aşadar, la mai puţin de un ceas de la prima întrevedere, Ben Raddle se adresă Janei Edgerton şi-şi reluă cercetările, punându-i întrebări directe.

Răspunsurile nu se lăsară aşteptate. Da, Edith şi Jane erau într-adevăr fiicele celor doi «regi ai bumbacului», cum fuseseră numiţi odinioară părinţii lor. În vârstă de douăzeci şi doi de ani, fără să le fi rămas nici un grăunte din aurul pe care aceştia îl întorseseră cu lopata, fetele erau singure pe lume, fără familie, orfane, mamele lor fiind moarte de multă vreme, iar fraţii Edgerton pierind, cu cinci luni în urmă, într-un accident de cale ferată.

În vreme ce Ben punea întrebări, iar Jane îi răspundea, Edith şi Summy tăceau. Poate mai sfioşi, în orice caz cu o expresie mai puţin hotărâtă, păreau, într-adevăr, opusul celor doi interlocutori.

— Domnişoară Edgerton, aţi considera indiscret din

partea mea, continuă Ben Raddle discuţia, dacă v-aş spune că eu şi vărul meu am fost tare uimiţi când v-am văzut pe Foot Ball şi dacă v-am întreba cu ce scop aţi pornit în această lungă şi grea călătorie ?

— Deloc, răspunde Jane Edgerton. Doctorul Pilcox, medicul care l-a îngrijit pe vremuri pe unchiul meu, numit de curând director la spitalul din Dawson City, i-a oferit un post de infirmieră verişoarei mele Edith, care a acceptat de îndată şi a pornit la drum fără întârziere.

— La Dawson City?

— Da, la Dawson City.

Privirile celor doi veri, a lui Ben Raddle calmă, a lui Summy Skim tulburată de uimire, se îndreptară spre blonda Edith care susţinu liniştită aceste priviri, fără să pară câtuşi de puţin stânjenită. Aveau acum posibilitatea să se uite bine la tânăra fată şi, pe măsură ce-şi prelungeau cercetarea, fapta ei îndrăzneaţă nu li se mai părea atât de
necugetată. Încetul cu încetul, descopereau sufletul ascuns îndărătul chipului ei gingaş. De bună seamă, Edith se deosebea de verişoara ei. Nu avea privirea ei cutezătoare, glasul ei convingător, atitudinea ei hotărâtă. Dar un observator atent n-ar fi pus la îndoială că era tot atât de energică şi de voluntară. Deşi se manifestau deosebit, aveau acelaşi caracter. Una se distingea prin hotărâre şi acţiune, cealaltă
prin chibzuinţă şi bună rânduială. Văzând fruntea ei netedă, de formă puţin pătrată, ochii ei albaştri, cu priviri inteligente, înţelegeai că toate gândurile, toate impresiile noi trebuiau să-şi ocupe, în mod automat, locul lor în nişte sertăraşe speciale, bine etichetate, din care Edith Edgerton putea să le scoată la nevoie, fără să dibuie, aşa cum le-ar fi scos dintr-un dulap bine rânduit, şi că acest cap încântător dispunea
de toate calităţile unui clasor perfecţionat. Fără-ndoială, fata asta blondă avea pronunţate însuşiri de organizator şi puteai fi sigur că va aduce mari servicii spitalului din Dawson City.

— E-n regulă! exclamă Ben Raddle, fără să arate nici cea mai mică uimire. Dar dumneavoastră, Miss Jane, aveţi de gând să vă consacraţi viaţa tot alinării celor suferinzi?

— Oh! Eu sunt într-o situaţie şi mai proastă decât Edith, nu mi s-a oferit nici o slujbă. Fiindcă nu mă mai

leagă nimic de Sud, m-am hotărît să plec cu ea, să-mi caut norocul în Nord, asta-i tot.

— Dumnezeule, în ce fel ?

— La fel ca toată lumea, domnule, făcînd prospecţiuni, răspunse Jane liniştită.

— Asta-i bună! exclamă Summy, de-a dreptul uluit. Respectul pentru adevăr ne sileşte să spunem că lui Ben Raddle i-a trebuit toată stăpânirea de sine pentru a nu-l imita pe vărul său şi pentru a-şi respecta principiul după care un bărbat, demn de acest
nume, nu trebuie să se mire niciodată de nimic. Tânăra asta firavă să facă prospecţiuni!

Între timp, jignită parcă de exclamaţia nepotrivită a lui Summy Skim, firava tânără se întoarse către el.

— Şi de ce vă miraţi? întrebă ea pe un ton cam bătăios.

— Dar... Miss Jane... bâigui Summy, încă năucit, doar nu vă gândiţi să... O femeie!...

— Şi mă rog, domnule, de ce n-ar face o femeie ceea ce veţi face şi dumneavoastră? i se adresă Jane, fără să-şi piardă cumpătul.

— Eu!.... se împotrivi Summy. Dar eu nu prospectez!... Dacă am ajuns proprietarul unui claim şi dacă mă duc în ţinutul acela diavolesc, o fac împotriva voinţei mele, vă rog să mă credeţi. Tot ce doresc e să mă întorc cât mai repede.

— Fie! încuviinţă Jane, cu o undă de dispreţ în glas. Dar nu sunteţi singurul aflat aici. Ceea ce pe dumneavoastră vă îngrozeşte, mii de bărbaţi o fac. De ce n-ar putea s-o facă şi o femeie ?

— Doamne!... bâigui din nou Summy. Mi se pare că... Puterea... Sănătatea... Chiar şi îmbrăcămintea, ce naiba!...

— Sănătatea? răspunse Jane Edgerton. Vă doresc să fiţi la fel de sănătos ca mine. Puterea? Jucărioara pe care o am în buzunar mă face mai puternică decât şase atleţi la un loc. Cât despre îmbrăcăminte, nu văd întrucât a mea ar fi mai prejos decât a dumneavoastră. Poate că există pe lume mai multe femei în stare să poarte pantaloni, decât bărbaţi demni să îmbrace fustele noastre!

Rostind aceste vorbe, Jane Edgerton — desigur, o îndârjită feministă — puse capăt întrevederii cu o înclinare din cap către Summy, redus la tăcere, schimbă o strângere de mână cu Ben Raddle şi se depărta urmată

de tăcuta ei verişoară, care, în timpul acestui sfârşit de conversaţie, nu încetase să zâmbească liniştită.

Între timp Foot Ball depăşise capul de nord al insulei Reine Charlotte. Străbătând strâmtoarea Dixon, închisă la nord de insula Prince de Galles, fură expuşi din nou valurilor din larg; dar pentru că vântul sufla de la nord-est, venind dinspre uscat, zdruncinăturile tangajului şi ale ruliului erau mai puţin violente.

Denumirea de Prince de Galles este dată unui arhipelag destul de întortocheat, care se termină la nord într-un pâlc de insuliţe.

Dincolo de el se întinde insula Baranof, pe care ruşii au înălţat fortul Noul Arhanghelsk şi al cărui oraş principal, Sitka, a devenit capitala provinciei, de pe vremea când Alaska a fost cedată Statelor Unite de către imperiul moscovit.

În seara de 19 aprilie, Foot Ball trecu prin faţa portului Simpson, ultima aşezare canadiană de pe litoral. Peste câteva ceasuri intra în apele statului american Alaska, iar la 20 aprilie, dis-de-dimineaţă, făcea escală în portul Vrangel, la gurile lui Stikeen River.

Oraşul număra pe atunci doar vreo patruzeci de case, câteva joagăre în funcţiune, un hotel, un cazinou şi nişte tripouri pline de muşterii în timpul verii.

La Vranghel debarcă prospectorii doritori să ajungă în Klondike pe linia Telegraph Creek, în loc să se îndrepte spre lacurile situate dincolo de Skagway. Dar drumul acesta nu măsoară mai puţin de patru sute treizeci de kilometri, care trebuiesc străbătuţi în condiţii foarte grele, ce-i drept, mai puţin costisitoare. Astfel, deşi li se spusese că drumul săniilor nu putea fi încă folosit, vreo cincizeci de emigranţi părăsiră vaporul, hotărâţi să înfrunte primejdiile şi oboseala prin nesfârşitele întinderi din nordul Columbiei.

Începând de la Vranghel, canalul devine mai îngust, cotiturile se înmulţesc. Foot Ball a trebuit să se strecoare printr-un adevărat labirint de insuliţe până să ajungă la Juneau, sat pe cale de a deveni târg, apoi oraş, numit astfel de către întemeietorul său, în anul 1882.

Cu doi ani în urmă, acelaşi Juneau şi camaradul său, Richard Harris, descoperiseră zăcămintele din Silver Bow Bassin, de unde se întorceau, după câteva luni, cu pepite în valoare de şaizeci de mii de franci aur.

De atunci datează prima invazie de prospectori, atraşi de răsunetul acestei descoperiri şi de exploatarea pământurilor aurifere din ţinutul Cassiar, începută înaintea celor din Klondike. Foarte curând, mina de la Tread Viile, lucrată de două sute patruzeci de ciocane pneumatice, ajunsese să macine până la o mie cinci sute de tone de cuarţ în douăzeci şi patru de ore, producând un venit de aproape două milioane cinci sute de mii de franci.

Când Ben Raddle îi povesti despre minunatele rezultate obţinute pe acest teritoriu, Summy Skim răspunse:

— Drept să-ţi spun, mi-e necaz că unchiului Josias nu i-a dat prin minte să treacă pe aici, când se îndrepta spre viitorul lui claim de pe Forty Miles Creek.

— De ce, Summy?

—Fiindcă probabil s-ar fi oprit aici, iar astăzi am face şi noi ca el.

Cuvintele lui Summy Skim nu erau lipsite de temei. Şi de-ar fi fost nevoiţi să meargă numai până la Skagway, n-ar fi avut de ce se plânge. Dar adevăratele chinuri de abia acolo vor începe, când vor trebui să străbată trecătorile din masivul Chilkoot şi să ajungă la malul stâng al Yukonului, mergând pe drumul lacurilor.

Şi totuşi, cât de grăbiţi erau aceşti călători să se aventureze în regiunea scăldată de marele fluviu al Alaskăi! Gândindu-se la viitor, nu-şi imaginau deloc oboseala, încercările, primejdiile, dezamăgirile. Pentru ei, mirajul aurului se înălţa din ce în ce mai sus la orizont.

După ce părăsi portul Juneau, pachebotul urcă din nou pe canal, care pentru vasele de un anumit tonaj se termină la Skagway, unde urma să sosească a doua zi, dar pe care vapoarele mai mici pot să înainteze până la târguşorul Dyea. Spre nord-vest strălucea gheţarul din Muir, înalt de două sute patruzeci de picioare, ale cărui avalanşe zgomotoase se rostogolesc fără încetare în Pacific.

În această ultimă seară a călătoriei, în sala de jocuri se încinsese o partidă grozavă şi mulţi dintre cei care o frecventaseră în timpul traversării aveau să-şi piardă acolo ultimul sfanţ. Printre aceşti jucători înrăiţi, bineînţeles că se numărau texanii Hunter şi Malone. Ce-i drept, nici ceilalţi nu erau mai de soi şi ar fi fost greu să

faci vreo deosebire între aceşti aventurieri, care se adunau de obicei prin tripourile din Vancouver, Vranghel, Skagway şi Dawson City.

După zgomotele ce veneau din sala de jocuri, nu încăpea nici o îndoială că acolo se petreceau nişte scene foarte tari. Răsunau strigăte, insulte grosolane; se părea că însuşi căpitanul vasului va fi silit să intervină. Ceilalţi pasageri socotiră că e mai prudent să stea închişi în cabinele lor.

Pe la ceasurile nouă, Ben Raddle şi Summy Skim se hotărâră să intre şi ei în cabină. Când deschiseră uşa salonului cel mare, pe care trebuiau să-l străbată, le zăriră la celălalt capăt pe Jane şi Edith, care, tot atunci, se îndreptau spre cabina lor. Cei doi veri merseră spre ele să le ureze noapte bună, când, deodată, uşa de la sala de jocuri se deschise zgomotos şi prin ea năvăliră în salon vreo doisprezece jucători. În fruntea lor se afla Hunter, aproape beat şi foarte înfierbântat. Ţinând în mâna stingă un portofel îndesat cu bancnote, urla cât îl ţinea gura un adevărat marş triumfal. Gloata de bezmetici venea în urma lui, aclamându-l furtunos.

— Hip! Hip! Hip! scanda Malone.

— Uraaa! strigau toţi ceilalţi într-un glas.

— Uraaa! repeta Hunter.

Apoi, pierzându-şi cu desăvârşire controlul, strigă cu glas tunător;

— Steward! Şampanie!... Zece, douăzeci, o sută de sticle de şampanie! Am curăţat tot în seara asta!... Tot! Tot! Tot!

— Tot! Tot! Tot! mugi ca un ecou gloata.

— Şi poftesc pe toată lumea, pasagerii şi echipajul, de la căpitan până la ultimul mus.

Salonul se umpluse acum de pasageri care veniseră atraşi de zgomot.

— Uraaa!... Bravo, Hunter! strigau aventurierii, bătând frenetic din palme şi din picioare.

Acesta nu-i mai asculta. Deodată, le descoperise pe Edith şi Jane

Edgerton pe care mulţimea le împiedicase să se retragă. Se năpusti înainte, o prinse cu brutalitate pe Jane de mijloc şi strigă:

— Da, poftesc pe toată lumea, fără să te uit nici pe tine, frumoasă copilă...

În faţa acestui atac neaşteptat, Jane Edgerton nu se

pierdu cu firea, îşi trase pumnii îndărăt, apoi îl lovi pe mizerabil drept în faţă, după cele mai corecte reguli ale boxului. Dar ce puteau face minutele ei slabe împotriva unui bărbat ieşit din minţi, căruia alcoolul îi sporea şi mai mult puterea!

— Aşa... mârâi Hunter, eşti rea, frumoaso! Deci va trebui să... Dar nu-şi sfârşi vorba. O mână puternică se înfipse în pieptul lui Hunter. Neputincios, acesta se rostogoli pe jos, la zece paşi.

În salon se aşternuse liniştea. Toţi priveau la cei doi adversari, unul binecunoscut pentru violenţa lui, celălalt care îşi dovedise acum puterea. Hunter se ridică puţin năucit, scoţându-şi cuţitul de la cingătoare, dar un nou incident veni să-i schimbe pornirile bătăioase.

Cineva cobora de pe punte şi trosniturile scărilor vesteau, fără-ndoială, că sosea căpitanul, atras de gălăgie. Hunter ciuli urechea, apoi, înţelegând că nu mai poate continua, se uită la acest adversar, al cărui atac fusese atât de neaşteptat încât nici nu avusese timp să-i vadă chipul.

— Ah!... Dumneata erai!... zise el, recunoscându-l pe Summy Skim.

Apoi, vârându-şi arma în teacă, adăugă cu un glas plin de ameninţări:

— O să ne mai întâlnim noi, prietene! împietrit, Summy părea că nu auzise nimic.

Ben Raddle îi veni într-ajutor.

— Când şi unde doriţi, îi spuse el apropiindu-se.

— La Forty Miles Creek, domnilor de la 129! strigă Hunter în timp ce se grăbea să părăsească salonul.

Summy tot nemişcat rămăsese. El, care în condiţii normale n-ar fi strivit nici o muscă, era pur şi simplu uluit de propria-i violenţă. Jane Edgerton se apropie de el.

— Thank you, sir[1], spuse ea pe tonul cel mai natural, strângându-i bărbăteşte mâna.

— Oh! Vă mulţumesc şi eu, domnule, repetă Edith cu emoţie în glas, strângându-i cealaltă mână.

La această dublă atingere, Summy reveni cu picioarele pe pământ. Dar îşi dădea oare seama de cele petrecute? Zâmbind năuc, de parcă ar fi picat atunci din lună, rosti cu o desăvârşită politeţe:

---

1 Vă mulţumesc, domnule! (în limba engleză în text), (n.t.)

— Bună seara, domnişoarelor!

Din păcate politeţea lui n-a mai fost primită de cele două fete, deoarece ele părăsiseră încăperea cu treizeci de secunde înainte ca Summy să-şi dea seama de prezenţa lor.

VI
JANE EDGERTON AND Co

Asemeni tuturor locurilor de popas, pierdute în mijlocul unor regiuni prin care nu s-au croit încă drumuri, lipsite de mijloace de transport, oraşul Skagway a fost la început doar o tabără a căutătorilor de aur. Mai târziu, acestui talmeş-balmeş de colibe îi urmă un grup de barăci, construite mai cu rânduială, apoi, pe terenul al cărui preţ creştea fără încetare, începură să se înalţe case. Dar cine poate şti dacă
în viitor, când zăcămintele de aur vor fi secătuite, asemenea oraşe, ridicate pentru necesităţi de o zi, nu vor fi părăsite?

Oricum, aceste teritorii nu pot fi comparate cu cele din Australia, California şi Transvaal. Acolo, satele s-ar fi transformat în oraşe, chiar de n-ar fi existat pământuri aurifere. Acolo, solul este fertil, prielnic, afacerile comerciale şi industriale cu mari perspective de dezvoltare. După ce şi-a dăruit comorile metalice, pământul mai are
din ce să răsplătească munca oamenilor.

Dar aici, în această parte a Dominionului de la graniţa Alaskăi, aproape de cercul polar, unde clima este atât de aspră, situaţia e alta. După ce vor fi fost extrase ultimele pepite, la ce bun să mai rămâi într-un ţinut fără resurse, încă de pe acum aproape secătuit de traficanţii de blănuri?

Aşadar, este foarte posibil ca oraşele, atât de repede întemeiate prin aceste regiuni, oraşe însufleţite în prezent de afaceri şi de forfota călătorilor, să dispară încetul cu încetul, atunci când minele din Klondike vor fi sleite — şi asta în ciuda societăţilor financiare care se înfiinţează pentru a stabili comunicaţii mai uşoare, în ciuda chiar a drumului de fier, proiectat să se construiască între Vranghel şi Dawson City.

Când Foot Ball ajunse la Skagway, oraşul era înţesat de emigranţi, unii aduşi de vapoarele din Pacific, alţii de

trenurile canadiene sau ale Statelor Unite, toţi în drum spre pământurile din Klondike.

Câţiva călători îşi continuau calea pe apă până la Dyea, târguşor aşezat la capătul canalului, dar nu călătoreau cu vapoare de mare tonaj, pentru care canalul nu era suficient de adânc, ci cu vase mai mici, construite astfel încât să poată străbate distanţa dintre cele două oraşe, scurtând anevoiosul drum pe uscat.

Oricum, aici, la Skagway, începe partea cea mai grea a itinerarului, după călătoria relativ uşoară la bordul pacheboturilor care fac serviciul de coastă.

Cei doi veri aleseseră un hotel dintre cele existente în oraş. Ocupau amândoi o singură cameră, pentru care plăteau un preţ mai ridicat decât cel din Vancouver. Iată deci un motiv în plus care-i determina să plece de acolo cât mai curând.

Călătorii mişunau prin hotel, aşteptând ziua plecării spre Klondike. în dining-saloon[1] întâlneai oameni de toate naţionalităţile; numai mâncarea, din păcate, era alaskiană. Dar mai aveau oare dreptul să ridice pretenţii emigranţii aceştia, care vreme de mai multe luni vor îndura atâtea lipsuri ?

În timpul şederii la Skagway, Summy Skim şi Ben Raddle n-au avut prilejul să-i întâlnească pe cei doi texani, cu care Summy se ciocnise atât de violent înainte de a coborî de pe Foot Ball. Hunter şi Malone porniseră spre Klondike imediat după debarcare. Dat fiindcă aceştia se întorceau în locul pe care-l părăsiseră doar cu şase luni în urmă, mijloacele de transport le erau dinainte asigurate, astfel că nu le rămânea decât să pornească la drum, fără să se mai împovăreze cu un material ce se găsea dinainte pe exploatarea lor de pe Forty Miles Creek.

— Pe cinstea mea, zise Summy Skim, mare noroc că nu-i mai avem tovarăşi de drum pe troglodiţii ăştia! îi compătimesc pe cei ce vor călători împreună cu ei... doar dacă n-or fi de aceeaşi teapă, ceea ce e foarte posibil în lumea asta drăgălaşă a căutătorilor de aur.

— Fără-ndoială, răspunse Ben Raddle, numai că troglodiţii despre care vorbeşti sunt mai favorizaţi decât noi. Ei nu sunt siliţi să mai zăbovească la Skagway, în vreme ce noi va trebui să stăm aici câteva zile...

— Ei! O să ajungem şi noi, Ben, o s-ajungem, grăi

1 Sala de mese (în limba engleză m text), (n.t.)

Summy Skim, şi o să-i regăsim pe cei doi pungaşi pe claim-ul 131. încântătoare vecinătate! Plăcută perspectivă, într-adevăr! Nădăjduiesc că asta ne va stimula să vindem peticul nostru de pietricele la preţul cel mai bun şi să apucăm repede pe drumul de întoarcere!

Dacă lui Summy Skim n-avea de ce să-i mai pese de Hunter şi Malone, în schimb le reîntâlni curând pe cele două călătoare, cărora le luase apărarea atât de curajos. Poposiseră la acelaşi hotel şi se încrucişară cu ei de mai multe ori. Schimbau în trecere doar câteva cuvinte prieteneşti, apoi îşi vedea fiecare de treburile lui.

Nu era greu să bănuieşti ce probleme le preocupau pe tinerele fete care, fără-ndoială, erau în căutarea celui mai potrivit mijloc de a ajunge la Dawson City. Dar se părea că le e greu să-l găsească. După patruzeci şi opt de ore de la sosirea la Skagway, nimic nu lăsa să se întrevadă că ar fi făcut vreun progres în acest sens, cel puţin judecind după chipul Janei Edgerton, pe care, în ciuda strădaniilor ei de a nu-şi

trăda gândurile, se citea o oarecare nelinişte.

Ben Raddle şi Summy Skim, al căror interes pentru tinerele călătoare creştea din zi în zi, nu se puteau gândi fără emoţie, fără milă la primejdiile şi oboseala care le aşteptau. Ce sprijin, ce ajutor ar fi putut ele găsi, la nevoie, prin gloata asta de emigranţi la care pofta, lăcomia, setea de aur stingeau orice simţământ de dreptate şi de cinste!

În seara de 23 aprilie, Summy Skim nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea şi îndrăzni să se adreseze tinerei blonde care, pe drept sau nu, îi părea mai puţin dârză.

— Domnişoară Edith, o întrebă el, nimic nou de la sosirea la Skagway ?

— Nimic, domnule, răspunse tânăra.

Summy Skim constată atunci că de fapt era pentru prima oară când auzea glasul acela cu timbru muzical.

— Fără îndoială, dumneavoastră şi verişoara dumneavoastră vă interesaţi de mijloacele de transport până la Dawson? adăugă el.

— Într-adevăr, domnule.

— Şi n-aţi luat încă o hotărâre ?

— Nu, domnule, încă nu.

Politicoasă, ce-i drept, această Edith Edgerton, dar nu prea vorbăreaţă. Strădaniile binevoitoare ale lui Summy

fură zădărnicite şi conversaţia se opri deocamdată aici.

Cu toate astea, Summy avea el nişte gânduri şi discuţia întreruptă continuă a doua zi. Cele două fete tocmai duceau tratative să se alăture unei caravane, ale cărei pregătiri de plecare urmau să fie terminate în câteva zile. Această caravană era alcătuită dintr-un grup de indivizi amărâţi, inculţi şi grosolani. Ce mai tovărăşie pentru nişte fete atât de gingaşe, atât de delicate!

Îndată ce le zări, Summy îşi reluă atacul, încurajat de data asta de prezenţa lui Ben Raddle şi a Janei Edgerton.

— Ei bine, domnişoară Edith, nimic nou? repetă ca şi în ajun bunul Summy, nefiind prea inventiv din fire.

— Nimic, domnule, răspunse din nou Edith.

— Ar putea dura aşa multă vreme, domnişoară.

Edith făcu un gest nedesluşit. Summy continuă:

— M-aţi socoti indiscret dacă v-aş întreba în ce fel aţi hotărât să vă continuaţi călătoria până la Dawson?

— Deloc, răspunse Edith. Încercăm să alcătuim o caravană cu persoanele cu care discutam adineauri.

— În principiu, ideea nu-i rea, încuviinţă Summy. Dar, domnişoară, iertaţi-mă că mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, v-aţi gândit oare bine înainte de a lua această hotărâre? Oamenii cu care aveţi intenţia să vă întovărăşiţi nu par să fie prea de soi, şi îngăduiţi-mi să vă spun că...

— Facem şi noi ce putem, îl întrerupse Jane Edgerton râzând. Starea averii noastre nu ne îngăduie relaţii princiare.

— Nu-i neapărat nevoie să fii prinţ ca să fii totuşi superior viitorilor dumneavoastră tovarăşi de drum. Sunt încredinţat că veţi fi silite să vă despărţiţi de ei la cel dintâi popas.

— Dacă aşa vor sta lucrurile, ne vom continua singure drumul, răspunse Jane hotărâtă.

Summy înălţă braţele spre cer.

— Singure, domnişoarelor!... Credeţi că e cu putinţă?... Veţi pieri pe drum!

— De ce ar trebui să ne temem noi de mai multe primejdii decât dumneavoastră? se împotrivi Jane, recăpătându-şi atitudinea ei autoritară. Ceea ce puteţi face dumneavoastră, vom putea face şi noi.

De bună seamă, această înverşunată feministă nu se dădea uşor bătută.

— Sigur, sigur, încuviinţă Summy împăciuitor. Numai că, vedeţi dumneavoastră, nici vărul meu, nici eu nu avem de gând să facem călătoria până la Dawson doar cu propriile noastre mijloace. Vom lua cu noi o călăuză, o călăuză foarte bună, care ne va ajuta prin experienţa ei şi ne va procura tot materialul necesar.

Summy făcu o pauză, apoi adăugă cu glas insinuant:

— De ce n-aţi profita şi dumneavoastră de aceste înlesniri?

— În ce calitate?...

— Ca invitate, bineînţeles... răspunse Summy cu căldură...

— Domnule Skim, verişoara mea şi cu mine vă suntem foarte recunoscătoare pentru generoasa dumneavoastră propunere, dar n-o putem accepta. Mijloacele noastre materiale, deşi modeste, ne sunt suficiente şi suntem hotărâte să nu datorăm nimănui nimic, dacă nu va fi absolut necesar.

După tonul liniştit al acestei declaraţii, îţi dădeai seama că orice stăruinţă ar fi fost de prisos. Gândindu-se la greutăţile ce avea să le întâmpine, Jane Edgerton nu se înspăimânta, dimpotrivă, se încorda toată, mândră de efortul care o aştepta, asemeni unui arc bine uns.

Adresându-i-se lui Ben Raddle, adăugă:

— N-am dreptate, domnule ?

— Foarte adevărat, Miss Jane, declară Ben, fără să ţină seama de semnele desperate ale vărului său.

De fapt, încă de la sosirea la Skagway, Ben Raddle se interesase de găsirea mijloacelor de transport până în capitala ţinutului Klondike. Potrivit îndrumărilor primite la Montreal, porni să-l caute pe un anume Bill Stell, despre care se spunea că e om de încredere şi cu care fusese sfătuit să ia legătura.

Bill Stell, de origine canadiană, era un vechi om al preriilor. Vreme de mai mulţi ani, spre deplina satisfacţie a superiorilor săi, îndeplinise funcţia de cercetaş în trupele Dominionului şi luase parte la numeroase bătălii pe care acestea le dăduseră împotriva indienilor. Era socotit un om foarte curajos, cu sânge rece şi deosebit de energic.

Cercetaşul[1] practica acum meseria de organizator de caravane pentru emigranţii chemaţi sau rechemaţi în

1 Poreclă dată lui Bill Stell, provenind de la funcţia pe care o avusese în armată (n.t.)

Klondike de întoarcerea anotimpului cald. El nu era doar o simplă călăuză. Era totodată conducătorul unui numeros personal şi proprietarul materialului necesar acestor grele călătorii: ambarcaţiuni cu echipajul lor pentru traversarea lacurilor, sănii şi câini pentru drumul prin câmpia acoperită de gheaţă ce se întindea dincolo de trecătorile masivului Chilkoot. În acelaşi timp, el asigura, după învoială, şi hrana celor din caravanele pe care le organiza. Tocmai fiindcă se hotărâse încă de le Montreal să se folosească de serviciile lui Bill Stell, Ben Raddle nu socotise necesar să aducă cu el prea multe bagaje. Ştia că Cercetaşul îi va procura toate cele cuvenite pentru a ajunge la Klondike şi nu se îndoia că va cădea cu el la învoială, atât pentru dus cât şi pentru întors.

A doua zi după sosirea la Skagway, Ben Raddle se duse la Bil Stell acasă, dar i se spuse că acesta lipsea. Plecase să călăuzească o caravană prin strâmtoarea White Pass, până la marginea lacului Bennet. Dar trecuseră de atunci vreo douăsprezece zile. Dacă nu se întâmplase nimic deosebit şi dacă nu cumva îl angajaseră pe drum alţi călători, n-avea să mai întârzie mult.

Ce mai tovărăşie pentru nişte fete!

Într-adevăr, aşa a fost, şi, chiar în dimineaţa zilei de 25 aprilie, Ben Raddle şi Summy Skim intrară în legătură cu Bill Stell.

Potrivit de înalt, cu barba căruntă, cu părul tăiat scurt, cu privirea hotărâtă şi pătrunzătoare, Cercetaşul era un bărbat de vreo cincizeci de ani ce părea clădit din oţel. O cinste desăvârşită i se putea citi pe chipul plăcut. Din timpul îndelungat cât servise în armata canadiană îşi dezvoltase în mod deosebit simţul atenţiei, vigilenţei, prevederii.

Chibzuit, bun organizator, inteligent, cu greu ar fi putut fi înşelat. Filozof în felul lui, lua seama doar la părţile bune ale vieţii şi, mulţumit de soarta lui, nu-i trecuse niciodată prin minte să se ia după cei pe care îi călăuzea în regiunile aurifere. Experienţa de zi cu zi nu-i dovedise ea că cei mai mulţi cădeau doborţi de lupta cu greutăţile sau se întorceau din asprele lor încercări mai săraci decât plecaseră ?

Ben Raddle îl înştiinţa pe Bill Stell despre planul său de a porni spre Dawson City în cel mai scurt timp.

— Bine, domnule, răspunse Cercetaşul. Vă stau la dispoziţie. Meseria mea e să-i călăuzesc pe călători şi am toate cele trebuincioase pentru asta.

— Ştiu, zise Ben Raddle, şi mai ştiu că pot avea încredere în dumneata.

— Plănuiţi să rămâneţi doar câteva săptămâni la Dawson City? întrebă Bill.

— S-ar putea.

— Deci n-aţi venit să exploataţi un claim ?

— Încă nu ştiu. Deocamdată ne gândim doar să căutăm să vindem claim-ul pe care eu şi vărul meu l-am dobândit prin moştenire. Până în prezent s-a şi ivit un cumpărător; dar înainte de a-i accepta oferta am vrut să ne dăm seama de valoarea proprietăţii noastre.

— Bine aţi făcut, domnule Raddle. în asemenea afaceri se folosesc tot felul de şiretlicuri pentru a păcăli oamenii. Trebuie să fiţi prevăzător...

— Tocmai asta ne-a determinat să venim până aici.

— După ce veţi vinde claim-ul vă întoarceţi la Montreal ?

— Aşa avem de gând. După ce ne vei călăuzi la ducere, fără-ndoială că va trebui să ne aduci şi îndărăt.

— În privinţa asta ne putem înţelege, răspunse Bill

Stell. Mie nu-mi place să umflu preţul, aşa că iată condiţiile în care voi trata cu dumneavoastră, domnule Raddle.

În fapt, era vorba de o călătorie ce avea să dureze treizeci-treizeci şi cinci de zile, pentru care Cercetaşul trebuia să facă rost de cai sau catâri, atelaje de câini, sănii, ambarcaţiuni şi corturi. Pe deasupra, trebuia să asigure hrana întregii caravane, şi în această privinţă te puteai bizui pe el care cunoştea ca nimeni altul necesităţile unui asemenea drum lung, printr-un ţinut pustiu.

Întrucât cei doi veri nu trebuiau să transporte şi materiale de exploatare minieră, după ce făcură toate socotelile, preţul călătoriei fu stabilit la suma de o mie opt sute de franci de la Skagway la Dawson City şi tot atât pentru întoarcere.

Ar fi fost de prisos să te tocmeşti cu un om atât de conştiincios, atât de cinstit ca Bill Stell. De altfel, în această epocă, numai pentru traversarea munţilor până la regiunea lacurilor, preţul transportului era destul de ridicat. În funcţie de greutăţile celor două căi existente, se plătea patru până la cinci sute de franci pentru fiecare livră de bagaje pe unul dintre drumuri, şase până la şapte sute pe celălalt. Aşadar,
preţul cerut de Bill Stell era foarte modest şi Ben Raddle îl acceptă.

— Ne-am înţeles, spuse el, şi nu uita că vrem să pornim cât mai degrabă.

— Patruzeci şi opt de ore, doar atât îmi trebuie, răspunse Cercetaşul.

— Mergem cu vaporul până la Dyea? întrebă Ben Raddle.

— Nu e cazul. De vreme ce nu căraţi cu dumneavoastră multe bagaje, cred că e mai bine să pornim direct din Skagway.

Rămînea doar de hotărât pe ce drum o va lua caravana pentru a străbate partea muntoasă, dinaintea lacurilor, care era de fapt şi cea mai anevoioasă. La întrebările pe care i le puse Ben Raddle în această privinţă, Bill Stell răspunse:

— Există două drumuri, sau mai bine zis două «urme»: pasul White şi pasul Chilkoot. Pe oricare ar alege-o, după ce trec de ele, caravanelor nu le mai rămâne decât să coboare spre lacul Bennet sau lacul Lindeman.

— Noi pe ce drum vom merge, Cercetaşule ?

— Prin pasul Chilkoot. De acolo vom ajunge direct la marginea lacului Lindeman, după ce vom fi poposit la Sheep Camp. La această staţie ne vom putea adăposti şi ne vom completa proviziile de hrană. La lacul Lindeman vom găsi şi materialele mele, pe care le-am lăsat acolo ca să nu le mai car la Skagway, peste munte.

— Ne bizuiam pe experienţa dumitale şi ceea ce vei face va fi bine făcut, spuse în încheiere Ben Raddle. Noi vom fi gata de plecare de îndată ce vei da semnalul.

— După cum v-am spus, peste două zile, răspunse Bill Stell. Am nevoie de acest răgaz pentru pregătiri, domnule Raddle. Vom porni la drum dis-de-dimineaţă şi până la căderea nopţii vom ajunge aproape de vârful lui Chilkoot.

— Ce înălţime are vârful acesta?

— Cam vreo trei mii de picioare, răspunse Cercetaşul. Nu-i chiar aşa înalt. Dar trecătoarea este îngustă, plină de cotituri, şi ceea ce face mai anevoioasă trecerea în această epocă este înghesuiala de mineri, de vehicule, de atelaje, fără să mai vorbim de zăpezile care o astupă pe alocuri.

Cu Bill Stell totul fusese pus la punct. Totuşi Ben Raddle nu se hotăra să plece.

— Încă ceva, se adresă el călăuzei. Ai putea să-mi spui cu cât ar creşte preţul dacă s-ar întâmpla să mai vină cu noi şi două călătoare?

— Depinde, domnule, răspunse Cercetaşul. Au multe bagaje?

— Nu, foarte puţine.

— În cazul ăsta, domnule Raddle, va trebui să adăugaţi între cinci şi şapte sute de franci, după felul şi greutatea baloturilor, inclusiv hrana călătoarelor.

— Mulţumesc, Cercetaşule, o să ne mai gândim, zise Ben Raddle luându-şi rămas bun.

În drum spre hotel, Summy îi împărtăşi vărului său uimirea pe care i-o pricinuise ultima întrebare pe care acesta i-o adresase călăuzei. La cine s-ar fi putut referi Ben, dacă nu la Edith şi Jane Edgerton?

— Aşa este, recunoscu Ben.

— Dar ştii prea bine, obiectă Summy, că ele au respins categoric oferta noastră, iar tu ai fost de acord.

— Ai dreptate.

— Şi refuzul a fost rostit pe un asemenea ton, încât nu

cred că e cazul să mai stăruim.
— Asta pentru că n-ai ştiut cum să le iei, vere, răspunse netulburat Ben. Lasă-mă să încerc eu şi ai să vezi că mă pricep mai bine decât tine.
Odată ajunşi la hotel, Ben, urmat de nedumeritul Summy, porni în căutarea celor două tinere. Le descoperi în salon şi i se adresă direct Janei.
— Domnişoară, aş vrea să vă propun o afacere.
— Ce anume? întrebă Jane, fără să pară uimită de această intrare în subiect.
— Iată despre ce-i vorba, explică Ben liniştit. Vărul meu Summy v-a propus zilele trecute să călătoriţi împreună cu noi până la Dawson. N-am fost de acord cu el, fiindcă prezenţa dumneavoastră şi a verişoarei dumneavoastră ne-ar prilejui o cheltuială de aproape şapte sute de franci şi un om de afaceri ca mine se gîâ=ndeşte întotdeauna că un dolar trebuie să-i producă dublu, sau chiar mai mult. Din fericire, dumneavoastră aţi respins această ofertă.
— Într-adevăr, spuse Jane. Şi apoi ?
— Totuşi trebuie să vă daţi seama, domnişoară, că veţi întâmpina primejdii foarte serioase şi că propunerea vărului meu era menită să vă uşureze călătoria.
— Departe de mine gândul de a vă contrazice, recunoscu Jane. Dar nu văd...
— Ajung şi la asta, urmă Ben fără să ţină seama de întrerupere. Vă repet că sprijinul pe care vi-l oferim vă poate fi deosebit de util. El v-ar scuti de întârzierile pe care altfel nu le veţi putea evita şi v-ar îngădui să ajungeţi la timpul potrivit pe pământurile aurifere. Dacă vă învoiţi, sorţii dumneavoastră de izbândă vor creşte simţitor, şi,
prin urmare, e normal să fiu şi eu interesat într-o afacere la care am contribuit. Vă propun deci să iau în sarcina mea cheltuielile de transport până la Dawson, în schimbul unei participaţii de zece la sută din beneficiile dumneavoastră viitoare.
Jane nu părea câtuşi de puţin uimită de această neobişnuită propunere. Ce poate fi mai firesc decât o afacere ? Dacă întârzia cu răspunsul, era doar ca să analizeze temeinic propunerea. Zece la sută, e cam mult! Dar drumul până în Klondike e tare lung şi anevoios! Iar îndrăzneala nu exclude bunul simţ.
— Accept, spuse ea după câteva clipe de gândire. Daca

doriţi, semnăm un contract.

— Tocmai asta voiam şi eu să vă propun, zise Ben foarte serios, aşezându-se la o masă.

Apoi, supravegheat cu coada ochiului de noua lui asociată, scrise:

Între subsemnaţii;

1. Domnişoara Jane Edgerton, prospectoare, cu domiciliul...

— Apropo, întrebă el întrerupându-se, care este domiciliul dumneavoastră ?

— Treceţi «Spitalul din Dawson City». Ben Raddle porni din nou să scrie:

...la Spitalul din Dawson City... pe de o parte;

2. Şi domnul Ben Raddle, inginer, domiciliat în Montreal, strada Jacques-Cartier nr. 29... pe de altă parte;

A intervenit următoarea înţelegere:

Edith şi Summy schimbară o privire pe deasupra mesei. Privire plină de bucurie din partea voiosului Summy. Privire scăldată într-o undă de emoţie din partea Edithei, care nu se lăsase înşelată de generosul lor şiretlic.

VII
MUNTELE CHILKOOT

Pe bună dreptate, Bill Stell preferase trecătoarea Chilkoot în locul trecătorii White. Aceasta din urmă, ce-i drept, se deschidea chiar de la ieşirea din Skagway, în vreme ce prima începea abia la Dyea; dar, după pasul White, până să ajungi la lacul Bennet,mai rămân de parcurs vreo opt leghe, în condiţii îngrozitoare. În schimb, de la pasul Chilkoot până la lacul Lindeman nu-s decât şaisprezece kilometri şi de la acesta
la lacul Bennet, al cărui capăt se află la o distanţă de numai trei kilometri, poţi ajunge fără prea multă osteneală.

Nu-i mai puţin adevărat că pentru a trece prin pasul Chilkoot, mai anevoios decât pasul White, trebuie să te caţări pe un perete aproape vertical, înalt de o mie de picioare, dar lucrul acesta nu-i va împiedica pe călătorii noştri, care nu aveau de cărat materiale grele. În schimb, dincolo de Chilkoot vor găsi un drum destul de bine întreţinut care duce la lacul Lindeman. Aşadar,

această primă parte a călătoriei, peste bariera muntoasă a teritoriului, chiar dacă va fi obositoare, va fi în schimb lipsită de greutăţi deosebite.

Pe 27 aprilie, la şase dimineaţa, Bill Stell dădu semnalul de pornire. Edith şi Jane Edgerton, Summy Skim şi Ben Raddle, Cercetaşul şi cei şase angajaţi ai lui părăsiră Skagway-ul şi apucară pe drumul spre Chilkoot. Două sănii trase de catâri erau de ajuns pentru această parte a călătoriei, care sfârşea la capătul de sud al lacului Lindeman, unde-şi stabilise Bill Stell principalul loc de popas. Distanţa nu putea
fi străbătută în mai puţin de trei-patru zile, în condiţiile cele mai prielnice.

Una din sănii căra bagajele. Cealaltă era rezervată celor două tinere, înfofolite într-un morman de pături şi blănuri care să le apere de vântul puternic. Niciodată nu-şi închipuiseră că vor călători în asemenea condiţii, şi, scoţând de sub blănuri vârful năsucului înroşit, Edith încercă în câteva rânduri să-i adreseze lui Summy Skim cuvinte
de mulţumire, pe care acesta se făcea că nu le aude. El şi Ben Raddle erau tare bucuroşi că le puteau fi de folos. Ce plăcută tovărăşie la un asemenea drum îngrozitor! Chiar şi Bill Stell era încântat.

De altfel, Cercetaşul îi mărturisise Edithei cu câtă nerăbdare era ea aşteptată la Dawson City. Spitalul era arhiplin şi multe infirmiere fuseseră atinse de diferitele molime ce bântuiau oraşul. În mod deosebit, febra tifoidă înspăimânta pe atunci capitala ţinutului Klondike. Printre nefericiţii emigranţi care soseau anemiaţi, istoviţi, după ce-şi lăsaseră pe drum atâţia dintre tovarăşii lor, victimele se numărau cu sutele.

«Încântător ţinut! îşi spuse Summy Skim. Şi încă noi îl vom cunoaşte doar în trecere!... Dar micuţele astea, care vor trebui să înfrunte asemenea primejdii şi care poate că nu se vor mai întoarce niciodată!»...

Socotiseră că nu e nimerit să-şi facă provizii de alimente pentru timpul în care vor traversa muntele, ca să nu aibă prea multe greutăţi de cărat pe pantele lui abrupte. Cercetaşul cunoştea nişte popasuri improvizate unde se găsea de mâncare la nevoie, chiar adăpost pentru noapte. Ce-i drept, preţurile sunt foarte piperate. Se plăteşte cincizeci de cenţi un pat, de fapt o simplă scândură, şi un dolar prânzul, alcătuit invariabil din

slănină cu pâine nedospită. Din fericire, asemenea condiţii de «confort» sunt de neînlăturat doar câteva zile. Caravana lui Bill Stell va fi scutită de acest regim după ce va ajunge în regiunea lacurilor.

Vremea era friguroasă, bătea un vânt de gheaţă, iar temperatura se menţinea la 10 grade centigrade sub zero. După ce vor fi pătruns în aşa-numita «urmă», săniile vor putea aluneca pe zăpada bătătorită şi asta va înlesni mult sarcina animalelor de tracţiune. Urcuşul e într-adevăr abrupt. De aceea numeroşi catâri, câini, cai, boi, reni îşi dau duhul, iar pasul Chilkoot, ca şi pasul White, este presărat de cadavrele lor.

Părăsind oraşul Skagway, Cercetaşul se îndreptase spre Dyea, urmând malul răsăritean al canalului. Săniile lui, mai puţin încărcate decât altele care urcau spre vârf, ar fi putut să le întreacă pe acestea. Dar era o înghesuială de nedescris. Printre rafalele ce se dezlănţuiau furioase în aceste defileuri înguste, înălţând vârtejuri orbitoare de zăpadă, vedeai tot felul de vehicule răsturnate, aşezate de-a curmezişul drumului, animale care nu voiau să înainteze în ciuda loviturilor primite şi a strigătelor, încercări furioase ale unora de a-şi croi loc de trecere, împotrivirile altora, materiale ce trebuiau descărcate apoi încărcate din nou, certuri şi încăierări în cursul cărora se azvârleau injurii şi lovituri, uneori chiar şi gloanţe de revolver. Existau atâtea piedici care barau drumul, încât te vedeai silit să-ţi potriveşti viteza după cel ce înainta mai încet. Pe deasupra, mai erau şi atelajele de câini care se încurcau unele într-altele — şi cât timp nu-şi pierdeau conducătorii lor ca să-i descâlcească, în urletele acestor animale pe jumătate sălbatice!

Distanţa care desparte Skagway de trecătoare este scurtă şi, cu toate greutăţile drumului, ea poate fi străbătută în câteva ceasuri. Astfel, înainte de ora prânzului, caravana lui Bill Stell poposea la Dyea. Pe atunci aceasta nu era decât o îngrămădire de colibe aşezate la capătul canalului. Dar ce forfotă nemaipomenită! Mai bine de trei mii de emigranţi se înghesuiau în acest embrion de oraş de la marginea pasului Chilkoot.

Pe bună dreptate, Cercetaşul dorea să plece cât mai degrabă din Dyea, ca să profite de vremea friguroasă ce

înlesnea alunecuşul săniilor. La ceasurile prânzului porniră din nou, Ben Raddle şi Summy Skim pe jos, cele două fete în sanie. Ar fi fost cu neputinţă să nu admiri priveliştile sălbatice şi măreţe pe care le dezvăluia fiecare cotitură a defileului, desişurile de pini şi de mesteceni acoperiţi de chiciură ce se întindeau spre culmi, torentele pe care gerul nu izbutise să le îngheţe şi care izbucneau tumultuos până în fundul prăpăstiilor, atât de adânci încât nu le vedeai fundul.

Sheep Camp se afla la o depărtare de numai patru leghe. Nu-ţi trebuiau mai mult de câteva ceasuri ca să le străbaţi, deşi trecătoarea se desfăşura în pante foarte abrupte şi atelajele se opreau la tot pasul. Cu mare greu izbuteau conducătorii lor să le urnească din loc.

În timp ce mergeau, Ben Raddle şi Summy Skim discutau cu Cercetaşul. La o întrebare de-a lor, acesia răspunse:

— Nădăjduiesc să ajungem la Sheep Camp către orele cinci sau şase. Vom rămâne până dimineaţă.

— Există acolo vreun han unde ar putea să se odihnească puţin tovarăşele noastre de drum? întrebă Summy Skim.

— Desigur, răspunse Bill Stell, Sheep Camp este un loc de popas pentru emigranţi.

— Dar este sigur că vom găsi locuri ?

— Mă cam îndoiesc, afirmă Cercetaşul. De altfel, hanurile astea nu sunt prea plăcute. Cred că ar fi mai bine să ne întindem corturile şi să înnoptăm în ele.

— Domnilor, spuse Edith care auzise această discuţie, nu vreau să aveţi supărări din pricina noastră.

— Supărări! răspunse Summy Skim. Cu ce ne-aţi putea supăra? N-avem cu noi două corturi? Unul va fi al dumneavoastră. Noi ne vom adăposti în celălalt.

— Şi cu cele două sobiţe care vor arde până-n zori, adăugă Bill Stell, nu trebuie să ne temem de ger, oricât ar fi de aspru.

— Atunci e bine, încuviinţă Jane, luând la rândul ei cuvântul. Dar să fie înţeles de la început că nu trebuie să ne menajaţi. Doar nu suntem musafiri. Suntem asociaţi şi, ca atare, nu ni se cuvine nici mai multă, nici mai puţină atenţie decât celorlalţi. De va trebui să călătorim şi noaptea, o vom face. Vrem să fim tratate ca nişte bărbaţi, şi orice încercare de cavalerism faţă de noi o vom socoti drept insultă.

— Liniştiţi-vă, declară Summy Skim râzând, şi fiţi încredinţată că nu vă vom scuti nici de neplăceri, nici de oboseală. La nevoie, vom inventa ceva!

Caravana ajunse la Sheep Camp pe la orele şase. La sosire, animalele erau extenuate. Se grăbiră să le scoată hamurile şi oamenii lui Bill Stell se ocupară de hrana lor. Cercetaşul avusese dreptate, afirmând că hanurile din satul acesta erau lipsite de orice confort. De altfel, erau şi arhipline. Bill Stell porunci să fie întinse cele două corturi la adăpostul copacilor, puţin în afara satului, ca să nu fie tulburaţi de zgomotul asurzitor al mulţimii.

Din această clipă, Edith şi Jane îşi asumară iniţiativa. Prin grija lor, cît ai clipi din ochi, păturile şi pieile de pe sănii fură transformate în culcuşuri destul de moi, iar sobiţele porniră să duduie în chip foarte plăcut. Chiar dacă se mulţumiră cu friptură rece, băuturile calde, ceaiul şi cafeaua nu le lipsiră. Apoi bărbaţii îşi aprinseră pipele şi
seara se prelungi tihnită, în ciuda termometrului care scăzuse afară la 17° sub zero.

Câte chinuri trebuie că îndurau sutele de emigranţi ce nu-şi putuseră găsi adăpost la Sheep Camp! Câte femei, copii, sleiţi de oboseală încă de la începutul călătoriei, nu-i vor mai apuca sfârşitul!

Cercetaşul stabili plecarea pentru a doua zi în zori, socotind s-o ia înaintea mulţimii prin trecătoarea Chilkoot. Vremea se menţinea friguroasă şi uscată, dar chiar de-ar fi fost să coboare şi mai mult termometrul, era de o sută de ori de preferat rafalelor de vânt, vârtejurilor de zăpadă, viscolelor puternice, atât de temute în regiunile înalte din America de Nord.

Cortul Janei şi al Edithei era strâns când cei doi veri ieşiră dintr-al lor. Se pregăti îndată cafeaua, pe care o băură fierbinte, apoi dispăru şi cel de al doilea cort. Câteva minute mai târziu, fără ca bărbaţii din caravană să fi contribuit cu ceva, toate lucrurile erau încărcate pe sănii, bine rânduite, în aşa fel încât fiecare obiect să ocupe cât mai puţin loc şi să poată fi scos cu uşurinţă, fără a le răscoli pe celelalte. Ben Raddle, Summy Skim, până şi Bill Stell erau de-a dreptul uimiţi de asemenea îndemânare. Primul, văzând metoda desăvârşită a «asociatelor», începea chiar să-şi spună că învoiala pe care o semnase din generozitate s-ar putea transforma,

la urma urmelor, într-o excelentă afacere. Cât despre Summy Skim, acesta admira încântat mişcările tinerelor lui tovarăşe, pe care le urma pas cu pas, cu mâinile goale, oferindu-le stăruitor, dar mereu cu întârziere, ajutorul lui, pe care ele îl refuzau râzând.

Nici în ziua aceea n-aveau să înainteze mai repede decât în ajun. Peretele devenea tot mai abrupt pe măsură ce înaintau spre vârful masivului. Catârii abia izbuteau să tragă săniile pe un teren neregulat, bolovănos, plin de făgaşuri, pe care dezgheţul l-ar fi făcut cu neputinţă de parcurs.

Mereu acelaşi furnicar de oameni, aceeaşi zarvă, aceleaşi piedici care fac trecerea prin pasul Chilkoot atât de anevoioasă. Mereu opriri nedorite, îndelungi uneori, când vreo încâlceală de sănii şi atelaje se ivea de-a curmezişul drumului. În repetate rânduri, Cercetaşul şi oamenii săi trebuiră să dea o mână de ajutor ca să-şi croiască loc de trecere.

Pe marginea potecii, cadavrele de catâri se înşirau din ce în ce mai numeroase, pe măsură ce urcau mai sus. Unele după altele, bietele animale cădeau răpuse de frig, de oboseală şi de foame, iar câinii înhămaţi la sănii, cu toate împotrivirile conducătorilor, se năpusteau asupra acestei hrane neaşteptate şi se încăierau urlând pentru ultimele rămăşiţe.

Dar un spectacol şi mai trist, destul de des întâlnit, îl oferea trupul vreunui emigrant mort de frig şi oboseală, părăsit la poalele unui copac sau în fundul prăpăstiilor. O crăpătură a stratului de zăpadă, din care ieşea la iveală un picior, o mână sau o bucată de îmbrăcăminte, era singura urmă care arăta locul unui mormânt trecător, pe care prima adiere a primăverii îl va dezgoli. La început, fără să vrei, privirile îţi erau atrase de aceste imagini sinistre, apoi, încetul cu încetul, obişnuinţa îşi făcea efectul şi treceai pe lângă ele mult mai indiferent.

Uneori întâlneai familii întregi, bărbaţi, femei, copii, neputincioşi să meargă mai departe, care zăceau pe pământul îngheţat fără ca nimeni să le întindă o mână. Neobosite, Edith şi Jane, împreună cu tovarăşii lor, se străduiau să-i ajute pe aceşti nenorociţi, să-i readucă la viaţă cu puţin rachiu. Dar ce puteau face ei pentru mulţimea de dezmoşteniţi ai soartei?

Curând trebuiau să-i lase în plata Domnului şi să

continue obositorul urcuş al acestei poteci a morţii.

Din cinci în cinci minute erau siliţi să se oprească, fie pentru a le da catârilor răgaz să răsufle, fie datorită înghesuielii. Pe alocuri, la cotituri bruşte, defileul devenea atât de îngust încât materialele purtate de unii dintre emigranţi n-aveau loc să treacă. Părţile principale ale ambarcaţiunilor demontabile depăşeau lăţimea potecii. De aici necesitatea de a le descărca de pe sănii şi de a le trage una câte una cu ajutorul animalelor de povară. Tot de aici şi o mare pierdere de timp pentru celelalte atelaje. Prin alte locuri panta era atât de abruptă încât unghiul de înclinaţie depăşea patruzeci şi cinci de grade. Atunci, deşi potcovite anume pentru gheaţă, animalele se împotriveau sau încercau să apuce pe altă cale. Nu le puteai face să atace urcuşul decât îndemnându-le cu strigăte şi lovituri de bici, iar colţurile potcoavelor lăsau pe zăpadă urme adînci pătate de picături de sânge.

Seara, pe la cinci, Cercetaşul opri caravana. Rupţi de oboseală, catârii nu mai puteau înainta nici un pas, deşi povara lor era mult mai uşoară decât a altora. Pe partea dreaptă a trecătorii se afla o vâlcea împădurită de copaci răşinoşi. Sub frunzişul lor, corturile vor fi la adăpost de vijelia care era de temut, datorită creşterii temperaturii. Bill Stell cunoştea locul acesta, în care înnoptase de mai multe ori. Tabăra fu aşezată după indicaţiile date de el.

— Ţi-e teamă de vânt ? îl întrebă Ben Raddle.

— Da, la noapte va fi vreme proastă şi nici o măsură de prevedere nu-i de prisos împotriva furtunilor de zăpadă care se prăvălesc aici ca într-o pâlnie.

— Noi vom fi totuşi la adăpost în această vâlcea, observă Summy Skim.

— De asta am şi ales-o, răspunse Bill Stell.

Experienţa Cercetaşului nu-l înşelase. Furtuna, care se dezlănţui pe la şapte seara şi dură până dimineaţa la cinci, a fost îngrozitoare. Era însoţită de vârtejuri de zăpadă care nu ţi-ar fi îngăduit să vezi nici la doi metri. Cu mare greutate izbutiră să menţină sobiţele aprinse, căci furia vântului întorcea fumul înăuntru, şi nu era deloc uşor să te duci după lemne pe o asemenea vreme. Corturile n-au avut nimic de suferit şi aceasta numai datorită lui Summy Skim şi Ben Raddle. Cei doi veri şi-au petrecut o bună parte din noapte pe afară,

supraveghindu-le, de teamă că vântul l-ar putea smulge pe cel sub care se adăposteau fetele.

Aşa s-a întâmplat însă cu cea mai mare parte din corturile înălţate în afara vâlcelei. Abia când se lumină de ziuă îşi dădură seama de însemnătatea distrugerilor pricinuite de furtună. Vedeai animale de povară, cu piedicile rupte, împrăştiate în toate direcţiile, sănii răsturnate, unele până în fundul prăpăstiilor de la marginea drumului, în care mugeau torentele, familii întregi plângând, cerând în zadar un
ajutor ce nu stătea în puterea nimănui să li-l dea; era un adevărat
dezastru.

— Bieţii oameni!... Bieţii oameni!... şopteau fetele. Ce-o să se întâmple oare cu ei?

— Asta nu e treaba noastră, rosti Cercetaşul pe un ton morocănos, ascunzându-şi mila neputincioasă sub o asprime de suprafaţă. Şi pentru că tot nu-i putem ajuta cu nimic, e mai bine să pornim cât mai degrabă.

Fără să mai întârzie, dădu semnalul de plecare şi caravana atacă din nou urcuşul.

Spre ziuă, furtuna se potolise. Vântul sufla dinspre nord-est şi termometrul scăzuse brusc la 12° sub zero, aşa cum se întâmplă în regiunile acestea înalte. Stratul gros de zăpadă care acoperea pământul se întărise ca piatra. Dincolo de povârnişuri, pădurea făcuse loc unor nesfârşite întinderi albe, a căror strălucire te orbea. Călătorii care nu aveau la ei ochelari cu lentile albastre erau nevoiţi să-şi mânjească pleoapele şi genele cu negreală de cărbune.

Urmând sfatul Cercetaşului, Ben Raddle şi Summy Skim luară această măsură de prevedere; dar n-a fost chip să le convingă pe Jane şi Edith să facă la fel.

— Cum o să mai descoperiţi dumneavoastră pepitele, domnişoară Jane, dacă o să faceţi o oftalmie de toată frumuseţea? stărui zadarnic Ben Raddle.

— Iar dumneavoastră, domnişoară Edith, cum o să mai puteţi îngriji de bolnavi? adăugă Summy Skim. Ascultaţi-l pe Bill, de hatârul nostru, domnişoară, Sunt încredinţat că ni se va întâmpla ceva rău în ţinutul ăsta de iad şi că va veni o zi în care vom avea nevoie de dumneavoastră ca infirmieră, la spitalul din Dawson.

Zadarnică osteneală! Cele două fete au găsit cu cale că e mai bine să-şi vâre în întregime capul sub glugi,

renunţând la simţul vederii, decât să se mânjească astfel. Iată o dovadă în plus, dacă mai e nevoie, că nici la cele mai emancipate femei eterna cochetărie nu-şi pierde niciodată drepturile.

În seara de 29 aprilie, caravana se opri pe vârful muntelui Chilkoot şi Cercetaşul hotărî să înnopteze acolo. A doua zi vor lua măsurile necesare pentru a coborî versantul de nord.

În locul acela, în întregime descoperit şi expus asprimii gerului, era o înghesuială de nedescris. Peste trei mii de emigranţi se adunaseră pe culme. Acolo îşi organizau ei «tainiţele», în care îşi adăposteau o parte din materiale. Într-adevăr, coborârea fiind deosebit de anevoioasă şi ţinând seama de primejdia unor accidente, nu se puteau transporta odată încărcături prea mari. Astfel, toţi aceşti «iluminaţi»,
cărora mirajul aurului le insufla o energie, o stăruinţă supranaturală, după ce coborau la poalele muntelui cu o primă povară, urcau din nou în vârf de unde o luau pe a doua, apoi coborau şi urcau din nou de vreo cincisprezece-douăzeci de ori, dacă era nevoie, zile nesfârşite la rând. În asemenea împrejurări, câinii pot aduce nemăsurate servicii, fie că sunt înhămaţi la sănii, fie că trag după ei nişte simple piei de bou, care alunecă mai lesne pe zăpada bătătorită a povârnişului.

Înfruntând vântul de nord care, biciuind din plin acest versant al Chilkoot-ului, avea să le înzecească suferinţele la coborâre, cei mai mulţi dintre emigranţi poposiseră pe culmea dinspre miazănoapte a trecătorii.

Din acest punct, nenorociţii vedeau sau credeau că văd câmpiile din Klondike aşternându-se în faţa lor. Aveau la picioare ţinutul acela de basm pe care imaginaţia lor înfierbântată îl transforma într-o uriaşă câmpie de aur, unde încolţea pentru ei, numai pentru ei, o bogăţie nemărginită, o putere supraomenească! Şi tot sufletul lor se îndrepta spre Nordul misterios, cu toată ardoarea dorinţei lor, cu toată puterea visului lor minunat, din care cei mai mulţi vor fi smulşi printr-o înspăimântătoare trezire la realitate!

Bill Stell şi caravana sa n-aveau de ce să-şi prelungească şederea pe culme. Aceşti privilegiaţi nu trebuiau să-şi facă «tainiţe» şi nu erau siliţi să urce din nou povârnişul, odată ajunşi la poalele lui. După ce vor fi pus piciorul în câmpie, le mai rămâneau de străbătut

doar câteva leghe până la ţărmul lacului Lindeman.

Tabăra fu aşezată ca de obicei. Dar ultima noapte a fost şi cea mai grea. Temperatura a crescut dintr-o dată şi vântul s-a pornit să şuiere din răsputeri. De data aceasta, nemaifiind adăpostite de vreo vâlcea, corturile au fost smulse de mai multe ori din ţăruşi de rafalele de vânt, astfel că, în cele din urmă, au trebuit să le strângă pentru a nu fi luate de vârtejurile de zăpadă. Nu le rămăsese altceva de făcut decât să se înfofolească bine în pături şi să aştepte răbdători ivirea zorilor.

«Într-adevăr, gândi Summy Skim, e nevoie de toată filozofia filozofilor antici şi moderni ca să accepţi grozăviile unei astfel de călătorii, mai ales când nimeni nu te sileşte s-o faci!»

În puţinele clipe de linişte, izbucneau strigăte de durere sau de spaimă, blesteme înverşunate. La gemetele răniţilor, pe care vântul îi rostogolea pe suprafaţa pământului, se adăugau lătrăturile, nechezaturile, mugetele animalelor ce rătăceau înspăimântate pe întinderea platoului.

Se iviră, în sfârşit, zorii zilei de 30 aprilie. Bill Stell dădu semnalul de pornire. În locul catârilor fură înhămaţi câinii la săniile în care, de altfel, nu se urcă nici un călător, şi coborâşul începu.

Mulţumită prevederii şi experienţei Cercetaşului, acesta se efectua, dacă nu fără oboseală, cel puţin fără accidente, şi cele două sănii ajunseră cu bine în câmpie, la ieşirea din trecătoarea Chilkoot. Vremea se îmbunătăţea. Vântul, mai puţin rece, bătea către răsărit şi termometrul începuse să urce. Din fericire se menţinea totuşi sub zero grade, căci dezgheţul ar fi făcut drumul şi mai anevoios.

La poalele muntelui numeroşi emigranţi se strânseseră laolaltă, aşteptând să le sosească materialele. Locul era mai larg şi înghesuiala mai puţin supărătoare decât sus, pe platou. Jur împrejur se întindeau păduri în care corturile puteau fi aşezate în deplină siguranţă.

Caravana îşi petrecu noaptea acolo. A doua zi ea porni din nou, pe un drum destul de uşor, şi ajunse către prânz la capătul de sud al lacului Lindeman.

VIII
SPRE NORD

După-amiaza acelei zile au hărăzit-o odihnei. De altfel, mai erau de făcut şi unele pregătiri în vederea navigaţiei peste lacuri, de care Cercetaşul se ocupa fără întârziere. Atât pentru ei cât şi pentru tovarăşele lor de drum, Summy Skim şi Ben Raddle aveau toate motivele să se felicite că-l angajaseră pe omul acesta prevăzător şi destoinic.

Materialul lui Bill Stell era depozitat la marginea lacului Lindeman, într-un loc de popas pe care se şi înghesuiseră mii de călători. Acolo, la poalele unei coline, îşi avea el adăpostul principal. Aşezarea cuprindea o căsuţă din bârne, împărţită în mai multe încăperi bine închise, la care se adăugau hangarele pentru sănii şi alte vehicule
de transport. în spate se aflau, staule şi cuşti pentru animalele de tracţiune.

Încă de pe atunci pasul Chilkoot începea să fie mai umblat decât pasul White, cu toate că acesta din urmă ducea direct la lacul Bennet, scutindu-i pe călători de traversarea lacului Lindeman. Pe lacul Lindeman, însă, fie că era îngheţat, fie că apele lui fuseseră eliberate de sloiuri, transportul oamenilor şi al materialelor lor se făcea în condiţii mai bune decât prin întinsele câmpii şi masivele muntoase care despart pasul White de sudul lacului Bennet.

Aşadar, locul de popas al Cercetaşului căpăta o importanţă din ce în ce mai mare, aducându-i câştiguri mai sigure decât exploatarea zăcămintelor din Klondike.

De altfel, Bill Stell nu era singurul care se îndeletnicea cu această bănoasă ocupaţie. Nu-i lipsea concurenţa nici la staţiunea de la lacul Lindeman, nici la cea de la lacul Benet. S-ar putea spune că aceşti organizatori, de origină canadiană sau americană, erau insuficienţi pentru miile de emigranţi ce se revărsau acum, la sfârşitul iernii.

E foarte adevărat că un mare număr dintre emigranţi nu recurg nici la serviciile Cercetaşului, nici ale altora ca el, din motive de economie. Dar aceia sunt nevoiţi să care cu săniile de la Skagway ambarcaţiuni demontabile din lemn sau tablă, şi am văzut câte necazuri au de

întâmpinat pentru a străbate masivul Chilkoot cu acest material greoi. Nici prin pasul White condiţiile nu sunt mai bune, şi, atât pe un drum cât şi pe celălalt, o mare parte din material se pierde.

Mai sunt unii care, fie pentru a scăpa de greutatea transportului, fie pentru a cheltui mai puţin cu ambarcaţiunile, preferă să le comande la faţa locului sau să le construiască ei înşişi. Într-o regiune atât de împădurită, nu se poate vorbi de lipsa de materie primă, şi, încă de pe acum, în jurul staţiunii de la lacul Lindeman există câteva şantiere şi joagăre în funcţiune.

La sosirea caravanei, Bill Stell fu întâmpinat de oamenii săi, pe care-i folosea ca piloţi pentru a conduce bărcile de pe un lac pe altul, până la Yukon. Te puteai încrede în priceperea lor; erau buni cunoscători ai acestei navigaţii anevoioase.

Temperatura fiind destul de scăzută, Summy Skim, Ben Raddle şi însoţitoarele lor au fost bucuroşi să se adăpostească în casa Cercetaşului, care le-a pus la dispoziţie cele mai bune camere. După puţină vreme, se aflau adunaţi cu toţii în încăperea comună, unde domnea o căldură plăcută.

— Of! suspină Summy Skim, aşezându-se. Ce-a fost greu, a trecut!

— Deh, deh! glăsui Bill Stell. Ca oboseală, poate că da... Şi totuşi, avem încă multe leghe de străbătut până să ajungem în Klondike.

— Ştiu, dragă Bill, răspunse Summy Skim, dar îmi închipui că această a doua parte a călătoriei nu va mai fi atât de primejdioasă şi de obositoare.

— În privinţa asta greşiţi, domnule Skim, adăugă Cercetaşul.

— Totuşi, nu ne rămâne decât să ne lăsăm în voia curenţilor de pe lacuri, râuri şi fluvii.

— Aşa s-ar fi întâmplat dacă am fi scăpat de iarnă. Din nefericire încă nu a început dezgheţul. Când se va produce acesta, ambarcaţia noastră va pluti printre sloiuri şi nu o dată vom fi siliţi să târâm barca pe uscat; ceea ce nu-i deloc uşor...

— Hotărât lucru, strigă Summy Skim, sunt încă multe de făcut pentru ca turismul să devină mai lesnicios în ţinutul ăsta nesuferit!

— Poţi fi sigur că se vor face, afirmă Ben Raddle, întrucât e vorba să se construiască aici o linie de cale

ferată. Două mii de oameni vor fi folosiţi la această lucrare de către inginerul Hawkins.

— Bine!... Bine! făcu Summy Skim. Nădăjduiesc să ne întoarcem mai înainte. Aşadar, să nu ne bizuim pe această cale ferată ipotetică şi să stabilim, dacă sunteţi de acord, itinerarul pe care trebuie să-l urmăm în condiţiile actuale.

Socotind propunerea înţeleaptă, Cercetaşul întinse o hartă destul de rudimentară a regiunii.

— Mai întâi, iată lacul Lindeman care se întinde la poalele muntelui Chilkoot şi pe care va trebui să-l străbatem în toată lungimea lui.

— Durează mult traversarea? întrebă Summy Skim.

— Nu, răspunse Cercetaşul, dacă suprafaţa este îngheţată peste tot, sau dacă gheaţa s-a topit în întregime.

— Şi după aceea? întrebă Ben Raddle.

— După aceea va trebui să cărăm barca şi bagajele pe uscat vreo jumătate de leghe, pentru a ajunge la staţiunea de la lacul Bennet. Mai departe, durata drumului depinde de temperatură, care, după cum aţi văzut şi dumneavoastră, poate varia foarte mult de la o zi la alta.

— Într-adevăr, recunoscu Ben Raddle, nişte diferenţe între douăzeci şi douăzeci şi cinci de grade, după cum suflă vântul, dinspre nord sau dinspre sud.

— În concluzie, adăugă Bill Stell, avem nevoie fie de un dezgheţ total care să ne îngăduie navigaţia, fie de un ger uscat care să întărească zăpada, astfel încât barca să alunece pe ea ca o sanie.

— În sfîrşit, zise Summy Skim, iată-ne, să zicem, ajunşi la lacul Bennet...

— Acesta se întinde pe o lungime de douăsprezece leghe, explică Cercetaşul. Dar nu trebuie să socotim mai puţin de trei zile pentru a-l străbate, ţinând seama şi de popasurile necesare.

— După ce trecem de el, va trebui să cărăm iar barca pe uscat? întrebă Summy Skim privind harta.

— Nu, pentru că vom pluti pe râul Caribou, lung doar de o leghe, care face legătura dintre lacul Bennet şi lacul Marsh, de mărime aproape egală cu el. Părăsind acest lac, trebuie să urmărim, pe o lungime de vreo zece leghe, meandrele unui râu, pe parcursul căruia vom întâlni pragurile de la White Horses, foarte greu şi

uneori foarte primejdioase de trecut. Vom ajunge apoi Ia confluenţa cu râul Tahkeena, la căpătui lacului Labarge. În această parte a drumului se pot ivi cele mai mari întârzieri, acolo unde va trebui să străbatem pragurile White Horses. Mi s-a întâmplat să rămân o săptămână întreagă în amonte de lacul Labarge.

— Şi lacul acesta e navigabil? întrebă Ben Raddle.

— În întregime, de-a lungul celor treisprezece leghe ale sale, răspunse Bill Stell.

— În concluzie, în afara câtorva porţiuni de drum, când vom merge pe uscat, ambarcaţiunea noastră ne va duce până la Dawson City? întrebă Ben Raddle.

— Direct, domnule Raddle, răspunse Bill, şi, orice s-ar spune, călătoria pe apă e mult mai uşoară.

— Ce distanţă desparte lacul Labarge de Klondike, atât pe râul Lewis cât şi pe Yukon? întrebă Ben Raddle.

— Cam vreo sută cincizeci de leghe, ţinând seama şi de ocolişuri.

— Văd că n-am ajuns încă, declară Summy Skim.

— De bună seamă, răspunse Cercetaşul. După ce vom fi ajuns la râul Lewis, la marginea de nord a lacului Labarge, ne vom afla abia la jumătatea drumului.

— Ei bine! Ţinând seama de drumul lung care ne mai aşteaptă, eu zic să ne refacem puterile şi, de vreme ce avem prilejul să petrecem o noapte în bune condiţiuni aici, la staţiunea lacului Lindeman, haideţi la culcare, spuse în încheiere Summy Skim.

Într-adevăr, pentru cei doi veri a fost una dintre cele mai liniştite nopţi de la plecarea din Vancouver. Sobele burduşite cu lemne răspândeau o căldură foarte plăcută în căsuţa bine adăpostită şi bine închisă.

A doua zi, pe 1 mai, la ora nouă s-a dat semnalul de pornire. Cei mai mulţi dintre oamenii care-l însoţiseră pe Cercetaş de la plecare, din Skagway, aveau să-i urmeze până în Klondike. Serviciile lor vor fi foarte folositoare când vor trebui să împingă pe uscat barca transformată în sanie, până ce vor ajunge să plutească pe lacuri ori să coboare pe cursul râului Lewis şi al Yukonului. Cât despre câini, ei aparţineau rasei locale. Aceste animale, obişnuite cu poverile, au labele lipsite de păr, ceea ce le îngăduie să alerge prin zăpadă fără a se împiedica. Dar, cu toate că erau obişnuite să tragă la sănii, tot sălbatice rămăseseră. De fapt, păreau că sunt la fel cu lupii şi vulpile. În orice caz, nu cu mângâieri şi zaharicale

izbuteau conducătorii lor să se facă ascultaţi.

Printre angajaţii lui Bill Stell se afla acum un cârmaci, căruia îi era rezervată sarcina de a conduce ambarcaţiunea prin lacurile navigabile. Acesta era un indian din Klondike, pe nume Neluto, de nouă ani în slujba Cercetaşului. Foarte priceput în meseria lui, Neluto cunoştea greutăţile de tot felul pe care le prilejuieşte traversarea lacurilor, a pragurilor şi a râurilor, şi te puteai încrede în iscusinţa lui. Înainte de a intra în slujba Cercetaşului, fusese salariatul Companiei golfului Hudson şi vreme îndelungată îi călăuzise pe vânătorii de blănuri prin aceste ţinuturi nesfârşite. Cunoştea foarte bine regiunea pe care o străbătuse în lung şi-n lat, chiar şi dincolo de Dawson City, până la marginea cercului polar.

Neluto ştia destul de bine limba engleză pentru a înţelege şi a se putea face înţeles. De altfel, în afara lucrurilor legate de meseria lui, nu vorbea deloc şi, cum se zice, trebuia să-i scoţi vorba din gură cu cleştele. Totuşi, acestui om obişnuit cu clima din Klondike i se puteau cere lămuriri foarte preţioase. De aceea Ben Raddle socoti că e bine să-l întrebe ce părere avea despre starea vremii şi dacă lacurile se vor dezgheţa curând.

Neluto declară că, după părerea lui, nu erau motive să se prevadă topirea zăpezii, nici dezgheţul sloiurilor decât peste vreo cincisprezece zile, doar dacă nu s-o petrece cumva o schimbare bruscă a stării atmosferice, fenomen des întâlnit la această altitudine ridicată.

Ben Raddle nu pricepu mare lucru din aceste lămuriri confuze.

În orice caz, trebui să renunţe la ideea de a afla mai mult de la un om care era hotărât să nu se compromită.

Dacă viitorul rămânea nesigur, cel puţin prezentul nu le îngăduia nici o îndoială. Pe suprafaţa lacului Lindeman nu vor naviga, ci vor înainta cu săniile. Jane şi Edith îşi vor găsi totuşi loc în barca ce va aluneca pe una din laturi şi pe care bărbaţii o vor urma umblând pe jos.

Vremea era liniştită, vântul aspru din ajun se domolise şi tindea să se abată către sud. Totuşi, gerul puternic — douăzeci de grade sub zero — era foarte potrivit pentru mers, pe care vârtejurile de zăpadă l-ar fi îngreunat mult.

Pe la unsprezece străbătuseră lacul Lindeman şi le-a

trebuit mai mult de un ceas ca să parcurgă cei doi kilometri care-i mai despărţeau de lacul Bennet, astfel că, la ora prânzului, Cercetaşul şi caravana lui poposeau la staţiunea ce se afla la marginea de miazăzi a lacului.

În această staţiune înghesuiala era la fel de mare ca şi la Sheep Camp, din trecătoarea Chilkoot. Mii de emigranţi se aşezaseră acolo, aşteptând un prilej să-şi poată continua drumul. Peste tot se ridicaseră corturi, care nu vor întârzia să fie înlocuite prin colibe şi case, dacă exodul spre Klondike va mai continua câţiva ani.

Chiar de pe acum, în acest germene de sat, care poate va deveni târg sau oraş, se găseau hanuri care s-ar putea transforma în hoteluri, joagăre şi şantiere de construcţii navale, împrăştiate pe malurile lacului, fără să mai vorbim de un post de poliţie, ale cărei îndatoriri nu erau lipsite de primejdii printre aventurierii ce mişunau în voie prin toată regiunea.

Indianul Neluto nu greşise deloc răspunzând în doi peri când fusese întrebat despre starea vremii. La începutul după-amiezii se produse o schimbare bruscă a condiţiunilor atmosferice.

Vântul se îndreptă direct către sud şi termometrul urcă la 0 grade centigrade. Erau nişte simptome asupra cărora nu te puteai înşela. Se putea trage concluzia că anotimpul rece lua sfârşit, că dezgheţul va elibera în curând suprafaţa apelor curgătoare şi a lacurilor.

Încă de pe acum, lacul Bennet era parţial degajat de sloiuri.

Printre icefields, sau câmpuri de gheaţă şerpuiau trecători prin care se putea strecura o ambarcaţie, cu condiţia să-şi prelungească drumul.

Către sfârşitul zilei, temperatura urcă şi mai mult, dezgheţul se înteţi, câteva sloiuri începură să se desprindă de maluri şi să se îndepărteze către nord. Aşadar, dacă peste noapte nu se va lăsa din nou gerul, vor ajunge la capătul de miazănoapte a lacului, fără greutate.

Termometrul nu coborî nici în timpul nopţii şi, la ivirea zorilor, pe 2 mai, Bill Stell constată că navigaţia se va desfăşura în condiţii destul de bune. Dacă va continua să adie vântul dinspre sud, vor putea folosi vela din spate.

Dis-de-dimineaţă, când voise să încarce în barcă bagajele şi proviziile de alimente, Cercetaşul constatase

că treaba era gata făcută. Edith şi Jane îşi luaseră încă din ajun această sarcină. Sub îndrumarea lor, totul fusese orânduit mai bine decât s-ar fi aşteptat. Folosiseră până şi ultimul colţişor, astfel că toate baloturile, de la cel mai mare până la cel mai mic, se aliniau într-o ordine desăvârşită, plăcute la vedere, uşor de scos.

Întâlnindu-se pe mal cu cei doi veri, le împărtăşi şi lor uimirea pe care o simţise.

— Într-adevăr, spuse Ben Raddle, amândouă sunt uluitoare. Energia, permanenta bună dispoziţie a domnişoarei Jane, neînduplecata şi blânda fermitate a domnişoarei Edith sunt de-a dreptul surprinzătoare şi încep să capăt convingerea că am făcut o bună afacere cu ele.

— Ce afacere? întrebă Bill Stell.

— N-ai să-nţelegi... Dar spune-mi, Cercetaşule, continuă Ben Raddle, cum ţi se pare vremea? S-a sfârşit oare cu iarna?

— N-aş vrea să mă pronunţ definitiv, răspunse Cercetaşul. Mi se pare totuşi că lacurile şi râurile nu vor întârzia să se dezgheţe. De altfel, strecurându-ne prin locurile eliberate de sloiuri, chiar dacă vom fi nevoiţi să ne prelungim drumul, barca noastră...

— Nu va fi silită să-şi părăsească drumul ei firesc, şi asta-i foarte bine, completă Summy Skim.

— Neluto ce zice despre asta? întrebă Ben Raddle.

— Neluto zice, declară cu hotărâre indianul, că nu trebuie să ne temem că se va opri dezgheţul, dacă termometrul nu coboară.

— Foarte bine! încuviinţă Ben Raddle râzând. Tu nu rişti niciodată să te compromiţi, băiete... Dar sloiurile în derivă nu sunt primejdioase?

— Ah! Barca e solidă, afirmă Bill Stell. A făcut până acum dovada, navigând de multe ori pe vremea dezgheţului.

Ben se întoarse către indian.

— Ce zici, Neluto, stărui el, n-ai vrea să-mi spui mai limpede care e părerea ta?

— Au trecut două zile de când s-au pus în mişcare primele sloiuri, dovadă că partea de sus a lacului trebuie să fie eliberată, răspunse pilotul.

— Ah! Ah! exclamă Ben pe un ton satisfăcător. Iată în sfârşit o părere. Dar despre vânt ce crezi, pilotule ?

— S-a pornit cu două ore înaintea zorilor şi ne este favorabil.

— Asta-i adevărat, pilotule; dar va continua să bată?

Neluto se întoarse şi privi către sud orizontul închis de masivul Chilkoot. Pe coasta muntelui abia se zărea o ceaţă uşoară. După ce întinse mâna într-acolo, pilotul răspunse:

— Cred că vântul va ţine până deseară, domnule...

— E-n regulă!

— ...Numai să nu se schimbe de-acum încolo, completă Neluto, foarte serios.

— Îţi mulţumesc, pilotule, zise Ben îmbufnat. Iată-mă pe deplin lămurit.

Ambarcaţiunea Cercetaşului era un fel de şalupă, sau mai degrabă o barcă lungă de treizeci şi cinci de picioare. În spate se afla o tendă sub care se puteau adăposti două-trei persoane, ziua sau noaptea, în timpul viscolelor sau al rafalelor de ploaie. Această ambarcaţiune cu fundul turtit avea o lăţime de şase picioare, ceea ce îi îngăduia să poarte o velă cu suprafaţa mare. Croită ca vela foc a şalupelor de pescuit, pînza era legată în capătul din faţă şi se căţăra până în vârful unui catarg subţire, înalt de cincisprezece picioare. în caz de furtună, era lesne să eliberezi acest catarg din călcâiul său şi să-l culci pe bănci.

După o astfel de ambarcaţiune cu greu te-ai fi putut ţine. Dar, cu vântul pieziş, înainta şi mai uşor. Când sinuozităţile trecerilor printre câmpurile de gheaţă îl sileau pe cârmaci să ia vântul în faţă, se strângea pânza şi se trecea la vâsle, care, mânuite de braţele puternice ale celor patru vâslaşi canadieni, îngăduiau să se atingă o viteză
mai potrivită.

Suprafaţa lacului Bennet nu e prea mare. El nu poate fi comparat cu întinsele mări interioare din nordul Americii, bântuite de furtuni. Nu încape îndoială că pentru o asemenea traversare proviziile luate de Cercetaş erau suficiente: carne conservată, pesmeţi, ceai, cafea, un butoiaş cu rachiu, plus o rezervă de cărbuni pentru plită. De altfel, se bizuiau pe pescuit, apele acestea fiind foarte bogate în peşte, precum şi pe vânat — potârnichi şi găinuşele sălbatice care trăiesc pe malurile lacului.

Cu pilotul Neluto la cârmă, cu Jane şi Edith în spatele

pânzei de cort sub care se adăpostiseră, cu Summy Skim şi Ben Raddle stând lângă Bill Stell, cu cei patru oameni aşezaţi în faţă, ca să înlăture cu nişte prăjini lungi sloiurile de gheaţă, barca se desprinse de mal pe la ora opt.

Navigaţia devenise destul de anevoioasă printre numeroasele ambarcaţiuni ce pluteau pe trecerile dintre gheţuri. Vrând să profite de dezgheţ şi de vântul favorabil, câteva sute de bărci părăsiseră staţiunea de la lacul Bennet. Nu era chip să eviţi ciocnirile în mijlocul unei asemenea flotile. Şi să te ţii atunci ce strigăte, ce înjurături, ce ameninţări izbucneau din toate părţile, fără să mai vorbim de lovituri!

În timpul după-amiezii se încrucişară cu o barcă a poliţiei. Cei aflaţi în ea aveau adesea prilejul să intre în acţiune.

Şeful echipei de poliţişti îl cunoştea pe Cercetaş şi-i strigă din mers:

— Salutare, Cercetaşule!... Mereu ne sosesc emigranţi din Skagway spre Klondike...

— Da, răspunse canadianul, şi chiar mai mulţi decât ar trebui...

— Şi mai mulţi decât se vor întoarce...

— Asta aşa e! Cam la ce cifră se ridică numărul celor ce au traversat lacul Bennet?

— La aproape cincisprezece mii.

— Şi încă nu s-a sfârşit!

— Nici pe departe.

— N-aţi auzit dacă în aval a început dezgheţul ?

— Aşa se spune. O să puteţi ajunge la Yukon pe apă.

— Da, numai să nu vină iar gerul.

— Să sperăm că nu.

— Aşa să fie... Mulţumesc.

— Drum bun!

În lipsa vântului, înaintarea bărcii a avut de suferit. După două nopţi de stat pe loc, au ajuns la celălalt capăt al lacului Bennet abia în după-amiaza zilei de 4 mai.

Acolo se desprinde din lac un râu mic, mai degrabă un canal, canalul Caribou, care, la mai puţin de o leghe, se varsă în lacul Tagish.

Având în vedere că plecarea urma să aibă ioc a doua zi, după o noapte de odihnă, Summy Skim găsi cu cale să folosească ultimele ceasuri ale zilei ducându-se să vâneze prin câmpiile din apropiere. De îndată ce-şi

exprimă această intenţie, spre marea lui bucurie, Jane Edgerton se arătă dispusă să-l însoţească.

Dorinţa ei n-a părut nimănui nepotrivită. Fata asta era bine înarmată pentru viaţă. Summy Skim era un vânător iscusit, dar nici ea nu se arătă mai puţin îndemânatică, astfel că se întoarseră curând cu produsul comun al expediţiei lor, trei perechi de potârnichi şi patru găinuşe sălbatice, cu pene de culoare verde-deschis. Între timp, Edith pregătise pe malul râului un foc din vreascuri, astfel că vânatul, fript deasupra unei flăcări vioaie, fu declarat excelent.

Lacul Tagish, cu o lungime de şapte leghe şi jumătate, este legat de lacul Marsh printr-o deschidere îngustă care, la data de 6 mai, când caravana ajunsese acolo, era astupată de sloiuri pe o distanţă de o jumătate de leghe. Au fost deci siliţi să tragă pe uscat barca, închiriind o pereche de catâri. Navigaţia fu reluată pe 7 mai.

Pentru a străbate lacul Marsh, le trebuiau patruzeci şi opt de ore, deşi lungimea lui nu depăşeşte şapte, până la opt leghe. Vântul sufla dinspre nord şi doar cu vâslele, nu se putea conta pe o înaintare rapidă. Din fericire, flotila de bărci părea mai puţin înghesuită decât pe lacul Bennet, numeroase ambarcaţiuni fiind lăsate în urmă, şi pe 8 mai, înainte de apusul soarelui, se pregătiră să înnopteze la capătul lacului.

— Cercetaşule, dacă nu mă înşel, nu mai avem de trecut decât un singur lac, ultimul din regiune, spuse Ben Raddle, după masa de seară.

— Da, domnule Raddle, răspunse Bill Stell, lacul Labarge. Dar mai întâi va trebui să plutim pe râul Lewis, şi acolo vom întâmpina cele mai mari greutăţi ale călătoriei. Va trebui să trecem pragurile de la White Horses, unde au pierit multe ambarcaţiuni cu oameni şi bagaje.

Aceste cataracte reprezintă de fapt cea mai serioasă primejdie pentru navigaţia dintre Skagway şi Dawson City. Ele se întind pe trei kilometri şi jumătate din cei optzeci şi cinci care despart lacul Marsh de lacul Labarge. Pe această porţiune scurtă, diferenţa de nivel nu e mai mică de treizeci şi două de picioare, iar cursul râului este
plin de recife, astfel că ambarcaţiunile sunt în mare primejdie de a se sfărâma de ele.

— N-am putea merge pe lângă mal? întrebă Summy Skim.

— Nu e cu putinţă, răspunse Cercetaşul. Dar se construieşte o linie electrificată pe care se vor transporta bărcile, cu încărcătură cu tot, în aval de cataracte.

— Dacă acest drum se construieşte, înseamnă că el nu e încă terminat, nu-i aşa, Cercetaşule?

— Aşa e, domnule, cu toate că sute de muncitori lucrează la construcţie.

— Atunci n-avem de ce să ne mai ocupăm de el. O să vezi tu, Bill, că n-o să fie gata nici la întoarcerea noastră.

— Numai să nu rămâneţi în Klondike mai mult decât v-aţi propus, răspunse Bill Stell. Ştii precis când pleci în Klondike, dar nu ştii niciodată când te întorci de acolo...

— Nici măcar dacă te mai întorci vreodată! încuviinţă Summy Skim cu convingere.

A doua zi după-amiază, pe 9 mai, barca ajunse la cataracte. Nu era singura ambarcaţiune care se aventura în această trecere primejdioasă. Alte bărci veneau în urmă, şi câte dintre cele ce se grăbeau astfel în amonte vor mai ajunge oare în aval!...

E lesne de înţeles că piloţii care cârmuiesc bărcile prin cataractele White Horses cer simbrie foarte mare. Aceşti trei kilometri le aduc o sută cincizeci de franci pentru fiecare călătorie. Aşa stând lucrurile, ei nu se simt deloc îndemnaţi să-şi schimbe bănoasa lor meserie pentru cea de căutător de aur.

Prin locul acela, viteza curentului era de cinci leghe pe oră. Le-ar fi trebuit deci un timp foarte scurt ca să parcurgă cei trei kilometri ai cataractelor, de n-ar fi fost siliţi să ocolească numeroasele stânci de bazalt, împrăştiate între cele două maluri, ori să se ferească din calea sloiurilor de gheaţă, obstacole plutitoare a căror izbitură ar fi zdrobit şi cea mai solidă ambarcaţiune. Toate acestea măresc simţitor durata drumului.

În repetate rânduri, barca trebui să-şi schimbe brusc direcţia cu ajutorul vâslelor, ca să evite ciocnirea fie cu o altă barcă, fie cu un sloi de gheaţă, şi iscusinţa pilotului îi scoase de multe ori din impas. Ultima treaptă a acestor cataracte este cea mai primejdioasă şi aici se întâmplă cele mai multe catastrofe. Trebuie să te ţii bine de marginea bărcii pentru a nu fi azvârlit peste bord.

Dar Neluto avea ochiul ager, mâna sigură, un sânge rece de nezdruncinat, şi dacă n-a izbutit să se ferească de câteva trombe de apă, pe care o aruncară repede în râu, în cele din urmă, partea aceea, atât de temută, fu depăşită fără nici o stricăciune.

— De acum, ce-a fost greu a trecut nu-i aşa, Bill? întrebă Summy Skim.

— Fără-ndoială, răspunse Ben Raddle.

— Într-adevăr, domnilor, întări Cercetaşul. Nu ne mai rămâne decât să traversăm lacul Labarge, apoi să parcurgem râul Lewis, pe o distanţă de vreo sută şaizeci de leghe....

— O sută şaizeci de leghe i repetă Summy Skim râzând. S-ar putea spune că am şi ajuns.

Sfătuindu-se cu Neluto, Bill Stell hotărî să facă un popas de douăzeci şi patru de ore la staţiunea de la lacul Labarge, unde ajunseră în seara de 10 mai. Vântul sufla puternic dinspre nord. Chiar cu ajutorul vâslelor, barca ar fi izbutit cu greu să iasă în larg, şi pilotul nu era prea încântat să încerce traversarea în asemenea condiţii, temându-se că o scădere de temperatură ar putea determina formarea sloiurilor şi
acestea ar ţintui caravana în mijlocul lacului îngheţat.

Staţiunea de la lacul Labarge, înfiinţată după modelul şi pentru acelaşi scop ca şi cele de pe lacurile Lindeman şi Bennet, cuprindea vreo sută de case şi colibe. Într-una din aceste case, împodobită cu numele de «hotel», călătorii noştri avură norocul să găsească nişte camere libere. Lacul Labarge, lung de aproape cincizeci de kilometri, este alcătuit din două părţi care se împreună chiar la locul de unde izvorăşte râul Lewis.

Desprinsă de ţărm în dimineaţa zilei de 12 mai, ambarcaţiunii i-au trebuit treizeci şi şase de ore ca să străbată prima parte a lacului. Abia în după-amiaza de 13 mai, pe la ceasurile cinci, după ce înfruntaseră nenumărate rafale, Cercetaşul şi tovarăşii săi ajunseră la râul Lewis, care coteşte către nord-est îndreptându-se spre fortul Selkirk. Chiar a doua zi, barca începu să plutească pe acest râu, aflat în plin
dezgheţ.

Pe la ceasurile cinci, Cercetaşul dădu ordin să se acosteze pe malul drept, unde aveau să rămână peste noapte. Jane şi Summy coborâră pe ţărm. Se auziră curând focuri de armă şi câteva perechi de raţe şi de

găinuşe sălbatice îngăduiră să se economisească conservele la masa de seară.

De altfel, şi celelalte ambarcaţiuni ce coborau pe râul Lewis socotiseră potrivit să înnopteze acolo, astfel că pe maluri se vedeau licărind mai multe focuri de tabără.

Începând din ziua aceea, problema dezgheţului părea în întregime rezolvată. Sub influenţa vântului de sud, termometrul se menţinea la cinci-şase grade peste zero. Formarea sloiurilor pe râu nu mai era deci posibilă.

În timpul nopţii nu era de temut vreun atac din partea fiarelor. Prin împrejurimile râului Lewis nu se arătaseră urşi, spre marele regret al lui Summy Skim, care pierdea astfel ocazia de a doborî unul din aceste grozave plantigrade. În schimb, trebuiau să se apere împotriva miliardelor de musculiţe şi abia izbuteau să se ferească de înţepăturile lor, pe cât de dureroase pe atât de enervante, alimentând focurile
toată noaptea.

După ce au coborât râul Lewis, pe o distanţă de cincizeci de kilometri, în după-amiaza zilei de 15 mai Cercetaşul şi tovarăşii săi de drum trecură pe lângă confluenţa cu râul Hootalinqua, apoi, a doua zi, pe lângă cea cu râul Big Salmon, doi afluenţi ai râului Lewis. Avură prilejul să observe cum îşi schimbă râul coloarea lui albastră atunci
când îşi împreunează apele cu cele ale afluenţilor. A doua zi, barca trecu pe lângă gurile râului Walsh, în prezent părăsit de prospectori, urmă apoi Cassiarul, un banc de nisip ieşit la suprafaţă din apele secate, de unde prospectorii adunaseră într-o lună aur în valoare de treizeci de mii de franci.

Călătoria continuă pe o vreme foarte schimbătoare. Barca înainta când cu ajutorul vâslelor, când cu pânzele întinse, iar prin locurile înguste şi întortocheate remorcată cu frânghii.

La 25 mai, cea mai mare parte din cursul râului Lewis, care în curând avea să poarte numele Yukon, fusese străbătută în condiţii favorabile, astfel că Cercetaşul hotărî să se oprească la Turenne, loc de popas aşezat pe o faleză smălţată în acest anotimp de primele flori; anemone, brânduşe şi ienuperi parfumaţi. Numeroşi emigranţi îşi ridicaseră acolo corturile. Barca avea nevoie de unele reparaţii şi rămaseră pe loc douăzeci şi patru de ore, astfel că Summy Skim avu

prilejul să-si exercite sportul lui preferat.

În următoarele două zile, datorită unui curent cu o viteză de patru noduri pe oră, barca înainta destul de repede. în după-amiaza de 28 mai, după ce depăşise labirintul insulelor Myersall, se apropie de malul stâng şi acostă în faţa fortului Selkirk.

Fortul acesta, construit în 1848 pentru a-i adăposti pe agenţii golfului Hudson, distrus în 1852 de indieni, în prezent nu-i decât un bazar destul de bine aprovizionat înconjurat de colibe şi de corturile emigranţilor, el dirijează navigaţia pe marele râu care, începând de acolo, poartă numele de Yukon, fiind îmbogăţit cu apele râului Pelly, principalul său afluent de pe malul drept.

La preţuri, ce-i drept, cam piperate, Cercetaşul găsi la fortul Selkirk tot ce-i trebuia şi, după douăzeci şi patru de ore de odihnă, în dimineaţa de 30 mai, barca se lăsă din nou în voia curentului. Trecură, fără să se oprească, prin dreptul confluenţei cu râul Stewart care începea să-i atragă pe căutătorii de aur. Încă de pe acum, pe tot parcursul lui de trei sute de kilometri mişunau căutători de aur. Barca făcu apoi un
popas de o jumătate de zi la Ogilvie, pe malul drept al Yukonului.

În aval, fluviul se lăţea din ce în ce mai mult, astfel că ambarcaţiunile puteau circula mai uşor printre numeroasele sloiuri în derivă spre nord.

După ce lăsară în urmă gurile lui Indian River şi ale lui Sixty Miles Creek, care se deschideau faţă în faţă la o distanţă de patruzeci şi opt de kilometri de Dawson City, Cercetaşul şi însoţitorii săi intrară, în sfârşit în capitala ţinutului Klondike, în după-amiaza de 3 iunie.

Chiar în clipa când coborau din barcă, Jane se apropie de Ben Raddle şi-i întinse o foaie ruptă dintr-un carneţel, pe care scrisese câteva cuvinte.

— Îngăduiţi-mi, domnule Raddle, să vă dau chitanţa, spuse ea.

Ben luă hârtia şi citi:

Primit din partea domnului Ben Raddle o călătorie confortabilă de la Skagway la Dawson, potrivit clauzelor prevăzute în contractul nostru. Drept care îi înmânez prezenta chitanţă.

Urma semnătura.

— E în regulă, zise Ben calm, vârând în buzunar hârtia, cu un aer cât se poate de serios.

— Îngăduiţi-mi totodată, domnilor, zise Jane, adresându-se acum celor doi veri, să adaug la chitanţă mulţumirile Edithei şi ale mele pentru modul prietenesc în care v-aţi purtat faţă de noi, pentru care vă vom fi recunoscătoare.

Fără să mai adauge o vorbă, Jane îi strânse mâna lui Ben Raddle. Dar când veni rândul lui Summy Skim, acesta, fără să-şi ascundă emoţia, reţinu mânuţa ce i se oferise.

— Staţi puţin!... Staţi puţin... domnişoară Jane, zise Summy zăpăcit, vreţi să ne părăsiţi cu adevărat?

— Vă mai îndoiţi? întrebă Jane urnită. Nu ne-am înţeles astfel de la început?

— Desigur, da... încuviinţă Summy. Îmi închipui cel puţin că ne vom mai întâlni, nu-i aşa?

— Nădăjduiesc, domnule Skim, dar asta nu depinde de mine. De-acum încolo totul depinde de mersul prospecţiunilor.

— Prospecţiuni!.... strigă Summy. Zău, domnişoară Jane, tot nu v-a ieşit din cap gândul acesta nesăbuit!

Cu o mişcare bruscă, Jane îşi smulse mâna dintr-a lui.

— Nu văd nimic nesăbuit în planurile mele, domnule Skim, zise ea pe un ton înţepat. Ar trebui să vă închipuiţi că n-am făcut drumul până la Dawson ca să-mi schimb dintr-o dată planurile, ca o sfârlează care se răsuceşte după bătaia vântului.... Cu atât mai mult cu cât mi-am luat nişte obligaţii pe care înţeleg să le respect, adăugă ea întorcându-se spre Ben Raddle.

Să fi fost Summy Skim mai sensibil din fire? Ceea ce este sigur, e că în clipa aceea se simţea tare nefericit, fără să-şi dea seama de ce.

— Evident!... Evident!... bâlbâi el fără convingere, în vreme ce fetele se îndreptau cu paşi hotărîţi spre spitalul din Dawson.

IX
KLONDIKE

Această parte a Americii de Nord, care se numeşte Alaska, este o regiune întinsă, scăldată de apele celor două oceane, Pacific şi Oceanul îngheţat de Nord. Se apreciază că acest teritoriu se întinde pe o suprafaţă de o mie cinci sute de kilometri pătraţi, pe care împăratul rus, din simpatie pentru Statele Unite, sau, după cum se

zice, din antipatie pentru Marea Britanie, a cedat-o Americii, care făcu în ziua
aceea încă un pas spre realizarea doctrinei lui Monroe: «Toată America, americanilor».

În afara zăcămintelor aurifere pe care le cuprinde, s-ar mai putea trage oare vreun folos din acest ţinut scăldat de Yukon, jumătate canadian, jumătate alaskian, din care o parte este situată dincolo de cercul polar şi al cărui pământ nu poate fi în nici un fel cultivat? Nu prea e de crezut.

Totuşi să nu uităm că Alaska, inclusiv insulele Baranof, Amiralităţii, Prince de Galles, care ţin de ea, precum şi arhipelagul Aleutinelor, are un litoral pe care s-au dezvoltat multe porturi unde pot acosta vapoarele, începând de la Sitka, capitala statului Alaska, până la Saint-Michel, aşezat la gurile Yukonului, unul dintre cele mai mari fluvii din lume.

Meridianul o sută patruzeci şi unu a fost arbitrar ales drept linie de demarcaţie între Alaska şi Canada. În ceea ce priveşte graniţa de sud, care deviază şi se încovoaie în aşa fel încât să cuprindă şi insulele de pe lângă ţărm, aceasta probabil că nu este suficient de bine precizată.

Aruncându-ţi privirea pe o hartă a Alaskăi, constaţi că pământul ei e neted pe cea mai mare întindere. Abia spre sud solul începe să se înalţe. Acolo începe lanţul muntos care se prelungeşte străbătând Columbia şi California, sub numele de Cascade Ranger.

Ceea ce te izbeşte în mod deosebit este cursul Yukonului. După ce a scăldat Canada, îndreptându-se spre nord, după ce a acoperit-o cu uriaşa lui reţea de afluenţi, măreţul fluviu pătrunde în Alaska, descrie o curbă până la Fort Yukon, apoi, coborând din nou spre sud-vest, merge să se verse în marea Behring, la Saint-Michel.

Yukonul este mai mare decât însuşi Mississippi, părintele apelor. Debitul său nu e mai mic de douăzeci şi trei de mii de metri cubi pe secundă, iar cursul lui se întinde pe două mii două sute nouăzeci kilometri, străbătând un bazin a cărui suprafaţă este de două ori mai mare decât suprafaţa Franţei.

Dacă teritoriile pe care le parcurge nu pot fi cultivate, în schimb aria forestieră este foarte întinsă. Aici se găsesc îndeosebi codri nepătrunşi de cedri galbeni, din care s-ar putea aproviziona întreagă lume dacă pădurile

mai accesibile ar fi secătuite. În ceea ce priveşti fauna, ea este reprezentată mai ales prin ursul negru, elanul, karibu-ul
american, berbecul de munte, capra sălbatică, cu părul lung şi alb apoi o bogată colecţie de vânat cu pene — găinuşe sălbatice, becaţine sturzi, potârnichea zăpezilor, raţe, ce se înmulţesc cu miliardele

Apele care scaldă imensul perimetru al coastelor nu sunt mai puţin bogate în mamifere marine şi peşti de toate speciile. Printre ei exist unul, denumit harlatan, asupra căruia merită să ne oprim puţin. Peştele acesta e atât de îmbibat de ulei încât, fără nici o pregătire prealabilă, îi poţi da foc pentru a ilumina, aşa cum ai face cu o torţă.

De aici i se trage şi numele de Candle Fish, pe care i l-au dat americanii.

Descoperit de către ruşi în 1730, explorat în 1741, pe vremea când populaţia lui, în general de origine indiană, nu depăşea în total treizeci şi trei de mii de locuitori, ţinutul acesta e invadat în prezent[1] de o mulţime de emigranţi şi de prospectori, pe care zăcămintele aurifere îi atrag de câţiva ani în Klondike.

Despre zăcămintele acestea arctice s-a vorbit pentru prima oară
în anul 1864. Pe vremea aceea, reverendul Mac Donald găsise aur, să-l aduni cu lopata, într-un pârâu aproape de Fort Yukon.

În 1882, o echipă de foşti prospectori din California, printre ei aflându-se şi fraţii Boswell, se încumetă să străbată trecătoarea Chilkoot şi începu să exploateze noile terenuri aurifere.

În 1885 căutătorii de aur de pe Lewis-Yukon semnalară zăcămintele de pe Forty Miles Creek, puţin mai în aval de viitorul oraş Dawson, aproape chiar pe locul ce avea să-l ocupe mai târziu claim-ul 129 al lui Josias Lacoste. După doi ani, în momentul în care guvernul canadian proceda la delimitarea provinciei, ei izbutiseră să extragă aur
în valoare de şase sute de mii de franci.

În 1892, Compania North American Trading and Transportation, din Cicago, întemeiază târguşorul Cudahy, la confluenţa dintre Forty Miles Creek şi Yukon.

---

1 Acţiunea romanului se petrece la sfârşitul secolului trecut.

Cam în aceeaşi vreme, în timp ce supravegheau lucrările, treisprezece agenţi de poliţie, patru subofiţeri şi trei ofiţeri au adunat nu mai puţin de un milion cinci sute de mii de
franci din claim-urile de pe Sixty Milles Creek, situat puţin în amonte de Dawson City.

Semnalul fusese dat; prospectorii vor alerga acum din toate părţile, în 1895, o mie de canadieni, majoritatea de origine franceză, traversează muntele Chilkoot.

Răsunătoarea veste se răspândeşte însă în 1896. Tocmai se descoperise un curs de apă de o nemăsurată bogăţie. Această apă era Eldorado, un afluent al Bonanzei, la rândul său afluent al râului Klondike, el însuşi afluent al Yukonului. Mulţimea căutătorilor de aur începe să dea buzna. La Dawson City, loturile care se vindeau cu douăzeci şi cinci de franci ajunseră în curând la preţul de o sută cincizeci de mii.

Regiunea care poartă numele de Klondike este de fapt doar un district al Canadei. Meridianul o sută patruzeci şi unu, care trasează linia de demarcaţie dintre Alaska, devenită americană, şi posesiunile Marii Britanii, constituie totodată şi graniţa occidentală a acestui district.

Graniţa de nord o alcătuieşte Klondike River, un afluent al Yukonului, cu care îşi are confluenţa chiar în Dawson City, pe care-l desparte în două părţi inegale.

La est se învecinează cu acea parte a Dominionului unde îşi fac apariţia primele ramificaţii ale Munţilor Stâncoşi, străbătută de la sud la nord de fluviul Mackenzie.

Centrul districtului este presărat cu coline, dintre care cea mai înaltă, denumită Domul, a fost descoperită în iunie 1897. Acestea sunt singurele forme de relief ale unei suprafeţe, în general netedă, pe care se desfăşoară reţeaua hidrografică legată de bazinul Yukonului. Cei mai mulţi afluenţi ai acestuia poartă cu ei grăunţe de aur,
iar pe malurile lor se află în prezent sute de claim-uri în exploatare. Dar cel mai bogat pământ aurifer este cel scăldat de Bonanza, izvorâtă din colinele Cormack, şi de numeroşii ei afluenţi: Eldorado, Queen, Bulder, American, Pure Gold, Cripple, Tail etc.

Astfel se explică de ce, pe un teritoriu brăzdat de pârâuri şi râuri eliberaţi de gheţuri vreme de trei-patru

luni pe an, pe aceste zăcăminte atât de numeroase şi relativ uşor de exploatat, prospectorii se reped cu grămada; înţelegem de ce numărul lor creşte de la an la an, în ciuda oboselii, suferinţelor şi dezamăgirilor întâmplate pe drum.

Cu câţiva ani în urmă, pe locul în care Klondike River se varsă în Yukon nu exista decât o mlaştină, adesea acoperită prin umflarea apelor după dezgheţ. Această tristă pustietate era însufleţită doar de câteva colibe, asemănătoare izbelor ruseşti, în care îşi duceau traiul mizer nişte familii de indigeni.

Într-o bună zi, un canadian, pe nume Leduc, întemeie la confluenţa celor două ape oraşul Dawson, care încă din 1898 număra mai bine de optsprezece mii de locuitori.

La început Dawson City a fost împărţit de fondatorul său în loturi pentru care acesta nu cerea mai mult de douăzeci şi cinci de franci, dar care în prezent îşi găsesc cumpărători la preţuri variind între cincizeci de mii şi două sute de mii de franci. Dacă zăcămintele din Klondike nu sunt condamnate să secătuiască prea repede, dacă se vor
mai descoperi şi alte terenuri aurifere în bazinul marelui fluviu, s-ar putea întâmpla ca Dawson City să devină o metropolă tot atât de impunătoare cum este Vancouver în Canada sau Sacramente în California americană.

În primele sale zile de existenţă, noul oraş a fost ameninţat să dispară inundat de apă, asemeni mlaştinei pe care fusese clădit. Au trebuit să se construiască diguri puternice pentru a-l feri de această primejdie, care, de altfel, nu-l ameninţă decât puţine zile din an.

Într-adevăr, dacă în perioada în care gheţurile Yukonului se topesc creşterea apelor este atât de abundentă încât ar putea pricinui mari ravagii, în timpul verii, dimpotrivă, nivelul apelor scade într-atât, încât poţi trece prin albia lui Klondike River cu piciorul.

Ben Raddle cunoştea în amănunt povestea acestui district. Luase informaţii despre toate descoperirile făcute în ultimii ani. Ştia care fusese creşterea constantă a randamentului terenurilor şi ce întorsături fericite ale norocului se produseseră acolo. El afirma că nu venise în Klondike decât pentru a-şi lua în stăpânire claim-ul de pe
Forty Miles Creek, pentru a-şi da seama de valoarea lui

şi pentru a-l vinde la un preţ cât mai bun. Fiindcă spunea aşa, trebuia să-l crezi. Dar Summy Skim simţea că, pe măsură ce se apropiau de regiunea auriferă, creştea şi interesul vărului său pentru problemele legate de prospectare şi se temea din ce în ce mai mult ca nu cumva
să prindă rădăcini în acest ţinut al aurului şi al suferinţei.

Pe atunci, districtul cuprindea nu mai puţin de opt mii de claim-uri, numerotate de la vărsarea afluenţilor şi subafluenţilor Yukonului până la izvorul acestora. Claim-urile aveau o suprafaţă de cinci sute de picioare, sau de două sute cincizeci, potrivit modificărilor aduse de legea din 1896.

Preferinţele prospectorilor şi ale companiilor se îndreptau către zăcămintele Bonanzei, ale afluenţilor săi şi ale colinelor de pe malul stâng al lui Klondike River.

Din acest sol privilegiat, Georgy Mac Cormack a vândut mai multe claim-uri de douăzeci şi patru de picioare lungime pe paisprezece lăţime, din care s-au extras pepite în valoare de opt mii de dolari, adică patruzeci de mii de franci, în mai puţin de trei luni.

Bogăţia zăcămintelor de pe Eldorado este într-atât de mare, încât, după statisticile din Ogilvie, fiecare sită valorează în medie între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de franci. Şi dacă, după cum se pare, filonul are o lăţime de treizeci de picioare, o lungime de cinci sute şi o grosime de cinci picioare, se poate trage concluzia că el va produce până la douăzeci de milioane de franci. Astfel, încă de pe atunci, societăţile şi companiile căutau pe toate căile să achiziţioneze cât mai multe claim-uri, oferind care mai de care preţuri mai ridicate.

Era într-adevăr păcat — cel puţin aşa trebuie să-şi fi spus Ben Raddle, pentru că Summy Skim nici nu se gândea la asta — că moştenirea pe care le-o lăsase unchiul Josias nu era unul din claim-ul de pe Bonanza, în loc să fie situată pe Forty Miles Creek, de cealaltă parte a Yukonului. Fie că ar fi exploatat-o ei înşişi, fie că ar fi vândut-o, oricum câştigul ar fi fost mult mai mare. Dacă moştenitorilor li s-ar fi oferit un preţ mai ridicat, poate că aceştia nici n-ar fi pornit la drum spre Klondike; Summy Skim s-ar fi aflat acum în vacanţă, la ferma sa din Green Valley, în loc să se împotmolească pe străzile acestei capitale, al cărei noroi cuprinde, poate, bucăţele

din preţiosul
metal.

Mai rămâneau, ce-i drept, propunerile făcute de Trading and Transportation Company, dacă nu cumva, neprimind răspuns, acestea şi-or fi pierdut valabilitatea.

La urma urmelor, Ben Raddle venise să vadă cum stau lucrurile, şi va vedea. Cu toate că numărul 129 nu produsese niciodată pepite de trei mii de franci — cea mai mare găsită în Klondike atingea această valoare — probabil că nu era nici secătuit, de vreme ce se prezentaseră cumpărători. Companiile americane sau engleze nu
tratau asemenea afaceri cu ochii închişi. În cel mai rău caz, cei doi veri puteau nădăjdui să-şi acopere măcar cheltuielile făcute cu drumul.

De altfel, Ben Raddle auzise că se şi vorbea despre noi descoperiri, îi împuiase urechile lui Summy despre râul Hunter, un afluent al lui Klondike River, ce-şi poartă apele printre munţi înalţi de cincizeci de picioare, bogat în zăcăminte al căror aur este mai curat decât cel din Eldorado: despre Gold Bottom unde, după rapoartele din
Ogilvie, ar exista un filon de cuarţ aurifer, producând până la o mie de dolari pe tonă; despre sute de alte râuri şi mai grozave încă.

— Înţelegi, Summy, încheia Ben Raddle, dacă aşteptările noastre vor fi înşelate, ne vom putea întoarce oricând în ţinutul acesta extraordinar.

Summy se făcea că nu pricepe şi revenea mereu la oile lui:

— Toate astea-s bune. Îngăduie-mi totuşi, dragă Ben, să te aduc la realitate. E-n regulă cu Bonanza, Eldorado, Bear, Hunter, Gold Bottom. Dar pe noi ne interesează Forty Miles Creek, şi despre acest Forty Miles Creek nu pomeneşte nimeni, de parcă nici n-ar exista.

— Există, fii liniştit, îi răspundea Ben Raddle, fără să-şi piardă cumpătul. Te vei putea convinge îndată, la faţa locului.

Apoi, întorcându-se la ideea lui preferată, continua:

— Cum de nu te impresionează şi pe tine acest minunat Klondike? Aici străzile sunt într-adevăr pavate cu aur. Şi Klondike nu este singurul teritoriu din împrejurimi brăzdat de filoane aurifere. N-ai decât să-ţi arunci ochii pe o hartă şi ai să vezi ce multe regiuni

bogate în minereu au fost descoperite până acum: în Chilkoot, pe care l-am traversat, în munţii Cassiar, pretutindeni. Alaska e plină de ele şi lanţul lor se prelungeşte până dincolo de cercul polar, până la ţărmul Oceanului îngheţat de Nord!...

Dar imnul acesta înflăcărat nu izbutea să-i zdruncine seninătatea lui Summy. În zadar încerca Ben Raddle să-i fluture prin faţa ochilor toate comorile; acesta se mulţumea să-i răspundă zâmbind:

— Ai dreptate, Ben, ai perfectă dreptate. Bazinul Yukonului este într-adevăr un ţinut binecuvântat de zei. În ceea ce mă priveşte, mă gândesc cu nespusă mulţumire că nu avem decât o mică proprietate... Dacă ar fi fost mai mare, cu siguranţă că ne-ar fi trebuit mai multă vreme să scăpăm de ea.

X
ŞOVĂIELILE UNUI MERIDIAN

— O îngrămădire de colibe, izbe, corturi pe suprafaţa unei mlaştini, un fel de tabără ameninţată mereu de revărsarea Yukonului şi a lui Klondike River, străzi pe cât de strâmbe pe atât de noroioase, băltoace la fiecare pas, nicidecum un oraş, mai degrabă ceva asemănător unei aglomerări de coteţe, potrivite, cel mult, să adăpostească miile de câini care se aud lătrând toată noaptea, iată cam ce-ţi închipuiai dumneata, domnule Skim, din auzite, despre Dawson City! Dar coteţele s-au transformat văzând cu ochii, datorită incendiilor care au curăţat terenul. Astăzi, Dawson este un oraş cu biserici catolice şi protestante, cu bănci şi hoteluri. În curând va avea două teatre, din care unul va fi o sală de operă cu mai bine de două mii de locuri etcetera, etcetera... Şi nu, nu-ţi închipui ce se subînţelege prin acest etcetera!...

Astfel grăia doctorul Pilcox, un anglo-canadian rotofei, de vreo patruzeci de ani, viguros, energic, descurcăreţ, cu o sănătate de nezdruncinat, un organism de care nu se prinsese nici o boală şi care părea să se bucure de o imunitate de necrezut. Numit cu un an în urmă directorul spitalului din Dawson, el venise să se stabilească în acest oraş, în care avea condiţii favorabile să-şi exercite profesiunea, de vreme ce epidemiile de tot felul parcă îşi

dăduseră aici întâlnire, fără să mai vorbim de febra molipsitoare a aurului, împotriva căreia era de altfel vaccinat cel puţin cât şi Summy Skim.

Doctorul Pilcox era în acelaşi timp internist, chirurg, farmacist, dentist, şi, pentru că se făcuse cunoscut prin priceperea şi interesul manifestat faţă de bolnavi, clientela se îmbulzea în locuinţa lui confortabilă din Front street, una din străzile principale din Dawson City.

Bill Stell îl cunoştea pe doctorul Pilcox şi se folosea de aceasta cunoştinţă pentru a-i recomanda familiile de emigranţi pe care le aducea de la Skagway în Klondike. La numai patruzeci şi opt de ore de la sosirea lor, se grăbi să-i pună în legătură pe Ben Raddle şi Summy Skim cu această persoană ce se bucura de foarte multă stimă. Exista oare vreun alt locuitor din Klondike mai bine informat de tot ceea ce se petrecea în întregul ţinut?... Şi dacă aveai nevoie de un sfat bun ori de o consultaţie bună şi tratamentul potrivit, cu siguranţă că numai acest om minunat putea să ţi le dea.

Prima întrebare pe care i-a pus-o Summy Skim, a fost în legătură cu drăgălaşele lor tovarăşe de drum. Ce se întâmplase cu ele?... Le-a văzut cumva doctorul Pilcox?...

— Nu mă mai întrebaţi! E nemaipomenită! exclamă doctorul Pilcox pe un ton patetic, vorbind la singular, spre marea îngrijorare a lui Summy. E o perlă fetiţa asta, o adevărată perlă, şi sunt încântat că am făcut-o să vină până aici. Nu-s decât două zile de când a pus piciorul în spital şi l-a şi schimbat. Deschizând azi-dimineaţă un dulap,
am fost de-a dreptul uluit de strălucita rânduială pe care am găsit-o şi trebuie să vă mărturisesc că nu eram deloc obişnuit cu aşa ceva. Din curiozitate am mai deschis încă unul, încă trei, încă zece: toate erau la fel. Mai mult chiar: instrumentele mele sunt încântător de bine lustruite şi aşezate, iar sala de operaţii străluceşte de curăţenie, aşa cum n-a fost niciodată. În sfârşit, să vezi şi să nu crezi, copila asta şi-a câştigat în câteva ceasuri un neasemuit respect din partea întregului personal. Totul merge ca pe roate. Infirmierii şi infirmierele sunt la posturile lor. Paturile, aşternute cu grijă, au un aspect care-ţi încântă ochiul. Până şi bolnavii să mă ierte Dumnezeu dacă nu arată mai sănătoşi!...

Ben Raddle părea foarte bucuros de cele auzite.

— Sunt încântat, doctore, îi spuse el, de elogiile pe care le aduceţi noii dumneavoastră infirmiere. Asta dovedeşte că nu m-am înşelat în privinţa ei şi, după părerea mea, viitorul vă mai rezervă şi alte surprize plăcute.

Summy Skim părea mai puţin vesel. Chipul lui exprima o adevărată nelinişte.

— Scuzaţi... scuzaţi, doctore!... interveni el. Vorbiţi de una dintre fete... Dar, dacă-mi îngăduiţi, sunt două.

— Da, ai dreptate, recunoscu râzând doctorul Pilcox, dar, în afară de faptul că o cunoşteam foarte bine pe cea care mi-a devenit infirmieră, pe cealaltă nu o cunoşteam deloc, şi abia dacă am avut timp s-o zăresc. A venit la spital cu verişoara ei, pentru ca după zece minute să plece şi să nu se mai întoarcă decât la prânz, costumată în prospector, cu târnăcopul pe umăr şi pistolul la cingătoare. Când am întrebat de ea ieri-dimineaţă, am aflat că aproape imediat a pornit la drum, fără să spună nimănui vreo vorbă. Verişoara ei m-a anunţat că avea intenţia să se apuce de prospectări, ea un bărbat.

— Aşadar, a plecat?... stărui Summy.

— Absolut sigur, afirmă doctorul. În viaţa mea am văzut multe fiinţe ciudate, dar vă mărturisesc sincer că n-am întâlnit mai una de acest calibru! adăugă el.

— Biata fetiţă! şopti Summy. Cum de-aţi lăsat-o să se vâre într-o acţiune atât de primejdioasă?

Dar doctorul nu-l mai asculta pe Summy. începuse să-i vorbească lui Ben Raddle despre Dawson, şi părea că nu se mai poate opri. Doctorul Pilcox era mândru de oraşul său şi nu se sfia s-o arate.

— Da, repeta el, într-adevăr, este demn de titlul pe care i l-a dat guvernul Dominionului — de capitală a districtului Klondike.

— O capitală abia în construcţie, doctore, observă Ben Raddle.

— Dacă nu e încă gata, va fi în curând, de vreme ce numărul locuitorilor săi creşte pe zi ce trece.

— La cât se ridică în prezent? întrebă Ben.

— La aproape douăzeci de mii, domnule.

— Spune mai bine douăzeci de mii de trecători, doctore, nu douăzeci de mii de locuitori. Iarna, Dawson City trebuie să fie pustiu.

— Ba, să avem iertare. Aici, în oraş, sunt stabiliţi douăzeci de mii de locuitori cu familiile lor, şi mei nu le

trece prin cap, cum nu-mi trece nici mie, să-l părăsească.

În vreme ce Ben Raddle se folosea de această enciclopedie grăitoare, care era doctorul Pilcox, spre a-şi îmbogăţi cunoştinţele, Summy stătea abătut, fără să scoată o vorbă. Gândul lui călătorea cu Jane Edgerton. Şi-o închipuia umblând pe drumul lung şi sălbatic, singură, părăsită, fără altă apărare decât voinţa ei neîmblânzită... Dar, la urma urmelor, ce-l interesa pe el ? Zănatica asta n-avea decât să se ducă în calea suferinţei şi a morţii, dacă ţinea neapărat... Scuturând din umeri, Summy alungă departe de el aceste griji şi interveni în discuţie.

— Şi totuşi, spuse el ca să-l întărite pe bunul doctor, nu văd în Dawson ceea ce caracterizează de obicei o capitală...

— Ce vorbeşti! strigă doctorul Pilcox înfoindu-se, atitudine care-l făcea să pară şi mai rotofei. Dar aici e reşedinţa comisarului general al teritoriului Yukonului, maiorul James Walch, şi a unei întregi ierarhii de funcţionari, aşa cum n-o să găsiţi în metropolele Columbiei sau ale Dominionului!

— Şi cine sunt aceştia, doctore?

— Un membru al Curţii Supreme, judecătorul Mac Guire; un comisar al aurului, M. Th. Fancett esquire[1]; un comisar al Teritoriilor Coroanei, M. Walsh esquire; un consul al Statelor Unite ale Americii, un agent consular al Franţei...

— Esquire, încheie glumeţ Summy Skim. Într-adevăr, nişte persoane tare sus-puse... Dar în privinţa comerţului?

— Încă de pe acum avem două bănci, răspunse doctorul, The Canadian Bank of Commerce din Toronto, pe care o conduce domnul M.H.I. Wills şi The Bank of British North America.

— Sunt suficiente. Dar cu bisericile cum staţi ?

— Dawson City are trei, domnule Skim, o biserică catolică, una pentru reformaţi şi alta pentru protestanţii englezi.

— E foarte bine pentru paza sufletelor! Şi dacă se asigură la fel şi paza trupului!...

---

1 Esquire — cel mai modest rang nobiliar în Anglia; mai frecvent, însoţeşte numele unor persoane care se bucură de prestigiu.

— Există comandantul şef al poliţiei-călare, căpitanul Stearns, un canadian de origine franceză, şi un şef al serviciului poştal, căpitanul Harper, ambii având în subordine şaizeci de oameni. Ce părere aveţi de asta, domnule Skim ?

— Sunt de părere, doctore, răspunse Summy Skim, că această căprărie a poliţiei este cu totul insuficientă, având în vedere numărul şi calitatea populaţiei din Dawson.

— Va fi mărită atât cît va fi nevoie, asigură doctorul Pilcox, şi guvernul Dominionului nu va precupeţi nimic pentru a asigura securitatea locuitorilor din capitala ţinutului Klondike.

Trebuia să-l fi auzit pe doctor rostind cuvintele «capitala ţinutului Klondike»!

— Totul e cum nu se poate mai bine... adăugă Summy Skim. De altfel, nici nu ştiu de ce vă pun toate întrebările astea. Puţinul timp cât voi rămâne aici mă va împiedica, nădăjduiesc, să apreciez cum s-ar cuveni numeroasele calităţi ale oraşului Dawson. Iar dacă aici există şi un hotel, n-are rost să pretind mai mult.

Existau cel puţin trei: Yukon Hotel, Klondike Hotel, Northern Hotel, şi Summy Skim o ştia prea bine, întrucât cei doi veri se instalaseră în ultimul.

De altfel, dacă prospectorii vor continua să vină în număr tot atât de mare, cu siguranţă că proprietarii acestor hoteluri vor face avere. O cameră costă şapte dolari pe zi, iar mesele câte trei dolari fiecare pentru serviciu se plăteşte zilnic un dolar; preţul unui bărbierit este de un dolar, iar pentru tuns, un dolar şi jumătate.

— Din fericire, observă Summy Skim, cu briciul n-am de-a face!... în privinţa părului, îmi iau angajamentul să-l duc cu mine neatins la Montreal!

Cifrele de mai sus demonstrează cât de costisitor e traiul în Klondike. Cel ce nu se îmbogăţeşte repede, printr-un capriciu al norocului, este aproape sigur că se va ruina în scurt timp. Acest lucru se poate vedea şi după preţurile mercuriale ale pieţii din Dawson City: un pahar de lapte costă doi franci şi cincizeci, o livră de unt cinci franci, şi trebuie să dispui de doisprezece franci şi cincizeci de centime pentru a cumpăra o duzină de ouă. Livra de sare costă un franc, duzina de lămâi douăzeci şi cinci de franci.

Cât despre băi, se plăteşte cu doisprezece franci şi

cincizeci o baie obişnuită, iar preţul unei băi ruseşti se ridică la o sută şaizeci de franci!

Summy Skim declară că e hotărât să se mulţumească cu băile obişnuite. În vremea aceea, Dawson City se întindea pe doi kilometri de-a lungul malului drept al Yukonului, la o distanţă de o mie două sute de metri de dealurile cele mai apropiate. Suprafaţa sa, de optzeci şi patru de hectare, era împărţită în două cartiere de către Klondike River, care se varsă aici în marele fluviu. Avea şapte bulevarde şi cinci străzi, încrucişându-se în unghiuri drepte şi mărginite de trotuare din lemn. Când aceste străzi nu erau brăzdate de sănii, în timpul nesfârşitelor luni de iarnă, ele erau pline de căruţe mari, de trăsuri cu roţi groase ce alergau cu zgomot asurzitor prin mulţimea de cîini.

În jurul Dawsonului se întindeau numeroase grădini de legume în care creşteau napi, varză, lăptuci, păstârnac, dar în cantităţi insuficiente. De aceea, trebuiau aduse legume din Canada, din Columbia sau din Statele Unite, la preţuri foarte ridicate. În măcelării, carnea era adusă cu vapoarele frigorifice care urcau după dezgheţ Yukonul, de la Saint-Michel până la Dawson City. Din prima săptămână a lui iunie, aceste yukoners îşi făceau apariţia în aval, şi cheiurile răsunau de şuierăturile sirenelor lor.

Dar pe timpul iernii, strâns în carapacea lui de gheaţă, Yukonul nu este navigabil, astfel că oraşul Dawson rămâne luni întregi izolat de restul lumii. Atunci trebuie să te mulţumeşti cu conservele, ferecat la tine acasă, întrucât temperatura scăzută face aproape imposibilă ieşirea în aer liber.

Odată cu sosirea primăverii, epidemiile dau iama prin oraş. Scorbutul, meningita, febra tifoidă decimează populaţia slăbită de o izolare îndelungată.

Mai ales în anul acesta, după iarna deosebit de aspră, saloanele spitalului erau arhipline. Personalul abia făcea faţă îndatoririlor, astfel că doctorul Pilcox avea mii de motive să fie mulţumit de ajutorul pe care i-l dădea, într-o situaţie foarte grea, noua şi preţioasa lui recrută.

În ce hal de oboseală îi aduseseră lipsurile şi frigul pe aceşti bieţi oameni, veniţi de la depărtări atât de mari! Numărul deceselor creştea din zi în zi, iar pe străzi

treceau fără-ncetare atelaje de câini, trăgând dricuri care purtau atâţia nenorociţi la cimitir, unde-i aştepta un mormânt simplu, săpat,pentru bieţii nefericiţi, în plin zăcământ de aur!

În ciuda acestui trist spectacol, locuitorii din Dawson, sau cel puţin prospectorii în trecere, continuau să se lase în voia unor plăceri deşănţate. Cei care se duceau pentru prima oară la zăcăminte, ori cei ce se întorceau acolo, făceau mult zgomot prin sălile de jocuri sau prin cazinouri, nădăjduind să-şi redobândească banii cheltuiţi în
câteva luni. Mulţimea se înghesuia prin restaurante şi baruri, în vreme ce epidemiile decimau oraşul. Văzând cele câteva sute de beţivi, de cartofori, de aventurieri cu înfăţişarea robustă, nu ţi-ai fi putut închipui că atâţia nenorociţi, familii întregi, bărbaţi, femei, copii, cădeau răpuşi de lipsuri şi de boală.

Toată această lume, lacomă de senzaţii tari, de emoţii zgomotoase, se înghesuia la Folies-Bergère, Monte-Carlo, Dominion, Eldorado — ar fi greşit să spunem de seara până dimineaţa, mai ales fiindcă la această epocă a anului, în preajma solstiţiului, aici nu există nici dimineaţă, nici seară, apoi, pentru că asemenea locuri de plăcere nu sunt închise nici o clipă. Acolo se juca fără întrerupere pocher, monte şi ruletă. Acolo, în loc de suverani, dolari sau piaştri se azvârleau pe masa verde pepite şi praf de aur, în mijlocul vacarmului, al strigătelor, al provocărilor, al loviturilor şi, uneori, al focurilor de revolver. Acolo se petreceau scene de neînchipuit, pe care însăşi
poliţia nu le putea stăvili, în care Hunter-ii, Malone-ii şi alţii ca ei deţineau rolurile principale.

În Dawson, restaurantele sunt deschise zi şi noapte. La orice oră poţi mânca pui cu douăzeci de dolari bucata, ananas cu zece dolari, ouă proaspete cu cincisprezece dolari duzina; se fumează ţigări de trei franci şi cincizeci; se bea vin de douăzeci de dolari sticla, whisky, care costă la fel de scump cât o casă la ţară.

De trei-patru ori pe săptămână, prospectorii de pe claim-urile învecinate se întorc aici şi-şi risipesc prin restaurante sau prin casele de jocuri tot ceea ce le-a dăruit mâlul Bonanzei şi al afluenţilor săi.

E un spectacol trist, dezolant, în care ies la iveală cele

mai jalnice vicii ale fiinţei omeneşti, astfel că puţinul ce i-a fost dat să-l vadă Summy Skim, încă din primele ceasuri, n-a făcut decât să-i mărească dezgustul pentru această gloată de aventurieri.

Nădăjduia că nu va avea prilejul s-o cunoască îndeaproape şi, fără să piardă vremea, puse totul în mişcare pentru a scurta cât mai mult cu putinţă durata şederii în Klondike.

Chiar din prima zi, după ce luaseră masa la Northern Hotel, Summy i se adresă vărului său:

— Să ne ocupăm în primul rând de afacerea noastră. De vreme ce o companie s-a oferit să cumpere claim-ul 129 de pe Forty Miles Creek, să mergem la această companie.

— Când vei dori, răspunse Ben Raddle.

Din nefericire, la birourile lui American and Transportation Trading Company li se răspunse că directorul, căpitanul Healey, era plecat într-o excursie prin împrejurimi şi că se va întoarce abia peste câteva zile. Aşadar, cei doi veri se văzură siliţi să-şi înfrâneze nerăbdarea.

În aşteptare, căutară să capete unele amănunte despre situaţia proprietăţii lor. În această privinţă, Bill Stell era un ghid foarte potrivit.

— Forty Miles Creek e departe de Dawson? îl întrebă Ben Raddle.

— N-am fost niciodată acolo, răspunse Cercetaşul. Dar harta arată că acest râuleţ se varsă în Yukon la Fort Cudahy, spre nord- vest de Dawson City.

— După numărul pe care-l poartă, presupun că lotul unchiului Josias nu poate fi prea departe, observă Summy Skim.

— În nici un caz mai departe de treizeci de leghe, având în vedere că la această distanţă este trasată frontiera dintre Alaska şi Dominion şi că 129 se află pe teritoriul canadian, explică Cercetaşul.

— Vom pomi de îndată ce vom fi discutat cu căpitanul Healey, declară Summy.

— Bineînţeles, răspunse vărul său.

Dar zilele se scurgeau fără ca directorul Healey să se arate. Pentru a doua oară, în după-amiaza zilei de 7 iunie, Ben şi Summy părăseau Northern Hotel şi se îndreptau spre birourile companiei din Chicago.

Cartierul forfotea de lume. Tocmai sosise un vapor pe

Yukon şi din el debarcaseră o mulţime de emigranţi. În aşteptarea ceasului când urmau să se răspândească pe diferiţii afluenţi ai fluviului, unii pentru a-şi exploata propriile zăcăminte, alţii pentru a-şi închiria forţa de muncă la preţuri foarte ridicate, aceştia mişunau prin oraş. Front street, pe care se aflau principalele agenţii, era cea mai aglomerată dintre străzi. Mulţimii de oameni i se adăuga mulţimea de câini. La fiece pas te izbeai de aceste animale, prea puţin domesticite, ale căror urlete te asurzeau.

— Acest Dawson este mai degrabă oraşul câinilor, spunea Summy Skim. Primul lui judecător ar trebui să fie un câine dog, iar numele care i s-ar potrivi mai bine ar fi Dog City.

După multe ciocniri, înghesuieli şi injurii, Ben Raddle şi Summy Skim izbutiră să urce pe Front street până la birourile companiei. Căpitanul Healey tot nu se întorsese, astfel că se resemnară să stea de vorbă cu subdirectorul, domnul William Broll, care se interesă de scopul vizitei lor. Cei doi veri se recomandară:

— Domnii Sumrny Skim şi Ben Raddle, din Montreal.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnilor. Într-adevăr încântat! afirmă domnul Broll.

— Nu mai puţin, răspunse Summy Skim, politicos.

— Sunteţi moştenitorii lui Josias Lacoste, proprietarii claim-ului 129 de pe Forty Miles Creek? întrebă domnul Broll.

— Exact! încuviinţă Ben Raddle.

— Dacă nu cumva, de când am plecat noi la drum, acest blestemat claim n-o fi dispărut, adăugă Summy.

— Nu. domnilor, răspunse William Broll. Fiţi siguri că se află şi acum pe locui indicat în cadastru, la frontiera dintre cele două state... sau mai bine zis la frontiera probabilă...

— Probabilă?... De ce probabilă? Ce rost are aici acest neaşteptat adjectiv ?

— Domnule, continuă Ben Raddle fără a ţine seama de restricţiile de ordin geografic ale domnului Broll, am fost înştiinţaţi la Montreal că societatea dumneavoastră îşi propune să achiziţioneze claim-ul 129 de pe Forty Miles Creek...

— Îşi propunea... aveţi dreptate, domnule Raddle.

— În calitate de moştenitori, noi am venit să ne dăm seama de valoarea acestui claim şi dorim să ştim dacă

societatea dumneavoastră îşi mai menţine oferta.

— Da şi nu, răspunse domnul William Broll.

— Da şi nu?! exclamă uimit Summy Skim.

— Da şi nu! repetă Ben Raddle. Lămuriţi-ne, domnule.

— Nimic mai simplu, domnilor, răspunse subdirectorul. Da, în cazul în care amplasarea claim-ului e stabilită într-un fel, nu, dacă ea e stabilită într-alt fel. În două cuvinte, am să...

Dar, fără să mai aştepte urmarea, Summy Skim exclamă:

— În orice fel ar fi, domnule, faptul e limpede. Unchiul nostru Josias Lacoste este sau nu proprietarul acestui claim, iar noi, ca moştenitori de drept, n-am devenit proprietari în locul lui?

În sprijinul acestei afirmaţii, Ben Raddle scoase din portofel actele care confirmau dreptul lor de a intra în posesia claim-ului 129 de pe Forty Miles Creek.

— Oh! Titlurile de proprietate sunt în regulă, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin! Alta e problema, domnilor, zise subdirectorul, refuzând cu un gest să se uite la acte.

— Vreţi să ne lămuriţi ? întrebă Summy, pe care atitudinea puţin răutăcioasă a domnului Broll începea să-l scoată din sărite.

— Cîaim-ul 129, răspunse domnul Broli, se află pe Forty Miles Creek, la un punct al graniţei dintre Canada, dominion britanic, şi Alaska, aparţinând Statelor Unite...

— Da, însă de partea canadiană, preciza Ben Raddle.

— Depinde, răspunse domnul Broll. Claim-ul dumneavoastră este canadian, dacă graniţa dintre cele două state e corect stabilită în locul în care s-a aflat până în prezent. În caz contrar, ea devine americană. Or, având în vedere că societatea noastră nu are dreptul să exploateze decât zăcăminte de origine canadiană, nu vă pot da decât un răspuns condiţionat.

— După câte înţeleg, există la ora actuală o contestaţie în privinţa frontierei dintre Statele Unite şi Marea Britanie?

— Chiar aşa, domnilor, explică domnul Broll.

— Ştiam că se stabilise meridianul o sută patruzeci şi unu drept linie de demarcaţie, zise Ben Raddle.

— Se stabilise, domnilor, şi pe bună dreptate.

— Bine, dar nu-mi închipui că meridianul ar putea să-şi schimbe locul, chiar în Lumea Nouă, interveni Summy Skim. Nu-l văd pe meridianul o sută patruzeci şi unu

plimbându-se de la răsărit la apus, cu bastonul în mână!

— Se-nţelege, aprobă domnul Broll, înveselit de izbucnirea lui Summy, dar poate că el nu se află chiar acolo unde a fost însemnat, în ultimele două luni s-au ridicat serioase obiecţii în această privinţă, şi este posibil ca frontiera să fie mutată puţin mai spre răsărit sau puţin mai spre apus.

— Cu câte leghe ? întrebă Ben Raddle.

— Doar cu câteva sute de metri.

— Şi numai pentru atât se discută! strigă Summy Skim.

— Au dreptate, domnule, răspunse subdirectorul. Ceea ce este american trebuie să le aparţină americanilor, iar ceea ce este canadian să fie al canadienilor.

— Care dintre cele două state a reclamat? întrebă Ben Raddle.

— Amândouă, răspunse domnul Broll. America revendică spre est o fâşie de pământ, pe care Dominionul o revendică, la rândul său, spre vest.

— Ei, domnule! strigă Summy. La urma urmelor, ce ne priveşte pe noi toată povestea asta ?

— Dacă America va avea câştig de cauză, unele claim-uri de pe Forty Miles Creek vor deveni americane, răspunse subdirectorul.

— Şi 129 va fi printre acestea?...

— Fără nici o îndoială, de vreme ce el este primul de la frontieră, răspunse domnul Broll, şi, în asemenea condiţii, societatea noastră îşi va retrage oferta.

De data asta răspunsul era limpede.

— Cel puţin, s-a început această modificare de frontieră? Întrebă Ben Raddle!

— Da, domnule, şi lucrările de topografie se desfăşoară cu o deosebită precizie.

Dacă ambele state reclamau cu atâta stăruinţă o fâşie de pământ destul de îngustă, de-a lungul meridianului o sută patruzeci şi unu, asta însemna că pământul în cauză era aurifer. Cine poate şti dacă această lungă fâşie, care pornea de la muntele Elie, la sud, şi se întindea până la Oceanul îngheţat de Nord, nu era străbătută de vreo vână bogată de aur, din care statul american se va pricepe să tragă foloase tot atât de mari ca şi Dominionul ?

— În concluzie, domnule Broll, dacă 129 rămâne la estul frontierei, societatea îşi menţine oferta? întrebă

Ben Raddle.
— Cu siguranţă.
— Şi dacă, dimpotrivă, va trece la vest, va trebui să renunţăm de a mai trata cu dumneavoastră?
— Întocmai.
— Foarte bine, declară Summy Skim, în cazul acesta ne vom adresa altcuiva. Dacă claim-ul nostru va fi mutat pe pământ american, vom căpăta pe el dolari în loc de lire sterline, asta-i tot.
Cu aceste cuvinte întrevederea luă sfârşit, iar cei doi veri se întoarseră la Northern Hotel.
Îl găsiră aici pe Cercetaş, pe care-l puseră la curent cu situaţia.
— Oricum, îi sfătui el, cel mai înţelept din partea dumneavoastră, domnilor, ar fi să plecaţi cât mai curând la Forty Miles Creek.
— Aşa ne-am gândit şi noi... Chiar mâine vom pleca. Dar dumneata, Bill, ce ai de gând să faci?
— Eu mă întorc la Skagway, pentru a aduce la Dawson City o altă caravană.
— Şi cât vei lipsi ?
— Vreo două luni.
— Ne bizuim pe dumneata pentru întoarcere.
— Se înţelege, domnilor, dar nici dumneavoastră să nu pierdeţi timpul, dacă vreţi să plecaţi din Klondike înainte de sosirea iernii.
— În privinţa asta, las' pe mine, Bill, afirmă Summy Skim cu căldură, deşi, la drept vorbind, începutul n-a fost deloc promiţător!
— Se vor găsi cumpărători mai puţin chiţibuşari, afirmă Ben Raddle. În aşteptarea lor, să ne dăm noi înşine seama cum stau lucrurile...
— Fireşte! Dar mă gândesc, interveni Summy, că-l vom reîntâlni acolo pe încântătorul nostru vecin...
— Pe texanul acela, Hunter, continuă Ben Raddle.
— Şi pe domnul Malone. Nişte gentlemeni foarte distinşi.
— Ziceţi mai bine, nişte tâlhari buni de spânzurat, domnule Skim, îl corectă Bill Stell. Sunt foarte cunoscuţi la Skagway şi la Dawson City. Într-adevăr, veţi fi vecini, deoarece claim-ul 131 este lângă al dumneavoastră, cu toate că se află de cealaltă parte a actualei frontiere, iar vecinătatea lor n-are de ce să vă bucure.
— Cu atât mai mult cu cît Summy a şi avut prilejul să-i

dea o lecţie unuia dintre aceşti domni, adăugă Ben Raddle. Asta nu ne va uşura în nici un caz viitoarele relaţii.

Bill Stell părea îngrijorat.

— Afacerile dumneavoastră nu mă privesc, domnilor, spuse el pe un ton serios. Îngăduiţi-mi totuşi să vă dau un sfat. Nu vă duceţi singuri la claim-ul 129. Dacă-l vreţi pe Neluto, vi-l pun la dispoziţie. Şi să nu porniţi la drum decât foarte bine înarmaţi.

— Ce de aventuri! strigă Summy, ridicându-şi braţele spre cer... Când te gândeşti că, dacă am fi rămas liniştiţi la Montreal, claim-ul nostru ar fi acum vândut, pentru că târgul ar fi fost încheiat înaintea acestor neroade contestaţii de frontieră. Cât despre mine, eu m-aş fi instalat comod la Green Valley!

— Nădăjduiesc că n-ai să începi iar cu văicărelile, protestă Ben Raddle. Doar mi-ai făgăduit, Summy. De altfel, dacă ai fi rămas la Montreal, n-ai fi avut prilejul să faci o călătorie atât de interesantă, de pasionantă, de neobişnuită...

— Care mă lasă complet rece, Ben!

— Nu te-ai afla acum la Dawson...

— De care nu doresc decât să mă îndepărtez. Ben!

— Nu le-ai fi venit într-ajutor Janei şi Edithei Edgerton.

Summy strânse cu căldură mâna vărului său.

— Vrei să-ţi spun ceva, Ben? Ei bine, pe cinstea mea, astea sunt primele cuvinte la locul lor pe care le-ai rostit în ultimele două luni. spuse el, în timp ce chipul i se lumină de un zâmbet.

XI
DE LA DAWSON CITY LA FRONTIERA

Bill Stell le dăduse celor doi veri un sfat înţelept îndemnându-i să se grăbească. N-aveau nici o zi de pierdut, pentru a-şi isprăvi treburile.

Iarna arctică vine repede la aceste latitudini ridicate. Începuse luna iunie şi către sfârşitul lui august se întâmplă ca sloiurile să umple din nou lacurile şi râurile, zăpezile şi viscolele să bântuie pretutindeni. Trei luni, doar atât durează anotimpul călduros în Klondike, iar cei doi veri trebuiau să-şi rezerve şi timpul necesar întoarcerii la Skagway, prin regiunea lacurilor sau, dacă voiau să-şi schimbe itinerarul, pentru coborârea pe

Yukon de la Dawson la Saint-Michel.

Ben Raddle şi Summy Skim îşi terminaseră pregătirile. Nu le lipsea nimic, chiar dacă şederea la claim-ul 129 s-ar fi prelungit peste prevederile lor. Pe deasupra, nu se punea problema să-şi facă rost de material pentru prospectări, nici să-l care cu ei, de vreme ce îl aveau acolo pe al lui Josias Lacoste, nici să angajeze muncitori, fiindcă nu
intenţionau să exploateze claim-ul de pe Forty Miles Creek.

Totuşi, era mai bine să fie însoţiţi de o călăuză care să cunoască ţinutul. Întâlnind la Dawson City un alt pilot de-al său, pentru întoarcerea la lacul Lindeman, Cercetaşul li-l oferise pe Neluto. Ben Raddle acceptă, mulţumindu-i călduros lui Bill Stell. Cu greu ar fi putut face o alegere mai bună. Îl văzuseră pe indian la treabă şi ştiau că se pot bizui pe el în orice împrejurare, cu singura condiţie de a nu-i cere
lămuriri prea precise.

Ca mijloc de transport, Ben Raddle alese o brişcă, mai potrivita decât săniile pe care câinii sînt obişnuiţi să le tragă chiar după topirea gheţii şi a zăpezii. Câinii erau foarte scumpi la vremea aceasta şi costau o mie cinci sute-două mii de franci unul.

Această brişcă cu două locuri, cu un acoperiş din piele care putea fi ridicat sau strâns, destul de solidă pentru a rezista hurducăturilor şi izbiturilor, era trasă de un cal viguros.

N-aveau nevoie să se aprovizioneze cu furaje, deoarece, păşunile se înşirau în acest anotimp de-a lungul drumurilor, şi în asemenea condiţii un cal putea fi hrănit mult mai uşor decât un atelaj de câini.

La rugămintea lui Ben Raddle, Neluto cercetă brişcă cu multă băgare de seamă. A fost o cercetare extrem de amănunţită. Caroseria, oiştea, acoperişul, arcurile, totul a fost luat la rând, până la ultimul şurub. După ce sfârşi, Neluto avea pe chip o expresie de mulţumire

— Ei, cum ţi se pare ? întrebă Ben Raddle.

— Dacă nu se sfărâmă pe drum, afirmă indianul cu deplină convingere, cred că ne va duce până la claim-ul 129.

— Foarte mulţumesc, voinicule! strigă Ben Raddle, fără să-ş ascundă o pofta nestăvilită de râs.

Cu toate acestea, izbuti să capete de la bănuitorul

Neluto indicaţi folositoare cu privire la obiectele pe care trebuiau să le ia cu ei, şi în cele din urmă inginerul se încredinţa că nu-i lipsea nimic pentru a porni la drum.

Între timp, Summy Skim se distra hoinărind pe străzile din Dawson City. Intra prin magazine, studia preţurile obiectelor de îmbrăcăminte. Ce bine că-şi făcuseră cumpărăturile la negustorul din Montreal!

— Ştii, Ben, cât costă o pereche de pantofi în capitala districtului Klondike? îi spuse el vărului său în ajunul plecării.

— Nu, Summy.

— Între cincizeci şi nouăzeci de franci. Dar o pereche de ciorapi ?

— Habar n-am.

— Zece franci. Dar cei de lână ?

— Să zicem, douăzeci de franci.

— Nu, douăzeci şi cinci. Dar nişte bretele ?

— Se poate lipsi omul de ele, Summy.

— Şi bine face; costă douăzeci şi opt de franci.

— Ne vom lipsi.

— Dar jartierele de damă ?

— Puţin îmi pasă, Summy.

— Patruzeci de franci, şi nouă sute de franci o rochie cusută la o croitoreasă bună. Hotărât lucru, în ţara asta ciudată eşti mai câştigat dacă rămâi celibatar.

— Aşa o să facem, răspunse Ben, doar dacă n-ai cumva de gând să te însori cu vreo moştenitoare înstărită...

— Să ştii, Ben, că sunt destule pe aici... mai ales aventurierele care stăpânesc claim-uri bogate pe Bonanza sau Eldorado. Dar am plecat flăcău din Montreal şi flăcău mă voi întoarce!... Ah! Montreal! Montreal!... Ce departe suntem de el!...

— Distanţa care desparte Dawson City de Montreal, răspunse Ben Raddle pe un ton cam ironic, este perfect egală cu cea care desparte Montrealul de Dawson City, dragă Summy.

— Bănuiam eu, răspunse Summy Skim, dar asta nu înseamnă că e şi mică!

Cei doi veri n-au vrut să părăsească oraşul înainte de a trece pe la spital să-şi ia rămas bun de la Edith Edgerton. Înştiinţată de vizita lor, aceasta coborî îndată la vorbitor. Era delicioasă în costumul ei de infirmieră. Cu rochia din aba cenuşie, cu şorţul strălucitor de alb, ce-i cădea în cute de o desăvârşită regularitate, cu părul

bine netezit, despărţit de o cărare perfect dreaptă, cu mâinile ei albe şi îngrijite, nu-ţi venea să crezi că aceasta era muncitoarea cea harnică, atât de liric descrisă de către doctorul Pilcox.

— Ei bine, domnişoară, vă place noua dumneavoastră îndeletnicire? întrebă Ben Raddle.

— Îţi place întotdeauna meseria care îţi asigură existenţa, răspunse simplu Edith.

— Hm! Hm! articula Ben, prea puţin convins... în fine, sunteţi mulţumită. Asta-i principalul. Cât despre doctorul Pilcox, el nu mai conteneşte cu laudele la adresa dumneavoastră.

— Doctorul e prea bun, răspunse tânăra infirmieră. Cu timpul, nădăjduiesc să devin mai pricepută.

Summy interveni şi el în discuţie.

— Dar de la verişoara dumneavoastră aveţi vreo veste ?

— Nici una, declară Edith.

— Prin urmare, continuă Summy, şi-a pus în aplicare planurile ?

— Nu stabilise aşa ?

— Dar ce crede ea c-o să realizeze dintr-asta? strigă Summy, cuprins de o bruscă mânie. Ce se va întâmpla cu ea dacă va da greş, după cum e de aşteptat, într-o acţiune atât de nesăbuită ?

— Eu voi fi tot aici, gata s-o primesc, răspunse liniştită Edith. În cel mai râu caz, salariul meu ne va ajunge să trăim amândouă.

— Atunci, se împotrivi Summy enervat, înseamnă că v-aţi hotărât să vă stabiliţi în Klondike, să nu mai plecaţi niciodată, să prindeţi rădăcini aici...

— În nici un caz, domnule Skim, pentru că, dacă Jane izbuteşte, eu voi fi aceea care va profita de pe urma strădaniilor sale.

— Grozavă combinaţie!... Deci vă veţi îndura să plecaţi din Dawson?

— De ce nu? îmi place meseria de pe urma căreia îmi câştig pâinea, dar în ziua în care mă voi putea lipsi de ea, bineînţeles că-mi voi căuta una mai plăcută.

Toate acestea erau rostite cu glas potolit, cu o siguranţă care înlătura orice contrazicere. Acestei concepţii calme şi moderate despre viaţă nu-i puteai aduce nici o obiecţie, aşa că Summy nu mai avu ce spune. De altfel, chiar de-ar fi vrut să-şi exprime o

ultimă împotrivire, intervenţia doctorului Pilcox l-ar fi oprit.

Luând cunoştinţă de apropiata plecare a celor doi veri, doctorul se pierdu în felicitări pentru interesanta călătorie ce urmau s-o facă şi, încălecând pe calul lui de bătaie, începu din nou să laude frumuseţile iubitului său Klondike.

Summy Skim îşi arătă pe faţă dezaprobarea. Lui nu-i era drag ţinutul Klondike. Nu-l iubea deloc!

— O să mai veniţi aici. Cel puţin dacă aţi avea prilejul să-l vedeţi pe timp de iarnă!...

— Nădăjduiesc să nu am acest noroc, spuse Summy strâmbându-se.

— Cine ştie!

Viitorul ne va arăta dacă Summy Skim avea sau nu dreptate când trecea cu uşurinţă peste acest răspuns al doctorului.

Încă de la cinci dimineaţa, în ziua de 8 a lunii iunie, brişca îi aştepta în faţa intrării de la Northern Hotei. Proviziile şi obiectele mărunte, necesare pentru drum, se aflau la locul lor. Calul tropăia între hulube, Neluto trona pe capră.

— S-a încărcat totul, Neluto ?

— Totul, domnule...

— Atunci, dă-i drumul, porunci Ben Raddle.

— ...dacă n-a fost uitat vreun pachet la hotel, încheie indianul cu obişnuita-i prudenţă.

Ben Raddle îşi înăbuşi un suspin resemnat.

— În sfirşit! Să sperăm că nu uităm nimic, zise el urcându-se în brişcă.

— În primul rând să nu uităm că peste două luni trebuie să fim înapoi, la Montreal, adăugă Summy cu perseverenţa unui leit-motiv.

Distanţa dintre Dawson City şi frontieră este de o sută patruzeci şi şase de kilometri. Având în vedere că claim-ul de pe Forty Miles Creek se afla pe această frontieră, în trei zile s-ar fi putut ajunge la el, dacă s-ar fi parcurs câte douăsprezece leghe pe zi.

Neluto stabili etapele, în aşa fel încât să nu obosească prea mult calul. Parcurgeau câte două pe zi: prima de la şase dimineaţa la unsprezece, urmată de un popas de două ore; a doua de la ora unu la şase după-amiaza, când începeau să-şi facă pregătirile pentru noapte. Mai repede nu se putea merge prin ţinutul acesta deluros.

În fiecare seară, dacă nu găseau cameră liberă la hanurile întâlnite în drum, Ben Raddle şi vărul său îşi aşezau cortul la adăpostul copacilor. Primele două etape se desfăşurară în condiţii bune. Vremea era frumoasă. O adiere uşoară împingea dinspre est câţiva nori aflaţi la mare înălţime, iar temperatura se menţinea la zece grade peste zero.

Terenul era presărat de dealuri, a căror înălţime nu depăşea o mie de picioare; coastele acestora erau smălţate de anemone, brânduşe, ienuperi, în toată izbucnirea lor primăvăratică. Prin scobiturile văilor se zăreau pilcuri masive de brazi, plopi, mesteceni şi pini.

Lui Summy Skim i se spusese că vânatul nu va lipsi de pe drum, ba chiar aflase că urşii umblau în voie prin această parte a districtului. Aşadar, el şi Ben Raddle nu uitaseră să-şi ia puştile de vânătoare. Dar nu avură prilejul să le folosească.

Pe deasupra, ţinutul nu era pustiu. Întâlneai acolo oameni angajaţi la claim-urUe de la munte, dintre care unele produceau zilnic până la o mie de franci de fiecare om.

În cursul după-amiezii, brişcă ajunse la Fort Reliance, un târg foarte populat la vremea aceea. Întemeiat de Compania golfului Hudson pentru exploatarea blănurilor şi apărarea împotriva indienilor, Fort Reliance, ca multe aşezări de acelaşi fel, nu-şi mai are destinaţia de odinioară. De când cu descoperirea zăcămintelor aurifere, aşezarea militară s-a transformat în antrepozit pentru aprovizionare.

La Fort Reliance, cei doi veri îl întâlniră pe maiorul James Walsh, comisarul general al teritoriilor Yukonului, aflat în inspecţie.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte bun administrator, venit de doi ani în district. Guvernatorul Dominionului îl trimisese acolo pe vremea când zăcămintele aurifere începuseră să fie asaltate de miile de emigranţi, al căror exod părea că nu se va sfârşi curând.

Sarcina lui era foarte grea. Trebuia să legifereze concesiuni, să parceleze claim-uri, să încaseze impozitele, să menţină ordinea în această regiune, în care indienii nu-i primeau pe străini de bunăvoie şi, uneori, fără împotriviri. În fiecare zi se iveau mii şi mii de probleme.

La necazurile obişnuite se adăuga acum şi contestaţia cu privire la meridianul o sută patruzeci şi unu, contestaţie care făcea necesară o nouă lucrare de topografie. Tocmai această problemă explica prezenţa maiorului James Walsh în regiunea vestică a ţinutului.

— Cine a zgândărit lucrurile, domnule Walsh? întrebă Ben Raddle.

— Americanii, răspunse comisarul. Ei pretind că operaţiunea făcută pe vremea când Alaska aparţinea Rusiei n-a fost condusă cu exactitatea necesară. După părerea lor, graniţa reprezentată de meridianul o sută patruzeci şi unu ar trebui mutată mai spre răsărit, ceea ce ar determina trecerea în posesia Statelor Unite a celor mai
multe claim-uri existente pe afluenţii de pe malul stâng al Yukonului.

— Prin urmare, adăugă Summy Skim, şi claim-ul 129, pe care-l moştenim de la unchiul nostru, Josias Lacoste?

— Desigur, domnilor, dacă li se va da câştig de cauză, veţi fi primii care-şi vor schimba naţionalitatea.

— Domnule Walsh, putem nădăjdui că lucrările de rectificare se vor termina curând? întrebă Summy Skim.

— Tot ce vă pot spune, declară domnul Walsh, este că a fost numită ad-hoc o comisie, care şi-a început activitatea de câteva săptămâni. Sperăm că frontiera dintre cele două state va fi definitivată înainte de sosirea iernii.

— După părerea dumneavoastră, domnule Walsh, întrebă Ben Raddle, există vreun temei să se creadă că s-a făcut într-adevăr o greşeală şi că frontiera va trebui în cele din urmă mutată ?

— Nu, domnule. După informaţiile pe care le am, se pare că această afacere nu e decât un prilej prin care nişte companii americane caută să pună beţe-n roate Dominionului.

— Asta ne va sili să ne prelungim şederea în Klondike mai mult decât am fi dorit. Nu-i deloc vesel!

— Voi face tot ce depinde de mine pentru a grăbi lucrările comisiei, afirmă comisarul general. Dar trebuie să vă spun că uneori munca este întreruptă datorită lipsei de bunăvoinţă a câtorva proprietari de claim-uri învecinate cu frontiera. În special cel de la 131...

— Un texan, pe nume Hunter? zise Ben Raddle.

— Chiar aşa. Aţi auzit de el ?

— În timpul traversării de la Vancouver la Skagway, vărul meu a fost silit să intre în contact cu el... poate într-un fel cam prea tare!

— În cazul acesta, trebuie să vă păziţi. E un individ foarte violent. Are un prieten, un oarecare Malone, care nu-i mai de soi decât el.

— Acest Hunter se numără şi el printre cei care au cerut rectificarea meridianului, domnule Walsh?

— Da. Şi e unul dintre cei mai înverşunaţi.

— Ce interes ar putea să aibă ?

— Acela de a se afla mai departe de graniţă şi de a scăpa astfel supravegherii indirecte a agenţilor noştri. El i-a întărâtat pe proprietarii zăcămintelor cuprinse între malul stâng al Yukonului şi actuala frontieră. Toată adunătura asta pestriţă ar prefera să depindă de Alaska, mult mai slab administrată decât Dominionul. Dar, vă repet,
nu cred că americanii vor avea câştig de cauză şi acest Hunter va înghiţi găluşca. Totuşi, vă sfătuiesc din nou să aveţi cât mai puţin de-a face cu vecinul dumneavoastră, un aventurier de cea mai proastă speţă, de care poliţia mea a trebuit să se ocupe în repetate rânduri.

— În privinţa asta, nu vă faceţi nici o grijă, domnule Walsh, îl linişti Summy Skim. Noi n-am venit în Klondike să exploatăm claim-ul 129, ci să-l vindem. De îndată ce vom izbuti, vom lua drumul prin Chilkoot, Vancouver, până la Montreal, fără a mai privi înapoi.

— Vă urez călătorie plăcută, domnilor, răspunse comisarul luându-şi rămas bun de la cei doi veri. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, puteţi conta pe mine.

A doua zi, brişcă porni din nou. Cerul era mai puţin albastru decât în ajun. Vântul dinspre nord-vest suflă o vreme în rafale. Dar, adăpostiţi sub acoperişul briştei, cei doi veri nu avură prea mult de suferit.

Neluto n-ar fi putut îndemna calul să iuţească pasul. Pământul era tot mai desfundat. Făgaşurile, golite de gheaţa care le umpluse luni de zile, provocau hurducături periculose pentru brişcă şi cal.

Treceau printr-o regiune împădurită cu pini, mesteceni şi plopi.

Lemnul nu le va lipsi multă vreme prospectorilor, atât pentru folosul lor personal, cât şi pentru exploatarea clim-urilor. De altfel, solul acestei părţi a districtului ascunde în el aur, dar şi cărbune. La şase kilometri de

Fort Cudahy, pe Coal Creek, la treisprezece mile mai departe, pe Cliffe Creek, apoi, la o distanţă de nouăsprezece kilometri, pe Flatte Creek, s-au descoperit zăcăminte dintr-o huilă foarte curată, ale cărei reziduri de cenuşă nu depăşesc cinci la sută. S-a mai găsit huilă şi în bazinul lui Five Fingers, şi aceasta va înlocui în mod avantajos lemnul, din care vapoarele de tonaj mijlociu consumă o tonă pe oră.

Datorită cărbunilor, s-ar putea ca districtul să supravieţuiască şi după ce vor fi secătuite zăcămintele de aur.

În aceeaşi seară, la sfârşitul celei de a doua etape care fusese deosebit de obositoare, Neluto şi tovarăşii săi ajunseră la Fort Cudahy, pe malul stâng al Yukonului. Şeful detaşamentului de poliţie-călare le recomandă sau mai bine zis, le indică un fel de han. Poate li se va părea mai bun decât cortul.

După primirea acestei informaţii, Summy Skim dori să mai capete lămuriri într-o problemă care-l interesa şi începu să-l iscodească pe şeful poliţiei. Nu cumva văzuse în ultimele zile o femeie trecând prin Fort Cudahy?

— Dacă am văzut o femeie pe aici! exclamă locotenentul râzând din toată inima. Nu, domnule, n-am văzut una, ci zeci şi sute de femei. Mulţi dintre muncitori târăsc după ei familii întregi, şi cred că vă daţi seama că printre acestea...

— Oh, se împotrivi Summy, cea la care mă refer este atât de deosebită! E o prospectoare, locotenente, şi nu cred că există zeci şi zeci de prospectoare.

— Aici vă înşelaţi, afirmă locotenentul. Există destule. Femeile sunt la fel de pătimaşe ca şi bărbaţii în vânătoarea de pepite.

— Aşa! zise Summy. În cazul ăsta... înţeleg...

— Am putea totuşi încerca, adăugă locotenentul. Dacă vreţi să-mi daţi semnalmentele persoanei care vă interesează...

— E o tânără, explică Summy. Nu are decît douăzeci şi doi de ani. E mică de statură, foarte brună şi foarte drăguţă.

— Într-adevăr, asemenea semnalmente nu se întâlnesc prea des prin părţile noastre... Ziceaţi... o tânără... brună... mică de statură... drăguţă... care să fi trecut de curând pe aici...

Şeful poliţiei se străduia zadarnic să-şi aducă aminte.

— Nu, nu-mi amintesc, declară el în cele din urmă.
— O fi apucat alt drum, biata micuţă, zise Summy abătut... îţi mulţumesc, totuşi, locotenente.

Noaptea trecu de bine de rău, şi a doua zi, pe 10 iunie, brişcă se aşternu la drum dis-de-dimineaţă.

După ce iese din Fort Cudahy, Yukonul continuă să urce spre nord-vest până în locul unde întretaie meridianul o sută patruzeci şi unu, aşa cum era însemnat atunci pe hărţi. Forty Miles Creek, având o lungime de patruzeci de mile, de unde i se trage şi numele, o ia în amonte spre sud-vest, apoi se îndreaptă şi el spre frontieră, care-l taie în două părţi aproape egale.

Neluto voia să ajungă în aceeaşi seară la locul ocupat de claim-ul lui Josias Lacoste. Îşi hrănise bine calul, pe care cele două zile de mers nu păreau să-l fi obosit prea mult. De va trebui să dea o goană, va fi în stare s-o facă. După aceea animalul se va odihni destul la claim.

Pe la trei dimineaţa, când Ben şi Summy ieşiră din han, soarele răsărise de mult. Peste douăsprezece zile urma să fie solstiţiul, şi atunci abia dacă va dispărea câteva minute sub linia orizontului.

Brişcă înainta pe malul drept al lui Forty Miles Creek, mal foarte sinuos, pe alocuri încastrat de dealuri, despărţite prin râpe adânci.

Ţinutul nu era câtuşi de puţin nepopulat. Peste tot se muncea pe claim-uri. La cotiturile malurilor, pe povârnişurile vâlcelelor se înălţau ţăruşi ce împrejmuiau fiecare placer, al cărui număr era înscris cu cifre de-o şchioapă. Utilajul nu era deloc complicat: ici-colo, câte o maşină acţionată de mâna omului, câteva acţionate de apa vreunui pârâu. Cei mai mulţi dintre proprietari, uneori ajutaţi de un mic număr de muncitori, extrăgeau noroiul din puţurile săpate pe claim-ul lor şi-l prelucrau cu talerul şi sita. Totul s-ar fi petrecut aproape fără zgomot, dacă liniştea n-ar fi fost din când în când tulburată de strigătele de bucurie ale vreunui miner care descoperea o pepită mai mare. Primul popas dură de la ceasurile zece până la prânz. În timp ce calul păştea pe o păşune din apropiere, Ben Raddle şi Summy Skim îşi fumară liniştiţi pipa, după un prânz alcătuit din conserve şi biscuiţi, pe care-l sfârşiră cu o ceaşcă de cafea.

Neluto porni la drum pe la douăsprezece şi-şi

îndemnă cu stăruinţă calul. Cu câteva minute înainte de ora şapte zăriră la o mică depărtare ţăruşul indicator al claim-ului 129.

în clipa aceea, smulgând hăţurile din mâinile lui Neluto, Summy Skim se ridică în picioare şi brişcă se opri.

— Acolo!... rosti el arătând cu degetul o râpă ce cobora în pantă abruptă până la albia râului.

Însoţitorii săi urmăriră cu privirea direcţia arătată şi zăriră în fundul râpei, puţin cam neclară din pricina depărtării, o siluetă ce le părea cunoscută. Era un prospector, mic de statură, pe cât se putea aprecia de la o asemenea distanţă, care spăla nisipul scos dintr-un puţ. Un alt bărbat, un adevărat uriaş, muncea alături de el. Erau atât de absorbiţi de munca lor, încât nu se întrerupseră nici în clipa în care brişcă
se oprise pe drum.

— S-ar zice... şopti Summy.

— Ce anume ? întrebă nerăbdător Ben Raddle.

— Dar... Dumnezeu să mă ierte... E Jane Edgerton, Ben! Ben Raddle înălţă din umeri

— Începi să ai vedenii?... Cum poţi recunoaşte pe cineva de la o asemenea distanţă?... De altfel,după câte ştiu, Jane Edgerton nu avea nici un însoţitor... Şi apoi, ce te face să crezi că unul dintre cei doi prospectori este femeie?

— Nu ştiu... răspunse Summy şovăitor. Mi se pare...

— Eu cred că sunt doi prospectori: tatăl şi fiul. Nu încape nici o îndoială. Uite, întreabă-l şi pe Neluto.

Indianul duse mâna streaşină la ochi.

— E o femeie, afirmă el cu convingere, după o cercetare îndelungată.

— Ai văzut! strigă Summy triumfător.

— Sau un bărbat, continuă Neluto cu aceeaşi convingere. Descurajat, Summy slăbi hăţurile şi brişcă porni la drum. Neluto îşi urma firul gîndurilor.

— Nu m-ar mira să fi fost un copil... sau poate o tânără, îşi dădu el cu părerea.

Brişcă înainta din nou în goană. Depăşi curând marginile claim-ului 129 şi se opri.

— ...sau poate un tânăr... zise atunci Neluto, cu lăudabila lui grijă de a nu lăsa deoparte nici o ipoteză.

Nici Ben Raddle, nici Summy Skim nu-l auziră. Săriră amândoi din trăsură în aceaşi clipă, şi după două luni şi

nouă zile de călătorie, în sfârşit puneau piciorul pe claim-ul 129.

XII
ÎNCEPUTURILE UNEI PROSPECTOARE

Îndată ce debarcaseră de pe vapor, cele două verişoare se grăbiseră să ajungă la spitalul din Dawson. Primită cu căldură părintească de către doctorul Pilcox, Edith îşi luă degrabă serviciul în primire, fără să se simtă stingheră sau emoţionată, de parcă abia în ajun îl părăsise.

În vremea asta, mergând drept către ţinta propusă, Jane îşi scotea de la birourile administraţiei un permis de vânătoare, pescuit şi prospectare, care i se eliberă în schimbul unei sume de zece dolari, străbătea oraşul Dawson şi-şi cumpăra la iuţeală echipamentul şi uneltele de prospector. La prânz totul era gata. Se întorsese la spital transformată din cap până-n picioare.

Cu părul strâns în creştetul capului şi ascuns sub o pălărie cu boruri late, încălţată cu bocanci ţintuiţi, îmbrăcată cu bluză şi pantalon din stofă groasă, îşi pierduse cu desăvârşire înfăţişarea de femeie, părând mai degrabă un tânăr sprinten.

Cele două verişoare prânziră împreună... Apoi, fără ca vreuna dintre ele să-şi manifeste emoţia ce o resimţea, fetele se îmbrăţişară ca de obicei şi, în vreme ce Edith se întorcea la bolnavii săi, Jane porni cu hotărâre la drum, spre aventură şi necunoscut.

În timp ce-şi făcuse cumpărăturile, Jane încercase să capete unele lămuriri, întrebând în stânga şi-n dreapta. Din indicaţiile primite, rezulta că nu avea deloc sorţi de izbândă spre sud sau spre est. În aceste direcţii se aflau regiunile cele mai bogate, prin urmare şi cele mai aglomerate. Ar fi trebuit să umble mult şi bine până să găsească un colţişor neexploatat, în stare să-i răsplătească strădaniile.

În schimb, la vest, râurile şi cursurile mici de ape erau mai puţin cunoscute, iar concurenţa mai puţin înverşunată. Poate că în această direcţie îi va fi cu putinţă să intre în stăpânirea vreunui claim rămas neexploatat, fără să se îndepărteze prea mult de oraş.

Încrezătoare în steaua ei, Jane Edgerton părăsi Dawson City pornind spre vest şi coborî malul stâng al

Yukonului, cu târnăcopul şi raniţa pe umăr.

Încotro pornise? La drept vorbind, nici ea nu ştia. Mergea drept înainte, hotărâtă s-o apuce pe cursul primului râu mai important ce i se va arăta în cale şi să-i cerceteze cu grijă malurile.

Până la ceasurile cinci după-amiază, nu întîlnise însă nici o apă curgătoare care să merite alt nume decât cel de pârâu. Puţin cam ostenită, Jane făcu un scurt popas şi-şi scoase din raniţă ceva de mâncare. De când depăşise ultima casa din oraş, nu întâlnise ţipenie de om. În jurul ei domnea o linişte desăvârşită, iar ţinutul părea pustiu.

După ce sfârşi de mâncat, tocmai când se pregătea să pornească din nou la drum, se ivi o trăsură ce venea dinspre Dawson City şi se apropia în goană. Nu era propriu-zis o trăsură, ci o simplă brişcă ţărănească, acoperită cu o prelată din pânză, trasă de un cal zdravăn. Pe banca atârnată în frânghii deasupra osiei trona un bărbat solid, cu chipul rotofei şi vesel, care plesnea vioi din bici.

Din locul acela începea un urcuş destul de abrupt, astfel că brişcă trebui să-şi încetinească mersul. Jane auzi în spatele ei, la o depărtare ce părea mereu aceeaşi, loviturile copitelor calului şi scârţâitul roţilor. Deodată un glas cam răguşit, dar vesel, i se adresă:

— Ei, băieţaş, ce cauţi tu pe aici ?

La aceste cuvinte, rostite într-o englezească lesne de înţeles, dar cu greşeli caraghioase pentru urechea unui anglo-saxon, Jane se întoarse şi-şi privi liniştită interlocutorul.

— Dar dumneavoastră ? întrebă ea.

Gura rotofeiului se deschise într-un zâmbet larg.

— Dumnezeule, strigă el, întărindu-şi accentul străin cu puternice nuanţe de accent marsiliez, s-ar zice că nu ştii ce-i teama, cocoşelule! Ia te uită la el, cum de îndrăzneşti să pui astfel de întrebări ? Nu cumva eşti de la poliţie, porumbelule?

— Dar dumneavoastră ? mai zise Jane Edgerton.

— Dar dumneavoastră ? repetă glumeţ vizitiul. Altceva nu ştii, puştiule?... Sau poate că ar trebui să mă prezint domnului?...

— De ce nu ? răspunse Jane zâmbind.

— Nimic mai simplu, afirmă bărbatul cel voios, îndemnându-şi calul cu o uşoară plesnitură din bici. Am

cinstea să mă prezint: Marius Rouveyre, cel mai de seamă neguţător din Fort Cudahy. Acum e rândul tău, nu-i aşa?

— Jean Edgerton, prospector.

De uimire, Marius Rouveyre trăsese hăţurile şi brişcă se oprise-n loc. Acum le dăduse drumul şi, cu mâinile-n şolduri, râdea în hohote.

— Prospector!... bâigui el printre hohote de râs. Prospector! Vai de păcatele noastre!... Vrei poate să te mănânce lupii?... Şi mă rog, de câtă vreme eşti prospector, aşa cum spui?

— De trei ceasuri, răspunse Jane Edgerton, îmbujorată de mânie. Dar de două luni umblu pe drum ca să ajung aici, şi după cît se pare încă nu m-au mâncat lupii.

— Adevărat! recunoscu grăsunul Marius, de astă dată serios, într-adevăr, micuţul a venit până aici!... Totuşi, nu s-ar putea spune că ţi-ai ales o meserie plăcută... Bietul de tine!... Uite, chipul tău mi-e simpatic. Îmi placi, cu toate că te ţii cam băţos... Tocmai îmi căutam un ajutor, şi dacă vrei postul ăsta... Oricum, e mai potrivit decât cel
de prospector.

— Un ajutor? Ce fel de ajutor?

— Pentru de toate, răspunse Marius. Fac tot soiul de negustorii. Prăvălia mea, ca şi conţinutul acestei brişte, are tot felul de mărfuri. Nici nu-ţi poţi închipui câte se află în lăzile astea. Aţă, ace de cusut, ace de păr, sfoară, şuncă, hârtie de scris, cârnaţi, corsete, conserve, jartiere, tutun, îmbrăcăminte pentru bărbaţi şi femei, crătiţi, încălţăminte etc. Un adevărat bazar! în cutia asta se află un clac[1], singurul care va exista la Fort Cudahy. Îl voi închiria pentru fiecare nuntă şi-mi va produce de o mie de ori preţul cu care l-am cumpărat. Va trebui să se potrivească pe orice cap!... în astălaltă, e o rochie... o rochie de bal... decoltată...după ultima modă de la Paris, dragul meu!

— Se pot vinde pe aici asemenea lucruri ?

— Dacă o să pot vinde rochia? Vai de capul meu, mi-o vor smulge din mână! Cel care va găsi prima pepită mai mare i-o va dărui soţiei, ca să le facă praf pe celelalte cu luxul ei, la seratele dansante din Fort Cudahy... Dar astea-s fleacuri... Lucrurile serioase sunt în lăzile de acolo... şampanie, brandy, wisky etc. Oricâte aş aduce,

1 Pălărie bărbătească cu calota înaltă (n.t.)

astea niciodată nu ajung... Ce zici, îţi convine propunerea mea? Patru dolari pe zi,
hrană şi locuinţă?

— Nu, domnule, răspunse cinstit Jane. Vă mulţumesc, dar vreau să-mi urmez planurile.

— Urâte planuri, micuţule, urâte planuri, afirmă Marius Rouveyre cu convingere. Mă pricep la prospectări. Îţi vorbesc în cunoştinţă de cauză, pentru că m-am ocupat şi eu de ele.

— Aţi fost prospector?

— La naiba! Ca toţi cei de aici. întotdeauna începi aşa. Dintr-o sută, doar unul izbuteşte, doi rămân aşa cum au venit, vreo zece se întorc mai săraci decât înainte, iar la restul pe aici le rămân oasele... Era cât pe-aci să fiu şi eu printre aceştia.

— Adevărat ? întrebă Jane, mereu dormea să afle lucruri noi.

— Aşa cum mă vezi,continuă Marius, sunt marinar, marinar francez din Marsilia. Colindasem până atunci cele cinci colţuri ale lumii, când m-am lăsat îmbrobodit de un ticălos pe care l-am întâlnit la Vancouver, unde făcusem escală. După spusele lui, pe aici nu trebuia decât să te apleci ca să culegi pepitele, mari cât capul. Am pornit
amândoi. Fireşte, cheltuielile drumului eu le-am suportat, şi, fireşte, aici n-am găsit decât sărăcie. Eram numai piele şi oase, şi punga mea nu era mai brează, iar ticălosul care mă adusese aici mă părăsi când îşi găsi alt fraier. Asta m-a pus pe gânduri, şi pentru că Marius nu e mai prost decât alţii, a înţeles repede că tot ce câştigă un prospector în Klondike tot în Klondrke rămâne, prin tripouri, cârciumi şi în prăvălii, unde se vinde cu o sută de franci ceea ce în altă parte costă doar un franc. M-am hotărât deci să devin cârciumar şi negustor şi mă pot felicita pentru această hotărâre, încheie Marius Rouveyre mângâindu-şi satisfăcut pântecele, pentru că atât eu cât şi punga mea suntem acum la fel de rotunjori!

Ajunseseră pe culmea dealului. Marius opri brişcă.

— Sigur nu primeşti?...

— Sigur, nu, răspunse Jane Edgerton.

— Faci o mare greşeală, suspină Marius, care apucă din nou hăţurile.

Dar, aproape imediat, brişcă se opri din nou.

— N-o să se spună că te-am lăsat în drum. Marius e destul de bogat ca să poată ajuta un flăcăiaş ca tine. Încotro mergi?

— V-am mai spus: drept înainte.

— Drept înainte... drept înainte!... Poţi merge mult şi bine aşa. Nu există nici un râu mai de seamă înainte de Fort Cudahy. Vrei să te duc până acolo?

— Cu brişcă ?

— Cu brişcă.

— Cum să nu!... Accept cu recunoştinţă, se grăbi să răspundă Jane, încântată de propunere.

— Haide, urcă repede!... Prost să fie ăl de şi-o lua vorba înapoi!

Mulţumită acestei întâmplări fericite, Jane îşi scurtă mult începutul călătoriei. Calul înainta repede. La 4 iunie, ce-i drept la o oră foarte târzie, se opriră în uşa prăvăliei lui Marius Rouveyre.

Acesta îşi reînnoi cu căldură propunerile de angajare. Cele treizeci şi şase de ceasuri petrecute împreună cu tânărul său însoţitor îi măriseră simpatia pe care o încercase pentru el din prima clipă. Stăruinţele îi fură zadarnice. Jane Edgerton înţelegea să-şi pună în aplicare planurile, astfel că porni din nou la drum în primele ore ale zilei de 5 iunie.

Curând, un afluent al Yukonului îi tăie calea. Ea se îndreptă spre sud-vest şi, fără să cunoască măcar numele acestui afluent, începu să urce pe malul lui drept.

Umblă toată ziua. Drumul mergea când pe malul râuleţului, când se îndepărta de el, datorită vreunei coline răsărită în drum, şi atunci apa nu se mai zărea decât pe fundul unor vâlcele coborând în pantă mai mult sau mai puţin abruptă.

Jane nu se da în lături să coboare până la fundul acestor vâlcele. Poate că într-una din ele va găsi un colţişor potrivit, nebăgat în seamă de cei ce trecuseră înaintea ei pe acolo. Dar se apropia noaptea, fără ca nădejdile ei să se înfăptuiască. Tot pământul era fie ocupat, fie împrejmuit cu ţăruşi care-l transformau în proprietate consfinţită prin lege. Nici o palmă de teren nu rămăsese res nullius[1]. Claim-urile se întindeau unul după altul, fără nici o întrerupere, în afara locurilor inaccesibile sau vădit sterile.

---

1 Bun al nimănui (în limba latină în text), (n.t.)

De altfel, Jane nici nu se mira de nereuşita ei. Cum ar fi putut fi altfel în ţinutul acesta străbătut de o mulţime de prospectori, cu parcelele date în exploatare în mod legal? în jurul ei nu mai era pustiu, încotro îţi aruncai privirea vedeai oameni muncind şi ţi se părea cu neputinţă ca cea mai mică pepită să fi scăpat stăruinţei nenumăraţilor
căutători.

Trebuia să meargă mai departe, asta era. Va merge deci mai departe,
atât cât va fi nevoie.

Pe înserate, o nouă vâlcea se ivi la dreapta drumului. Jane începu să coboare în ea, aşa cum procedase şi cu celelalte, şi se îndreptă spre râuleţ, cercetând cu grijă pământul din jur. Având o înfăţişare mai aspră şi mai sălbatică, această viroagă făcea numeroase cotituri până să ajungă la malul apei. După vreo sută de paşi, Jane pierduse drumul şi nu mai vedea în faţa ei decât o potecuţă croită între doi pereţi înalţi de stâncă, întretăiată la fiecare pas de nişte crevase late şi adânci.

Tocmai se afla pe marginea unei asemenea gropi şi se pregătea să sară peste ea când, la o cotitură a potecii, la douăzeci de metri distanţă, se ivi un bărbat, a cărui înfăţişare o băgă în sperieţi. Era un fel de uriaş, un colos sălbatic, înalt de aproape opt picioare. Coama roşcată ce-i cădea pe frunte în şuviţe groase şi creţe îi accentua şi mai mult înfăţişarea animalică. Nas turtit, urechi clăpăuge, buze răsfrânte, mâini foarte mari, acoperite de păr roşcat, bocanci scâlciaţi, deasupra cărora fâlfâiau resturile unor pantaloni zdrenţuiţi, fără-ndoială o brută, dar o brută a cărei putere trebuie că era nemaipomenită.

Dând cu ochii unul de altul, Jane Edgerton şi bărbatul se opriseră în loc. Acesta păru mai întâi că se gândeşte, cel puţin atât cât era el în stare s-o facă. Porni apoi din nou la drum, cu un pas de vită, greoi şi apăsat. Pe măsură ce înainta, Jane îi vedea mai bine trăsăturile chipului, şi în vreme ce-şi dădea seama de aspectul lor sălbatic, neliniştea ei începu să crească.

În câteva secunde omul ajunse de cealaltă parte a crevasei la marginea căreia stătea Jane, socotindu-se astfel mai apărată. Acolo el se opri din nou.

Acum nu te mai puteai înşela asupra intenţiilor sale. Privirile ameninţătoare ale ochilor săi injectaţi, rânjetul

ce-i dezgolea dinţii, pumnii uriaşi, strânşi ca pentru atac, totul dezvăluia nebunia crimei. Jane apucă revolverul şi-i ridică piedica.

Bătându-şi parcă joc de o asemenea armă, mânuită de un copil, bărbatul de pe cealaltă parte a crevasei înălţă din umeri, rânji, luă repede o piatră de pe jos şi-o azvârli cu putere, de altfel fără să-şi nimerească ţinta, apoi se avântă cu furie spre crevasă, pe care era în stare s-o străbată din trei salturi. Jane îşi aştepta netulburată duşmanul, pentru a ţinti cât mai precis.

Dar n-a mai fost nevoie. De la primul pas, uriaşul alunecă pe o pietricică şi se prăvăli jos urlând. Nu se mai ridică de acolo.

Ce se întâmplase?... Jane nu pricepea nimic. Agresorul nu murise. Pieptul i se ridica sacadat şi de pe buze îi scăpau vaiete. În orice caz, de vreme ce era scos din luptă, cel mai înţelept ar fi fost să urce coasta, să ajungă la drum şi s-o şteargă cât mai degrabă.

Un geamăt mai puternic o opri pe Jane din mers şi-i atrase atenţia spre adversarul ei, trântit la pământ. Acesta devenise de nerecunoscut. Buzele lui răsfrânte se apropiaseră şi nu mai aveau nimic sălbatic; ochii, sângeroşi cu puţin înainte, exprimau doar o nesfârşită durere; pumnul uriaş se deschisese, iar mâna lui se întindea acum într-un gest de rugăminte. Ucigaşul pornit pe crimă se transformase, ca prin miracol, într-un biet nenorocit pradă celor mai înspăimântătoare dureri şi devenise dintr-o dată mai slab decât un copilaş.

— O să mă lăsaţi să mor aici?... spuse el cu voce răguşită, dar într-o engleză destul de curată.

Jane nu şovăi o clipă. Toată mila femeii se deşteptă în sufletul ei. Coborî de bună voie în crevasă şi se apropie de el.

— Sau poate vreţi să mă ucideţi chiar dumneavoastră?... gemu atunci nenorocitul, aţintindu-şi privirile deznădăjduite asupra revolverului pe care Jane îl mai avea în mină!

Aceasta îşi vârî arma la cingătoare şi continuă să înainteze.

— Ce-i cu dumneata?... Ce-ai păţit?... întrebă ea.

— Cu siguranţă că s-a rupt ceva. Mă doare aici... şi aici... răspunse rănitul arătând la şale şi la piciorul drept.

— Lasă-mă pe mine... Ia să văd, zise Jane

îngenunchind. Uşurel, cu gesturi delicate şi sigure, ea îi ridică bluza slinoasă şi cracul pantalonului destrămat.

— Nu ţi s-a rupt nimic, spuse ea după ce-l examina. Nu-i decât o scrântitură provocată de o mişcare greşită, când ai alunecat. Peste un sfert de ceas ai să te simţi mai bine.

Fără să ţină seama de primejdia la care se expunea ea însăşi venind aproape de mâinile acelea uriaşe care o ameninţaseră cu puţin timp înainte, ea îi dădu cu pricepere îngrijirile necesare. Masaje la locul potrivit, frecţii puternice, ventuze aplicate cu ajutorul capacului de la bidonul ei de prospector — nici un doctor n-ar fi putut face mai mult. Rezultatul acestui tratament nu se lăsă aşteptat. Oricât de dureroase ar fi, o sucitură de şold şi o scrântitură de gleznă nu sunt prea grave. Curând, rănitul îşi recapătă respiraţia. Peste o jumătate de ceas, deşi nu se putea încă ridica în picioare, stătea aşezat, cu spatele rezemat de o stâncă, şi era în stare să răspundă la întrebări. Jane apucă revolverul şi-i ridică piedica .

—Cine eşti dumneata?... Cum te cheamă? întrebă Jane. Privirea nefericitului exprima doar o mare uimire. Să-l salveze tocmai copilul pe care voise să-l ucidă, asta îi răsturna toate gândurile. Răspunse cu glas nesigur:

— Patrick Richardson, domnule.

— Eşti englez?... American?...

— Irlandez.

— Prospector?...

— Nu, domnule, potcovar.

— De ce ţi-ai părăsit ţara şi meseria ?

— Lipsa de lucru... Sărăcia... Nu aveam pâine...

— Aici ţi-a mers mai bine ?

— Nu.

— N-ai găsit nici un claim ?

— De ce să-l fi căutat ? Nu mă pricep la aşa ceva.

— Şi ce aveai de gând să faci?

— Să mă angajez ca muncitor.

— Şi?

— Am încercat. Pentru moment, proprietarii claim-urilor n-au nevoie de braţe de muncă.

— Încotro te duceai când m-ai întâlnit?

— Spre răsărit, unde o să am poate mai mult noroc.

— Dar de ce ai vrut să mă omori adineauri?

— Mereu acelaşi lucru... Sunt lihnit de foame, spuse

Patrick Richardson plecându-şi ochii.

— Ah!… Ah!… exclamă Jane.

După o clipă de tăcere, ea scoase mâncarea din raniţă.

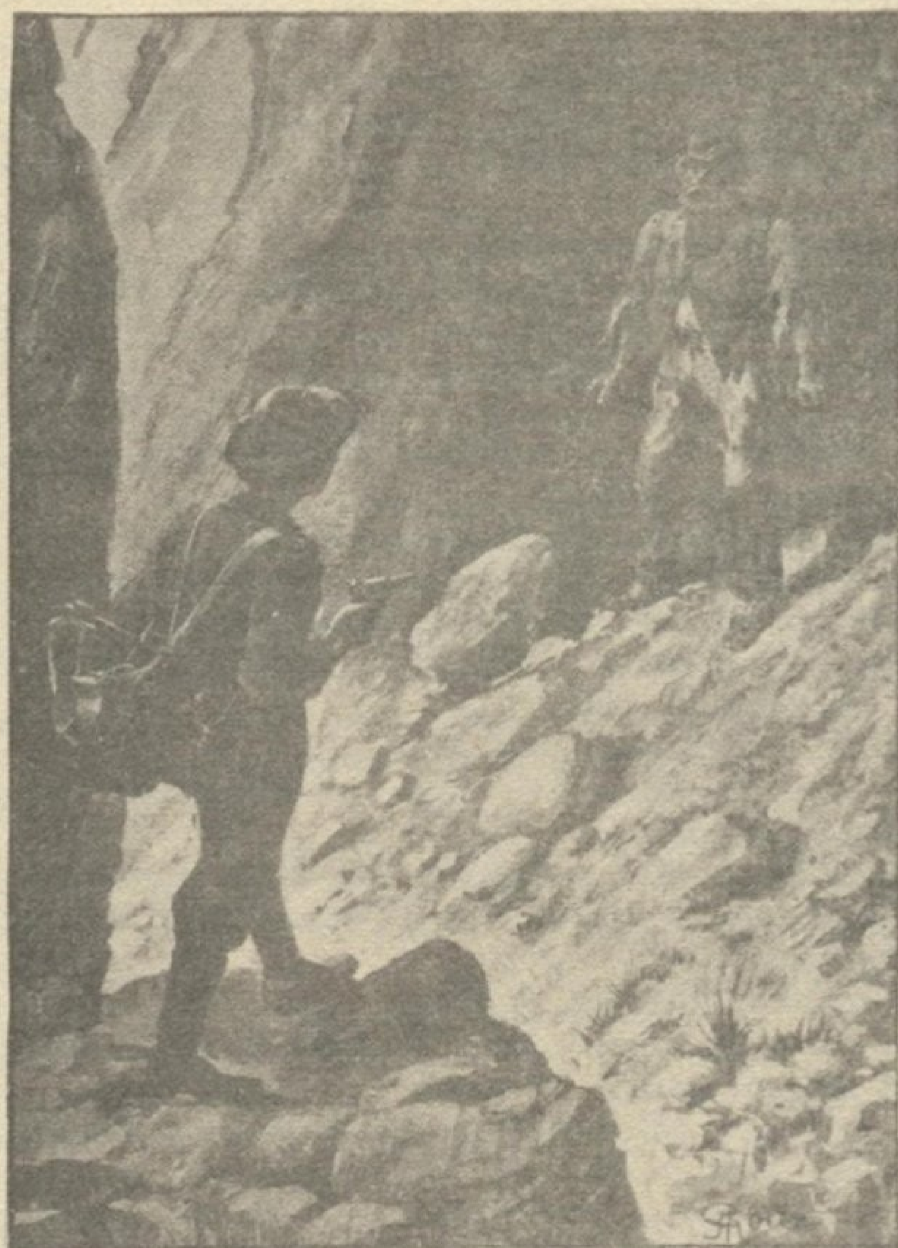
— Mănâncă, îi zise.

Nu i se dădu imediat ascultare. Cu ochii împăienjeniţi, Patrick Richardson se uita la copilul care-i venise astfel într-ajutor. Nenorocitul plângea.

— Hai, mănâncă! repetă Jane.

De data asta, flămândul uriaş nu aşteptă să fie poftit din nou. Se aruncă lacom asupra mâncării.

Jane apucă revolverul şi-i ridică piedica

În timp ce acesta înfuleca, Jane îşi examina neaşteptatul oaspete. Cu siguranţă că acest Patrick Richardson era un minus habens[1].

Urechile clăpăuge, prognatismul lui foarte accentuat vădeau incurabila lui inferioritate intelectuală. Dar, în ciuda încercării lui violente, trebuie că nu era om rău. Fără-ndoială, Jane avea în faţa ochilor un dezmoştenit al soartei, una din fiinţele acelea nenorocite, epave ale marilor oraşe, pe care viaţa necruţătoare le aruncă mereu în şanţul în care s-au născut. Privindu-l mai atent, îţi dădeai seama că buzele lui groase exprimau bunătate, iar ochii lui albaştri aveau o privire de copil plină de o uimitoare blândeţe. Pe drumul aspru al vieţii, întâlnea poate pentru prima dată puţină milă. În timp ce Patrick îşi potolea foamea, Jane luase o hotărâre,

— Dacă te învoieşti, te iau în slujba mea, spuse ea privindu-l în ochi.

— Dumneavoastră!...

— Da, vei avea zece dolari pe zi; atât se plăteşte pe aici. Dar n-am să-ţi plătesc decât mai târziu, după ce voi fi adunat destul aur ca s-o pot face. Până atunci, drept arvună, îţi voi asigura hrana şi, la prima ocazie, am să-ţi iau şi nişte haine mai ca lumea. Primeşti ?

Patrick apucă mâna Janei şi-şi apăsă pe ea buzele. Nu mai era nevoie de alt răspuns. În persoana lui, Jane nu va avea doar un slujitor. Era un adevărat sclav; un câine credincios.

— Acum, continuă ea, trebuie să dormim. O să încerc să-ţi aştern un pat din frunze, pe care ai să te întinzi. Mâine nici n-o să-ţi mai aminteşti de căzătură.

Într-adevăr, a doua zi de dimineaţă, după un pic de masaj, Patrick fu în stare să pornească la drum. Desigur, se mai strâmba de durere când, printr-o mişcare greşită, îşi contracta şalele sau piciorul. Dar, sprijinindu-se de umărul stăpânului său, izbuti fără prea multă greutate să urce poteca şi să ajungă la drum. Era un spectacol tare ciudat să vezi colosul acela, asemănător unui urs uriaş, sprijinit şi călăuzit de un adolescent, la care puterea fizică era înlocuită de o nezdruncinată voinţă.

Mergând, Patrick îşi recapătă treptat elasticitatea picioarelor şi începură să înainteze mai repede. Aproape de ora prânzului făcură un popas ca să mănânce. Jane începuse să se neliniştească văzând cum înghiţea

1 Slab de minte (în limba latină în text), (n.t.)

tovarăşul ei de drum din provizii. Trupul lui mare era ca o prăpastie pe care n-o umpleai cu una, cu două.

Pe înserate, în dreapta drumului se ivi o altă vâlcea. Jane şi Patrick apucară prin această strâmtoare, mai lată decât cele dinainte, şi coborâră până la râu. Pe măsură ce se apropiau de el, râpa se lărgea, astfel că la capătul pantei trebuie că avea pe puţin cinci sute de metri. Aici suprafaţa era alcătuită din două etaje distincte, cel de sus în amonte, cel de jos în aval, despărţite printr-o uriaşă barieră de stânci, perpendiculară pe firul apei şi aproape orizontală, care, ivită din talvegul râpei, se termina la râu printr-un pinten înalt de zece metri. Jane cercetă catul de jos, unde o adusese întâmplarea.

Înclinaţia solului din această parte a viroagei corespundea înălţimii barierei de stânci ridicate în amonte. Pământul era găurit de numeroase puţuri, mai mult sau mai puţin astupate prin prăbuşire, şi peste tot se zăreau rămăşiţele unor unelte de prospector. Cu siguranţă, se aflau pe locul unui fost claim.

Că acest claim fusese părăsit, nu încăpea nici o îndoială. O dovedea starea puţurilor şi a uneltelor, precum şi faptul că nici un ţăruş nu-i delimita întinderea. Totuşi, având în vedere că majoritatea lucrărilor de început erau gata executate, n-ar fi fost lipsit de interes să se reînceapă exploatarea, şi Jane hotărî să facă aici prima ei
încercare.

Chiar de a doua zi, după ce cumpără din apropiere, la preţuri foarte mari, obiectele strict necesare: găleţi, talere, site, îi porunci lui Patrick să desfunde unul din puţuri. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, acesta începea să spele noroiul, în vreme ce ea se ocupa de formalităţile necesare pentru implantarea ţăruşilor indicatori
şi pentru a-şi asigura dreptul de proprietate asupra claim-ului.

Formalităţile se încheiară în mai puţin de trei zile. Încă de la început, în timp ce i se delimita proprietatea numerotată cu 127 bis, Jane îşi dădu seama că pe claim-ul ei, chiar dacă se afla ceva aur, cantităţile erau mici şi nu avea prea mulţi sorţi să obţină recolte bogate de pepite. Cu toată munca înverşunată a lui Patrick, ei nu izbuteau,
poate şi din lipsă de experienţă, să spele împreună mai

mult de o sută de talere în douăzeci şi patru de ore, iar randamentul mediu al acestora depăşea doar cu puţin zece dolari. Abia avea din ce să-şi plătească slujitorul pe care-l angajase şi să-şi asigure hrana. Dacă situaţia nu se va îmbunătăţi, la sfârşitul verii va fi la fel de săracă precum fusese la început.

Făcuse oare o greşeală că se oprise în locul acesta? N-ar fi trebuit să meargă mai departe, să treacă frontiera, de care nu o despărţeau mai mult de cinci sau şase sute de metri, după cum aflase când se dusese să ceară concesiunea?

Jane aflase şi altceva. Ştia acum numele apei ce mărginea claim-ul pe care ea îşi exercita meseria aspră de prospector: Forty Miles, acelaşi râuleţ pe malul căruia era situat şi claim-ul 129, vecin cu al său, şi care se afla cu siguranţă acolo, în spatele colinei ce închidea viroaga în partea de sud-vest.

Fie datorită unei nădejdi nedesluşite, fie din simpla încăpăţânare de a duce la bun sfârşit un lucru început, Jane nu voi să se dea bătută înainte de a fi luptat până la capăt şi, mai mult ca oricând, se înverşuna să spele cât mai multe talere din mâlul acela, care îi aducea un câştig atât de slab.

În după-amiaza de 11 iunie, pe când ea şi Patrick erau absorbiţi ca de obicei de munca lor, încât uitaseră de restul lumii, auzi dintr-o dată un glas cunoscut:

— Pot îndrăzni, domnişoară, să vă întreb de sănătate ?

— Domnul Skim! strigă ea, îmbujorată de o bucurie pe care nu încerca să şi-o ascundă.

— Chiar el, spuse Summy, strângând cu căldură mâna ce-i fusese întinsă.

— Sănătatea mea e foarte bună, domnule Skim, continuă Jane.

— Dar a claim-ului dumneavoastră, domnişoară?... Pentru că, după cum văd, aveţi şi dumneavoastră un claim.

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Skim, că nu sunt prea încântată de el, recunoscu Jane mai puţin veselă, nu scot mai mult de zece-doisprezece cenţi la taler. Abia pot să-mi acopăr cheltuielile.

— Proastă treabă! zise Summy Skim care, de altfel, nu părea grozav de mişcat de o asemenea nenorocire. Ce planuri aveţi?

— Nici eu nu ştiu, răspunse Jane. Poate o să mă duc

mai departe... să las baltă claim-ul acesta sărac, unde am ajuns printr-o întâmplare nefericită şi care m-a costat cât nu face...

— O întâmplare? stărui Summy. Aşadar, nu ştiaţi că suntem vecini?

— Am aflat-o acum cîteva zile. Dar la început, când m-am oprit aici, nu ştiam că râuleţul se numeşte Forty Miles şi că proprietatea dumneavoastră se află de cealaltă parte a colinei.

— Aşa!... făcu Summy descumpănit. După o clipă de tăcere, continuă:

— Domnişoară, de ce nu folosiţi această întâmplare, de vreme ce e vorba de o întâmplare? Mai înainte de a vă afunda prin pustiurile Alaskăi, ar fi mai potrivit, după părerea mea, să cercetaţi cu amănunţime pământul pe care l-aţi ales la început. Nu vă ofer sprijinul meu, fiindcă sunt tare nepriceput în asemenea treburi, dar la numai
cinci sute de metri de aici se află vărul meu Ben Raddle, un inginer cum nu găseşti la tot pasul, şi dacă aţi dori să...

— Un sfat bun este totdeauna binevenit şi-l voi primi cu dragă inimă pe al domnului Ben Raddle, zise Jane. După ce va fi examinat claim-ul meu, îşi va da el însuşi seama de perspectivele ce le oferă.

— Deci ne-am înţeles... Până atunci, dacă nu sunt prea indiscret, îngăduiţi-mi să vă întreb ceva.

— Nu sunteţi, încuviinţă Jane anticipat.

— Nu văd pe aici nici urmă de bojdeucă... Unde dormiţi noaptea?

— Foarte simplu, sub cerul liber, răspunse Jane râzând. Un pat din frunze, o pernă din nisip. Se doarme minunat.

Summy Skim făcu ochii mari.

— Sub cerul liber! exclamă el. Cred că nu vă gândiţi serios ia aşa ceva. Ar fi o mare imprudenţă!

— Deloc! spuse Jane. Am doi paznici, domnule Skim.

— Doi paznici ?

— Iată unul, explică Jane, arătându-şi revolverul prins la cingătoare... Iată-l şi pe celălalt, adăugă ea, arătând spre Patrick Richardson care, la câţiva paşi, îl privea cu uimire pe noul venit.

Summy nu părea liniştit decît pe jumătate.

— Sălbaticul ăsta?... Desigur, după înfăţişare cred că e

în stare să vă apere, dar oricum!... Aţi face mai bine ca după terminarea lucrului să treceţi dealul şi să primiţi ospitalitatea pe care eu şi vărul meu vom fi bucuroşi să v-o oferim.

Jane scutură negativ din cap.

— Greşiţi, domnişoară, greşiţi, stărui Summy. Credeţi-mă, ar fi mai sigur... şi chiar de n-ar fi mai sigur, cel puţin ar fi mai...

— Mai cum?

— Mai potrivit, încheie Summy Skim, luându-şi inima-n dinţi. Jane Edgerton îşi încruntă sprâncenele. Cu ce drept se amestecă acest domn Skim? Are să i-o spună răspicat şi-o să-l pună la punct pe nepoftitul ăsta, cu una din obişnuitele ei ieşiri despre egalitatea sexelor... Dar nu avu curajul s-o facă. Summy, care nu mai îndrăznea s-o privească în faţă, avea un aer ciudat, furios şi totodată descumpănit, ceea ce o puse pe gânduri.

Pe buze i se ivi un zâmbet uşor ironic, dar se stăpâni repede şi-i întinse mâna:

— Aveţi dreptate, domnule Skim, spuse ea serioasă. Primesc ospitalitatea pe care aţi avut bunătatea să mi-o oferiţi.

— Bravo! aplaudă Summy. În cazul acesta, fiţi bună până la capăt, domnişoară. Încheiaţi-vă azi puţin mai devreme ziua de muncă şi acceptaţi îndată invitaţia. Pe drum o să-mi povestiţi cum aţi ajuns până aici, şi mâine dimineaţă Ben va veni să vă viziteze claim-ul.

— Cum doriţi, îngădui Jane, după care strigă: Patrick!

— Da, domnule Jean, răspunse irlandezul..

— Pentru azi, am muncit destul. O să mergem la claim-ul 129.

— Bine, domnule Jean.

— Strânge uneltele şi ia-o înainte.

— Da, domnule Jean, grăi ascultător Patrick, care, încărcat cu site, târnăcoape şi cazmale, începu să urce liniştit panta colinei, la o distanţă respectuoasă de Jane şi de Summy.

— «Domnule Jean»? întrebă Summy. Deci vă ia drept bărbat?

— Precum vedeţi, domnule Skim, datorită costumului meu de prospector.

Summy privi spatele mare al uriaşului care mergea în faţa lor.

— E o brută! rosti el, atât de răspicat, încât, fără să-şi dea seama pentru ce, Jane Edgerton izbucni în râs.

XIII
CLAIM-UL 129

Aşezat pe malul drept al lui Forty Miles Creek, claim-ul 129 era, aşa cum s-a mai spus, ultimul din Klondike, iar stâlpii care îi marcau limita de apus marcau în acelaşi timp şi graniţa alasko-canadiană.

Către sud, dincolo de claim-ul 129, între două deluşoare, se întindea o păşune înverzită, străjuită pe ambele laturi de păduri de mesteceni şi de plopi.

În partea de nord a claim-ului, râul îşi plimba apele repezi, pe atunci cu un debit mijlociu, printre malurile uşor înclinate în amonte. Pe malul stâng, însă, un lanţ de înălţimi, venit dinspre nord şi curbându-se către aval, apărea pe neaşteptate în faţa unui şir de dealuri mai scunde, care, orientate perpendicular pe malul drept al râuleţului, alcătuiau marginea răsăriteană a proprietăţii lui Josias Lacoste. Chiar în spatele acestor dealuri, la poalele celuilalt versant, Jane Edgerton se îndârjea de aproape o săptămână în truda ei perseverentă dar sterilă, în clipa în care, pe data de 10 iunie, cei doi veri ajungeau, în sfârşit, la capătul călătoriei.

Pretutindeni se zăreau case, colibe sau bordeie ale proprietarilor de claim-uri. Pe un spaţiu de doi-trei kilometri se puteau număra mai multe sute de lucrători.

De cealaltă parte a frontierei, pe teritoriul american, se aflau construcţii asemănătoare, iar în prim-plan, cea de pe claim-ul 131, proprietatea texanului Hunter, care o exploata de un an şi îşi începuse acum cea de a doua campanie. Cunoscându-l pe Hunter, Summy Skim şi Ben Raddle erau înclinaţi să creadă că acesta i-ar fi căutat în trecut pricină şi vecinului său Josias Lacoste. Dar încercările i-au fost zadarnice. Statornicită potrivit regulilor în vigoare, proprietatea claim-ului 129 era legală. Declaraţia de descoperire fusese făcută, acceptată de stat şi înregistrată în termen la biroul comisarului minelor din Dominion, în schimbul unei sume anuale de treizeci şi cinci de dolari. Mai mult chiar, un impozit de zece la

sută din aurul extras
trebuia predat vistieriei regale, în caz de evaziune, cel în cauză devenind pasibil de expropriere. Dar Josias Lacoste nu încălcase niciodată această regulă şi nici pe aceea care prevedea trecerea în domeniul public a oricărui claim rămas neexploatat mai mult de cinsprezece zile din anotimpul frumos. Lucrările fuseseră întrerupte
numai de la moartea acestuia, în aşteptarea moştenitorilor care urmau să intre în posesia bunurilor moştenite.

Exploatarea întreprinsă de Josias Lacoste durase optsprezece luni. La drept vorbind, n-a realizat mare lucru de pe urma ei, cheltuielile de instalare, plata lucrătorilor, transportul etc. ridicându-se la sume destul de importante. Pe deasupra, o revărsare neaşteptată a lui Forty Miles Creek dăduse peste cap toate lucrările, pricinuindu-i mari pagube. Într-un cuvânt, în clipa în care şi-a dat sufletul, proprietarul claim-ului 129 abia îşi acoperise cheltuielile.

Dar care căutător de aur îşi pierde vreodată nădejdea, care din ei nu se crede veşnic pe cale să întâlnească un filon bogat, să descopere o pepită valoroasă ori să extragă dintr-o sită de nămol o mie, două, patru mii de franci?... La urma urmei, poate că ar fi izbutit şi Josias Lacoste, cu toate că avea la dispoziţie un utilaj foarte rudimentar.

Cei doi veri căpătară de la fostul şef de echipă al unchiului lor toate lămuririle privind exploatarea. După lichidarea personalului, el rămăsese paznicul claim-ului, aşteptând să reînceapă lucrul fie sub conducerea moştenitorilor, fie sub cea a vreunui cumpărător.

Acest şef de echipă se numea Lorique. De origină canadiano-franceză, în vârstă de patruzeci de ani şi foarte priceput în meseria de prospector, el lucrase ani de zile la zăcămintele aurifere din California şi din Columbia britanică, înainte de a veni în ţinutul Yukonului. Nimeni nu i-ar fi putut furniza lui Ben Raddle date mai precise asupra situaţiei actuale a lui 129, asupra câştigurilor dobândite în trecut şi asupra celor la care se poate aştepta în viitor, asupra valorii reale a claim-ului.

În primul rînd, Lorique se strădui să le asigure lui Ben Raddle şi Summy Skim condiţii de locuit cât mai

bune cu putinţă, întrucât era de aşteptat că aceştia vor fi nevoiţi să rămână câteva zile la Forty Miles Creek.

În locul cortului, ei au preferat să se adăpostească într-o încăpere modestă, dar curată, din căsuţa pe care Josias Lacoste pusese s-o clădească pentru el şi şeful de echipă. Aşezată la poalele colinelor de la sud, în mijlocul unui desiş de mestecăn şi plopi, ea reprezenta un adăpost satisfăcător în acest anotimp al anului, în care nu era de temut o înrăutăţire prea accentuată a vremii.

Şefului de echipă nu-i va fi prea greu să le asigure noilor lui stăpâni hrana necesară. Într-adevăr, există şi aici, ca pretutindeni în Klondike, nişte societăţi de aprovizionare. Având sediul în Dawson City, unde sunt alimentate cu mărfuri de către vapoarele mari ce vin pe Yukon, acestea deservesc exploatările, bineînţeles în schimbul unor câştiguri substanţiale, realizate atât pe seama nivelului preţurilor la produsele de larg consum, cât şi a numărului mare de lucrători angajaţi în district.

A doua zi după sosirea la Forty Miles Creek, călăuziţi de Lorique, care le povestea despre începuturile exploatării, Ben Raddle şi Summy Skim vizitară claim-ul,

— Mai întâi, spunea Lorique, domnul Josias Lacoste nu şi-a folosit oamenii pe care-i angajase, în total vreo cincizeci de muncitori, la săparea puţurilor pe malul râuleţului. El s-a mulţumit doar să râcâie pământul la suprafaţă, şi abia către sfârşitul primei campanii cele dintâi puţuri au început să pătrundă în stratul aurifer.

— Câte puţuri aţi săpat atunci? întrebă Ben Raddle.

— Paisprezece, răspunse şeful de echipă. Fiecare dintre ele cu un orificiu de trei metri pătraţi, după cum puteţi constata şi dumneavoastră. Au rămas în aceeaşi stare, astfel că exploatarea poate fi oricînd reluată.

— Dar înainte de săparea acestor puţuri, ce profit aţi realizat prin scormonitul pământului ? Producţia acoperea cheltuielile ? se interesă, la rândul lui, Summy Skim.

— Sunt sigur că nu, domnule, mărturisi Lorique. Aşa se întâmplă aproape cu toate zăcămintele, când te mărgineşti doar la spălarea prundişului şi a nisipului aurifer.

— Foloseaţi numai talerul şi sita? întrebă Ben Raddle.

— Numai, domnule, şi rareori am obţinut trei dolari dintr-o sită.

— În vreme ce pe exploatările de pe Bonanza se spune

că se obţin cinci sau şase sute! exclamă Summy Skim.

— Vă rog să credeţi că acestea sunt excepţii, afirmă şeful de echipă, şi că atunci când media este de douăzeci de dolari, oamenii se declară mulţumiţi. Cea realizată pe 129 n-a depăşit niciodată un dolar.

— Jalnic!... Jalnic!... şopti Summy printre dinţi. Ben Raddle se grăbi să schimbe vorba.

— Ce adâncime au puţurile?

— Între zece şi cincisprezece picioare. Atât e de ajuns ca să atingi stratul în care se găseşte de obicei pulberea de aur.

— Care este în general grosimea acestui strat?

— În jur de şase picioare.

— Şi câte site sunt cuprinse într-un picior cub de material extras?

— Aproape zece, iar un lucrător destoinic poate spăla vreo sută pe zi.

— Aşadar, puţurile n-au fost încă folosite?... întrebă Ben Raddle.

— Totul era gata în clipa în care domnul Josias Lacoste a murit. Lucrul a fost întrerupt.

Dacă pe Ben Raddle îl interesau foarte mult asemenea lămuriri, cu siguranţă că nici pe vărul său nu-l lăsau complet indiferent. La urma urmelor, cum altfel ar fi putut el să-şi dea mai bine seama de valoarea reală a lui 129?... Legat de aceasta, puse şi el o întrebare directă şefului de echipă.

— Am extras aur cam de vreo treizeci de mii de franci, răspunse acesta, iar cheltuielile au înghiţit aproape întreaga sumă. Dar sunt încredinţat că Forty Miles Creek e aşezat pe o vână bună. Pe claim-urile învecinate, câtă vreme puţurile au funcţionat, producţia a fost întotdeauna mulţumitoare.

— Cred că ai aflat de propunerea pe care ne-a făcut-o compania din Chicago, nu-i aşa, Lorique? întrebă Ben Raddle.

— Da, domnule. Agenţii lor au venit acum câtăva vreme să viziteze claim-ul...

— Compania ne-a oferit pe el cinci mii de dolari. După părerea dumitale e suficient?

— E foarte puţin, spuse cu convingere Lorique. Dacă ţinem seama de rezultatele obţinute pe celelalte claim-uri de pe Forty Miles Creek, apreciez că al dumneavoastră valorează pe puţin patruzeci de mii de

dolari.

— E o sumă frumuşică, spuse Summy Skim. Pe cinstea mea, dacă vom obţine preţul acesta, n-avem de ce să regretăm drumul până aici. Din nefericire, ne va fi foarte greu să vindem claim-ul până ce nu se va rezolva problema frontierei.

— N-are a face!... se împotrivi şeful de echipă. Canadian sau alaskian, 129 îşi păstrează aceeaşi valoare.

— Ai dreptate! întări Ben Raddle. Dar nu-i mai puţin adevărat că această companie a socotit de cuviinţă să-şi retragă propunerea, cu tot preţul mic pe care ni l-a oferit.

— Lorique, putem nădăjdui că această rectificare de frontieră se va termina curând? întrebă Summy Skim.

— Nu vă pot spune decât un lucru, domnilor, că o comisie a fost instituită în acest scop. Când îşi va termina lucrările?... Cred că nici membrii ei n-ar putea s-o spună. De altfel, sunt ajutaţi de unul din cei mai renumiţi geometrişti din Klondike, un om cu mare experienţă, domnul Ogilvie, cel care a întocmit cu precizie planurile cadastrale ale districtului.

— Ce se bănuieşte despre rezultatul final al operaţiunii? Întrebă Ben Raddle.

— Că se va întoarce împotriva americanilor şi că dacă în prezent frontiera nu e corect stabilită, ea va trebui mutată mai spre vest.

— Ceea ce va asigura pentru totdeauna claim-ului 129 naţionalitatea canadiană, încheie Summy Skim.

Ben Raddle îi mai puse şefului de echipă unele întrebări cu privire la relaţiile dintre Josias Lacoste şi proprietarul claim-ului 131.

— Texanul acela şi cu prietenul lui? exclamă şeful de echipă. Hunter şi Malone.

— Întocmai.

— Pe cinstea mea, domnule, au fost tare nesuferiţi, v-o spun deschis. Americanii aceştia doi sunt nişte ticăloşi. Au căutat în fel şi chip motiv de gâlceavă şi în ultima vreme nu mai puteam lucra decât cu pistolul la brâu. În repetate rânduri a fost nevoie de intervenţia poliţiei pentru a-i astâmpăra.

—Aşa ne-a spus şi şeful poliţiei, pe care l-am întâlnit la Fort Cudahy, declară Ben Raddle.

— Mă tem că va mai avea de multe ori prilejul să

intervină, adăugă Lorique. Vedeţi dumneavoastră, domnilor, până ce n-or să fie expulzaţi netrebnicii ăştia, n-o să avem linişte.

— Şi cum s-ar putea realiza asta?

— Nimic mai uşor, dacă frontiera va fi mutată către vest. În cazul acesta, 131 se va afla pe teritoriul canadian, iar Hunter va fi silit să se supună legilor noastre.

— Bineînţeles că face şi el parte dintre cei care pretind că meridianul o sută patruzeci şi unu trebuie mutat mai la est, nu-i aşa? Întrebă Summy Skim.

— Bineînţeles, răspunse şeful de echipă. El i-a întărâtat pe toţi americanii de la frontieră, atât pe cei de pe Forty Miles, cât şi pe cei de pe Sixty Miles. Nu o dată au ameninţat că vor năvăli pe teritoriul nostru şi ne vor lua claim-urile. Numai Hunter şi Malone îi împing la asemenea abuzuri. Autorităţile din Ottawa au transmis la Washington plângerile lor, dar se pare că nimeni nu se grăbeşte să le cerceteze.

— Probabil că aşteaptă să se lămurească problema frontierei.

— Probabil, domnule Raddle. Până atunci, trebuie să fim cu ochii în patru. Când va afla Hunter că la Forty Miles Creek au sosit noii proprietari, e în stare să pună la cale vreo ticăloşie.

— Ştie el cu cine va sta de vorbă, declară Summy Skim, fiindcă am şi avut cinstea să-i fiu prezentat.

Străbătând întinderea claim-ului, cei doi veri şi şeful de echipă se opriseră lângă ţăruşul care despărţea nr. 129 de nr. 131. Dacă nr. 129 era pustiu, dimpotrivă, nr. 131 era în plină activitate. Muncitorii lui Hunter lucrau la puţurile săpate în amonte. După ce fusese spălat, noroiul era luat de apa din şanţuri şi purtat până în Forty Miles.

Ben Raddle şi Summy Skim căutară în zadar să-i recunoască pe Hunter şi Malone printre lucrătorii de pe nr. 131. Nu-i zăriră. De altfel, Lorique bănuia că aceştia petrecuseră câteva zile pe claim, apoi porniseră mai spre apus, în acea parte a Alaskăi în care se semnalaseră noi terenuri aurifere.

După ce sfârşiră vizitarea claim-ului, cei doi veri şi şeful de echipă se întoarseră la căsuţă, unde îi aştepta prânzul pregătit de Neluto.

— Ia să vedem, pilotule, o fi bună mâncarea? întrebă

vesel Ben Raddle.
— Foarte bună, domnule Raddle... dacă n-oi fi greşit-o, răspunse indianul, corectându-şi, ca de obicei, afirmaţia printr-o modestă rezervă.
Când isprăviră masa, Summy Skim se interesă de planurile vărului său.
— Acum cunoşti claim-ul 129, îi spuse el, şi ştii cât valorează. Nu-mi închipui că rămânând aici vei putea afla mai multe!
— Eu sunt de altă părere, răspunse Ben Raddle. Vreau să discut mai pe larg cu şeful de echipă, să verific registrele unchiului Josias. Cred că pentru asta îmi vor trebui pe puţin patruzeci şi opt de ore.
— Fie, dacă e vorba doar de atât, admise Summy, cu condiţia să mi se îngăduie să vânez prin împrejurimi:
— Vânează, prietene, vânează. Asta te va distra în cele câteva zile pe care va trebui să le petrecem aici.
— Ia te uită, observă Summy Skim zâmbind, cele patruzeci şi opt de ore s-au şi transformat în câteva zile!
— Fără-ndoială, spuse Ben Raddle. Dacă aş fi putut vedea muncitorii la lucru... spălând la site...
— Oh! Oh! exclamă Summy Skim Mi se pare că cele câteva zile sunt pe cale de a se transforma în câteva săptămâni... Ia seama, Ben, ia seama!... Noi nu suntem prospectori, nu uita asta...
— Ne-am înţeles, Summy. Totuşi, de vreme ce nu putem discuta vânzarea claim-ului, nu văd de ce, aşteptând să-şi termine lucrările comisia de rectificare a frontierei, Lorique n-ar începe să...
— Iată-ne deci condamnaţi să prindem aici rădăcini, până ce meridianul ăsta blestemat n-o să fie pus la locul lui!
— Aici sau în altă parte e totuna. Unde ne-am putea duce, Summy?
— La Dawson City, de exemplu.
— Crezi că acolo ne vom simţi mai bine ?
Summy nu răspunse. Simţind că-l cuprinde mânia, îşi luă puşca, îl chemă pe Neluto, şi, părăsind împreună căsuţa, urcară coasta spre sud.
Summy avea dreptate să se înfurie. Ben Raddle se hotărâse într-adevăr să încerce exploatarea parcelei, al cărei proprietar devenise.
Fiindcă împrejurări neaşteptate îl sileau să-şi prelungească şederea la Forty Miles Creek timp de

câteva săptămâni, cum să se împotrivească ispitei de a folosi puţurile gata săpate, de a le verifica randamentul?... Oare unchiul Josias făcuse tot ce trebuia pentru a obţine rezultatul dorit?... Oare nu se mulţumise el să folosească vechea metodă a căutătorilor de aur, atât de rudimentară, când un inginer ar putea găsi un alt procedeu, mai rapid şi mai productiv?... în sfârşit. dacă din măruntaiele acestui pământ, care era al lui, se puteau scoate sute de mii de franci sau chiar milioane, era oare înţelept să renunţi la ele pentru un preţ de nimica?...

Da, astfel gândea Ben Raddle. La drept vorbind, nu-i părea deloc rău că problema frontierei îi dădea un argument în faţa căruia Summy Skim era silit să se încline, şi, optimist până la capăt, socotea că în cele din urmă vărul său va sfârşi prin a căpăta interes pentru ceea ce-l pasiona pe el însuşi.

După ce examina socotelile unchiului Josias, după ce şeful de echipă îi puse la dispoziţie toate documentele în măsură să-l lămurească, întrebă fără nici o introducere:

— Lorique, dacă ar trebui să recrutezi acum nişte muncitori, ai avea de unde să-i iei?

— Desigur, domnule Raddle, răspunse şeful de echipă. Mii de emigranţi caută de lucru prin tot districtul, şi nu găsesc, în fiecare zi sosesc alţii pe zăcămintele lui Forty Miles. Având în vedere numărul lor mare, cred că nici nu vor cere salarii prea ridicate.

— Ţi-ar ajunge vreo cincizeci de mineri?

— Prea destul. Domnul Josias Lacoste n-a folosit niciodată mulţi.

— În cât timp i-ai putea aduna ? întrebă Ben Raddle.

— În douăzeci şi patru de ore.

Apoi, după o clipă, şeful de echipă adăugă:

— Aşadar, aveţi de gând să vă ocupaţi chiar dumneavoastră de exploatare, domnule Raddle?

— S-ar putea... Cel puţin atâta vreme cât nu vom căpăta pe 129 preţul corespunzător.

— De fapt, asta vă va îngădui să vă daţi seama de valoarea lui.

— De altminteri, ce-aş putea face aici până când se va soluţiona într-un fel sau altul problema frontierei?

— Aveţi dreptate, încuviinţă şeful de echipă. Dar, fie canadian, fie american, nr. 129 nu va preţui mai puţin decât merită. Eu am fost totdeauna de părere că

afluenţii de pe stânga Yukonului nu sunt mai prejos decât cei de pe malul drept. Credeţi-mă, domnule Raddle, se va putea face avere pe Sixty Miles şi pe Forty Miles, la fel de repede ca şi pe Bonanza sau Eldorado.

— Primesc urarea, Lorique, încheie Ben Raddle, foarte mulţumit de acest răspuns care se potrivea cu propriile lui dorinţe.

Mai rămînea Summy Skim. Poate că el va socoti pilula prea amară, în privinţa asta Ben Raddle era mai neliniştit decât voia el însuşi să-şi mărturisească.

Dar cu siguranţă că norocul îl ocrotea. Explicaţia de care îi era teamă n-a mai avut loc. Summy Skim se întoarse pe la cinci după-amiază, dar nu singur. Ben îl văzu ivindu-se pe creasta dealului care mărginea claim-ul în aval, urmat de un muncitor uriaş, încărcat ca o vită de povară, având lângă el un însoţitor de statură foarte mică.

De departe, Summy îi făcea semn să se apropie.

— Ei, vino odată, Ben! strigă el îndată ce putu fi auzit. Hai să ţi-o prezint pe vecina noastră!

— Miss Jane! exclamă Ben Raddle, recunoscându-l pe aşa-zisul însoţitor al vărului său.

— Chiar ea!... trâmbită Summy. Şi încă proprietară a claim-ului 127 bis!

Nu e cazul să mai spunem cât de călduros a primit-o inginerul pe tânăra americană. Acesta fu pus la curent cu aventurile asociatei sale, pe care o felicită din inimă pentru curajul ei şi-i deplânse sincer relativa nereuşită. Summy folosi prilejul pentru a-şi formula cererea.

— I-am spus vecinei noastre că tu n-ai să-i refuzi un sfat. Sper că n-ai să mă contrazici, nu-i aşa?

— Glumeşti! se împotrivi Ben Raddle.

— Atunci te vei duce să-i vizitezi claim-ul.

— Fără nici o îndoială.

— Ai să-l cercetezi cu atenţie ?

— Se-nţelege de la sine.

— Şi ai să-i spui părerea ta de specialist?

— Chiar mâine. La nevoie voi cere şi sfatul lui Lorique, care cunoaşte mai bine decât mine aceste locuri.

— Foarte bine, Ben, eşti un băiat de treabă. Iar dumneavoastră, domnişoară, fiţi încredinţată că v-a pus Dumnezeu mâna în cap, declară Summy Skim cu convingere.

Ben Raddle socoti că acum e momentul potrivit să-i

împărtăşească vărului său hotărârea pe care o luase.
— Şi nouă, Summy, adăugă el, fără a îndrăzni să-l privească.
— Nouă?
— Da. În definitiv, dacă tot trebuie să aşteptăm rezolvarea problemei cu acest blestemat de meridian, m-am hotărât ca până atunci să mă apuc de lucru. Chiar mâine, Lorique se va ocupa de angajarea muncitorilor.
Ben Raddle se aştepta la o explozie. Rămase uluit când îl auzi pe vărul său spunând cu glas blajin:
— Foarte bine gândit, Ben! într-adevăr, foarte bine!
Apoi, schimbând imediat subiectul, de parcă ar fi fost lipsit de importanţă, Summy adăugă:
— Apropo, Ben, mi-am îngăduit să-i ofer domnişoarei Jane, care este nevoită să doarmă sub cerul liber, ospitalitatea noastră pe timpul nopţii. Presupun că n-ai nimic împotrivă?
— Ce întrebare! Casa noastră este oricând la dispoziţia domnişoarei Edgerton, asta se înţelege de la sine.
— Atunci totul e în perfectă regulă. Nu ne rămâne decât să-i arătăm vecinei noastre proprietatea, încheie Summy bucuros, şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, porni la drum cu Jane Edgerton, urmat de Ben Raddle, năucit de felul în care vărul său îi primise hotărârea.
Între timp, acesta îi spunea însoţitoarei sale, pe un ton cât se poate de serios:
— Totuşi, exploatările aurifere dau uneori rezultate bune. Vedeţi dumneavoastră, domnişoară Jane, zăcămintele...
Nefiind în stare să priceapă o asemenea schimbare, Ben Raddle îşi aprinse o ţigară şi înălţă din umeri.

XIV
EXPLOATAREA CLAIM-ULUI

Optimismul lui Summy Skim n-a durat mai mult de o noapte. Când se deşteptă a doua zi, îl cuprinseră din nou gândurile lui obişnuite de la care, sub o înrâurire inexplicabilă, se îndepărtase o clipă. Dându-şi seama că temerile lui erau întemeiate, se supără, atât cât îi îngăduia firea lui blândă.
Va să zică, până când vor putea vinde claim-ul, Ben Raddle se hotărâse să reînceapă lucrul. Cine ştie dacă se va îndura vreodată să se descotorosească de el!...

«Era fatal să se întâmple! îşi repeta înţeleptul Summy Skim... Ah, unchiule Josias!... Dacă ne-am transformat în prospectori, sau orice alt nume li s-ar da căutătorilor de aur, cărora eu le spun mai degrabă căutători de mizerie, dumitale ţi-o datorăm... Odată ce ţi-ai vârât mâna în angrenajul ăsta, te trage cu totul, şi va veni iarna fără ca noi să fi pornit pe drumul care duce la Montreal!... O iarnă în Klondike!... Cu geruri pentru care au trebuit să se fabrice drăguţe termometre cu mai multe gradaţii sub zero grade decât au cele obişnuite peste! Ce perspectivă!... Ah, unchiule Josias, unchiule Josias!...»

Astfel cugeta Summy Skim. Dar fie datorită filozofiei cu care se mândrea că priveşte el viaţa, fie din altă pricină, convingerile lui nu mai aveau trăinicia de odinioară. Oare Summy Skim era pe cale să se schimbe, şi liniştitul gentleman-farmer din Green Valley prinsese gust pentru o viaţă aventuroasă?

Pentru zăcămintele de pe Yukon, anotimpul prielnic abia începuse. Doar de vreo cincisprezece zile desgheţul pămîntului şi al sloiurilor de pe rîuri făcuse posibilă începerea lucrului. Chiar dacă pămîntul întărit de gerurile mari opunea încă o oarecare rezistenţă cazmalei şi tîrnăcopului, putea fi totuşi săpat. Se ajungea destul de uşor la
stratul aurifer şi n-aveai de ce să-ţi fie teamă că pereţii puţurilor, încă împietriţi din timpul iernii, s-ar putea prăbuşi.

În lipsa unui utilaj mai perfecţionat, în lipsa maşinilor pe care s-ar fi priceput să le întrebuinţeze cu randament sporit, Ben Raddle era nevoit să se limiteze la taler şi la sită. Dar aceste unelte rudimentare erau de ajuns pentru spălarea nămolurilor prin împrejurimile lui Forty Miles Creek.

De fapt, nu claim-urie de pe râuri, ci minele subterane necesită o muncă industrializată. Pe zăcămintele de munte din Klondike se şi instalaseră ciocane pneumatice pentru a zdrobi cuarţul, şi acestea intraseră în funcţiune asemeni celor din alte regiuni miniere, ale Canadei sau Columbiei engleze.

În realizarea planurilor sale, Ben Raddle n-ar fi putut găsi un ajutor mai preţios decât al şefului de echipă Lorique. Nu trebuia decât să-i dea mână liberă acestui om cu experienţă, foarte priceput în astfel de lucrări, capabil să pună în practică îmbunătăţirile pe care i le

propunea inginerul.

Oricum, era bine să se grăbească. O întrerupere prea îndelungată a exploatării claim-ului 129 ar fi prilejuit nemulţumiri din partea administraţiei. Foarte dornică să încaseze taxele pe care le percepe asupra producţiei, aceasta retrage cu uşurinţă dreptul de concesiune dacă exploatarea este întreruptă o perioadă relativ scurtă din anotimpul frumos.

Şeful de echipă întâmpină mai multe greutăţi decât ar fi crezut în recrutarea personalului. Zăcăminte noi, semnalate în partea muntoasă a districtului, îi atraseseră pe muncitori, deoarece mâna de lucru făgăduia să fie bine plătită acolo. Desigur, caravanele soseau fără-ncetare la Dawson City, traversarea lacurilor şi coborârea pe Yukon fiind acum mai lesnicioasă datorită dezgheţului. Dar în această perioadă, în care folosirea maşinilor nu era prea răspândită, braţele de muncă erau solicitate din toate părţile.

În vreme ce Lorique se străduia să adune un număr suficient de muncitori, Ben Raddle se grăbi să-şi ţină făgăduiala către Jane Edgerton. Fără să mai aştepte, el şi Summy Skim urcară dealul care despărţea proprietatea lor de cea a tinerei lor vecine.

Ciudata fracţionare a claim-ului în două etaje, cel de sus în amonte, cel de jos în aval, îl izbi de la început pe inginer. După ce înaintase până la râuleţ şi-i cercetase cu luare-aminte aşezarea malurilor, el îşi formulă părerea cât se poate de limpede:

— Domnişoară, nimeni n-ar putea să aprecieze valoarea reală a claim-ului dumneavoastră. În orice caz, vă pot spune că aţi greşit începând să exploataţi catul de jos.

— Şi de ce, mă rog ? se împotrivi Jane. Alegerea mea n-a avut ca bază amplasarea puţurilor?

— Tocmai existenţa acestor puţuri ar fi trebuit să vă îndepărteze, răspunse Ben Raddle. Dacă într-o regiune scormonită de atâţia prospectori aceste puţuri au fost săpate apoi părăsite, nu e limpede că ele nu au dat randament ? De ce aţi izbuti dumneavoastră acolo unde alţii au dat greş?

— Adevărat, recunoscu Jane, izbită de logica observaţiei.

— Mai există un argument, continuă Ben Raddle. Dar

ca să-l pricepeţi, trebuie să cunoaşteţi modul în care a luat naştere stratul aurifer pe care-l exploatăm şi dumneavoastră şi noi. Acest strat nu e altceva decât o depunere de aluviuni lăsată de apele lui Forty Milles Creek, într-o epocă foarte îndepărtată, când curgea printr-o altă
albie. Mai lat ca în prezent, râul acoperea locul pe care stăm acum, precum şi claim-ul 129 şi cele din împrejurimi, iar vâlceaua în care v-aţi întemeiat exploatarea alcătuia un fel de golf unde curenţii, abătuţi din drum de dealul care desparte proprietăţile noastre, loveau cu oarecare violenţă. Bineînţeles, apa trebuie că trecea mai întâi prin catul de sus, de vreme ce el se afla în amonte, apoi, de pe înălţimea barierei
de stânci, se prăvălea în cascadă peste catul de jos, pentru a-şi relua cursul. Această barieră constituia o piedică de care apa se izbea, învolburându-se. Aşadar, e de presupus că, înainte de a trece bariera, îşi depunea la fund toate corpurile mai grele, printre acestea aflându-se şi fărâmele de aur pe care le-ar fi purtat cu ea. Scobitura formată de bariera de stnci s-a umplut încetul cu încetul prin depunerile acestor
corpuri grele şi într-o bună zi aurul ar fi putut să se reverse asupra catului de jos. Bănuiesc încă că, tocmai atunci, o zdruncinătură a scoarţei terestre a făcut să se năruie grămada de bolovani care acoperă şi ascunde presupusul strat nisipos, iar râuleţul, împins către nord de această surpare, a fost silit să-şi ia cursul prin albia în care îl vedem astăzi...

Summy Skim nu-şi ascunse admiraţia.

— Extraordinar! strigă el. Eşti un mare savant, Ben!

— S-o luăm mai încetişor, răspunse Ben Raddle. În definitiv, astea sunt doar nişte presupuneri. Totuşi, nu cred că mă înşel afirmând că, dacă se găseşte aur pe claim-ul 127 bis, acesta nu poate fi ascuns decât sub îngrămădirea de bolovani care-i acoperă partea de sus.

— Să ne ducem la faţa locului, spuse Jane cu obişnuita-i hotărâre. Cei doi veri şi însoţitoarea lor urcară din nou coasta, cam vreo două sute de metri, apoi, ajunşi în punctul în care bariera de stânci ieşea pe nesimţite din talveg, porniră pe catul de sus, îndreptându-se către râuleţ. Înaintarea era foarte anevoioasă prin aglomerarea de
bolovani uriaşi care acopereau drumul, astfel că

excursioniştilor le-a trebuit mai bine de un ceas pentru a ajunge la malul apei.

Cu toate căutările lui minuţioase, Ben n-a izbutit să descopere nici un grăunte de nisip. Pretudindeni, o învălmăşeală de stânci şi bolovani printre care se zăreau alte stânci, mai adânc înfipte.

— Mi-ar fi greu să-mi dovedesc în practică teoria, observă Ben Raddle, ajungând la malul abrupt.

— Poate mai puţin decât îţi închipui, răspunse Summy, care, la o distanţă de câţiva metri, părea că descoperise ceva interesant. Iată nisip, Ben.

Ben Raddle se duse lângă vărul său. Într-adevăr un pătrăţel de nisip, mare cât o batistă, se ivea între două stânci.

— Şi încă ce nisip! strigă Ben după ce-l studie o clipă. E de minune că nu l-a găsit nimeni înaintea noastră. Priveşte-i culoarea, Summy, priviţi, domnişoară Jane. Pun rămăşag o sută contra unu, că acest nisip produce cincizeci de dolari la sită.

Nu exista nici un mijloc pentru a se verifica pe loc spusele inginerului, îşi umplură în grabă pălăriile şi buzunarele cu preţiosul nisip şi străbătură drumul în sens invers.

Ajunşi la râu, nisipul spălat eliberă metalul, şi Ben Raddle avu satisfacţia să constate că evaluarea lui fusese mai mică de jumătate. Randamentul trebuia să atingă cel puţin o sută de dolari la sită.

— O sută de dolari! strigară Jane şi Summy, într-un glas.

— În cel mai rău caz, afirmă cu tărie Ben Raddle.

— Dar atunci... înseamnă că m-am şi îmbogăţit! bâigui Jane puţin tulburată, cu tot sîngele ei rece.

— Să nu ne pripim, spuse Ben Raddle, să nu ne pripim... Bănuiesc, într-adevăr, că această parte a claim-ului dumneavoastră cuprinde pepite de o valoare uriaşă, dar, în afară de faptul că bogăţia acestei mici pungi ar putea fi întâmplătoare, trebuie să ţineţi seama şi de cheltuielile mari pe care le-ar necesita degajarea pământului. V-ar trebui oameni, unelte... Nici dinamita n-ar fi de prisos pentru a înlătura îngrămădirea asta de stânci.

— Chiar azi vom porni la treabă, spuse Jane cu hotărâre. Eu şi cu Patrick vom încerca să eliberăm un colţişor, fără ajutorul nimănui. Ceea ce vom obţine, mă

va ajuta să angajez muncitori şi să-mi cumpăr materialul necesar, astfel încât să pot extinde lucrările.

— Bine gândit, încuviinţă Ben Raddle, şi nu ne rămâne decât să vă urăm noroc...

— Şi să primiţi, ca şi domnul Skim, mulţumirile mele călduroase, adăugă Jane. Dacă nu eraţi dumneavoastră, m-aş fi hotărât să trec graniţa şi să mă afund în Alaska, şi cine ştie dacă...

— De vreme ce sunteţi asociata mea, o întrerupse Ben Raddle pe un ton mai rece, era în interesul meu, Miss Edgerton, să vă ajut la găsirea celei mai bune soluţii şi să micşorez, pe cât e cu putinţă, riscurile întâmpinate de capitalul pe care îl reprezentaţi.

— Aveţi dreptate, recunoscu satisfăcută Jane.

Summy Skim întrerupse acest dialog care, în mod vădit, îl călca pe nervi.

— Ce oameni de afaceri înrăiţi sunteţi voi doi! Mă uimiţi, pe cinstea mea!... Eu, care nu vă sunt «asociat», nu mă pot împiedica să nu simt o mare bucurie.

Lăsând-o pe Jane Edgerton să-şi înceapă noua ei exploatare, cei doi veri se întoarseră la claim-ul 129, unde sosiseră câţiva lucrători. Către sfârşitul zilei, Lorique izbutise să angajeze vreo treizeci de oameni cu nişte salarii foarte ridicate, depăşind adesea zece dolari pe zi. De altfel, acestea erau preţurile plătite pe atunci în regiunea Bonanza. Numeroşi lucrători căpătau câte şaptezeci şi cinci, optzeci de franci pe zi, şi mulţi dintre ei făceau avere, pentru că nu risipeau banii la fel de uşor cum îi câştigau.

Nu trebuie să ne uimească această creştere a salariilor. Pe zăcămintele Sookum-ului, de exemplu, un lucrător aduna până la o sută de dolari pe oră. În realitate, lui nu-i revenea decât a suta parte din ceea ce producea.

S-a mai spus că utilajul de pe 129 era foarte rudimentar: talere, site, atâta tot. Dar dacă Josias Lacoste n-a socotit necesar să-şi completeze acest utilaj primitiv, ceea ce n-a făcut el va face nepotul său. Cu ajutorul şefului de echipă, în schimbul unei sume destul de mari, se adăugară la zestrea claim-ului 129 şi două rockere.

Rocker-ul este un fel de cutie lungă de trei picioare, lată de două, un fel de coşciug aşezat pe o balanţă. În interiorul ei se află un ciur, prevăzut cu un petic de

ţesătură din lână, care reţine grăunţele de aur lăsând să treacă nisipul. La capătul de jos al acestui aparat, căruia balanţa îi imprimă mişcări regulate, se află o cantitate de mercur, ce intră în amestec cu metalul atunci când grăuntele este prea mic pentru a putea fi oprit cu mâna.

În loc de rocker, Ben Raddle ar fi dorit să-şi instaleze un sluice. Dar, neavînd de unde să-l cumpere, se gândea să şi-l construiască singur. Acesta e un fel de jgheab din lemn, brăzdat de crestături transversale din douăzeci în douăzeci de cm distanţă. Când azvârli în el mâlul lichid, pământul şi cuarţul sunt duse de apă, în vreme ce aurul, datorită greutăţii lui specifice, se depune în crestături.

Ambele procedee, destul de practice, dau rezultate bune, dar necesită instalarea unei pompe care să ridice apa la capătul de sus al rocker-ului sau al sluice-lui, ceea ce măreşte considerabil preţul utilajului. Pe claim-urile de la munte se pot folosi uneori căderile de apă naturale, dar pe suprafaţa claim-urior de pe malurile râurilor trebuie să recurgi neapărat la un mijloc mecanic, investind în el mari sume băneşti.

Aşadar, exploatarea lui 129 reîncepu în condiţii mai bune.

Filozofând în sinea lui, Summy Skim, observa îndeaproape stăruinţa şi pasiunea cu care Ben Raddle se înhămase la această treabă.

«Hotărât lucru, îşi spunea el, Ben n-a scăpat de molima ce bântuie pe aici, şi să dea Domnul să nu mă molipsesc şi eu! Tare mă tem că de asta nu te vindeci niciodată; chiar după ce te îmbogăţeşti, nu-ţi mai ajunge, oricât aur ai fi strâns!... Nu! Ar trebui să ai prea mult, şi poate că nici prea mult nu e destul!»

Proprietarii lui 129 nu ajunseseră însă până acolo. Dacă te luai după spusele şefului de echipă, zăcământul era bogat, să admitem! în orice caz, acesta nu-şi oferea cu dărnicie bogăţia. Era greu să ajungi la stratul aurifer ce se întindea pe sub pământ, de-a lungul lui Forty Miles. Ben Raddle îşi dădu seama că puţurile nu erau destul de adânci şi că mai trebuiau săpate. Şi nu era deloc uşor, în această perioadă în care îngheţul nu mai putea să asigure trăinicia pereţilor.

Dar, la urma urmelor, era înţelept din partea lui să se

vâre în nişte lucrări atât de costisitoare? N-ar fi fost mai bine să le lase pe seama companiilor sau a particularilor care s-ar arăta dispuşi să cumpere claim-ul? Oare Ben Raddle n-ar trebui să se mărginească la producţia pe care i-o asigurau talerul şi rocker-ul?

E drept că dintr-o sită abia dacă scotea un sfert de dolar. Ţinând seama de costul mâinii de lucru, câştigul era mic şi te puteai întreba dacă previziunile şefului de echipă erau întemeiate.

În luna iunie, vremea se menţinu destul de frumoasă. Izbucniră câteva furtuni, uneori foarte puternice, dar ele trecură repede. Lucrările întrerupte erau grabnic reluate de-a lungul lui Forty Miles Creek.

În primele zile ale lui iulie, proprietarii claim-ului 129 trimiseră la Dawson tot ce izbutiseră să agonisească, modesta sumă de trei mii de dolari, care fu depusă în contul lor la banca companiei americane Trading and Transportation.

— Aş mai adăuga ceva din buzunar, de n-ar fi gol, spunea Summy Skim, numai să-i fac să le pară rău că au lăsat să le scape claim-ul 129... Trei mii de dolari!... Or să râda de noi.

— Răbdare, Summy, răbdare! răspundea Ben Raddle. Va veni şi vremea noastră.

În orice caz, pentru ca această «vreme» să vină, cum spunea inginerul, trebuia să se acţioneze repede. În iulie, anotimpul frumos nu mai are înaintea lui decât două luni. Soarele apune la zece şi jumătate şi se iveşte din nou la orizont înainte de ora unu dimineaţa. Mai mult chiar, între apusul şi răsăritul lui domneşte o lumină de amurg, încât abia poţi zări constelaţiile din jurul polului.

Dacă ar fi avut o echipă de schimb, prospectorii ar fi putut lucra fără întrerupere. Aşa se proceda pe terenurile aflate dincolo de frontieră, în Alaska, unde americanii desfăşurau o activitate de neînchipuit. Spre marea lui părere de rău, Ben Raddle nu putea face la fel. În ciuda tuturor încercărilor sale, Lorique nu izbutise să adune mai mult de patruzeci de lucrători.

Pe claim-ul 127 bis, Jane Edgerton întâmpina aceleaşi greutăţi. A trebuit să se mulţumească doar cu vreo zece muncitori. Oricât ai fi plătit, nu era cu putinţă să găseşti mai mulţi.

În fiecare seară, Ben Raddle şi Summy Skim aflau

noutăţi despre rezultatul strădaniilor ei. Deşi nu se menţinea la nivelul primei experienţe, producţia claim-ului era încurajatoare. Scoteau în medie patru dolari la sită, şi nu rareori se întâmpla să obţină câte zece dolari la sită. În aceste condiţii, zece lucrători pricepuţi ar fi fost de ajuns pentru a asigura un beneficiu de mai multe sute de mii de franci până la sfârşitul verii.

Din nefericire, lucrătorii Janei Edgerton trebuiau să se ocupe de degajarea terenului şi, cu tot devotamentul şi uriaşa putere a lui Patrick, munca înainta anevoie. încetul cu încetul, pe măsură ce stâncile erau dislocate şi prăvălite spre catul de jos, suprafaţa de nisip creştea şi era de prevăzut că pe la jumătatea lui iulie claim-ul 127 bis va începe să-i aducă stăpânei sale câştiguri importante.

În ciuda activităţii desfăşurate de Ben Raddle, pe claim-ul 129 perspectivele erau mai puţin surâzătoare.

Având în vedere temperamentul său, nu-i de mirare că dorea uneori să participe direct la lucrări. Nu pregeta să se alăture muncitorilor, să pună mâna pe sită şi să spele mâlul de pe 129, supraveghind în acelaşi timp întreaga activitate. Adesea, mânuia el însuşi rocker-ul, în timp ce Summy îl privea cu un aer ironic. Acesta, cel puţin, îşi păstrase calmul, iar încercările vărului său de a-i transmite ceva din pasiunea lui rămăseseră zadarnice.

— Hai, Summy, nu vrei să încerci şi tu? îi spunea el.

— Nu, îmi lipseşte vocaţia, îi răspundea invariabil Summy Skim.

— Totuşi, nu e greu. Trebuie doar să clatini sita, să înlături nisipul, iar la fund îţi rămân grăunţele de aur.

— Într-adevăr, Ben. Dar, ce vrei, meseria asta nu-mi place. Nu, chiar de mi s-ar plăti doi dolari pe oră.

— Sunt încredinţat că ai avea mână bună! suspina Ben Raddle cu o undă de amărăciune în glas.

Totuşi, într-o zi, Summy se dădu bătut. Ascultător, luă sita, o umplu cu pământul ce fusese extras dintr-unul din puţuri şi, după ce transformă acest pământ într-un nămol lichid, îl scurse încetul cu încetul.

Nici urmă din metalul pe care Summy Skim nu înceta să-l blesteme!

— Am dat chix! spuse el. Nici măcar preţul unei pipe!

La vânătoare, Summy Skim era mai norocos. Cu toate că, din întâmplare, urmărirea vânatului îl purta în

fiecare zi, de parcă ar fi făcut-o dinadins, până la claim-ul 127 bis, unde pierdea un timp preţios aşteptând ca Jane Edgerton să înceteze lucrul, se întorcea întotdeauna cu tolba plină. Fără îndoială, aceste succese repetate se datorau iscusinţei lui de vânător, dar trebuie luată în seamă şi bogăţia vânatului, cu blană sau pene, aflat prin păşunile învecinate. În lipsa elanilor, din care nu izbutise să vadă nici un exemplar, cerbii puteau fi întâlniţi cu uşurinţă prin păduri. Cât despre becaţe, potârnichi de zăpadă şi raţe, acestea mişunau pe suprafaţa mlaştinilor de pe ambele maluri ale lui Forty Miles Creek. Doar astfel se mai împăca Summy Skim cu soarta ce-i prelungea şederea în Klondike, tânjind totuşi după întinderile bogate în vânat de la Green Valley.

În prima jumătate a lui iulie, spălarea noroiului dădu rezultate mai bune. Şeful de echipă ajunsese, în sfârşit, la stratul aurifer, care devenea din ce în ce mai bogat, pe măsură ce se apropia de frontieră. Sitele şi rocker-ele produceau sume importante în grăunţe de aur. Cu toate că nu s-au găsit nici o pepită mai de valoare, randamentul acestor cincisprezece zile n-a fost mai mic de treizeci şi şapte de mii de franci. Iată că spusele lui Lorique începeau să se adeverească, stimulându-i astfel lui Ben Raddle ambiţia.

Din zvonurile ce umblau printre lucrători, la claim-ul 129 se aflase că o îmbunătăţire asemănătoare se constatase şi pe claim-ul 131, proprietatea texanului Hunter, pe măsură ce exploatarea înainta către est. După îmbogăţirea treptată a stratului aurifer, din amândouă direcţiile, nu mai încăpea nici o îndoială că trebuia să existe o pungă, o bonanza, prin împrejurimile frontierei, poate chiar pe frontieră.

Întărâtaţi de o ademenea perspectivă, lucrătorii lui Hunter şi Malone şi angajaţii celor doi canadieni înaintau unii către ceilalţi. Nu era departe ziua când se vor întâlni pe linia actualei frontiere, contestată de ambele state.

Slujbaşii texanului, vreo treizeci de oameni, erau cu toţii de origine americană. Greu ai fi putut alcătui o bandă mai deocheată de aventurieri. Cu expresia puţin ademenitoare, sălbatici, violenţi, brutali şi certăreţi —

într-un cuvânt, aceştia erau cu adevărat demni de stăpânii lor, a căror proastă faimă se răspândise în întregul Klondike.

Exista în general o oarecare discordie între americanii şi canadienii angajaţi să muncească la zăcăminte. Aceştia din urmă se arătau de obicei mai supuşi, mai liniştiţi, mai disciplinaţi. De aceea ei erau preferaţi de companii. Totuşi, societăţile americane îşi căutau mai degrabă compatrioţi, cu toate că mulţi dintre aceştia erau violenţi,
înclinaţi spre răzvrătire, porniţi pe încăierări zilnice, datorită excesului de băuturi alcoolice, care fac uriaşe ravagii prin ţinuturile aurifere. Rar se întâmplă să treacă o zi, fără ca poliţia să nu fie silită să intervină pe un claim sau altul. Se schimbă lovituri de pumnal, focuri de revolver şi uneori se ajunge până la moarte de om. Cei răniţi trebuiesc duşi la spitalul din Dawson City, supraaglomerat şi fără ei de numeroşii bolnavi pe care epidemiile îi trimit acolo fără încetare.

În timpul celei de a treia săptămâni a lui iulie, exploatarea continuă să fie productivă, cu toate că nici Ben Raddle, nici Lorique, nici muncitorii lor nu izbutiseră să dea peste vreo pepită mai mare. Dar, în sfârşit, veniturile ajunseseră să depăşească cheltuielile, astfel că pe data de 20 iulie a fost posibilă o nouă depunere, de douăsprezece mi de dolari, în contul domnilor Summy Skim şi Ben Raddle, la banc
American Trading and Transportation Company.

Summy Skim îşi freca bucuros mâinile.

— Ce mutră o să facă domnul William Boli! spuse el.

De acum înainte nu mai încăpea nici o îndoială că beneficiile pe care le vor obţine de pe urma acestei campanii se vor ridica la peste o sută de mii de franci. Vor avea deci temei să ţină la preţ când se va ivi un cumpărător pentru 129.

Şi pe claim-ul 127 bis evenimentele luau o întorsătură prielnică.

După ce izbutise să degaje o mică porţiune din terenul său, Jane Edgerton ajungea, în sfârşit, să-i culeagă roadele. Până acum reuşise să adune o cantitate de pulbere de aur în valoare de peste trei mii de dolari, pe care o pusese la păstrare în căsuţa celor doi veri, în aşteptarea următorului transport spre Dawson. După toate probabilităţile, la sfârşitul campaniei avea să

obţină de pe claim-ul său
vreo cincizeci de mii de franci, cu toate greutăţile şi încetineala primelor zile.

Către sfârşitul lui iulie, Summy Skim făcu o propunere destul de firească în aparenţă:

— Nu văd de ce trebuie să mai rămânem aici, de ce noi şi domnişoara Jane nu ne-am vinde claim-urile?

— Pentru că această vânzare nu s-ar putea face la un preţ bun înainte de rectificarea frontierei, îi răspunse Ben Raddle.

— La naiba cu meridianul o sută patruzeci şi unu! se împotrivi Summy. Vânzarea se poate face şi prin corespondenţă, prin intermediar, la Montreal, în biroul domnului Snubbin, tot atât de bine ca şi la Dawson City.

— Nu în condiţii la fel de avantajoase, răspunse Ben Raddle.

— De ce nu, atât timp cât domnişoara Jane şi noi suntem lămuriţi asupra valorii claim-urilor noastre?...

— Peste o lună sau şase săptămâni vom fi şi mai lămuriţi, declară inginerul, şi atunci nu ni se vor mai oferi patruzeci de mii de dolari pentru 129, ci optzeci de mii, o sută de mii de dolari!

— Hai, Summy, nu vrei să încerci şi tu?

— Şi ce vom face cu atâţia bani ? strigă Summy Skim.

— Îi vom folosi cât se poate de bine, de asta te asigur, afirmă Ben Raddle. Tu nu vezi că stratul devine din ce în ce mai bogat, pe măsură ce înaintăm spre vest?

— Da, însă, tot înaintând aşa, până la urmă vom ajunge la 131, observă Summy Skim, iar când oamenii noştri se vor izbi de cei ai simpaticului Hunter, nu prea ştiu ce-o să iasă.

Într-adevăr, era de temut că, odată ajunşi pe hotarul dintre claim-uri, între cele două grupe de muncitori va izbucni o încăierare. De pe acum se şi schimbaseră injurii şi, uneori, se auzeau ameninţări îngrozitoare. Lorique avusese o oarecare dispută cu şeful de echipă american, un atlet brutal şi grosolan, şi se temeau ca nu cumva, la întoarcerea lui Hunter şi a lui Malone, ameninţările să nu se transforme în fapte. Nu o dată se azvârlise cu pietre de la un claim la altul... bineînţeles, după ce se constatase că ele erau lipsite de cel mai mic grăunte de aur.

În astfel de împrejurări, Lorique, ajutat de Ben, făcea tot posibilul să-i strunească pe lucrători. Dimpotrivă, şeful de echipă american nu înceta să-şi asmuţă oamenii şi nu scăpa nici un prilej ca să se certe cu Lorique.

Prospectarea începuse să dea rezultate mai slabe pe teritoriul american şi, cel puţin în acel moment, 131 preţuia mai puţin decât 129; se părea că bogatul strat aurifer avea tendinţa să cotească spre sud, îndepărtându-se de malul lui Forty Miles Creek, ceea ce făcea să se creadă că punga, bonanza urmărită, se va găsi pe teritoriul canadian.

La 27 iulie, cele două echipe se aflau la o distanţă de numai zece metri. Peste cel mult cincisprezece zile, ele aveau să se întâlnească pe linia de demarcaţie. Aşadar, Summy Skim nu se înşela prevăzând şi temându-se de o încăierare.

Or, chiar pe data de 27 iulie, o întâmplare veni să înrăutăţească în mod deosebit lucrurile.

Hunter şi Malone îşi făcuseră apariţia pe claim-ul 131.

XV
NOAPTEA DE 5 SPRE 6 AUGUST

Ţinutul Klondike nu este singurul care cuprinde regiuni aurifere. Mai există şi altele pe marea întindere din nord-vestul Americii, cuprinsă între Oceanul îngheţat de Nord şi Pacific, şi e foarte probabil că în curând se vor descoperi noi zăcăminte. Natura s-a arătat darnică în comori minerale faţă de aceste ţinuturi, cărora le refuză
bogăţiile agricole.

Terenurile aurifere de pe teritoriul Alaskăi sunt aşezate mai ales în interiorul curbei largi pe care Yukonul o descrie între Klondike şi Saint-Michel, a cărei convexitate este tangentă la cercul polar.

Una din aceste regiuni se învecinează cu Circle City, un târguşor situat la trei sute şaptezeci de kilometri în aval de Dawson City. Din apropierea acestuia izvorăşte Birch Creek, afluent care se varsă în Yukon la mică distanţă de fortul care îi poartă numele, aşezat pe cercul polar, în punctul cel mai nordic al curbei marelui fluviu.

La sfârşitul ultimei campanii se răspândise zvonul că zăcămintele de la Circle City erau tot atât de bogate ca şi cele de pe Bonanza. Asta era de ajuns ca să atragă o mulţime de mineri.

Bizuindu-se pe aceste zvonuri, după ce puseseră pe roate exploatarea la 131, Hunter şi Malone se îmbarcaseră pe unul din vapoarele care fac escală pe Yukon, şi, debarcând la Circle City, vizitaseră regiunea scăldată de Birch Creek. Fără îndoială că nu li s-a părut rentabil să rămână acolo toată vara, de vreme ce se întorceau la claim-ul 131. Ca dovadă că nu realizaseră nimic de pe urma acestei călătorii
era şi faptul că cei doi texani se opriseră pe Forty Miles şi se pregăteau să rămână aici până la sfârşitul campaniei. Dacă ar fi strâns multe pepite şi pulbere de aur din zăcămintele de pe Birch Creek, ei s-ar fi grăbit să ajungă la Dawson City, unde tripourile şi cazinourile le ofereau atâtea posibilităţi să-şi risipească agoniseala.

— Prezenţa lui Hunter nu-i deloc menită să aducă liniştea pe claim-urile de la frontieră, mai ales în cele de pe Forty Miles, spuse Lorique celor doi veri, aflând despre întoarcerea proprietarilor claim-ului 131.

— Vom fi cu ochii în patru, răspunse Ben Raddle.

— Aşa şi trebuie, domnilor, adăugă şeful de echipă, şi-i voi sfătui pe oamenii noştri să fie prudenţi.

— Oare n-ar fi cazul să înştiinţăm poliţia despre întoarcerea acestor ticăloşi? întrebă Ben Raddle.

— Cred că a şi aflat, răspunse Lorique. În plus, ar trebui să expediem o telegramă la Fort Cudahy. ca să preîntâmpinăm orice agresiune.

— Pe Dumnezeul meu, strigă Summy Skim cu o vioiciune neobişnuită la el, îngăduiţi-mi să vă spun că sunteţi nişte fricoşi! Dacă individul ăsta va avea poftă să facă iar pe nebunul, va găsi pe cineva să-l pună la punct.

— De acord! încuviinţă Ben Raddle. Dar la ce bun să te compromiţi cu omul acesta, Summy?

— Avem de lichidat o veche socoteală, Ben.

— Mi se pare că această socoteală a şi fost lichidată, şi încă în favoarea ta, se împotrivi Ben Raddle, care nu voia cu nici un preţ să-şi lase vărul să intre în vreun bucluc. E foarte natural că ai luat apărarea unei femei jignite; e şi mai natural că l-ai pus la punct pe acest Hunter, aş fi făcut şi eu la fel; dar aici, unde e ameninţat întregul personal al claim-ului, este treaba poliţiei.

— Şi dacă ea nu intervine ? răspunse Summy Skim, care nu înţelegea să se dea bătut.

— Dacă nu intervine, domnule Skim, ne vom apăra noi înşine, şi fiţi încredinţat că oamenii noştri nu vor da înapoi, spuse şeful de echipă.

— În definitiv, n-am venit să curăţăm regiunea de nemernicii care mişună pe aici, am venit să...

— Să vindem claim-ul, încheie Summy Skim, care se întorcea mereu la oile lui şi care începuse să se înfierbânte. Ia spune, Lorique, ce mai ştii despre comisia de rectificare a frontierei?

— Se spune că s-ar afla undeva prin sud, la poalele muntelui Elie, răspunse şeful de echipă.

— Cu alte cuvinte, prea departe ca să poţi ajunge până la ea?

— Mult prea departe. Doar dacă treci prin Skagway...

— Blestemată ţară! strigă Summy Skim.

— Ştii ce, Summy, ai nevoie să te linişteşti, îi propuse Ben Raddle, bătându-l pe umăr. Du-te la vânătoare, ia-l cu tine pe Neluto, care abia aşteaptă un asemenea prilej, şi aduceţi-ne în seara asta un vânat pe cinste. Între timp, noi vom clătina rocker-ele şi ne vom strădui să facem treabă bună.

— Cine ştie? adăugă şeful de echipă. De ce nu ni s-ar

întâmpla şi nouă ceea ce i s-a întâmplat, în octombrie 1897, colonelului Earvay la Cripple Creek?

— Ce i s-a întâmplat colonelului dumitale ? întrebă Summy Skim.

— Să găsească pe claim-ul său, la o adâncime de numai şapte picioare, un lingou de aur în valoare de o sută de mii de dolari.

— Eh! exclamă Summy pe un ton dispreţuitor.

— Ia-ţi puşca, Summy, îi spuse Ben Raddle. Du-te de vânează până deseară, dar păzeşte-te de urşi.

Summy Skim n-avea altceva mai bun de făcut. Urcă dealul împreună cu Neluto, şi după un sfert de ceas răsunară primele lor împuşcături.

Ben Raddle îşi reluă munca, nu înainte de a-i sfătui pe lucrători să se ferească de provocările ce le-ar putea veni de la 131. De altfel, în ziua aceea nu s-a petrecut nici un incident care să-i întărite pe lucrătorii celor două claim-uri.

În lipsa lui Summy Skim, care poate nu s-ar fi putut abţine, Ben Raddle avu prilejul să-i zărească pe Hunter şi Malone. Până ce comisia avea să ia o hotărâre, linia de frontieră mergea pe lângă talvegul râpei, coborând spre sud. Căsuţa pe care o ocupau cei doi texani făcea pereche cu locuinţa lui Lorique, la poalele versantului de apus. Astfel, din camera lui, Ben Raddle îi putu observa pe Hunter şi pe tovarăşul său, în timp ce străbăteau claim-ul 131. Fără să dea impresia că-l interesează ce se întâmpla la vecinii săi, dar fără a încerca să se ascundă, el rămase sprijinit de tocul ferestrei de la parterul căsuţei.

Hunter şi Malone înaintară până la ţăruşul despărţitor. Discutau cu însufleţire. După ce-şi îndreptară privirile către râuleţ şi cercetară exploatările de pe celălalt mal, ei făcură câţiva paşi spre râpă. Nu încăpea îndoială că se găseau într-o foarte proastă dispoziţie, randamentul lui 131 fiind cât se poate de slab, încă de la începutul campaniei.

În timp ce ultimele săptămâni le aduseseră celor de pe claim-ul învecinat beneficii importante.

Hunter şi Malone continuară să urce panta râpei şi se opriră cam la înălţimea casei. De acolo, îl zăriră pe Ben Raddle care părea că nu le dă nici o atenţie.

Acesta însă vedea foarte bine că îl arătau cu mâna şi înţelegea că gesturile lor violente, glasurile lor furioase

încercau să-l provoace. Procedă înţelept nebăgându-i în seamă şi, după ce plecară cei doi texani, se duse lângă Lorique care mânuia rocker-ul.

— I-aţi văzut, domnule Raddle? întrebă acesta.

— Da, Lorique, dar provocările lor nu mă vor face să-mi ies din fire.

— Domnul Skim nu părea să fie într-o dispoziţie la fel de răbdătoare...

— Va trebui totuşi să se potolească, declară Ben Raddle. Ne vom face că nici nu-i cunoaştem pe indivizii aceştia.

Zilele următoare se scurseră fără vreun incident. Summy Skim, îndemnat de vărul său, pleca dimineaţa la vânătoare împreună cu indianul şi nu se întorcea decât după-amiaza târziu. Totuşi era din ce în ce mai greu să-i împiedici pe lucrătorii americani şi canadieni să se ia la harţă. Munca lor îi apropia tot mai mult de stâlpii aşezaţi la hotarul dintre cele două claim-uri. Nu era departe clipa în care, după cum

spunea şeful de echipă, se vor afla târnăcop la târnăcop şi cazma la cazma. Cea mai mică împotrivire ar putea da atunci naştere unei discuţii, discuţia unei certe, cearta unei încăierări, care în curând ar degenera în bătaie. Când oamenii vor fi asmuţiţi unii împotriva altora, cine va fi în stare să-i mai oprească ? Hunter şi Malone nu vor încerca

oare să provoace tulburări şi la celelalte claim-uri americane de pe frontieră? Cu asemenea ticăloşi, te puteai aştepta la orice. În acest caz poliţia din Fort Cudahy nu va fi în stare să restabilească ordinea.

Vreme de patruzeci şi opt de ore, cei doi texani nu se arătară. Poate că în timpul acesta umblau prin exploatările de pe Forty Miles Creek, situate pe teritoriul alaskian. Chiar dacă în lipsa lor au existat câteva schimburi de cuvinte între lucrători, ele n-au mers mai departe.

Datorită vremii nefavorabile, în următoarele trei zile Summy nu s-a mai putut consacra îndeletnicirii lui preferate. Ploaia cădea uneori în torente, astfel că erai nevoit să te adăposteşti în casă. În aceste condiţii, spălarea nisipurilor devenea foarte anevoioasă: puţurile se umpleau până la gură şi preaplinul lor se revărsa pe suprafaţa claim-ului acoperindu-l cu un strat gros de nămol, în care te afundai până la genunchi.

Se folosiră de acest răgaz forţat pentru a cântări şi a pune în saci pulberea de aur pe care o adunaseră. Randamentul lui 129 scăzuse puţin în ultimele cincisprezece zile. Totuşi, viitoarea expediere la Dawson nu va fi mai mică de zece mii de dolari.

În schimb, exploatarea Janei Edgerton se îmbunătăţea tot mai mult. Fiecare nouă zi îi aducea un câştig mai mare decât cea care trecuse, astfel că adăugă şi ea douăsprezece mii de dolari la cele zece mii de dolari ale lui Ben şi Summy.

Munca reîncepu abia în după-amiaza de 3 august. După o dimineaţă ploioasă, norii fuseseră alungaţi de vântul de sud-est şi cerul se înseninase. Dar erau de aşteptat nişte furtuni care în această perioadă a anului sunt înspăimântătoare şi pricinuiesc uneori adevărate dezastre.

În ziua aceea texanii se întorseseră din expediţia lor. Intraseră imediat în casă şi nu se mai arătaseră toată dimineaţa de 4 august.

Summy Skim se folosi de îmbunătăţirea vremii ca să pornească iar la vânătoare. Se semnalaseră câţiva urşi în aval şi cea mai arzătoare dorinţă a lui era să dea ochii cu unul dintre aceste temute plantigrade. De altfel, n-ar fi fost la prima încercare. Mulţi urşi căzuseră sub gloanţele lui prin pădurile de la Green Valley.

În cursul acestei zile, Lorique dădu o lovitură norocoasă de cazma. Săpând o groapă lângă marginea claim-ului, descoperi o pepită a cărei valoare nu putea fi mai mică de patru sute de dolari, adică două sute de mii de franci în monedă franceză.

Şeful de echipă nu-şi putu stăpâni bucuria şi, strigând cît îl ţinea gura, îşi chemă tovarăşii.

Ben Raddle şi lucrătorii sosiră în fugă şi,cu toţii într-un glas, scoaseră un strigăt la vederea pepitei de mărimea unei nuci, închistată într-o bucată de cuarţ.

Celor de la 131 nu le-a fost greu să înţeleagă pricina acestor strigăte. Izbucniră într-o explozie de mânie, oarecum justificată, având în vedere că de câtva timp lucrătorii americani nu izbutiseră să găsească o vână mai bogată şi că exploatarea lor devenea din ce în ce mai deficitară.

Atunci se auzi un glas, glasul lui Hunter.

— Oare nu mai există aur decât pentru câinii ăştia ai preriilor din Far West? strigă el furios.

Astfel îi numea el pe canadieni. Ben Raddle auzise insulta.

Străduindu-se să-şi păstreze cumpătul, se mulţumi să-i întoarcă spatele mitocanului, înălţând dispreţuitor din umeri.

— Hei, strigă din nou texanul, cu dumneata vorbesc, domnule din Montreal,

Ben Raddle se stăpâni şi nu-i răspunse.

— Nu ştiu ce mă opreşte!... continuă Hunter.

Era gata să treacă hotarul şi să se năpustească asupra lui Ben Raddle.

Malone îl opri. Dar lucrătorii de pe cele două claim-uri îngrămădiţi de-o parte şi de alta a frontierei, se ameninţau cu glasul şi cu gestul şi era limpede că deschiderea ostilităţilor nu va mai putea fi multă vreme amânată.

Seara, Summy Skim se întoarse fericit că a doborât un urs, nu fără oarecare primejdie, şi le povesti în amănunţime isprava lui cinegetică. Ben Raddle nu voi să-i vorbească despre incidentul de peste zi, şi, după cină, se duseră amândoi în camera lor unde Summy dormi odihnitorul somn al vânătorului.

Se putea nădăjdui oare că afacerea va rămâne fără urmări? Hunter şi Malone îi vor căuta din nou pricină lui Ben Raddle şi-şi vor întărită oamenii împotriva celor de pe 129? Tot ce se poate, fiindcă a doua zi târnăcoapele şi cazmalele se vor întâlni iar pe hotarul dintre cele două claim-uri.

Or, tocmai în ziua aceea, spre necazul vărului său, Summy Skim nu mai plecă să vâneze. Vremea era apăsătoare, spre sud-est se ridicau nişte nori întunecaţi. Cu siguranţă că va izbucni furtuna şi era mai bine să te prindă acasă.

Toată dimineaţa spălară la nisip, în timp ce o echipă, sub conducerea lui Lorique, continua săpăturile aproape de linia despărţitoare dintre cele două proprietăţi.

Pînă la amiază nu se ivi nici o încurcătură. Ce-i drept, câteva cuvinte de ocară, rostite de americani, atraseră răspunsurile mai mult sau mai puţin violente ale canadienilor. Dar totul se mărgini doar la vorbe şi şefii de echipă n-au avut de ce să intervină.

Din nefericire, lucrurile nu se petrecură la fel şi după pauza de masă. Hunter şi Malone umblau de colo până colo pe claim-ul lor, în vreme ce Summy Skim şi Ben

Raddle făceau la fel de cealaltă parte a frontierei.

— Ia te uită, îi spuse Summy Skim lui Ben Raddle, secăturile astea s-au întors deci?... încă nu-i văzusem... Dar tu, Ben?

— Da, i-am văzut ieri... răspunse într-o doară Ben Raddle. Fă şi tu ca mine. Nu te uita la ei.

— Dar ne privesc într-un fel care nu-mi place deloc...

— Nu-i băga în seamă, Summy.

Texanii se apropiaseră. Totuşi, dacă risipeau priviri batjocoritoare la adresa celor doi veri, nu le însoţeau cu injuriile lor obişnuite, ceea ce îi îngădui lui Summy Skim să nu-i ia în seamă.

Între timp, lucrătorii continuau să sape la hotarul dintre claim-uri. Defrişând pământul, strângînd mâlul pentru a-l duce la rockere şi sluice. Aproape că se atingeau, iar cazmalele lor, cu sau fără intenţie, se ciocneau în fiece clipă.

Cu toate acestea, până atunci nimeni nu protestase, când, pe la ora cinci, izbucniră nişte strigăte puternice. Ben şi Summy pe 129, Hunter şi Malone dincolo de frontieră, veniră în grabă unii în întâmpinarea celorlalţi.

Cele două echipe încetaseră lucrul, şi, de fiecare parte, îşi strigau victoria. Punga, bonanza, era în sfârşit scoasă la iveală. De câtăva vreme nisipurile cărate de o parte şi de alta la instalaţiile de spălare dădeau randamente ce depăşeau o sută de dolari şi iată că pe fundul gropii descoperiseră o pepită, un adevărat lingou valorând cel puţin două mii de dolari, asupra căruia cei doi şefi de echipă, stând faţă în faţă, puseseră în acelaşi timp piciorul.

— Ea noastră! strigă Hunter sosind cu răsuflarea tăiată.

— Ba a noastră! Ba a noastră! se împotrivi Lorique, rămânând pe poziţie.

— A ta, câine falit ? Mai bine cască ochii la ţăruş şi ai să vezi dacă n-ai pus piciorul pe pământul meu.

O privire aruncată spre ţăruşii cei mai apropiaţi îl încredinţa pe şeful de echipă că, săpând cu înverşunare, depăşise într-adevăr hotarul, şi, necăjit, era gata să-şi părăsească descoperirea. Ben Raddle îl opri, spunându-i calm:

— Lorique, tu ai depăşit frontiera numai pentru că a fost mutată din loc astă-noapte. Oricine poate vedea că ţăruşii nu mai sunt aliniaţi şi că acesta a fost dat înapoi,

spre est, cu mai bine de un metru.

Avea dreptate. Şirul de ţăruşi alcătuia într-adevăr o linie frântă, prezentând spre est un unghi ce se forma la nivelul celor două claim-uri.

— Hoţule! îi strigă Lorique lui Hunter în faţă.

— Tu eşti hoţ! răspunse acesta năpustindu-se asupra canadianului şi răsturnându-l pe neaşteptate.

Summy Skim sări în ajutorul şefului de echipă, pe care texanul îl ţinea la pământ. Ben Raddle veni după el şi-l apucă de piept pe Malone, care se apropia. Într-o clipă, Lorique se ridică, în timp ce Hunter se rostogolea, la rândul lui, pe jos.

A urmat apoi o încăierare generală. Târnăcoapele, cazmalele, mânuite de braţele acelea puternice, se transformară în arme primejdioase. Sângele n-ar fi întârziat să ţâşnească şi poate ar fi fost şi moarte de om, de nu s-ar fi ivit chiar în clipa aceea o echipă a poliţiei care patrula prin această parte a lui Forty Miles Creek.

Datorită celor cincizeci de bărbaţi hotărâţi, tulburările fură repede înăbuşite.

Ben i se adresă primul lui Hunter, pe care furia îl împiedica să vorbească.

— Cu ce drept aţi vrut să ne furaţi avutul nostru? îi spuse el.

— Avutul tău? zbieră Hunter. Păstrează-ţi avutul!... N-o să te bucuri mult de el...

— Încearcă numai să ni-l iei, ameninţă Summy strângându-şi pumnii.

— Oh, cu tine am o răfuială veche! urlă Hunter spumegând.

— Când veţi dori, spuse Summy Skim.

— Când voi dori?... Ei bine!...

Hunter se întrerupse brusc. Jane Edgerton, urmată de Patrick, se întorcea de la munca ei zilnică şi sosea, ca în fiecare seară, la claim-ul 129. Uimită, ea se apropia cu paşi repezi de grupul zgomotos care se agita pe frontieră. Hunter o recunoscu pe dată.

— Aşa! spuse el rânjind. Totul se lămureşte! Vajnicul apărător al femeilor lucra în propriul său interes!

— Laş netrebnic! strigă revoltat Summy.

— Eu, laş!?...

— Da, laş, repetă Summy Skim, scos din fire, şi încă prea laş ca să dai socoteală unui bărbat.

— O să-ţi arăt eu ţie! urlă Hunter. O să ne mai

întâlnim!

— Când veţi dori, răspunse Summy Skim. Chiar mâine.

— Da, mâine! zise Hunter.

Împinşi de oamenii poliţiei, care puseseră din nou ţăruşul la locul lui, minerii trebuiră să se întoarcă fiecare pe claim-ul respectiv. Lorique purta cu el semnul victoriei, preţioasa pepită de la care se stârnise scandalul.

— Summy, tu nu te poţi bate cu netrebnicul ăsta, îi spuse Ben Raddle vărului său, după ce intrară în casă.

— Şi totuşi o voi face, Ben.

— Nu, Sjummy, n-ai s-o faci.

— Îţi spun că o voi face, şi dacă izbutesc să-i trimit un glonte drept în cap, asta ar fi cea mai frumoasă vânătoare din viaţa mea: vânătoarea unei fiare scârboase.

Cu toate strădaniile sale, Ben Raddle nu izbuti să-l convingă. Fiindcă nu voia să renunţe, o cheamă pe Jane Edgerton în ajutor.

— Domnişoara Jane!... spuse Summy. Chiar de n-aş face-o decât pentru ea, duelul acesta trebuie să aibă loc. Hunter a recunoscut-o şi de-acum înainte va începe să-i dea târcoale.

— Nu simt deloc nevoia să fiu ocrotită, domnule Skim, afirmă Jane, îndreptându-şi trupul micuţ.

— Mai lăsaţi-mă în pace! strigă Summy, scos din fire. Nu credeţi că sunt destul de bătrân ca să ştiu ce am de făcut ? Şi ceea ce am să fac acum este să...

— Ce anume ?

— Să mănânc, asta-i tot, declară Summy Skim aşezându-se cu atâta energie, încât scaunul de sub el se frânse dintr-o dată în trei bucăţi.

De altfel, o nenorocire neaşteptată avea să oprească sau cel puţin
să întârzie deznodământul acestei întâmplări.

În cursul zilei vremea devenise din ce în ce mai apăsătoare. Către orele şapte, atmosfera încărcată de electricitate începu să fie brăzdată de fulgere şi tunetul bubui spre nord-est. Deşi soarele mai strălucea pe cer, norii grei întunecaseră zarea.

În timpul după-amiezii, se observaseră nişte semne îngrijorătoare pe unele claim-uri de pe Forty Milles Creek: trepidaţii înăbuşite ale solului însoţite de bubuituri prelungite, trombe de aburi sulfuroşi ieşite din

puţuri. De bună seamă că trebuiau să se aştepte la o demonstraţie de forţă din partea zeului Pluto.

Pe la ceasurile zece şi jumătate, cei din căsuţa de pe claim-ul 129 se pregăteau să meargă la culcare, când nişte mişcări puternice zdruncinară clădirea.

— Cutremur! strigă Lorique.

Abia rostise aceste cuvinte, că simţiră cum se răstoarnă casa, de parcă i s-ar fi retezat dintr-o dată temelia.

Cu multă greutate izbutiră oaspeţii ei să iasă de sub dărâmături, din fericire nevătămaţi.

Dar ce spectacol li se înfăţişă! Pământul claim-ului dispărea sub torentele inundaţiei. O parte a râului dăduse pe dinafară şi se scurgea peste zăcăminte, croindu-şi o nouă albie.

De pretutindeni izbucneau strigăte de deznădejde şi de durere. Surprinşi în colibele lor, minerii încercau să fugă de năvala apelor. Copaci smulşi din rădăcină erau târâţi cu viteza unui tren rapid.

Inundaţia ajunsese acum pe locul unde zăcea căsuţa dărâmată. În câteva clipe apa le ajunse până la brâu.

— Să fugim! strigă Summy Skim, şi, luând-o în braţe pe Jane, începu să urce cu ea dealul.

În clipa aceea, un trunchi de mesteacăn îl lovi pe Ben Raddle şi-i fractură un picior sub genunchi. Lorique, apoi Neluto săriră să-l ajute, dar puhoiul îi răsturnă şi pe ei. Toţi trei urmau să piară acolo. Din fericire, Patrick văzuse primejdia. În timp ce Summy se întorsese şi-l lua pe vărul său în cârcă, uriaşul îi prinse cu câte o mână pe şeful de echipă şi pe Neluto, apoi, drept ca o stâncă printre apele dezlănţuite,
îi scoase din vârtejul lor.

Într-o clipă, se aflau toţi în afara primejdiei, fără alte pierderi decât fractura lui Ben Raddle. La lumina cerului în flăcări, avură atunci prilejul să privească dezastrul din jur.

Casa dispăruse, şi odată cu ea comorile adunate de cei doi veri şi de
Jane Edgerton. Colina pe care aceasta o străbătea în fiecare dimineaţa şi în fiecare seară îşi schimbase înfăţişarea. De ea se izbea acum mugind o masă uriaşă de apă care acoperea malul drept al lui Forty Miles Creek pe o lungime de mai bine de un kilometru, de o parte şi de alta a frontierei. Ca şi alte douăzeci de

proprietăţi învecinate, cele ale lui Ben şi Summy şi a Janei Edgerton fuseseră înghiţite de apele furioase, înalte de peste zece metri. În zadar făcuseră moştenitorii lui Josias Lacoste cale de mii de kilometri pentru a valorifica mai bine claim-ul 129; moştenirea lor dispăruse pentru totdeauna. Claim-ul cu numărul 129 nu mai exista.

PARTEA A DOUA

I
O IARNĂ ÎN KLONDIKE

Un cutremur de pământ, de altfel cu o rază destul de restrânsă, întorsese totul pe dos în această parte în Klondike, cuprinsă între frontieră şi Yukon, pe care o străbate cursul mijlociu al lui Forty Miles Creek.

La drept vorbind, în ţinutul Klondike nu se prea semnalează mişcări seismice. Totuşi, pământul lui este alcătuit din roci de cuarţ, roci eruptive, care arată că la început a fost adesea supus forţelor lui Pluto şi că aceste forţe, adormite doar, se deşteaptă uneori cu o violenţă puţin obişnuită. Mai mult decât atât, de-a lungul Munţilor Stâncoşi, care încep din apropierea cercului polar arctic, există mai mulţi vulcani, despre care nu se ştie dacă sunt cu adevărat stinşi.

Dacă posibilitatea cutremurelor de pământ sau a erupţiilor este în general mai puţin de temut în acest district, nu se poate spune acelaşi lucru despre inundaţiile datorate umflării neaşteptate a cursurilor sale de apă.

Dawson City n-a fost nici el ocolit, iar podul care leagă oraşul de cartierul Klondike City a fost de nenumărate ori smuls.

De data aceasta împrejurimile lui Forty Miles Creek

au avut de suferit de pe urma a doi factori. Cutremurul provocase distrugerea claim-urilor pe o mare întindere, de ambele părţi ale frontierei. Pe deasupra, mai venise şi inundaţia, iar apa acoperise locul fostelor zăcăminte, pe care orice exploatare devenea de acum încolo cu neputinţă.

În prima clipă ar fi fost greu să apreciezi mărimea pagubelor. Ţinutul era învăluit într-un întuneric adânc. Abia a doua zi se va putea afla dacă bordeiele, colibele şi casele au fost distruse, dacă cei mai mulţi dintre prospectori au rămas fără adăpost şi cât de mare era numărul răniţilor şi al morţilor, zdrobiţi sub sfărâmături sau înecaţi. Numai după ce se va cunoaşte întinderea catastrofei se va şti dacă toată mulţimea aceasta de emigranţi, răspândită prin exploatările aurifere, nu va fi silită să părăsească regiunea.

În orice caz, revărsarea unei părţi din apele lui Forty Miles Creek asupra zăcămintelor de pe malul drept părea că pricinuise un dezastru ireparabil.

Împins de forţele subpământene, fundul albiei sale se ridicase la nivelul malurilor. De aici se trăgea concluzia că inundaţia nu va fi trecătoare. În asemenea condiţii, cum să se mai înceapă săpăturile într-un pământ acoperit de cinci până la şase picioare de apă curgătoare, căreia nu-i puteai devia cursul ?

Ce noapte plină de spaime şi nelinişti au petrecut bieţii oameni, loviţi pe neaşteptate de o asemenea catastrofă! N-aveau nici un adăpost iar furtuna ţinu până la cinci dimineaţa. Fulgerele loviră în repetate rânduri pădurile de mesteceni şi de plopi sub care se adăpostiseră familiile prospectorilor. În acelaşi timp, o ploaie torenţială, amestecată cu grindină, cădea fără-ncetare. Dacă, în timp ce urca râpa, Lorique n-ar fi descoperit o mică grotă, în care el şi Summy Skim îl transportară pe Ben Raddle, rănitul n-ar fi avut unde se adăposti.

E lesne de închipuit ce gânduri le treceau acum prin minte celor doi veri. Va să zică, făcuseră această lungă şi anevoioasă călătorie doar pentru a cădea victimă unei asemenea calamităţi! Toate strădaniile lor fuseseră zadarnice. Nu le mai rămăsese nimic din moştenire, nici măcar ceea ce le produsese exploatarea în ultimele săptămâni. Din aurul strâns de ei şi de nefericita lor tovarăşă, nu mai exista nici o fărâmă. După ce se

dărâmase căsuţa, inundaţia măturase totul. N-au putut salva nici un obiect şi, în prezent, aurul mergea în derivă, pe curentul apei.

După încetarea furtunii, şeful de echipă şi Summy Skim îl lăsară pe Ben Raddle în grija Janei Edgerton şi ieşiră pentru câteva clipe din grotă, să-şi dea seama de întinderea dezastrului. Asemeni lui 129, dispăruseră sub apă şi 127 bis, precum şi 131. Problema frontierei se rezolvase de la sine. Dacă meridianul o sută patruzeci şi unu va fi mutat mai spre apus sau mai spre răsărit, faptul nu mai prezenta interes pentru cele două claim-uri; dacă teritoriul va fi canadian sau alaskian, nu mai avea nici o însemnătate. Râul lărgit curgea acum pe suprafaţa lui.

În ceea ce priveşte victimele acestui cutremur, numărul lor nu se va putea cunoaşte decât după anchetă. De bună seamă că familii întregi fuseseră surprinse fie de cutremur, fie de inundaţie, în colibele sau bordeiele lor, şi era de temut că cea mai mare parte pieriseră fără să fi avut timp să fugă.

Ben Raddle, Summy Skim, Lorique şi Jane Edgerton scăpaseră ca prin minune, chiar dacă inginerul îşi rupsese piciorul. Trebuiau să găsească un mijloc pentru a-l transporta cât mai repede la Dawson City.

Se înţelege că acum nu mai pomenea nimeni de afacerea Hunter — Skim. Întâlnirea de a doua zi, pentru duel, cădea de la sine. Alte griji îi frământau acum pe cei doi adversari, care poate nu se vor mai afla niciodată unul în faţa celuilalt.

De altfel, când norii se împrăştiară şi soarele lumină teatrul dramei, nici unul dintre texani nu se zări. Din casa lor de la intrarea în viroagă, prin care curgea acum deviaţia lui Forty Miles, nu mai rămăsese nimic. Din utilajele aşezate pe suprafaţa claim-ului, rockere, jgheaburi sau pompe, nu se vedea nici cea mai mică urmă. Viitura înainta cu atât mai multă repeziciune, cu cât furtuna din ajun îi umflase apele, iar lărgirea albiei nu-i cobora deloc nivelul.

Cei doi texani şi personalul lor izbutiseră oare să scape teferi, ori trebuiau număraţi printre victime? Nu se ştia nimic şi, în realitate, Summy Skim nu se neliniştea din pricina lor. Singura lui preocupare era să-l ducă pe Ben Raddle la Dawson City, unde nu-i vor lipsi îngrijirile, să aştepte acolo însănătoşirea acestuia şi,

dacă va mai fi timp, să ia drumul spre Skagway şi Vancouver ca să ajungă la Montreal. El şi Ben Raddle nu mai aveau nici un motiv să-şi prelungească şederea în Klondike. Claim-ul 129 nu-şi va mai găsi nici un cumpărător, acum când zăcea sub apele adânci. Aşadar, cel mai bun lucru va fi să părăsească degrabă aceste ţinuturi blestemate, unde, aşa cum afirmase în repetate rânduri Summy Skim, nu fără oarecare dreptate, oamenii cu trupul şi mintea sănătoasă n-ar trebui să pună niciodată piciorul.

Dar va fi oare posibilă o întoarcere grabnică ? însănătoşirea lui Ben Raddle nu va necesita zile întregi, săptămâni, poate chiar luni?

În curând avea să se sfârşească prima jumătate a lui august. Până la sfârşitul celei de a doua jumătăţi va veni iarna, atât de timpurie la această latitudine, şi va închide drumul prin regiunea lacurilor şi trecătoarea Chilkoot. Nici Yukonul nu va întârzia să devină impracticabil, iar ultimele vapoare vor începe să coboare pe el până la vărsare înainte ca Ban Raddle să fie în stare să se îmbarce.

În acest caz, vor trebui să petreacă o iarnă întreagă la Dawson. Or, nimic nu era mai neplăcut decât perspectiva de a rămâne înmormântaţi şapte sau opt luni prin zăpezile din Klondike, cu geruri de cincizeci până la şaizeci de grade sub zero. Ca să înlăture o asemenea calamitate, trebuiau să se întoarcă degrabă la Dawson City, să-l încredinţeze pe bolnav doctorului Pilcox, cu rugămintea de a-l însănătoşi în cel mai scurt timp.

Din fericire, pentru că problema transportului era foarte spinoasă, Neluto îşi găsi brişcă în perfectă stare, pe brâna unde o lăsase şi la care nu ajunseseră apele. Calul, care păştea liber în clipa când s-a declanşat cutremurul, o luase la fugă, astfel că indianul îl prinse şi-l aduse la stăpânii săi.

— Să plecăm! strigă Summy Skim. Să plecăm chiar acum! Ben Raddle îi strìnse mâna.

— Bietul meu Summy, îi zise el, ai să mă poţi ierta? De-ai şti cât îmi pare de rău că te-am vârât în această tristă situaţie!...

— Nu-i vorba despre mine, îi răspunse Summy pe un ton morocănos. De tine e vorba... Te rog să fii ascultător, că altfel!... Domnişoara Jane îţi va lega piciorul cât va

putea de bine, apoi eu şi cu Patrick te vom întinde în brişcă pe o saltea din iarbă uscată. Voi urca şi eu împreună cu domnişoara Jane şi Neluto. Lorique şi Patrick vor veni după noi la Dawson City, cum vor putea. Vom merge atât de repede... nu, vreau să zic, atât de încet, cât va fi nevoie ca să nu te zdruncinăm. Odată ajunşi la spital, suferinţele tale vor lua sfârşit, iar doctorul Pilcox îţi va drege piciorul doar uitându-se la el... Numai să nu se uite prea multă vreme şi să putem pleca acasă înainte de venirea iernii!

— Dragul meu Summy, spuse atunci Ben Raddle, s-ar putea ca vindecarea mea să necesite mai multe luni şi înţeleg cât trebuie să fii de nerăbdător să te întorci la Montreal... De ce n-ai pleca singur?

— Fără tine, Ben?... Cred că aiurezi. Ascultă, băiete, să ştii că mai degrabă mi-aş rupe şi eu un picior!

Pe drumurile înţesate de oameni, ce mergeau să-şi caute de lucru pe alte exploatări aurifere, brişca în care zăcea Ben Raddle se îndrepta spre Fort Cudahy, înaintând pe partea dreaptă al lui Forty Miles Creek. La malul acestuia, claim-urile care nu fuseseră atinse de inundaţie erau în plină activitate. Totuşi, unele dintre ele, deşi nu fuseseră invadate de ape, nu-şi puteau continua imediat lucrările. Zdruncinăturile cutremurului, care se propagaseră pe o distanţă destul de mare de frontieră, le stricaseră tot utilajul, le astupaseră puţurile, dărâmaseră ţăruşii, distruseseră casele, astfel încât căpătaseră o înfăţişare jalnică. Dar, oricum, aici ruina nu era totală şi lucrările vor putea fi reîncepute în anul următor.

Trăsura înainta încet, deoarece hurducăturile îi provocau rănitului dureri cumplite. Abia peste două zile vehiculul se opri la Fort Cudahy.

Deşi Summy Skim îşi dădea toată osteneala, trebuie să recunoaştem că era neîndemânatic şi că Ben Raddle ar fi fost demn de compătimit fără ajutorul Janei Edgerton. Aceasta găsea tot felul de mijloace pentru a-i susţine piciorul rupt, descoperea pentru el mereu poziţii mai bune, dar, mai ales, găsea fără efort cuvintele cele mai potrivite ca să-i ridice bolnavului moralul.

Din păcate, nici ea, nici Summy nu se pricepeau să trateze o fractură.

Pentru asta era nevoie de un medic, pe care nu-l găsiră nici la Fort Cudahy, nici la Fort Reliance, unde

ajunseră după alte patruzeci şi opt de ore.

Pe bună dreptate, Summy Skim era îngrijorat. Situaţia vărului său nu se va înrăutăţi oare din lipsa ajutorului medical? Ce-i drept, Ben Raddle suporta durerile, care deveneau din ce în ce mai puternice, fără să se plângă, de teamă să nu-l alarmeze pe Summy. Dar acesta îşi dădea seama de situaţie, după strigătele pe care le scăpa uneori inginerul, pradă unor accese de febră.

Trebuiau deci să se grăbească şi să ajungă cu orice preţ în capitală. Abia acolo Ben Raddle va putea fi îngrijit cu adevărat. În sfârşit, în după-amiaza zilei de 16 august, când trăsura se opri în faţa spitalului din Dawson, Summy Skim scoase un suspin de uşurare.

Întâmplarea a făcut ca tocmai atunci Edith Edgerton să se afle în pragul uşii, cu nişte treburi de serviciu. Dintr-o privire, ea îl recunoscu pe bolnav şi simţi o puternică emoţie, de care cei prezenţi îşi dădură seama după paloarea chipului ei. Dar, oricât de emoţionată ar fi fost, ea nu-şi trăda simţămintele prin nici un semn exterior, în afară de faptul că uită să-şi îmbrăţişeze verişoara. Fără să rostească o vorbă, luă imediat măsurile cele mai potrivite pentru a-i uşura suferinţele bolnavului, care aproape că-şi pierduse cunoştinţa din cauza febrei. Sub îndrumările ei, acesta fu coborât din brişcă şi dus în spital, cu atâta pricepere încât nu scoase nici cel mai mic vaiet. După zece minute el se afla într-o rezervă şi adormea între două cearşafuri de un alb imaculat, aşternute cu grijă.

— Vedeţi, Miss Edith, aveam eu dreptate când spuneam că suntem personal interesaţi să vă luăm cu noi la Dawson City! zise Summy pe un ton descurajat.

— Dar ce i s-a întâmplat domnului Raddle? întrebă Edith, fără să răspundă direct Ia cele spuse de Summy.

Jane o puse la curent pe vara ei cu întâmplările al căror deznodământ Edith îl vedea ea însăşi.

Nu-şi terminase încă povestirea când se ivi doctorul Pilcox, pe care Edith trimisese să-l cheme. Vestea despre cutremurul al cărui teatru fusese regiunea de pe Forty Miles Creek-ajunsese de câteva zile la Dawson City. Se ştia că numărul victimelor se ridica la treizeci de oameni. Dar doctorul Pilcox nici nu bănuia că inginerul s-ar afla printre ei.

— Ia te uită, strigă el cu limbuţia lui obişnuită, dar e

chiar domnul Raddle!... Şi cu un picior rupt!

— Da, doctore, chiar el, răspunse Summy Skim... şi sărmanul meu Ben suferă îngrozitor.

— Bine!... Bine!... N-o să se întâmple nimic, continuă doctorul. O să-i facem piciorul la loc!... Nu de un doctor are nevoie, ci de un vraci, specialist în scrânteli. O să i-l aranjăm aşa cum trebuie!

Ben Raddle nu avea decât o simplă fractură sub genunchi, fractură pe care doctorul o potrivi cu multă îndemânare, apoi îi aşeză piciorul într-un aparat care-i asigura imobilitate deplină. În timp ce se ocupa de bolnav, vorbea după cum îi era obiceiul:

— Dragul meu client, poţi să te lauzi că ai într-adevăr noroc! Axiomă: rupe-ţi picioarele ca să ţi le-ntăreşti. Vei avea nişte picioare de elan sau de cerb... mai bine zis un picior de cerb, dacă nu cumva preferi să ţi-l rup şi pe celălalt!

— Foarte mulţumesc! şopti cu un zâmbet slab Ben Raddle, care îşi recăpătase cunoştinţa.

— Nu te jena! continuă vesel doctorul. Îţi stau la dispoziţie... Nu?... Nu te-ai hotărât?... Atunci ne vom mulţumi să vindecăm doar unul.

— Cât va dura până să se vindece ? întrebă Sunlmy.

— Ei!... O lună... şase săptămâni... Domnule. Skim, oasele nu se sudează ca două bucăţi de fier încinse la roşu. În lipsa forjei şi a ciocanului, e nevoie de timp.

— Timpul!!!... Timpul!... bombăni Summy Skim.

— Ce vrei, răspunse doctorul Pilcox, aici acţionează natura, şi ştii doar că natura nu se grăbeşte niciodată. Tocmai de asta s-a inventat răbdarea.

Să aibă răbdare, iată ce-i rămânea de făcut lui Summy Skim. Să aibă răbdare şi să privească resemnat cum vine iarna, înainte ca Ben Raddle să se pună pe picioare îşi poate cineva închipui o ţară unde iarna începe din prima săptămână a lunii septembrie, unde zăpada şi gheţurile sunt atât de abundente încât nu te poţi mişca nicăieri? Cum ar putea Ben Raddle, fără a fi pe deplin valid, să înfrunte pe asemenea geruri oboseala drumului de întoarcere, să treacă prin pasul Chilkoot pentru a ajunge la Skagway şi să se îmbarce pe vapoarele ce merg la Vancouver? Cât despre cele care coboară pe Yukon până la Saint-Michel, ultimul avea să plece peste cincisprezece zile, lăsând ca gheţurile să pună stăpânire pe apă în urma lui!

Cercetaşul se întoarse exact pe 20 august la Dawson City.

Prima grijă a lui Bil Stell a fost aceea de a se informa dacă domnii Ben Raddle şi Summy Skim îşi isprăviseră afacerile privitoare la claim-ul 129 şi dacă se pregăteau să se întoarcă la Montreal. În acest scop, se duse la spital să-l caute pe doctorul Pilcox.

Mare nu i-a fost mirarea, aflând că Ben Radle era internat acolo şi că nu se va restabili în mai puţin de şase săptămâni.

— Da, Bill, uite unde am ajuns! îi spuse Summy Skim. Nu numai că n-am vândut claim-ul 129, dar 129 nici nu mai există! Şi nu numai că 129 nu mai există, dar e cu neputinţă să părăsim acest groaznic Klondike, pentru o regiune mai blânda!

Cercetaşul află atunci despre catastrofa de pe Forty Miles şi despre felul în care Ben Raddle fusese grav rănit cu acest prilej.

— Aici e nenorocirea, încheie Summy Skim. Pentru pierderea lui 129 ne-am fi consolat uşor. În ceea ce mă priveşte, eu nu ţineam deloc la acest 129! La naiba! Ce idee a mai avut şi unchiul Josias să-l cumpere pe acest 129 şi apoi să moară ca să ni-l lase nouă! O sută douăzeci şi nouă!... Cu cât dispreţ rostea Summy Skim acest număr blestemat!

— Ah, Cercetaşule, dacă sărmanul Ben nu i-ar fi căzut victimă, cum aş mai fi binecuvântat eu cutremurul ăsta! El ne scapă de o moştenire supărătoare! S-a zis cu claim-ul. S-a zis cu exploatarea! După părerea mea, n-avem decât de câştigat.

— Aşadar, veţi fi nevoiţi să petreceţi iarna la Dawson City ? Îl întrerupse Cercetaşul.

— Mai bine zis la Polul Nord, răspunse Summy Skim.

— Astfel că eu, care venisem să vă iau...

— Vei pleca fără noi, Bill, răspunse Summy Skim cu un accent de resemnare, vecin cu deznădejdea.

Aşa se şi întâmplă după câteva zile, când Cercetaşul veni să-şi ia rămas bun de la cei doi canadieni, făgăduindu-le că se va întoarce la începutul primăverii.

— Peste opt luni! suspină Summy Skim.

Între timp, tratamentul lui Ben Raddle îşi urma cursul normal. Nu se ivise nici o complicaţie şi doctorul Pilcox se declara cât se poate de mulţumit. Piciorul clientului sau va fi mai solid decât înainte, va face cât două

picioare la un loc. «Şi dacă mă gândesc mai bine, va face cât trei», obişnuia el să spună.

În ceea ce-l priveşte pe Ben Raddle, el îşi aştepta răbdător vindecarea. Sub îngrijirea atentă a Edithei, părea că se acomodează cum nu se poate mai bine cu regimul de spital. Putea fi învinuit doar că era prea pretenţios faţă de blânda lui infirmieră. Aceasta trebuia să zăbovească mereu la patul bolnavului şi de multe ori era împiedicată să-l părăsească fie şi pentru câteva minute, pentru nevoile serviciului, temându-se de împotrivirile lui stăruitoare. Trebuie totuşi să adăugăm că nici victima acestei tiranii nu părea deloc supărată. Ea se antrena cu plăcere în nesfârşite discuţii, străduindu-se apoi să-şi rezolve, ca prin minune, îndatoririle de serviciu, în timp ce dormea inginerul, astfel încât ceilalţi bolnavi din spital să nu sufere de pe urma atenţiei deosebite pe care o acorda unuia dintre ei.

Când se aflau singuri, celor doi tineri nu le dădea prin gând să înfiripe nici cea mai mică idilă. Nu, în timp ce vărul său se ducea la vânătoare cu credinciosul Neluto, de câte ori îi îngăduia vremea, Ben Raddle se informa despre piaţa din Dawson City, despre noile descoperiri din regiunile aurifere. Edith era gazeta lui vie. Ea îi citea ziarele locale, cum ar fi Soarele Yukonului, Soarele de la miezul nopţii, Pepita din Klondike şi multe altele. Numai pentru că nu mai exista 129 însemna oare că nu mai era nimic de făcut în această regiune? Nu se mai găsea pe acolo vreun claim de cumpărat, apoi de exploatat? Hotărât lucru, de când lucrase pe Forty Miles Creek, inginerul prinsese gust pentru această îndeletnicire.

El se ferea să-i vorbească despre aceste nedefinite planuri lui Summy Skim, care de astă dată nu şi-ar mai fi stăpânit dreapta mânie, dar i se destăinuia Edithei când rămânea singur cu ea. Aceasta nu se lăsase copleşită de eşecul verişoarei sale şi nu-şi zdruncinase încrederea în viitor. Ea discuta cu inginerul despre calităţile cutărei sau cutărei părţi a districtului. Făureau împreună planuri cât se poate de serioase.

După cum se vede, dacă febra pricinuită de rană nu-i mai mistuia lui Ben Raddle trupul, în schimb febra aurului nu-i părăsise sufletul, şi de aceasta din urmă părea că nu se va vindeca repede. De altfel, febra lui morală nu izvora din dorinţa de a stăpâni preţiosul metal care i-o provocase, ci din pasiunea pentru descoperiri,

din beţia spirituală de a-şi pune în practică visele îndrăzneţe zămislite în minte.

Cum să nu i se înfierbânte imaginaţia când află despre noile claim-uri de munte de pe Bonanza, Eldorado şi Little Skookum?

Aici se spălau până la o sută de dolari aur pe oră. Dincolo, se extrăgeau opt mii de dolari dintr-un puţ cu o adâncime de douăzeci şi patru de picioare şi lat de paisprezece! O companie din Londra cumpărase două claim-uri pe Bear şi pe Dominion, la preţul de un milion şapte sute cincizeci de mii de franci! Exploatarea auriferă cu numărul 26 de pe Eldorado era pusă în vânzare la preţul de două milioane, şi lucrătorii de acolo strângeau pe zi câte şaizeci de mii de franci de om! La Dome, pe linia despărţitoare dintre Klondike River şi Indian River, nu prevăzuse oare domnul Ogilvie, cu înalta lui pricepere, o extracţie totală depăşind o sută cincizeci de milioane de franci?

Şi totuşi, în ciuda acestui miraj, Ben Raddle ar fi făcut bine să nu uite cuvintele pe care le repetase pastorul din Dawson City unui francez, domnul Ames Semire, unul dintre călătorii care au cercetat cel mai îndeaproape aceste regiuni aurifere. «Înainte de plecare, e bine să vă rezervaţi un pat la noi la spital. Dacă în cursul călătoriei vă va atinge şi pe dumneavoastră febra aurului, n-o să vă pară rău. Chiar dacă veţi găsi câteva fărâme de aur, doar se află peste tot prin împrejurimi, nu vă veţi lăsa până ce n-o să vă sleiţi puterile. În cazul acesta, cu siguranţă că o să vă alegeţi cu un scorbut sau altă boală. Or, în schimbul a două sute cincizeci de franci pe an, eu eliberez abonamente care vă dau dreptul la un pat şi la îngrijiri medicale gratuite.
Toată lumea cumpără de la mine tichete. Iată-l pe al dumneavoastră».

Prezenta experienţă îi arăta lui Ben Raddle că nu va fi lipsit de îngrijire la spitalul din Dawson. Dar nestăvilita lui sete de aventură nu-l va împinge oare departe de Dawson City, în regiunile acelea neexploatate încă, pe unde se descopereau zăcăminte noi?

Între timp, Summy Skim se interesase la poliţie despre texanii Hunter şi Malone. Îi mai văzuse cineva de la catastrofa de pe Forty Miles Creek?

Răspunsul fusese negativ. Nici unul, nici altul nu se întorsese la Dawson City, unde scandalurile lor le-ar fi

făcut cunoscută prezenţa. Ar fi fost întâlniţi prin cazinouri, tripouri, prin toate locurile acelea de distracţie în care ei erau fruntea. Era deci posibil să fi pierit cu prilejul cutremurului de la Forty Miles Creek, luaţi de apele revărsate. Totuşi, pentru că nici unul dintre americanii care lucrau pe claim-ul 131 nu fusese găsit, şi nici nu era de crezut că se aflau cu toţii printre victimele dezastrului, se putea ca Hunter şi Malone să fi pornit din nou, împreună cu oamenii lor, spre zăcămintele din Circle City şi Birch Creek, acolo unde îşi începuseră campania. Pe la începutul lui octombrie, Ben Raddle fu în stare să părăsească patul. Doctorul Pilcox era tare mândru de această însănătoşire, la care îngrijirile Edithei contribuiseră în aceeaşi măsură cu ale sale.

Chiar dacă inginerul se afla acum pe picioare, trebuia totuşi să se ferească de oboseală şi n-ar fi fost în stare să suporte drumul de la Dawson City la Skagway. De altfel, era şi prea târziu. Primele zăpezi ale iernii cădeau din belşug, cursurile apelor începeau să îngheţe, navigaţia nu mai era posibilă mei pe Yukon, nici pe lacuri. De pe acum, temperatura medie atingea cincisprezece grade sub zero, aşteptându-se ca ea să coboare la cincizeci sau şaizeci.

Cei doi veri îşi aleseseră o cameră într-un hotel pe Front street şi mâncau la French Royal Restaurant, într-o atmosferă ce nu era deloc veselă. Îşi vorbeau foarte puţin. Dar, până şi în tristeţe, deosebirea dintre caracterele lor ieşea la iveală.

Când Summy Skim spunea uneori clătinând din cap:

— Cel mai supărător din toată povestea asta e că n-am putut pleca din Dawson City înainte de sosirea iernii.

Ben Raddle îi răspundea mereu la fel:

— Mai supărător e poate faptul că n-am izbutit să vindem claim-ul înaintea catastrofei, dar mai ales că nu mai avem posibilitatea să-l exploatăm în continuare.

La asemenea afirmaţii, ca să nu angajeze o discuţie fără rost, Summy Skim îşi lua puşca,îl chema pe Neluto şi pleca la vânătoare prin împrejurimile oraşului.

Mai trecu o lună, în cursul căreia mercurul termometrelor înregistra oscilaţii de-a dreptul uluitoare. Acum cobora la treizeci sau patruzeci de grade sub zero, pentru ca apoi să urce la cincisprezece sau zece grade sub zero, după direcţia din care bătea

vântul.

În timpul acestei luni, însănătoşirea lui Ben Raddle mergea cât se poate de bine. Curând, însoţit de Summy, el fu în stare să facă plimbări din ce în ce mai lungi, la care, în lipsa verişoarei sale, reţinută de obligaţiile de serviciu, se alătura şi Jane Edgerton. Era o adevărată plăcere pentru ei fie să meargă pe jos, fie să alunece cu sania pe zăpada întărită, bine înfofoliţi în blănuri, atunci când le îngăduiau condiţiile atmosferice.

Într-o zi, pe 17 noiembrie, cei trei ieşiseră la plimbare, de data asta pe jos, şi se aflau la o depărtare de o leghe spre nord de Dawson City; Summy Skim avusese noroc la vânat şi se pregăteau de întoarcere când Jane Edgerton se opri în loc şi strigă arătând spre un copac aflat la o distanţă de vreo cincizeci de paşi:

— Uitaţi-vă acolo!... Un om!

— Un om ? repetă Summy Skim.

Într-adevăr, la poalele unui mesteacăn zăcea un bărbat, întins pe zăpadă. Stătea neclintit. Fără-ndoială că era mort, mort de frig, temperatura fiind foarte scăzută.

Cei trei alergară spre el. Necunoscutul părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Ţinea ochii închişi,iar faţa lui exprima o mare suferinţă, încă mai respira, dar atât de slab încât părea ajuns în pragul morţii.

În mod cât poate de firesc, Ben Raddle îşi asumă conducerea operaţiunilor.

— Tu, Summy. spuse el cu glas hotărât, încearcă să faci rost de un mijloc de transport. Eu alerg la casa cea mai apropiată să caut un întăritor. Între timp, domnişoara Jane va fricţiona bolnavul cu zăpadă şi se va strădui să-l readucă la viaţă.

Ordinul se execută îndată. Până să pornească Ben Raddle, Summy se şi îndrepta în fugă spre Dawson.

Rămasă singură lângă necunoscut, Jane începu să-l fricţioneze puternic. Mai întâi faţa. Apoi îi desfăcu dolmanul grosolan ca să ajungă la umeri şi la piept.

Din buzunarul acestuia alunecă un portofel din piele şi nişte hârtii ce se împrăştiară pe jos. Una dintre ele îi atrase în mod deosebit atenţia Janei, care o luă şi-şi aruncă în grabă privirea pe ea. Era o foaie de pergament împăturită în patru, cu muchiile roase de atingeri repetate. Desfăşurat, documentul nu era altceva decât o hartă geografică, harta unui ţărm de mare, fără altă

indicaţie decât un meridian, o
paralelă şi o cruce mare, roşie, într-un punct al acestui ţărm necunoscut.

Jane împături la loc documentul, şi vârându-l fără să-şi dea seama în propriul ei buzunar, adună celelalte hârtii pe care le puse în portofel, apoi continuă tratamentul. De altfel, efectele lui bune erau vădite. Bolnavul începea să se mişte. Curând întredeschise ochii, iar de pe buzele învineţite îi ieşiră câteva cuvinte nedesluşite, în timp ce mâna sa, pe care o dusese mai întâi la piept, strângea uşor mâna Janei Edgerton.

Aplecându-se, fata prinse câteva cuvinte ce-i părură lipsite de înţeles:

— Acolo... spunea muribundul... Portofelul... Vi-l dau... Vulcanul de Aur... Mulţumesc... Dumitale... Mama mea...

În clipa aceea se întorcea Ben Raddle, iar de pe drum se auzea zgomotul unei trăsuri ce se apropia în galop.

— Uite ce-am găsit, spuse Jane, întinzându-i inginerului portofelul, în portofel nu se aflau decât nişte scrisori, toate adresate aceluiaşi destinatar: Domnului Jacques Ledun — expediate din Nantes sau de la Paris.

— Un francez! strigă Ben Raddle.

După un minut, bărbatul recăzut într-o comă profundă era aşezat în trăsura adusă de Summy şi purtat în goana mare spre spitalul din Dawson.

II
VULCANUL DE AUR

În scurtă vreme, trăsura ajunse la spital. Bărbatul pe care-l aducea fu instalat chiar în camera în care stătuse şi Ben Raddle până să se însănătoşească. În felul acesta, bolnavul nu va avea de suportai vecinătatea altor internaţi.

Această favoare i-o datora lui Summy Skim, care-şi pusese în funcţiune înaltele lui relaţii pentru a o căpăta.

— E un francez, aproape un compatriot de-al nostru! îi spuse el Edithei Edgerton. Vă rog să faceţi şi pentru el ceea ce aţi făcu pentru Ben; nădăjduiesc că doctorul Pilcox îl va vindeca, aşa cum l-a vindecat şi pe vărul meu.

Doctorul sosi în grabă lângă noul său bolnav. Francezul nu-ş recăpătase cunoştinţa, iar ochii lui rămâneau închişi. Doctorul Pilco constată un puls foarte

slab, o respiraţie abia simţită. Nu văzu nici rană pe trupul acesta înfiorător de slab de pe urma lipsurilor şi a oboselii. Nu încăpea nici o îndoială că nefericitul căzuse de slăbiciune
lângă copacul la poalele căruia îl găsiseră şi frigul l-ar fi dat gata de-ar fi rămas acolo toată noaptea, fără sprijin şi fără adăpost.

— Omul ăsta e pe jumătate degerat, spuse doctorul Pilcox.

Îl înfăşurară pe bolnav cu pături şi-i puseră sticle cu apă caldă; i se dădură băuturi fierbinţi, îl fricţionară ca să-i restabilească circulaţia. Tot ce se putea face, s-a făcut... Strădanii zadarnice, care nu l-au putut scoate din amorţeală.

Se va întoarce oare viaţa în muribundul pe care-l ridicaseră din zăpadă? Doctorul Pilcox refuza să se pronunţe.

Jacques Ledun, am văzut că acesta era numele înscris pe adresa scrisorilor găsite în portofelul francezului, toate semnate de mama sa. Cea mai recentă, expediată din Nantes, era datată cu cinci luni în urmă. Mama îi scria fiului său la Dawson City, Klondike. Ea se ruga fierbinte pentru un răspuns, care poate nici nu i-a fost trimis.

Ben şi Summy citiră aceste scrisori, apoi le dădură Edithei şi Janei Edgerton. Cu toţii erau adânc mişcaţi. Bărbaţii izbutiră să se stăpânească,dar fetele, cu toată tăria lor, îşi dădură frâu liber lacrimilor. Din fiecare rând izbucnea cea mai arzătoare dragoste maternă. Era o neîncetată înşiruire de sfaturi, mângâieri şi chemări. Jacques să se îngrijească bine şi, mai ales, să se întoarcă şi să renunţe la primejdioasa lui goană după avere; acestea erau dorinţele îndepărtatei mame, căreia nu-i păsa de sărăcie, numai să fie doi ca s-o împartă.

Aceste scrisori le dădeau, în orice caz, indicaţii folositoare asupra destinatarului lor. Dacă va înceta din viaţă, vor putea s-o înştiinţeze pe sărmana mamă despre nenorocirea ce o lovea.

Datorită acestora, zece la număr, aflară că Jacques Ledun părăsise Europa cu doi ani în urmă. El nu venise direct la Klondike ca să se facă prospector. Adresele primelor scrisori arătau că trebuie să-şi fi căutat norocul mai întâi la zăcămintele aurifere din Ontario şi din Columbia. Apoi, atras fără-ndoială de uimitoarele veşti

din ziarele din Dawson City, el se alăturase mulţimii de prospectori. De altfel, nu părea să fi fost proprietarul vreunui claim, căci în portofelul lui nu se afla nici un act de proprietate şi nici un alt document, în afara scrisorilor pe care le citiseră.

Totuşi exista unul, dar acela nu se mai afla în portofel. Era în mâna Janei Edgerton, căreia nici nu-i dădu prin gând să-l arate Edithei sau prietenilor săi. Abia seara, la culcare, îşi aduse aminte de peticul acela ciudat de pergament şi, întinzându-l la lumina lămpii, încercă să-l descifreze mai mult în joacă, de parcă ar fi descifrat un rebus.

Era într-adevăr o hartă, aşa cum bănuise de la început. Nişte lini destul de neregulate, trase cu creionul, desenau ţărmul unui ocean în care se vărsa un fluviu, având ca afluenţi câteva râuri. Judecând după orientarea hărţii, acest fluviu părea că se îndreaptă spre nord-vest. Să fie oare Yukonul, sau afluentul său Klondike River ? Această ipoteză nu era de crezut. După alcătuirea hărţii nu putea fi vorba decât de Oceanul îngheţat de Nord şi de un ţinut situat dincolo de cercul polar. La întretăierea dintre un meridian, numerotat cu 136° 15' şi o paralelă căreia nu i se indica numărul, era desenată crucea roşie care-i atrăsese imediat atenţia Janei Edgerton. În zadar încercă ea să rezolve problema. Fără cifra latitudinii, era cu neputinţă să-ţi dai seama ce parte a Americii reprezenta harta, şi mai ales în ce punct al continentului putea să se afle misterioasa cruce roşie.

Către acest ţinut, oricare ar fi fost el, se îndrepta Jacques Ledun, sau se întorcea de acolo când se prăbuşise, răpus de slăbiciune, la câţiva kilometri de Dawson City ? N-o vor afla niciodată dacă moartea îl va lua cu ea pe nefericitul francez înainte ca acesta să-şi fi recăpătat cunoştinţa.

Fără-ndoială că Jacques Ledun aparţinea unei familii cu o oarecare poziţie socială. O mărturiseau chiar scrisorile mamei sale, scrise într-un stil îngrijit. Prin câte lipsuri, prin câte suferinţe trebuie să fi trecut el, ca să ajungă la un asemenea deznodământ, la acest sfârşit nenorocit pe un pat de spital?

Se scurseră câteva zile. Cu toate îngrijirile de care era înconjurat Jacques Ledun, starea lui nu se îmbunătăţea deloc. Abia dacă răspundea la întrebări,

bâiguind cuvinte de neînţeles. Te puteai îndoi că mai este în toate minţile.

— Mă tem, spuse în această privinţă doctorul Pilcox, ca mintea bolnavului nostru să nu fi fost tare zdruncinată. Când întredeschide ochii, zăresc în ei o privire pierdută care-mi dă de gândit.

— Dar starea lui fizică nu se îmbunătăţeşte ? întrebă Summy Skim.

— Îmi pare şi mai rea decât starea lui mintală, afirmă doctorul. Ca să vorbească aşa, el care de obicei era atât de încrezător, însemna că doctorul Pilcox nu mai crede în însănătoşirea lui Jacques Ledun.

Totuşi, Ben Raddle şi Summy Skim nu voiau să-şi piardă orice nădejde. După părerea lor, cu timpul se va produce o schimbare. Chiar dacă Jacques Ledun nu-şi va mai recăpăta sănătatea, îşi va redobândi cel puţin judecata; va vorbi, va răspunde.

Peste câteva zile, întâmplarea păru să le dea dreptate. Oare doctorul Pilcox nu se îndoise prea mult de eficacitatea tratamentului său? Sigur este faptul că schimbarea, aşteptată cu atâta nerăbdare de Ben Raddle, începu să se arate. Starea de absenţă a lui Jacques Ledun păru mai puţin adâncă. Ochii lui rămâneau deschişi mai mult timp. Privirile lui întrebătoare se plimbau uimite prin încăperea necunoscută şi asupra persoanelor adunate în jurul lui: doctorul, Ben Raddle, Summy
Skim, Edith şi Jane Edgerton. Nefericitul era deci salvat?

Doctorul clătină descurajat din cap. Un medic nu putea fi înşelat de aceste aparenţe. Dacă mintea i se lumina, însemna că i se apropie sfârşitul. Ochii aceştia, care se deschiseseră, se vor închide curând pentru totdeauna. Nu era decât ultima fărâmă de viaţă care lupta zadarnic împotriva neantului ce va urma.

Edith se aplecase deasupra patului, pândind cuvintele pe care Jacques Ledun abia le şoptea, încet, cu glasul întretăiat. Răspunzând unei întrebări mai degrabă ghicită decât înţeleasă, ea spuse:

— Vă aflaţi într-o cameră de spital.

— Unde? întrebă bolnavul, încercând să se ridice.

— La Dawson City... Aţi fost găsit acum şase zile pe drum, fără cunoştinţă... V-au adus aici.

Pleoapele lui Jacques Ledun coborâră o clipă. Părea

că efortul acesta îl sleise. Doctorul îi dădu câteva picături dintr-un întăritor care îi readuse sângele în obraji şi cuvintele pe buze:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Suntem canadieni, răspunse Summy Skim, aproape francezi. Aveţi încredere. O să vă salvăm.

Bolnavul schiţă un zâmbet şi căzu din nou pe pernă. Cu siguranţă, simţea că i se apropie sfârşitul, căci lacrimi mari îi picurau din ochii închişi şi i se prelingeau una câte una pe chipul slăbit. Doctorul recomandă să nu i se mai pună alte întrebări. Era mai bine să-l lase să se odihnească. Vor veghea la căpătâiul lui şi vor fi gata să-i răspundă,

îndată ce va căpăta destulă putere ca să vorbească.

Următoarele două zile nu aduseră nici agravare, nici îmbunătăţire în starea lui Jacques Ledun. Era tot atât de slăbit şi se putea crede că nu-şi va mai reveni. Totuşi, la intervale îndelungate, cruţându-şi eforturile, vorbi din nou şi răspunse la unele întrebări, pe care părea că le provoacă. Simţeau că avea multe lucruri de spus.

Încetul cu încetul, ajunseră să cunoască povestea acestui francez, atât după cele spuse de el în clipele de luciditate, cât şi după ceea ce se înţelegea din vorbele rostite în timpul delirului. Anumite împrejurări din viaţa sa rămâneau totuşi învăluite de mister. Ce căuta în Klondike De unde venea, unde se ducea atunci când se prăbuşise la intrarea în Dawson? Nu aveau nici o lămurire în privinţa asta.

În vârstă de patruzeci şi doi de ani, de o constituţie foarte robustă, pe care n-o putuseră distruge în asemenea măsură decât cele mai cumplite lipsuri, Jacques Ledun era un breton din Nantes.

Mama lui, văduva unui agent de schimb ruinat în speculaţii nechibzuite, locuia încă în acest oraş unde ducea o luptă din zi în zi mai crâncenă împotriva sărăciei tot mai cumplite.

Încă din copilărie Jacques simţise chemarea mării. O boală gravă, pe care o căpătase tocmai când trebuia să se prezinte la examenul de admitere la Şcoala Navală, i-a oprit de la primii paşi drumul către această carieră. Pentru că depăşise vârsta reglementară, a fost nevoit să se angajeze cadet la bordul unei nave comerciale, şi, după câteva călătorii la Melbourne, în Indii şi la San Francisco, fu numit căpitan de cursă lungă. Cu acest

titlu intră în rândurile auxiliare ale marinei militare.

Rămase acolo trei ani, la sfârşitul cărora, înţelegând că, în lipsa unor împrejurări deosebite, în care se poate evidenţia un bun marinar, el nu va fi niciodată avansat, aşa cum erau camarazii lui, absolvenţi ai şcolii de specialitate, îşi dădu demisia şi căută o slujbă în marina comercială.

Un post de comandant era greu de găsit, astfel că trebui să se mulţumească cu acela de secund pe o corabie cu pânze ce pornea spre Mările Sudului.

Trecură astfel patru ani. Împlinea douăzeci şi nouă de ani când muri tatăl său, lăsându-şi văduva într-o stare vecină cu mizeria. Degeaba încercă Jacques Ledun să-şi schimbe funcţia în cea de căpitan. Lipsa de bani îl împiedica să cumpere o parte din nava căreia ar fi dorit să-i preia conducerea, după cum era obiceiul, astfel că rămase secund. Ce viitor i se deschidea în faţă şi cum ar fi izbutit el să ajungă la o bunăstare oricât de modestă, pe care o dorea mamei sale?

Drumurile pe apă l-au purtat în Australia şi California, unde zăcămintele aurifere atrăgeau numeroşi emigranţi. Ca de obicei, puţini dintre aceştia se îmbogăţeau acolo, în vreme ce marea majoritate nu găseau decât ruina şi sărăcia. Orbit de exemplul celor mai fericiţi. Jacques Ledun se hotărî să-şi caute norocul pe calea atât de primejdioasă a căutătorilor de aur.

În vremea aceea, toţi îşi îndreptau privirile asupra minelor din Canada, chiar înainte ca la bogăţiile ei minerale să se fi adăugat şi fabuloasele descoperiri din Klondike. Canada avea zăcăminte aurifere şi prin alte părţi, mai puţin îndepărtate, mai uşor accesibile, unde exploatările se desfăşurau în condiţii mai bune, fără a fi întrerupte de năprasnicele ierni ale regiunii Yukonului. Un zăcământ din aceste ţinuturi, poate cel mai important, denumit «Regele», produsese în doi ani dividende în valoare de patru milioane cinci sute de mii de franci. Jacques Ledun se angaja în slujba acestei societăţi.

Dar cel ce se mulţumeşte să-şi vândă forţa braţelor sau a minţii rămâne de obicei sărac. Curajosul şi imprudentul francez visa la o avere dobândită repede, printr-o fericită întorsătură a soartei, ceea ce nu era cu putinţă nici pe uscat şi nici pe apă. Muncitor sau

funcţionar, era condamnat să rămână sărac toată viaţa.

Se vorbea pe atunci despre descoperirile făcute pe pământurile scăldate de Yukon. Numele de Klondike îi orbea pe toţi, aşa cum îi orbise cel de California, Australia şi Transvaal. Mulţimea de prospectori pornise spre Nord. Jacques Ledun se luase după mulţime.

În timp ce lucra la zăcămintele din Ontario, îl cunoscuse pe un anume Harry Brown, canadian de origine engleză. Amândoi erau însufleţiţi de aceeaşi năzuinţă, roşi de aceeaşi ambiţie de a izbuti. Harry Brown îl convinse pe Jacques Ledun să-şi părăsească slujba şi să pornească în necunoscut. Îşi luară cu ei micile lor economii şi
pornîră împreună la Dawson City.

Hotărâţi ca de data aceasta să lucreze pe cont propriu, avură destulă minte să priceapă că trebuiau să-şi îndrepte atenţia spre regiuni mai puţin umblate decât cele de pe Bonanza, Eldorado, Sixty Miles sau Forty Miles. Chiar dacă pe aici claim-urile n-ar fi fost atât de scumpe, cei doi prieteni n-ar fi găsit nici un locşor liber. Trebuiau să meargă mai departe, în nordul Alaskăi sau al Dominionului, dincolo de
Marele Fluviu, în ţinuturile acelea aproape neumblate, unde câţiva prospectori îndrăzneţi semnalau noi bogăţii aurifere. Trebuiau să se ducă acolo unde nu mai fusese nimeni înaintea lor. Trebuiau să descopere un zăcământ fără stăpân, al cărui drept de proprietate va reveni primului ocupant.

Astfel chibzuiau Jacques Ledun şi Harry Brown.

Lipsiţi de unelte şi de personal, după ce-şi asigurară cu banii pe care îi mai aveau existenţa pe optsprezece luni, ei părăsiră Dawsonul, şi hrănindu-se cu ceea ce le producea vânătoarea, pătrunseră la nord de Yukon, străbătând ţinutul aproape necunoscut ce se întinde dincolo de cercul polar.

Vara abia începuse în ziua în care Jacques Ledun pornise la drum, cu şase luni înainte de-a fi fost găsit muribund în apropiere de Dawson City. Până unde înaintaseră cei doi îndrăzneţi? Ajunseseră ei până la marginea continentului, pe ţărmul Oceanului îngheţat de Nord? Făcuseră vreo descoperire în urma atâtor strădanii? După deznodământul unuia dintre ei, nu s-ar fi părut. Şi încă acesta rămăsese singur. Dintre cei doi tovarăşi, atacaţi de o bandă pe drumul de întoarcere,

numai Jacques Ledum izbutise să scape cu viaţă, lăsându-şi tot avutul în mâinile bandiţilor. Pe Harry Brown îl uciseseră, şi osemintele lui zăceau acum prin regiunile acelea pustii. Iată ultima informaţie pe care au putut s-o afle. Trebuie adăugat că această dureroasă povestire au reconstituit-o din frânturi, atunci când bolnavul îşi recăpăta puţină luciditate, pentru că slăbiciunea lui, aşa cum prevăzuse doctorul Pilcox, se agrava din zi în zi.

Rezultatele expediţiei, locul până la care ajunseseră Jacques Ledun şi Harry Brown, de unde se întorceau în clipa atacului, rămăseseră necunoscute, şi aceste taine aveau să intre pentru totdeauna în mormântul în care sărmanul francez va fi aşezat în curând.

Şi totuşi exista un document, ce-i drept incomplet, dar pe care sfârşitul povestirii francezului probabil că l-ar fi lămurit. Jane se gândea adesea la acest document, pe care nimeni în afară de ea nu-l văzuse. Felul în care îl va folosi depindea de împrejurări. Bineînţeles, dacă Jacques Ledun se va însănătoşi, i-l va înapoia. Dar dacă moare ?... Până atunci, Jane se încăpăţâna în încercări zadarnice de a dezlega misterul. Nu se îndoia că harta reprezenta regiunea în care francezul şi tovarăşul său îşi petrecuseră vara. Dar care era această regiune?... Pe unde curgea râul a cărui linie şerpuită se desena de la sud-est la nord-vest ? Să fi fost un afluent al Yukonului, al lui Klondike sau al lui Porcupine River?...

Într-o zi, pe când se afla singură cu el, Jane puse în faţa bolnavului această hartă, desenată probabil de mâna lui. Privirea lui Jacques Ledun se însufleţi, se opri o clipă asupra crucii roşii, care aţâţa cel mai mult curiozitatea fetei. Aceasta era sigură că semnul indica locul unei descoperiri... Dar, imediat, bolnavul împinse cu mâna harta ce i se oferea, apoi închise ochii, fără ca vreun cuvânt să fi luminat misterul.

Nu mai avea putere să vorbească? Sau se gândea să-şi păstreze taina până la capăt? în adâncul acestui suflet, pe cale să părăsească trupul sleit, mai rămăsese oare vreo nădejde de întoarcere la viaţă? Poate că nefericitul voia să păstreze pentru sine rodul atâtor strădanii. Poate că-şi spunea că o să-şi revadă mama şi că-i va pune în braţe o bogăţie adunată anume pentru ea.

Se scurseră mai multe zile. Iarna se instalase din plin.

În câteva rânduri, temperatura coborî până la cincizeci de grade sub zero. Nu era cu putinţă să scoţi nasul afară pe asemenea geruri. Când nu se aflau la spital, cei doi veri îşi petreceau timpul în camera lor. Totuşi, uneori, după ce se înfofoleau în blănuri până peste cap, se duceau prin cazinouri, unde nu întâlneau decât puţină lume, deoarece majoritatea minerilor plecaseră, înainte de a da gerul, la Dyea, Skagway sau Vancouver.

Poate că Hunter şi Malone se instalaseră pe timpul iernii într-unui din aceste oraşe. Un lucru e sigur, că de la catastrofa de pe Forty Miles Creek nimeni nu-i mai văzuse şi că nu figurau nici printre victimele cutremurului, cărora li se stabilise identitatea.

În aceste zile, bântuite adesea de furtuni de zăpadă, Summy Skim nu putea merge, împreună cu Neluto, să vâneze urşii care dădeau acum târcoale până la marginea oraşului. Era silit, ca şi ceilalţi locuitori, să se închidă într-o izolare aproape totală. Această izolare, laolaltă cu gerurile cumplite, era pricina numeroaselor boli care făceau ravagii pe timpul iernii. Spitalul devenise neîncăpător şi locul ce avea să se
elibereze în camera lui Jacques Ledun se va ocupa imediat.

În zadar încerca doctorul Pilcox să-i redea puterile. Leacurile îşi pierduseră orice efect, iar stomacul lui nu mai primea hrana. Era limpede că viaţa se scurgea zi cu zi, ceas cu ceas, din trupul lui sleit.

În dimineaţa de 30 noiembrie Jacques Ledun avu o criză atât de puternică, încât te puteai aştepta că nu-şi va mai reveni. Se zbătea cu furie şi, aşa slab cum era, abia de l-au putut ţine în pat. Aiura întruna, bolborosind nişte cuvinte, mereu aceleaşi, de care nu-şi dădea seama.

«Acolo... vulcanul... erupţia... aurul... lava de aur...»

Apoi striga deznădăjduit:

«Pentru tine... mamă... pentru tine!...»

Puţin câte puţin, nefericitul se linişti, căzu într-o apatie adâncă. Nu mai dădea semne de viaţă decât printr-o respiraţie foarte slabă. Doctorul era de părere că nu va mai fi în stare să reziste la o nouă criză.

— Uitaţi-vă acolo!... Un om!

În timpul după-amiezii, Jane Edgerton, care venise să vegheze la căpătâiul bolnavului, îl găsi mai potolit. Părea să-şi fi recăpătat judecata. Aşa cum se întâmplă uneori la apropierea morţii, starea lui se îmbunătăţise vizibil.

Jacques Ledun deschise ochii. Privirea lui, ciudat de stăruitoare, căuta privirea tinerei fete. De bună seamă că avea ceva de spus, că voia să vorbească. Jane se aplecă, străduindu-se să priceapă cuvintele aproape de neînţeles ce ieşeau de pe buzele muribundului.

— Harta... spunea Jacques Ledun.

— Iat-o răspunse în grabă Jane, înapoind documentul proprietarului în drept.

Ca şi prima dată, acesta respinse printr-un gest hârtia.

— O dăruiesc, şopti el. Acolo... crucea roşie... un vulcan de aur...

— Dăruiţi harta?... Cui?

— Dumneavoastră

— Mie?

— Da... Cu condiţia... să aveţi grijă de mama mea.

— Mama dumneavoastră? Vreţi să o lăsaţi în grija mea?

— Da...

— Bizuiţi-vă pe mine. Dar ce trebuie să fac cu harta? Nu-i pot pricepe înţelesul.

Muribundul păru că se reculege, apoi, după o clipă de tăcere, zise:

— Ben Raddle...

— Vreţi să vorbiţi cu Ben Raddle?

— Da.

Peste câteva minute inginerul se afla la căpătâiul bolnavului care, printr-un gest, o invită pe Jane Edgerton să-i lase singuri.

Atunci, apucând pe pipăite mâna lui Ben Raddle, Jacques Ledun spuse:

— Am să mor... viaţa mă părăseşte... simt asta...

— Nu, prietene... se împotrivi Ben. O să te salvăm.

— Voi muri, continuă Jacques Ledun... Apropiaţi-vă... Mi-aţi făgăduit... să aveţi grijă de mama mea... Am încredere în dumneavoastră... Ascultaţi şi ţineţi minte cele ce vă voi spune.

Cu un glas din ce în ce mai pierit, dar limpede, glasul

unui om cu judecata întreagă, iată ce-i destăinui el lui Ben Raddle:

— Când m-aţi găsit... mă întorceam de la foarte mare depărtare... din Nord... Acolo se află cele mai bogate zăcăminte din lume... Nici n-ai nevoie să scormoneşti pământul. Pământul însuşi îţi azvârle aurul din măruntaiele sale!... Da... acolo... am descoperit un munte... un vulcan care ascunde în el o cantitate de aur uriaşă... un vulcan de
aur... Golden Mount[1]...

— Un vulcan de aur? repetă Ben Raddle, pe un ton ce vădea oarecare îndoială.

— Trebuie să mă crezi, strigă Jacques Ledun cu convingere, încercând să se ridice de pe pernă. Trebuie să mă crezi!... Dacă nu pentru dumneata, măcar pentru mama... asta va fi moştenirea pe care i-o las... M-am căţărat pe muntele acela... Am coborât în craterul lui stins... plin de cuarţ aurifer, de pepite... N-ai altceva de făcut decât să le aduni.

După această sforţare, bolnavul căzu într-o apatie din care îşi reveni după câteva minute. Îşi îndreptă în grabă privirile către inginer.

— Foarte bine, şopti el, sunteţi aici... lângă mine... mă credeţi... vă veţi duce acolo... acolo... la Golden Mount...

Glasul i se stingea din ce în ce, iar Ben Raddle, pe care îl trăgea de mână, se apropie de căpătâiul lui.

— La 68°37' latitudine... longitudinea e însemnată pe hartă...

— Care hartă ? întrebă Ben Raddle.

— Să i-o cereţi... Janei Edgerton...

— Domnişoara Edgerton are harta acestei regiuni? stărui Ben Raddle, în culmea uimirii.

— Da... i-am dat-o eu... Acolo... în punctul însemnat cu o cruce... în apropierea unui râuleţ... în nordul ţinutului Klondike... un vulcan... care la viitoarea erupţie va azvârli aur... a cărui zgură e alcătuită din pulbere de aur... acolo... acolo...

Pe jumătate ridicat, ţinut în braţe de Ben Raddle, Jacques Ledun îşi întindea mâna tremurândă către nord. Buzele lui palide şoptiră aceste ultime cuvinte:

— Mamă... mamă...

Apoi, cu nesfârşită blândeţe:

— Măicuţă!...

---

1 Muntele de aur (în limba engleză în text), (n.t.)

Un spasm îi cutremură trupul. Murise.

III
SUMMY SKIM NU PORNEŞTE DELOC PE DRUMUL SPRE MONTREAL

Înmormântarea sărmanului francez avu loc a doua zi. Jane şi Edith Edgerton, împreună cu Ben Raddle şi Summy Skim, îl însoţiră până la cimitir. O cruce de lemn purtând numele lui Jacques Ledun fu împlântată pe acest mormânt, pe care viscolele îl vor face în curând anonim. La întoarcere, potrivit angajamentului pe care şi-l luase faţă de muribund, Ben Raddle îi scrise nefericitei mame, care n-avea să-şi mai revadă niciodată feciorul.

După ce-şi îndeplini această îndatorire, începu să cerceteze sub toate aspectele situaţia nouă ce se ivise în urma destăinuirilor primite.

Nu e de mirare interesul manifestat de Ben Raddle cu privire la taina legată de Golden Mount. Dar pare mai puţin normal, ca un inginer prin definiţie un om cu gândirea limpede şi mintea aşezată, să considere această taină drept adevăr absolut. Şi totuşi aşa era. Ben Raddle nu se îndoise nici o clipă de temeinicia destăinuirilor
lui Jacques Ledun. Era încredinţat că în nordul Klondike-ului se înălţa un munte ca-n poveşti, care, asemeni unei uriaşe pungi cu aur, se va goli într-o bună zi de la sine. Milioane de pepite vor fi azvârlite atunci în văzduh, de nu cumva vor trebui doar adunate din craterul stins pentru totdeauna.

De altfel, se părea că în regiunile scăldate de Mackenzie şi afluenţii săi ar exista terenuri aurifere foarte bogate. După spusele indienilor care umblau prin ţinuturile acelea apropiate de Oceanul Arctic, pe acolo cursurile de apă erau pline de aur.

Aşa stând lucrurile, companiile plănuiau să-şi extindă cercetările până în acea parte a Dominionului, cuprinsă între Oceanul îngheţat de Nord şi cercul polar, iar unii prospectori se şi gândiseră să se ducă acolo în viitoarea campanie, primii sosiţi fiind cei mai favorizaţi. Cine ştie, îşi spunea Ben Raddle, dacă nu va fi descoperit şi vulcanul
cu pricina, despre a cărui existenţă ştia în prezent doar

el, din destăinuirile lui Jacques Ledun?

Dacă voia să tragă foloase din acest fapt, trebuia să acţioneze repede. Era totuşi necesar să-şi completeze mai întâi informaţiile pe care le căpătase, şi în primul rând să studieze harta aceea, care, după spusele francezului, s-ar fi aflat în posesia Janei Edgerton.

Ben Raddle plecă îndată la spital, hotărât să lămurească pe loc toată povestea.

— Înainte de a-şi da sufletul, Jacques Ledun mi-a spus că s-ar afla la dumneavoastră o hartă a lui.

— Într-adevăr, am o hartă... începu Jane.

Ben Raddle scoase un suspin de mulţumire. Lucrurile vor merge strună, de vreme ce Jane confirma cu atâta uşurinţă spusele francezului.

— Dar harta asta îmi aparţine, încheie aceasta.

— Dumneavoastră?...

— Mie, pentru simplul fapt că Jacques Ledun mi-a dat-o de bună voie.

— Aşa!... Aşa! exclamă Ben Raddle pe un ton nehotărât.

După o clipă de tăcere, adăugă:

— De altfel, n-are nici o importanţă, pentru că nu-mi închipui că n-o să voiţi să mi-o daţi.

— Depinde, răspunse Jane cât se poate de liniştită.

— Asta-i acum! exclamă Ben Raddle uimit. Depinde?... De ce anume?... Vă rog să mă lămuriţi.

— Foarte simplu, răspunse Jane. Harta cu pricina, care mi-a fost dată, vă repet, de către proprietarul ei de drept, arată, după părerea mea, locul exact al unei mine deosebit de bogate. Jacques Ledun mi-a făcut această destăinuire în schimbul făgăduielii mele de a-i ajuta mama, făgăduială pe care eu nu voi fi în măsură s-o respect decât dacă mă voi folosi de documentul încredinţat. Or, indicaţiile de pe această hartă nu sunt complete.

— Ei bine? întrebă Ben Raddle.

— Ei bine, cererea dumneavoastră de acum mă îndreptăţeşte să cred că Jacques Ledun v-a dat indicaţiile care-mi lipsesc, probabil în schimbul aceleiaşi făgăduieli, dar nu vi le-a spus şi pe cele încredinţate mie. Dacă aşa stau lucrurile, sunt de acord să vă pun la dispoziţie harta, dar numai în calitate de asociată. La urma urmelor, dumneavoastră cunoaşteţi doar o jumătate din taină, iar eu pe cealaltă. Vreţi să punem

laolaltă aceste două jumătăţi şi să împărţim câştigul pe care-l va aduce
întreaga taină?

Pentru o clipă, Ben Raddle rămase pur şi simplu cu gura căscată, auzind acest răspuns. Nu se aştepta la una ca asta. Hotărât lucru, Jane Edgerton juca tare. Apoi bunul simţ şi spiritul de dreptate învinseră, în definitiv, raţionamentul tinerei prospectoare nu era deloc rău. Fără-ndoială că Jacques Ledun, pentru a fi mai sigur că i se va uşura mamei sale traiul, avusese prevederea să li se adreseze amândorura,
cerându-le aceeaşi făgăduială. În definitiv, de ce n-ar accepta propunerea Janei de a împărţi cu ea produsul exploatării Vulcanului de Aur? Poate Vulcanul de Aur era doar un mit, şi în acest caz taina lui Jacques Ledun fiind lipsită de valoare, nici jumătatea ei nu valora nimic. Sau poate că povestea era adevărată şi atunci participarea Janei
Edgerton n-ar mai fi contat, pentru că vulcanul le-ar fi dăruit o avere infinit de mare.

Inginerul îşi făcu în câteva clipe toate socotelile şi se hotărî.

— Ne-am înţeles, spuse el.

— Iată harta, îi răspunse Jane, întinzându-i pergamentul despăturit. Ben Raddle îşi aruncă în fugă privirea peste ea, apoi, la intersecţia cu meridianul a crucii însemnate cu roşu, desenă o paralelă pe care o numerota 68° 37'.

— Acum avem toate coordonatele, declară el pe un ton satisfăcut. Putem merge cu ochii închişi la Vulcanul de Aur.

— Vulcanul de Aur? repetă Jane. Jacques Ledun a mai rostit acest nume.

— Este numele unui munte nemaipomenit, pe care mă voi duce să-l cercetez...

— Ne vom duce, îl corectă Jane.

— Pe care îl vom cerceta la primăvară, consimţi inginerul.

Ben Raddle o puse pe Jane la curent cu cele aflate de la Jacques Ledun. Îi dezvălui, sau mai degrabă îi confirmă existenţa unui adevărat munte de aur, Golden Mount, necunoscut de nimeni,pe care acesta îl descoperise împreună cu Harry Brown. Îi povesti cum, nevoiţi să se întoarcă din cauza lipsei de unelte, cei doi

îndrăzneţi, care purtau cu ei dovezile minunatei lor descoperiri, fuseseră atacaţi pe drumul de întoarcere de o bandă de aventurieri care-l uciseseră pe unul din ei, împingându-l pe celălalt la un sfârşit atât de îngrozitor.

— Şi nu v-aţi îndoit de adevărul unor întâmplări atât de neobişnuite ? întrebă Jane după ce-şi isprăvi Ben istorisirea.

— La început da, recunoscu acesta. Dar accentul de sinceritate al lui Jacques Ledun mi-a învins repede neîncrederea. Fiţi sigură că povestea e adevărată. Bineînţeles, asta nu înseamnă că suntem siguri de izbândă. În asemenea ocazii, cea mai mare primejdie este să nu ţi-o ia altul înainte. Deşi până în prezent nimeni nu-l cunoaşte în adevăratul
înţeles al cuvântului, tradiţia a creat totuşi un fel de legendă despre acest Golden Mount. Va fi de ajuns să se ivească un prospector mai îndrăzneţ decât ceilalţi, pentru ca legenda să se transforme în realitate. Aici e primejdia pe care noi o vom înlătura, pe cât ne stă în putinţă, cu două condiţii: să ne grăbim şi să ne ţinem gura.

Nu e de mirare că din ziua aceea inginerul voi să afle toate veştile ce se răspândeau printre căutătorii de aur. Nici Jane nu era mai puţin interesată şi discutau amândoi ceasuri întregi despre acest subiect. Dar erau hotărâţi să păstreze numai pentru ei, până la ultimul minut, taina Vulcanului de Aur. Ben Raddle nu-i vorbise despre asta nici lui Summy Skim. De altfel, nu era nici o grabă, având în vedere că nu trecuseră decât trei luni din cele opt cât ţine iarna în Klondike.

Între timp, comisia de rectificare a frontierei comunica rezultatele lucrărilor. Ea stabilise că reclamaţiile trebuiau respinse, atât de o parte cât şi de cealaltă. Nu se făcuse nici o greşeală. Graniţa dintre Alaska şi Dominion, corect stabilită, nu trebuia mutată nici la vest, în folosul canadienilor, nici la est, în dauna lor, iar claim-urile, mărginaşe nu vor fi în situaţia de a-şi schimba naţionalitatea.

— Iată-ne foarte înaintaţi! spuse Summy Skim, aflând această veste. Claim-ul 129 e canadian. Din nefericire, 129 nu mai există. Primeşte botezul după moarte.

— Ba există, sub Forty Miles Creek, răspunse şeful de echipă, care nu-şi pierduse orice nădejde.

— Foarte adevărat, Lorique. Ai perfectă dreptate. Du-

te şi-l exploatează la cinci sau şase picioare sub apă! Doar dacă un al doilea cutremur ar reaşeza lucrurile ca la început; altfel nu văd...

Înălţând din umeri, Summy Skim adăugă:

— De altfel, Pluto şi Neptun vor mai lucra ei împreună în Klondike şi sper că o să se termine atunci de-a binelea cu acest ţinut îngrozitor, că-l vor răsturna şi-l vor acoperi de ape în aşa fel încât să nu se mai poată găsi nici o pepită pe acolo.

— Vai, domnule Skim! exclamă şeful de echipă, sincer revoltat.

— Ei şi? răspunse Ben Raddle, ca omul ce se abţine să spună mai mult decât socoteşte de cuviinţă. Crezi că nu există zăcăminte decât în Klondike?

— Cataclismul despre care vorbeam ar trebui să cuprindă şi zăcămintele de prin alte părţi, din Alaska, din Dominion, din Transvaal... şi,ca să fiu cinstit, din întreaga lume, răspunse Summy Skim, puţin enervat.

— Dar, domnule Skim, aurul e aur!... exclamă şeful de echipă.

— Habar n-ai, Lorique. Habar n-ai. Vrei să ştii ce-i aurul? Ei bine, aurul e o gogoriţă, asta-i părerea mea şi n-am nevoie să mi-o confirmi!

Discuţia ar fi putut continua încă multă vreme, fără să le aducă nici un folos celor prezenţi. Summy Skim le-o tăie scurt:

— La urma urmelor, facă ce-or vrea Neptun şi Pluto. Nu mă priveşte. Mă ocup doar de ceea ce ne interesează. Mă declar mulţumit numai cu dispariţia lui 129, de vreme ce fericita întâmplare ne sileşte să pornim înapoi, spre Montreal.

În gura lui Summy, aceste vorbe erau doar o figură retorică. În realitate, mai era mult până când starea vremii îi va îngădui să facă primul pas pe drumul de întoarcere. Anul abia lua sfârşit. Niciodată nu va uita Summy Skim această săptămână a Crăciunului, care i s-a părut îngrozitoare, cu toate că gerul nu depăşea douăzeci de grade sub zero. Poate ar fi fost de preferat o temperatură şi mai scăzută, decât vântul puternic şi uscat de la nord.

În această ultimă săptămână a anului, străzile din Dawson rămaseră aproape pustii. Nici o iluminaţie n-ar fi rezistat viforului dezlănţuit. Stratul de zăpadă atingea

o grosime de peste şase picioare. Nici un vehicul, nici un atelaj n-ar fi putut răzbi prin ea. Dacă s-ar fi lăsat iar gerurile obişnuite, nici cu târnăcopul şi cazmaua nu s-ar fi putut croi un drum prin nămeţii uriaşi. Ar fi trebuit folosite minele. Prin unele cartiere din apropierea Yukonului şi a lui Klondike River, în multe case, acoperite până la primul etaj, nu se intra decât prin ferestre. Din fericire, cele de pe Front street n-au fost atât de rău înzăpezite, astfel că cei doi veri ar fi ieşit din hotel, dacă s-ar fi putut umbla pe stradă. Dar, după câţiva paşi, te trezeai înfundat în zăpadă până la gât.

În acest anotimp, ziua nu durează decât foarte puţine ore. Soarele abia dacă se iveşte deasupra dealurilor care împrejmuiesc oraşul. Lumina electrică nu poate răzbi prin vârtejul fulgilor mari şi grei, astfel că totul e cufundat într-o întunecime adâncă vreme de douăzeci de ore din douăzeci şi patru. Datorită imposibilităţii oricărei legături cu lumea din afară, Summy Skim şi Ben Raddle stăteau izolaţi în camerele lor. Şeful de echipă şi Neluto, care locuiau împreună cu Patrick la un han modest dintr-unul din cartierele de jos, nu puteau să-i viziteze ca de obicei, iar de la Edith şi Jane Edgerton nu mai aveau nici o veste. Summy Skim încercă o dată să ajungă la spital; era cât pe-aici să fie îngropat sub zăpadă şi oamenii de la hotel au izbutit cu greu să-l scoată viu şi nevătămat.

Se înţelege de la sine că diferitele servicii publice nu mai funcţionau în Klondike. Poşta nu mai sosea, ziarele nu mai erau distribuite. De n-ar fi fost proviziile adunate prin casele particulare şi prin hoteluri, în vederea unor eventualităţi atât de cumplite, populaţia din Dawson City ar fi murit de foame. Nu mai e nevoie să adăugăm că tripourile şi cazinourile erau goale. Niciodată oraşul nu se aflase într-o situaţie mai alarmantă. Zăpada făcea cu neputinţă accesul la reşedinţa guvernatorului, şi, atât pe teritoriul canadian cât şi pe cel american, viaţa administrativă se oprise în loc. Cât despre victimele ce cădeau zilnic pradă epidemiilor, cum ar fi putut fi ele conduse pe ultimul lor drum? Dacă s-ar fi ivit ciuma, în curând Dawsonul n-ar mai fi numărat nici un singur locuitor.

Prima zi a anului 1899 fu înspăimântătoare. Toată noaptea precedentă şi toată ziua a căzut atâta zăpadă,

încât a acoperit aproape în întregime multe case. Pe malul drept al lui Klondike River, unele dintre ele nu-şi mai arătau decât acoperişul. Părea că întregul oraş va fi îngropat sub păturile albe ale viscolului, aşa cum fusese îngropat
Pompeiul sub cenuşa Vezuviului. Dacă un ger de patruzeci sau cincizeci de grade ar fi urmat imediat acestei furtuni, toată populaţia ar fi pierit sub troienii împietriţi.

Pe 2 ianuarie se produse o îmbunătăţire bruscă a situaţiei atmosferice, în urma schimbării vântului, termometrul urcă repede deasupra lui zero şi nu mai era de temut că mormanele de zăpadă se vor preface în sloiuri. În câteva ceasuri se topiră. Să vezi şi să nu crezi. Urmă o adevărată inundaţie care pricinui multe pagube; străzile se transformară în torente, apele amestecate cu rămăşiţe de tot felul dădeau
năvală spre albia Yukonului şi a afluentului său, rostogolindu-se zgomotoase pe suprafaţa îngheţată.

Această inundaţie cuprinsese întreg districtul. Printre altele, Forty Miles Creek se umflă peste măsură şi acoperi claim-urile din aval. Se petrecu un nou dezastru, asemănător celui din luna august. Dacă Ben Raddle mai păstrase o cât de mică nădejde de a intra din nou în stăpânirea claim-ului 129, trebuia să renunţe la ea pentru totdeauna.

De îndată ce străzile deveniră accesibile, se grăbiră să reia legăturile întrerupte. Lorique şi Neluto se prezentară la Northern Hotel. Ben Raddle şi Summy Skim se grăbiră să alerge la spital, unde fetele îi întâmpinară cu o bucurie sporită de izolarea la care fuseseră condamnate atâtea zile. Cât despre doctorul Pilcox, acesta nu-şi pierduse nimic din obişnuita lui bună dispoziţie.

— Ei bine, sunteţi tot atât de mândru de patria dumneavoastră adoptivă? îl întrebă Summy Skim.

— Cum să nu, domnule Skim! răspunse doctorul. E uluitor acest Klondike, uluitor!... Nu cred să-şi amintească cineva să mai fi văzut căzând o asemenea cantitate de zăpadă!... Asta nu se va şterge din amintirile dumneavoastră de călătorie, domnule Skim.

— Poţi fi sigur, doctore!

— Dacă întoarcerea marilor geruri n-ar fi fost precedată de câteva zile de dezgheţ, ne-am fi prefăcut

toţi în mumii. Ha, ha! Ce mai fapt divers pentru jurnalele din vechiul şi noul continent! Ar fi fost o ocazie unică, şi această schimbare a vântului e o întâmplare regretabilă!

— Aşa iei dumneata lucrurile, doctore ?

— Le iau aşa cum trebuie. Asta-i filozofie, domnule Skim.

— Filozofie la cincizeci de grade sub zero, n-am ce face cu ea, protestă Summy Skim.

Oraşul îşi recapătă curând înfăţişarea şi deprinderile obişnuite. Cazinourile îşi redeschiseră porţile. Lumea umbla din nou pe străzile pline de dricuri ce purtau spre cimitir nenumăratele victime ale gerurilor aspre.

Ianuarie e departe de a marca sfârşitul iernii în Klondike. Scăderi mari de temperatură s-au înregistrat şi în cea de a doua lui jumătate; dar, cu oarecare atenţie, puteai umbla pe străzi, şi luna sfârşi mai bine decât începuse, viscolele fiind mai rare şi mai puţin aprige, într-adevăr, când atmosfera e liniştită, gerul e mai lesne de suportat; dar când şuieră vântul de nord, care a străbătut regiunile arctice, şi biciuieşte obrazul oamenilor transformându-le suflarea în zăpadă, e primejdios să te încumeţi pe afară! Summy Skim merse aproape în fiecare zi la vânătoare, însoţit de Neluto şi uneori de Jane Edgerton. Nimeni nu izbutea să-l oprească din drum, în ciuda temperaturii scăzute. Pentru el, care nu era ispitit nici de emoţiile jocurilor de noroc, nici de distracţiile cazinoului, timpul trecea foarte încet, într-una din zile, când stăruiau mai mult să-l reţină acasă, le răspunse cât se poate de serios:

— Fie, vă făgăduiesc să nu mai vânez, atunci când...

— Când ce?... întrebă doctorul Pilcox.

— Când o să fie atât de frig, încât pulberea n-o să se mai aprindă. De obicei, dacă nu-l însoţea pe Summy la vânătoare, Jane Edgerton se întâlnea cu Ben Raddle fie la spital, fie la Northern Hotel. Nu era zi în care ei să nu se vadă cel puţin o dată. La discuţii era întotdeauna de faţă şi Edith, care se mulţumea să-i asculte pe cei doi. Totuşi, s-ar fi zis că inginerul punea mare preţ pe prezenţa fetei, de altfel singura persoană căreia socotise de cuviinţă să-i împărtăşească taina. Îi cerea părerea asupra celor mai mici amănunte ale expediţiei pusă la cale şi acorda o mare atenţie sfaturilor ei, tocmai fiindcă Edith nu venea

cu păreri personale. Ea încuviinţa cu ochii închişi tot ce propunea inginerul, căruia îi lua întotdeauna apărarea împotriva verişoarei sale, şi, la nevoie, împotriva lui Lorique, prezent de obicei la discuţii, fără a cunoaşte însă adevăratul lor scop. Tot ce spunea Ben Raddle era bine gândit. Tot ce făcea el era bine făcut. Acesta era încântat de nişte aprecieri atât de măgulitoare, exprimate cu atâta
naivitate.

Inginerul îl descosea întruna pe Lorique despre Klondike, dar mai ales despre partea de nord a districtului, pe care şeful de echipă o străbătuse în repeta rânduri. Găsindu-i împreună, ori de câte ori se întorcea cu Neluto de la vânătoare, Summy Skim se întreba cu oarecare nelinişte despre ce discutau ei atâta.

«Oare ce-or mai pune la cale toţi patru? îşi repeta el. Ben nu s-o fi săturat şi parasăturat de acest ţinut îngrozitor? Vrea cumva să-şi încerce pentru a doua oară norocul şi se lasă târât de Loriaue? Ah, dar mai sunt şi eu pe aici, şi de va trebui să fac uz de forţă!... Nu mă mai apucă luna mai în oraşul ăsta blestemat, decât dacă simpaticul doctor Pilcox îmi va amputa ambele picioare... şi nici aşa nu e sigur că nu voi porni la drum, olog!»

Summy Skim nu aflase nimic despre mărturisirile lui Jacques Ledun. Ben Raddle şi Jane Edgerton îşi ţinuseră făgăduiala de a păstra bine taina şi nici Lorique nu ştia mai multe decât Summy Skim. Asta nu-l împiedica însă pe şeful de echipă să-l măgulească pe Ben Raddle şi să-l întărâte pe acesta să-şi caute în continuare norocul.
De vreme ce tot a venit până în Klondike, ar fi fost el în stare să se dea bătut de la prima nereuşită, mai ales când această nereuşită se datora unor împrejurări excepţionale, ca să nu spunem unice? Era trist, fără îndoială, că 129 fusese distrus, dar de ce n-ar încerca să-şi cumpere un alt claim ? Dacă s-ar duce mai spre amonte, ar descoperi noi zăcăminte la fel de bune ca şi cel pierdut... Alte zăcăminte, pe Bonanza şi Eldorado, continuau să dea rezultate minunate... Prin părţile Domurilor se afla o nesfârşită regiune auriferă, abia atinsă de prospectori... Acolo, parcelele aparţineau primului ocupant... Şeful de echipă îşi lua sarcina de a recruta muncitori... La urma urmelor, de ce ar da Ben

Raddle greş, acolo unde alţii izbutiseră? Dimpotrivă, s-ar zice că, prin cunoştinţele sale, un inginer ar avea la îndemână toate avantajele.

E lesne de înţeles că inginerul îşi pleca binevoitor urechea la aprecieri atât de măgulitoare. În mintea lui, existenţa lui Golden Mount trecea din domeniul probabilităţilor în cel al absolutei certitudini. Şi gândul i se întorcea mereu la acest Golden Mount... Un claim, mai mult decât un claim, un munte, al cărui pântece ascunde milioane de pepite... Un vulcan ce-şi va slobozi el însuşi comoara. Oh, desigur, trebuia să încerce această minunată aventură!... Pornind pe la începutul primăverii, în trei sau patru săptămâni ar ajunge la munte. În câteva zile vor strânge mai multe pepite decât au dăruit toţi afluenţii Yukonului de doi ani încoace, şi, înainte de sosirea iernii, se vor întoarce cu o avere fabuloasă, înarmaţi cu o putere în faţa căreia va păli şi puterea regilor.

Ben Raddle şi Jane cercetau ore în şir schiţa desenată de mâna francezului. Ei o încadraseră în harta generală a ţinutului Klondike. După latitudine şi longitudine, îşi dăduseră seama că semnul roşu trebuie să se afle pe malul stâng al lui Rio Rubber, una din ramificaţiile lui Mackenzie, şi că distanţa dintre Vulcanul de Aur şi Dawson
City nu depăşea două sute optzeci de mile, adică vreo cinci sute de kilometri.

— Cu o căruţă şi un cal bun, spunea Lorique, întrebat în privinţa asta, cinci sute de kilometri pot fi străbătuţi cam în douăzeci de zile, pornind chiar din a doua săptămână a lui mai.

Între timp, Summy Skim îşi spunea mereu în sinea lui:

«Dar ce naiba or pune la cale toţi patru?»

Deşi nu aflase nimic, bănuia că repetatele lor discuţii aveau ca obiect organizarea unei noi expediţii, la care era hotărât să se împotrivească prin orice mijloace.

«Aşa, drăgălaşilor, îşi spunea el. Faceţi-vă voi socotelile, că mi le fac şi eu pe ale mele, şi cine va râde la urmă va râde mai bine!»

Sosi luna martie şi odată cu ea un puternic val de frig. Vreme de două zile termometrul coborî la şaizeci de grade sub zero. Summy Skim îl informă pe Ben Raddle, adăugind că, de va continua astfel, cu siguranţă că gradaţia instrumentului va deveni insuficientă.

Presimţind nemulţumirea ce mocnea în sufletul vărului său, inginerul se strădui să fie împăciuitor.
— Într-adevăr, e foarte frig, spuse el, dar, fiindcă nu bate vântul, e mai uşor de suportat decât mi-aş fi închipuit.
— Da, Ben, aşa e... recunoscu Summy, mulţumit de răspuns, într-adevăr, gerul ăsta e foarte sănătos şi nădăjduiesc să ucidă miliarde de microbi.
— După spusele localnicilor, n-o să ţină mult, adăugă Ben Raddle. Există chiar nădejdea că iarna nu va fi prea lungă anul acesta şi că lucrările vor putea fi reluate la începutul lui mai.
— Lucrările?... Dacă-mi dai voie să folosesc această expresie, îndrăznesc să spun că mă doare în cot de ele, bătrâne Ben! Strigă Summy, ridicând glasul. Cred că ne vom folosi de primăvara timpurie pentru a porni la drum imediat ce se va întoarce Bill Stell.
— N-ar strica, totuşi, ca înainte de plecare să ne mai ducem o dată pînă la claim-ul 129.
— 129 seamănă acum cu epava unei corăbii, împotmolită pe fundul mării. N-am putea s-o vizităm decât îmbrăcaţi în scafandri. Şi cum noi nu avem costume de scafandri...
— Totuşi acolo zac atâtea milioane pierdute!...
— Dacă vrei, şi miliarde. Ben. Nu zic nu. Dar, în orice caz, ele sunt pierdute, pierdute de-a binelea. Nu văd de ce ne-am întoarce la Forty Miles Creek, care îţi va redeştepta amintiri neplăcute.
— Oh, dar m-am vindecat, m-am vindecat perfect, Summy!
— Poate nu atât cât crezi. Mi se pare că febra... vestita febră... ştii tu... febra aurului...
Ben Raddle îşi privi vărul drept în ochi, şi, ca omul care şi-a ales calea, se hotărî să-i dezvăluie planurile lui.
— Am ceva să-ţi spun, dragă Summy, dar te rog nu te înfuria de la primele cuvinte.
— Ba, am să mă înfurii! strigă Summy Skim. Te previn că nimic nu mă va putea opri, dacă faci măcar vreo aluzie la posibilitatea de a mai zăbovi pe aici.
— Ascultă-mă, am să-ţi împărtăşesc o taină.
— O taină ? Din partea cui ?
— Din partea francezului aceluia, pe care l-ai ridicat aproape mort şi l-ai adus la Dawson City.
— Jacques Ledun ţi-a încredinţat o taină ?

— Da.
— Şi până acum nu mi-ai spus nimic ?
— Nu, pentru că mi-a încolţit în minte un plan asupra căruia trebuia să chibzuiesc.
Summy Skim sări ca ars.
— Un plan!... Ce fel de plan?
— Nu, Summy, îi răspunse Ben Raddle. întreabă mai întâi ce taină. Mai întâi taina. După aceea urmează şi planul. S-o luăm în ordine, dacă-mi îngădui, dar linişteşte-te.
Ben Raddle îi povesti atunci vărului său despre existenţa lui Golden Mount, căruia Jacques Ledun îi stabilise exact aşezarea la gurile lui Mackenzie, chiar pe malul Oceanului Arctic. Summy Skim îşi aruncă privirea pe documentul original, apoi pe harta pe care inginerul însemnase locul muntelui. Distanţa dintre el şi Dawson City
era însemnată şi ea, urmând direcţia nord-nord-est, aproape pe meridianul o sută treizeci şi şase. În sfârşit, îl înştiinţa că acest munte era un vulcan în al cărui crater se aflau cantităţi uriaşe de cuarţ aurifer şi care închidea în măruntaiele sale miliarde de pepite.
— Şi tu crezi în existenţa acestui vulcan din «O mie şi una de nopţi»? întrebă Summy Skim pe un ton zeflemitor.
— Da, Surrrmy, răspunse Ben Raddle, care părea hotărât să nu admită nici o discuţie în această privinţă.
— Fie! încuviinţă Summy Skim. Şi ce-i cu asta?
— Cum ce-i cu asta? sări ca ars Ben Raddle. Ia te uită! Să ni se încredinţeze o asemenea taină şi noi să n-o folosim! Să-i lăsăm pe alţii să câştige de pe urma ei!
Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Summy Skim se mulţumi să-i răspundă:
— Şi Jacques Ledun a vrut să câştige de pe urma ei, şi ştii bine cum a izbutit. Miliardele de pepite ale lui Golden Mount nu l-au împiedicat să-şi dea sufletul într-un pat de spital.
— Pentru că a fost atacat de bandiţi.
— În vreme ce noi nu vom fi, se înţelege de la sine. Oricum, pentru a ajunge să exploatăm acest munte, bănuiesc că ar trebui să înaintăm vreo sută de leghe spre nord.
— Aşa e, vreo sută de leghe, poate ceva mai mult.
— Or, plecarea noastră spre Montreal e stabilită

pentru primele zile ale lui mai.

— O vom amâna cu câteva luni, asta-i tot.

— Asta-i tot, repetă Summy Skim ironic. Dar va fi prea târziu ca să ne întoarcem acasă.

— Dacă va fi prea târziu, o să iernăm pentru a doua oră la Dawson City.

— Pentru nimic în lume! strigă Summy Skim pe un ton atât de hotărât, încât Ben Raddle crezu de cuviinţă să pună aici capăt acestei interesante convorbiri.

Dar era hotărât să o continue altă dată şi a continuat-o, cu toată îmbufnarea vărului său. Încercă să-şi sprijine planul cu argumente mai bune. După dezgheţ, călătoria se va desfăşura fără piedici. În două luni de zile puteai să ajungi la Golden Mount, să te îmbogăţeşti cu câteva milioane şi să te întorci la Dawson. Va fi încă vreme pentru întoarcerea la Montreal, şi cel puţin nu vor rămâne în pagubă după această expediţie în Klondike.

Ben Raddle păstrase la urmă cel mai puternic argument. Jaques Ledun îi făcuse această mărturisire cu un anumit scop. Mama lui trăia încă, o biată femeie pe care o îndrăgea foarte mult, pentru care el se străduise să adune avere şi a cărei bătrâneţe va fi asigurată dacă dorinţele fiului său vor fi realizate.

Voia oare Summy ca vărul lui să-şi calce fagăduiala dată unui om pe patul de moarte?

Summy Skim îl lăsase pe Ben Raddle să vorbească fără a-l întrerupe şi se întreba care dintre ei doi e mai nebun, Ben care spunea lucruri de neconceput, ori el însuşi, care accepta să-l asculte. Când se termină pledoaria, îşi dădu frâu liber indignării:

— Nu-ţi pot răspunde decât un singur lucru, anume, că voi ajunge să-mi pară rău că l-am ajutat pe nenorocitul acela de francez, împiedicându-l astfel să-şi ducă taina cu el în mormânt, spuse el cu glasul tremurând de mânie. Dacă tu ţi-ai luat faţă de el un angajament necugetat, există şi alte mijloace de a ţi-l îndeplini. De exemplu, i s-ar putea trimite mamei sale un ajutor regulat, şi eu mă voi angaja personal să o fac, dacă asta îţi convine. Cât despre gluma care ne-a reuşit atât de bine, nici vorbă s-o luăm de la capăt. Ţi-ai dat cuvântul că ne întoarcem la Montreal şi trebuie să ţi-l respecţi. Iată tot ce am de spus. Zadarnic încercă Ben Raddle să reia atacul. Summy rămase neclintit. Părea chiar supărat pe vărul său, considerând că e necinstit din

partea acestuia să stăruie atât, şi Ben începea să fie îngrijorat în privinţa întorsăturii pe care o luau relaţiile dintre ei, până atunci frăţeşti.

Adevărul e că Summy lupta cu el însuşi. Se gândea neîncetat la cele ce se vor întâmpla dacă nu va izbuti să-l convingă pe Ben Raddle. Dacă acesta se va încăpăţâna să meargă cu aventura până la capăt, îl va lăsa el oare singur în această primejdioasă expediţie? Summy nu-şi făcea nici o iluzie. Ştia că nu va fi niciodată în stare să îndure neliniştea şi îngrijorarea ce le-ar resimţi, şi ca să le înlăture va ceda în ultima clipă. Îl cuprindea furia la gândul acesta. Iată de ce îşi ascundea slăbiciunea sub cea mai rece aparenţă de care era în stare firea lui blândă.

Ben Raddle, nevoit să se ia după aparenţe, îşi pierdea tot mai mult nădejdea că-l va convinge pe vărul său să-i îmbrăţişeze ideile. Deşi nu era tot atât de sentimental ca acesta, nu înceta să fie adânc mâhnit de ruptura ce intervenea între ei. Şi pentru că timpul trecea fără ca situaţia să se schimbe, într-o zi, pe când se afla la spital, se hotărî să-i vorbească Janei Edgerton despre neînduplecata împotrivire a lui Summy Skim. Ea se arătă foarte uimită. Nu se gândise niciodată ce părere ar putea avea Summy în legătură cu planul care o interesa atât de mult. Tânăra prospectoare socotea de la sine înţeles că această părere nu putea fi diferită de a sa, dar, la drept vorbind, i-ar fi fost greu să precizeze pe ce-şi întemeia optimismul. În orice caz, dată fiind starea de spirit, uimirea ei nu întârzie să se preschimbe în furie, de parcă nefericitul Summy s-ar fi făcut vinovat de o insultă la adresa ei. Cu obişnuita-i hotărâre, ea se duse la hotel să-l caute pe răzvrătit şi să-i adreseze mustrările pe care le merita purtarea lui urâtă.

— Se pare că sunteţi împotriva excursiei noastre la Golden Mount, îi spuse ea direct, pe un ton cam tăios.

— A noastră?... repetă Summy, atacat astfel prin surprindere.

— Mă întreb ce interes aţi putea avea să împiedicaţi călătoria pusă la cale de vărul dumneavoastră şi de mine.

Summy trecu într-o clipă prin toate culorile curcubeului.

— Aşadar, bâigui el, faceţi şi dumneavoastră parte din expediţie, domnişoară Jane?

— Nu mai faceţi pe neştiutorul, răspunse aceasta cu asprime. Ar fi mult mai bine dacă v-aţi arăta un prieten mai bun şi dacă aţi veni foarte simplu cu noi, să vă luaţi partea de câştig. Golden Mount ne va putea îmbogăţi, fără multă osteneală, pe toţi trei.

Summy se făcu roşu ca racul. Dintr-o singură răsuflare înghiţi atâta aer, încât erai îndreptăţit să te întrebi dacă mai rămăsese şi pentru ceilalţi.

— Bine, dar eu nici nu doresc altceva! minţi el cu neruşinare. Acum era rândul Janei să fie uimită.

— Ca să vezi!... exclamă ea. Atunci, ce tot spunea domnul Ben Raddle?

— Ben nu ştie ce vorbeşte, afirmă Summy, cu îndrăzneala mincinosului înrăit. E adevărat că i-am făcut unele obiecţii de amănunt, dar obiecţiile mele se refereau doar la probleme de organizare a expediţiei. Efectuarea ei nici nu se discută.

— Să fie într-un ceas bun! strigă Jane.

— Vai, domnişoară Jane, cum aş renunţa eu la o asemenea călătorie? Să fiu sincer, nu aurul mă ispiteşte, ci...

Summy se întrerupse, fiindu-i greu să spună ce-l ispitea. În realitate, nu ştia nici el.

— Ce anume? stărui Jane.

— Vânătoarea, zău! Şi călătoria, ea însăşi, descoperirea, aventura... Summy devenea liric.

— Fiecare cu ţinta lui, încheie Jane, care plecă să-l înştiinţeze pe Ben Raddle despre rezultatul demersului ei.

Acesta veni într-un suflet la hotel.

— E adevărat, Summy? îşi întrebă el vărul. Te-ai hotărât să vii cu noi?

— Ţi-am spus eu vreodată altfel ? răspunse Summy cu atâta neruşinare încât, descumpănit, Ben Raddle se întrebă dacă nu cumva visase lungile discuţii din ultimele zile.

IV
CIRCLE CITY

Este ştiut că bogăţiile din nordul Dominionului şi ale Alaskăi nu se limitează la districtul Klondike. Asta e

foarte bine pentru amatorii de emoţii tari, întrucât preţul claim-urilor din Klondike se ridică de la o zi la alta, cu toate că numărul lor e departe de a fi epuizat, şi în curând nu vor mai putea fi cumpărate decât de societăţile puternice. Aşa stând lucrurile, prospectorii izolaţi sau în grupuri sunt siliţi să-şi
extindă cercetările până în ţinuturile nordice, coborând pe cursul lui Mackenzie şi apoi pe al lui Porcupine River.

De pe acum, zvonuri de tot felul atrăgeau atenţia căutătorilor de aur asupra acestor ţinuturi îndepărtate, mai puţin cunoscute decât au fost Australia, California şi Transvaal-ul pe vremea primelor exploatări. Veştile soseau, aduse nu se ştie de cine, venite nu se ştie de unde. Mai adesea, ele se răspândeau datorită triburilor de indieni
care străbăteau întinsele pustiuri ale Nordului, până la ţărmurile Oceanului Arctic. Nefiind în stare să exploateze ei înşişi zăcămintele, aceşti indigeni căutau să-i atragă pe emigranţi către ţinuturile nordice. După spusele lor, creek-urile aurifere se înmulţeau în partea de nord a Americii care se întinde dincolo de cercul polar. Indienii aduceau uneori pepite luate de prin apropiere de Dawson City, spunând că
le-au găsit în preajma paralelei şaizeci şi patru. E lesne de înţeles că prospectorii, adesea înşelaţi în speranţele lor, erau foarte înclinaţi să le dea crezare.

După cum aflase Ben Raddle, vestea despre existenţa unui vulcan de aur se răspândise în Klondike, sub formă de legendă. Poate că aceleaşi zvonuri îl îndemnaseră şi pe francezul Jacques Ledun să se aventureze în Extremul Nord. În prezent, însă, nimeni nu dădea semne că s-ar gândi s-o apuce pe urmele lui. Dar legenda Vulcanului de Aur îşi avea adepţii ei, şi, de vreme ce unii dintre prospectori se hotărâseră să-şi caute norocul în nordul Dominionului, poate că ceea ce acum era doar o ipoteză nu va întârzia să se transforme în certitudine.

Către est şi vest, prospecţiunile erau foarte active. Încă de pe acum, ţinutul Domurilor era în întregime parcelat, iar în direcţia opusă o armată de târnăcoape scormonea pământul prin împrejurimile lui Circle City.

Acolo îşi începuseră texanii Hunter şi Malone campania, atât de dramatic întreruptă. Dar, pentru că exploatarea de pe malul lui Birch Creek dăduse

rezultate slabe, ei se întorseseră la claim-ul 131, până ce i-a alungat catastrofa din 5 august.

Nici Hunter, nici Malone şi nici unul din oamenii lor nu căzuseră
victimă dezastrului.

Dându-şi seama că nenorocirea era de neînlăturat, ei se întorseseră îndată la Circle City, ceea ce a făcut să se creadă la început că pieriseră cu toţii.

În astfel de împrejurări, nici Hunter, nici Summy Skim nu se mai gândeau la întâlnirea stabilită între ei doi. Afacerea se încheiase ipso facto[1], prin forţă majoră.

Când cei doi texani ajunseseră la zăcămintele din Circle City, vara
mai avea înainte aproape două luni. Aşadar, ei reîncepură exploatarea părăsită la un moment dat. Hotărât lucru, nu fuseseră deloc inspiraţi când îşi cumpăraseră noul claim. Câştigurile nu depăşeau cheltuielile, şi dacă Hunter n-ar fi avut unele rezerve, el şi oamenii lui s-ar fi aflat în mare încurcătură pe timpul iernii care se apropia.

De altfel, o împrejurare cu totul deosebită avea să-i elibereze de grija zilei de mâine.

Oamenii aceştia violenţi nu semănau în jurul lor decât neînţelegeri şi scandaluri. Cu neruşinata lor pretenţie de a-şi impune punctul de vedere faţă de toată lumea, de a nu respecta drepturile nimănui, de a se socoti pretutindeni nişte cuceritori, ei îşi atrăgeau tot felul de încurcături. S-a văzut întorsătura pe care o luaseră lucrurile la claim-urile de pe Forty Miles Creek. Tot aşa s-a întâmplat şi la Birch Creek.
în lipsa străinilor, înşişi compatrioţii lor au fost siliţi să le îndure violenţa şi necinstea.

În cele din urmă, guvernul din Alaska trebui să facă ordine. Mai întâi a intervenit poliţia, apoi justiţia. În urma unei ciocniri cu reprezentanţii autorităţilor, întreaga bandă a lui Hunter a fost arestată, condamnată la zece luni de detenţie şi zăvorâtă cum se cuvine în închisoarea din Circle City.

Problema locuinţei şi a hranei pe timpul iernii era dintr-o dată rezolvată pentru cei doi texani şi acoliţii lor. În schimb, Hunter şi Malone fură lipsiţi de plăcerile marilor oraşe, astfel că cei doi gentlemeni nu se arătară toată iarna prin cazinourile din Skagway, Dawson sau

1 De la sine (în limba latină în text), (n.t.)

Vancouvert.

Cât au stat la închisoare, Hunter şi Malone au avut vreme să se gândească la viitor. Pedeapsa lor urma să ia sfârşit înainte de începutul verii. Ce vor face cu personalul pe care-l aveau, ce vor face ei înşişi după aceea? Exploatarea de pe Forty Miles Creek era pierdută, cea de la zăcămintele din Circle City dădea rezultate foarte slabe, astfel că rezervele lor se vor topi curând, de nu vor pune mâna pe vreo
afacere bună. Recrutaţi din ţinuturi diferite, a căror poliţie avea «cusurul» de a fi prea aspră cu netrebnicii, oamenii lor, o adunătură de indivizi numai buni de spânzurat, le erau foarte devotaţi. Orice poruncă le-ar da, va fi executată fără cârtire. Dar trebuiau să le poruncească ceva, adică să aibă un plan, să aibă o ţintă. Vor ajunge să
găsească această ţintă? Se va ivi oare prilejul să iasă din impasul
în care intraseră în prezent? Acest prilej se ivi, şi iată cum.

Printre deţinuţii cu care se aflau închişi, Hunter pusese ochii pe un indian, pe nume Krarak, iar acesta, la rândul său, manifesta un interes deosebit pentru Hunter. Asemenea simpatii sunt foarte fireşti. Hoţ la hoţ trage. Cei doi bărbaţi erau făcuţi să se înţeleagă şi curând se statornici între ei o oarecare apropiere.

Krarak era în vârstă de vreo patruzeci de ani. Îndesat, puternic, cu privirea crudă şi chipul sălbatic, firea lui era pe placul lui Hunter.

Se născuse în Alaska şi cunoştea bine ţinutul pe care îl străbătuse din tinereţe. Ar fi fost o călăuză foarte bună şi te-ai fi putut bizui pe inteligenţa lui, dacă înfăţişarea pe care-o avea n-ar fi inspirat atâta neîncredere. Neîncredere justificată, de altfel, Toţi prospectorii la care fusese angajat aveau motive să se plângă de el, iar actuala lui
întemniţare la Circle City era datorată unui furt important, săvârşit la exploatările de pe Birch Creek.

În prima lună, Hunter şi Krarak păstrară unul faţă de celălalt o oarecare rezervă. Se studiau reciproc. Bănuind că indianul ar fi dorit să-i mărturisească ceva, Hunter aştepta ca acesta să se hotărască.

Şi nu se înşela. Într-o zi, pentru a intra în problemă, Krarak îi vorbise despre peregrinările sale prin părţile

necunoscute din nordul Americii, de pe vremea când servea drept călăuză agenţilor Companiei golfului Hudson prin regiunea scăldată de Porcupine River, situată între Fort Yukon, Fort Mac Pherson şi Oceanul Arctic.

La început, indianul se mărgini la nişte generalităţi şi nu vorbi mai mult decât era nevoie ca să-i aţâţe lui Hunter curiozitatea, apoi, încetul cu încetul, se arătă mai limbut.

— În Nord, aproape de ocean, se găseşte aur din belşug, spuse el într-o zi. Nu peste mult timp, litoralul o să fie plin de prospectori.

— Nu-i decât un lucru de făcut: să le-o luăm înainte, răspunse Hunter.

— Fără-ndoială, continuă Krarak. Dar trebuie să ştii locurile pe unde se află zăcăminte.

— Tu le ştii?

— Mai multe chiar. Dar ţinutul e greu de străbătut... poţi rătăci prin el luni de zile şi să treci pe lângă claim-uri, fără să le vezi... Mai ales unul dintre ele, şi ce mai claim!... Ah, de-aş fi liber!... Hunter îl privi drept în faţă.

— Ce-ai face dacă ai fi liber? îl întrebă el.

— M-aş duce acolo unde pornisem când am fost arestat, răspunse Krarak.

— Unde anume ?

— Acolo unde aurul se adună cu roaba, spuse bombastic indianul.

Zadarnic îl asalta Hunter cu întrebările. Krarak nu mai adăugă nimic. Spusese destul pentru a stârni lăcomia interlocutorului său.

Încredinţaţi că indianul cunoaşte nişte zăcăminte prin apropierea oceanului, Hunter şi Malone se gândiră că trebuiau să-l facă pe acesta să le dezvăluie tot ce ştia, în vederea campaniei apropiate. Au urmat apoi discuţii nesfârşite, din care cei doi texani nu izbutiră să afle nimic în plus. Dacă indianul continua să-i asigure de existenţa terenurilor aurifere, păstra în schimb o tăcere desăvârşită cu privire la locul exact în care se aflau.

Odată cu ultimele săptămâni din aprilie venise şi sfârşitul unei ierni care fusese tot atât de aspră la Circle City ca şi la Dawson. Deţinuţii o duseseră foarte greu. Hunter şi acoliţii săi aşteptau cu nerăbdare să fie puşi în libertate, hotărâţi să pornească îndată spre cele mai

nordice meleaguri ale continentului american.

Aveau însă neapărată nevoie de sprijinul lui Krarak, şi acesta părea dispus să li-l dea. Din nefericire, autorităţile din Alaska îl împiedicau să-şi asculte pornirile inimii. Hunter şi ai săi urmau să fie eliberaţi curând, dar nu la fel stăteau lucrurile cu indianul, pe care nişte condamnări mai vechi ale justiţiei din ţara lui de baştină îl sileau să rămână încă mulţi ani în închisoarea din Circle City.

Mai exista şi calea evadării. Nu era cu putinţă să fugă decât croindu-şi o trecere pe sub unul din pereţii curţii interioare, care mărginea totodată şi închisoarea, şi oraşul. Din interior, nu se putea săpa această deschidere fără a atrage atenţia gardienilor. Dar din afară, pe timp de noapte şi luând toate măsurile de prevedere, lucrul nu era greu de înfăptuit.

La rândul său, Krarak avea deci şi el nevoie de sprijinul lui Hunter, între cei doi ticăloşi se încheie repede târgul. După eliberare, Hunter îi va veni lui Krarak într-ajutor, iar acesta, odată scăpat, va intra în slujba texanului şi-l va călăuzi la zăcămintele ştiute de el, din nordul districtului Klondike.

La 13 mai, Hunter şi banda lui îşi ispăşiseră pedeapsa. Indianului nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea la pândă. Fiindcă nu era închis într-o celulă îi va fi uşor, când va sosi clipa, să părăsească dormitorul comun şi să se strecoare pe sub zid, fără să-l vadă cineva.

Asta şi făcu. Începând chiar din prima noapte, aşteptă întins lângă zid până la ivirea zorilor.

Răbdarea îi era pusă la grea încercare. Nici un zgomot nu ajunse până la el, între apusul la răsăritul soarelui. Hunter şi Malone încă nu putuseră intra în acţiune. Fiindu-le teamă că poliţia ar avea proasta inspiraţie să se mire văzându-i că nu părăsesc imediat Circle City, socotiră că e mai bine să aştepte douăzeci şi patru de ore. Uneltele nu le lipseau. îşi regăsiseră târnăcoapele şi cazmalele la hanul unde poposiseră înainte de a fi arestaţi, pe care-l păstrară ca domiciliu şi la ieşirea din închisoare.

Târguşorul arăta de pe acum foarte însufleţit. Atraşi de primăvara timpurie, prospectorii de pe cursul inferior al Yukonului începeau să dea năvală. Faptul acesta îi ajuta pe texani şi banda lor să se piardă mai uşor prin

mulţime.

În noaptea următoare, pe la ora zece, Krarak îşi reluă postul lângă zid. Întunericul era de nepătruns şi dinspre nord sufla un vânt puternic.

Pe la unsprezece, cu urechea lipită de pământ, indianul crezu că aude cum se lucrează pentru eliberarea lui.

Nu se înşela deloc. Hunter şi Malone intraseră în acţiune. Săpau cu târnăcoapele o galerie pe sub zid, ca să nu fie nevoiţi să-i urnească pietrele.

De partea lui, îndată ce recunoscuse locul ales, Krarak începu să râcâie pământul cu unghiile.

Nu s-a dat nici o alarmă. Gardienii n-au fost atraşi de zgomot în curtea interioară. Vântul puternic îi făcea să stea în clădire, unde lipsa lui Krarak rămase nebăgată în seamă.

În sfârşit, puţin după miezul nopţii, gaura era destul de mare pentru a trece prin ea un om de statură potrivită.

— Vino, spuse o voce, care era a lui Hunter.

— Nu e nimeni pe afară? întrebă Krarak.

— Nimeni.

Câteva minute mai târziu, indianul se afla în libertate.

Dincolo de Yukon, pe al cărui mal stâng se afla Circle City, se zărea o câmpie întinsă, acoperită încă de ultimele zăpezi ale iernii. Începuse dezgheţul şi pe fluviu pluteau sloiurile. O barcă n-ar fi putut să se aventureze printre ele, chiar dacă Hunter ar fi izbutit s-o aducă, fără a atrage atenţia poliţiei.

Dar indianul nu era omul care să se lase oprit de asemenea piedici. Se va pricepe să sară de pe un sloi pe altul, pînă la malul drept. Odată ajuns acolo, toată câmpia i se deschidea în faţă. Când îi vor observa lipsa, el va fi departe.

Fugarul trebuia totuşi să se facă nevăzut înainte de răsăritul soarelui. Aşadar, n-avea nici un ceas de pierdut. Hunter îi spuse:

— Ne-am înţeles ?

— Înţeles, răspunse Krarak.

— Unde ne vom întâlni ?

— Aşa cum am hotărât: la zece mile de Fort Yukon, pe malul stâng al lui Porcupine River.

Într-adevăr, aşa discutaseră între ei. Peste două-trei zile, Hunter şi oamenii lui vor părăsi Circle City şi se vor

îndrepta spre Fort Yukon, aflat în aval în direcţia nord-vest. De acolo, vor urca pe cursul lui Porcupine River către nord-est. În ceea ce-l privea pe indian, după ce va străbate Marele Fluviu, el se va îndrepta spre nord, în linie
dreaptă, spre afluentul acestuia.

În clipa despărţirii, Hunter mai întrebă o dată:

— Totul e în ordine ?

— Totul.

— Şi ne vei călăuzi?... spuse Malone.

— Drept la zăcăminte.

Împotriva voinţei sale, Hunter mai păstra o oarecare neîncredere.

— Acum pleacă, adăugă el. Şi să ştii că, dacă ne-ai înşelat, n-o să ne scapi. Treizeci de oameni vor porni pe urmele tale şi vor izbuti să te găsească.

— Nu v-am înşelat, răspunse liniştit Krarak. Întinzându-şi braţul către nord, el adăugă:

— O avere, o uriaşă avere ne aşteaptă pe toţi acolo. Indianul se apropie de mal.

— Locul la care vă voi călăuzi nu-i doar un zăcământ, afirmă el solemn. Este o pungă de aur, mai degrabă un munte de aur. Nu va trebui să vă osteniţi decât să vă umpleţi cu el căruţele. Chiar de-aţi fi o sută sau o mie, îmi veţi putea lăsa partea mea fără să v-o micşoraţi pe a voastră.

Dintr-un salt, Krarak se avântă pe un sloi care fu îndată luat de curentul apei. După o clipă, Hunter şi Malone îl văzură sărind de pe un sloi pe altul, îndepărtându-se întruna către malul drept al fluviului, în câteva minute dispăruse în întuneric.

Texanii se întoarseră apoi la han, şi chiar de a doua zi îşi începură pregătirile pentru marea campanie.

Se înţelege de la sine că evadarea indianului fu observată în zori. Dar cercetările poliţiei rămaseră fără nici un rezultat şi de complicitatea lui Hunter n-a aflat nimeni.

Peste trei zile, împreună cu însoţitorii săi, în total treizeci de oameni, acesta se îmbarca pe un şlep ce urma să coboare pe fluviu până la Fort Yukon.

Pe 22 mai, după ce s-au aprovizionat în acest târguşor şi şi-au încărcat bagajele pe o sanie trasă de un puternic atelaj de câini, caravana urcă spre nord-est, de-a lungul malului stâng al lui Porcupine River. Dacă indianul era

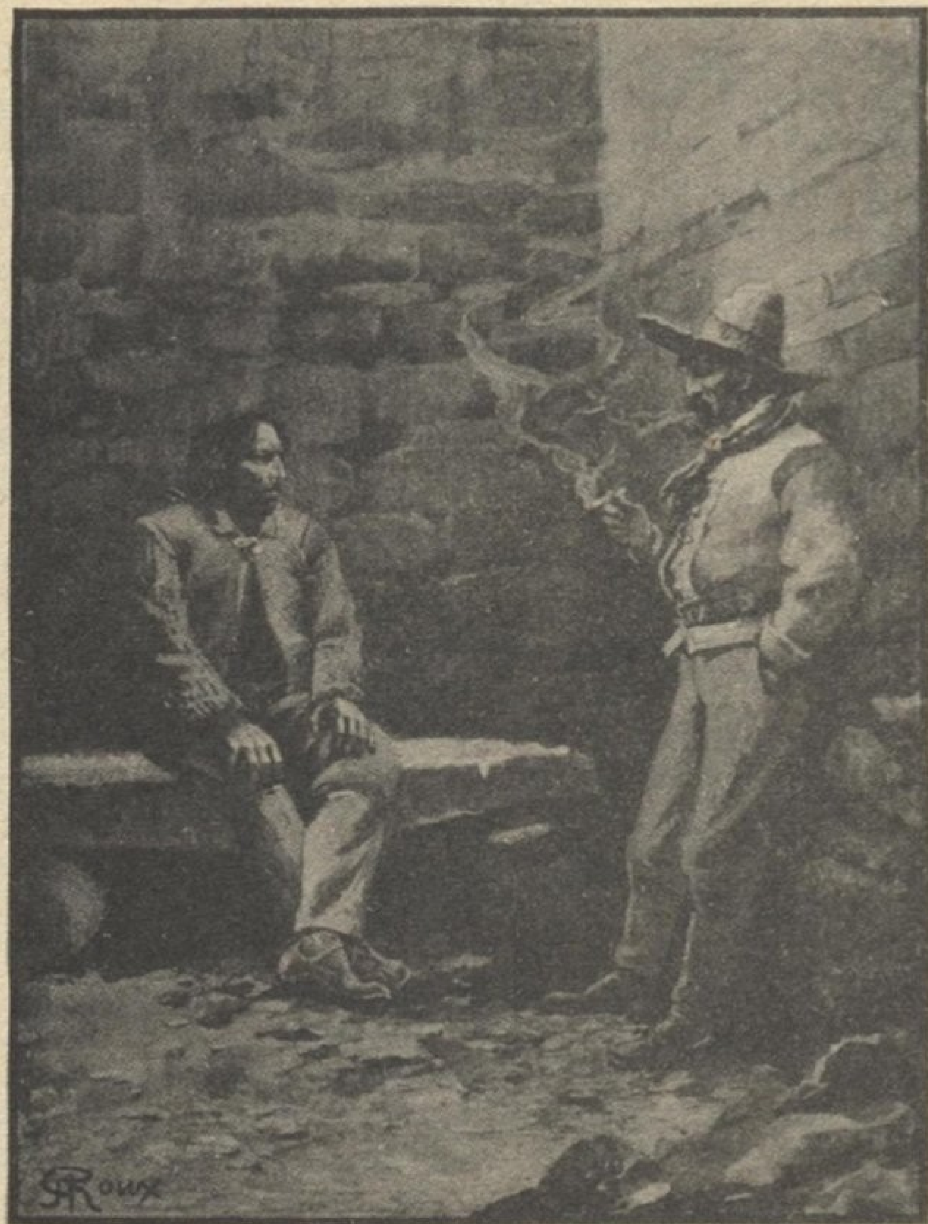
punctual, aveau să-l întâlnească în aceeaşi seară.

— Numai să fíe acolo, spuse Malone.

— Va fi, răspunse Hunter. Dacă a minţit, va veni de frică, iar dacă a spus adevărul, va veni din interes.

Într-adevăr, indianul se afla la locul stabilit şi, sub îndrumarea sa, banda continuă să înainteze pe malul lui Porcupine River mergând spre pustiurile îngheţate ale Extremului Nord.

— Ce-ai face dacă ai fi liber?

V
O LECŢIE DE BOX

Aşadar, în cartea vieţii lui Summy Skim era scris că, după ce-l va însoţi pe Ben Raddle în Klondike, o să-l însoţească în continuare şi în ţinuturile cele mai îndepărtate ale Americii de Nord. Rezistase cu dârzenie. Folosise toate argumentele împotriva acestei noi campanii. Dar, până la urmă, au fost de ajuns doar câteva cuvinte ale unei fetiţe pentru a infringe în zece secunde nezdruncinata lui hotărâre.

La drept vorbind, nu cumva îşi dorise această înfrângere? Ar fi avut oare Summy Skim curajul să apuce pe drumul spre Montreal fără Ben Raddle, sau răbdarea de a-l aştepta în condiţiile unui oarecare confort la Dawson? Nimic nu poate fi mai îndoielnic.

În orice caz, aceste întrebări vor rămâne pentru totdeauna fără răspuns, de vreme ce Summy avea să-l însoţească, negreşit, pe vărul său în cucerirea lui Golden Mount.

«Dacă te-ai lăsat înduplecat o dată, îşi spunea el, eşti obligat să te laşi mereu. Nu pot învinui pe nimeni altul decât pe mine!... Ah, Green Valley, Green Valley, cât eşti de departe!»

Mai trebuie să spunem că numai de formă şi pentru a nu se dezminţi îşi exprima Summy în sinea lui asemenea păreri de rău? Ce-i drept, tânjea mereu după Green Valley. Dar ceva, nici el nu ştia ce, îi făcea inima să tresalte. Se simţea vesel şi zglobiu ca un copil, iar perspectiva unei călătorii, în realitate destul de tulburătoare, nu-i pricinuia o teamă adevărată. Desigur, numai vânătoarea îi putea stârni bunului Summy asemenea înclinaţii către aventură.

Datorită primăverii timpurii, Cercetaşul se întoarse la Dawson City încă din primele zile ale lui mai. Traversarea Chilkoot-ului, navigaţia pe lacuri şi pe Lewis River s-au putut efectua mai devreme şi în condiţii mai bune ca de obicei. După cum se înţelesesem cu opt luni în urmă, Bill Stell venea să se pună la dispoziţia celor doi veri pentru a-i conduce înapoi la Skagway, de unde vaporul i-

ar fi dus la Vancouver.

Bill Stell nu se arătă prea uimit aflând că planurile lui Ben Raddle se schimbaseră în asemenea măsură. Ştia prea bine că cine pune piciorul în Klondike riscă să prindă rădăcini acolo. Dacă inginerul nu era chiar în acest stadiu, nu părea nici grăbit să-si facă bagajele pentru întoarcerea la Montreal.

— Aşa stau lucrurile? ...îl întrebă Cercetaşul pe Summy.

— Precum vezi, dragă Bill. Doar atât i-a răspuns Summy.

Totuşi, acesta se arătă mai puţin zgîrcit la vorbă cînd află că Bill Stell se învoise să-i însoţească în noua campanie. îşi exprimă bucuria pricinuită de această hotărâre printr-un potop de cuvinte.

Într-adevăr, ideea era foarte bună. Ben Raddle avea dreptate când socotise că nu poate găsi un sprijin mai sigur decât cel al Cercetaşului, şi, ca să-l convingă, îi împărtăşise adevăratul ţel al expediţiei. Taina francezului Jacques Ledun, pe care o păstrase cu atâta străşnicie faţă de toată lumea, această taină, cunoscută până atunci doar de Summy Skim şi verişoarele Edgerton, el i-o dezvălui fără şovăire lui Bill Stell, în care avea deplină încredere.

La început, acesta nu voi să creadă în existenţa lui Golden Mount. Mai auzise el legenda asta şi socotea că nu e cazul să i se acorde nici cel mai mic credit. Dar, după ce îi povestise Ben Raddle despre Jacques Ledun, după ce îi arătase harta unde era însemnat Vulcanul de Aur, Cercetaşul se arătă mai puţin neîncrezător. Puţin câte puţin, convingerea inginerului îl molipsi şi pe el.

— În fine, Cercetaşule, încheie Ben Raddle, acolo se află nişte bogăţii nemăsurate, nu mai încape îndoială. Dacă am izbutit să te conving, de ce n-ai veni şi dumneata cu noi, să-ţi iei partea de câştig ?

— Îmi propuneţi să vă însoţesc la Golden Mount? stărui Bill Stell.

— Nu numai atât, Cercetaşule, vrem să ne şi călăuzeşti. N-ai fost dumneata şi prin regiunile din Nord? Dacă expediţia dă greş, îţi voi plăti bine serviciile; dacă izbuteşte, de ce să nu-ţi afunzi şi dumneata mâinile în acest seif vulcanic?

Oricât de chibzuit ar fi fost, bunul Cercetaş simţi că-şi pierde tăria. Nicicând nu mai întâlnise un asemenea

prilej!

Ceea ce-l speria, totuşi, era lungimea călătoriei. Cel mai bun itinerarul reprezenta o linie frântă care trecea prin fortul Mac Pherson, unde mai fusese el pe vremuri, iar distanţa ce o aveau de străbătut depăşea şase sute de kilometri.

— Aproape tot atâta desparte Skagway-ul de Dawson City, observă inginerul. Doar asta nu te-a speriat niciodată.

— Fără-ndoială, domnule Raddle. ba voi mai adăuga că drumul e mai puţin anevoios între Dawson City şi fortul Mac Pherson. Dar, dincolo de el, până ajungi la gurile lui Mackenzie, s-ar putea ca lucrurile să stea altfel.

— De ce să punem răul înainte? răspunse Ben Raddle. În definitiv aceşti şase sute de kilometri ar putea fi parcurşi într-o lună de zile.

Într-adevăr, era posibil, cu condiţia să nu se ivească nici una din situaţiile neplăcute, atât de frecvente la aceste latitudini ridicate. Bill Stei! şovăia.

Dar nil pentru multă vreme. La stăruinţele lui Ben Raddle se adăugară şi cele ale lui Neluto, bucuros că-şi revede şeful, ale lui Summy Skim, care susţinu acelaşi lucru cu o elocinţă deosebită, ale Janei Edgerton, care se dovedi foarte convingătoare. Toţi aveau dreptate să insiste; călătoria fiind oricum hotărâtă, sprijinul Cercetaşului devenea foarte preţios şi le mărea sorţii de izbândă.

La rândui său, Neluto era grozav de încântat de această expediţie, căreia nu-i cunoştea adevăratul scop. Ce straşnice vânători trebuie că ofereau ţinuturile acelea, abia umblate până atunci!

— Rămâne de văzut cui vor fi oferite aceste vânători, observă Summy Skim.

— Păi... nouă, răspunse Neluto, uimit de observaţie.

— Numai să nu fim noi cei vânaţi! adăugă Summy, arătându-i astfel lui Neluto că şi-a ales prost clipa în care să se arate atât de categoric afirmativ.

Într-adevăr, ţinuturile nordice sunt străbătute în timpul verii de bande de aventurieri de la care nu te poţi aştepta la nimic bun şi cu care agenţii Companiei golfului Hudson au avut mult de furcă.

Pregătirile se terminară repede. Gata oricând să plece cu oamenii săi, la nord ca şi la sud, Cercetaşul îşi procură cu uşurinţă materialul necesar: căruţe, o barcă

demontabilă, corturi, atelaje de catâri, a căror hrană era asigurată de câmpiile înverzite, şi ca atare mai potriviţi decât câinii. În privinţa alimentelor, fără să mai punem la socoteală ceea ce le va produce vânatul şi pescuitul, nu le-a fost greu
să şi le asigure pentru mai multe luni, întrucât, după restabilirea comunicaţiilor cu Skagway şi Vancouver, Dawson City fusese de curând aprovizionat de către societăţile ce deservesc zăcămintele din Klondike. Nu lipseau nici muniţiile, şi de va fi cazul să se facă uz de carabine, acestea nu vor rămâne mute.

Sub conducerea lui Bill Stell, din caravană urmau să facă parte cei doi veri, Jane Edgerton, Neluto cu brişcă şi calul său, Patrick Richardson, nouă canadieni care lucraseră la 129 şi şase din serviciul Cercetaşului, în total douăzeci şi una de persoane. Numărul acesta restrâns de prospectori va fi suficient pentru exploatarea lui Golden
Mount, întrucât, după spusele lui Jacques Ledun, nu trebuiau decât să adune pepitele îngrămădite în craterul stins al vulcanului.

S-au depus atâtea străduinţe pentru pregătirea acestei campanii, al cărei scop nu-l cunoşteau decât Ben Raddle, Summy Skim, Jane Edgerton şi Cercetaşul, încât plecarea s-a putut fixa pentru data de 6 mai.

N-o să ne mire faptul că, înainte de a părăsi Dawson City, Ben Raddle voi să se informeze pentru ultima oară despre situaţia claim-ului de pe Forty Miles Creek. El le porunci şefului de echipă şi lui Neluto să se ducă la locul pe care se afla odinioară moştenirea unchiului Josias.

Situaţia era neschimbată. Claim-ul 129, la fel ca 131, la fel ca multe alte claim-uri de o parte şi de alta a frontierei, erau în întregime sub apă. Râul, cu o lăţime dublă de pe urma cutremurului, îşi urma cursul obişnuit. Ca să-l întorci, să-l faci să intre în vechea lui matcă, ar fi fost probabil cu neputinţă şi, în orice caz, necesita o muncă atât de uriaşă, de costisitoare, încât nimeni nu se gândea la aşa ceva. Lorique reveni la Dawson convins că orice nădejde de a mai exploata vreodată aceste zăcăminte trebuia părăsită.

Pregătirile se încheiară pe 5 mai. După-amiaza, Summy Skim şi Ben Raddle făcură un drum până la spital, pentru a-şi lua rămas bun de la Edith şi de la doctor.

Le întâlniră mai întâi pe cele două fete, care îşi petreceau împreună această ultimă zi. Edith se arătă liniştită şi senină ca întotdeauna. Oare ce gândea despre această călătorie? Greu de ghicit.

Când Ben Raddle o întrebă ce părere are despre planul lor, ea îi răspunse:

— Fiecare îşi trăieşte viaţa aşa cum crede de cuviinţă. Totul e ca ceea ce faci să fie bine făcut.

Discuţia se prelungi vreme de două ceasuri. Lucru curios, ea se purta aproape numai între Summy şi Jane. Pe măsură ce timpul înainta, Ben Raddle şi Edith deveneau tot mai tăcuţi, de parcă acelaşi gînd le-ar fi apăsat tot mai mult sufletul.

Când sosi clipa despărţirii, Summy Skim puse vesel capăt întrevederii:

— Deviza noastră e: să nu-ţi faci sânge rău. Aşadar, să fim veseli. Ne vom întoarce înainte de sosirea iernii, încovoiaţi sub povara pepitelor!

— Să te audă Dumnezeu, şopti Ben Raddle, ostenit parcă, în vreme ce-i întindea Edithei mâna pe care aceasta i-o strânse în tăcere.

După ce închiseră uşa în urma lor, ducându-se să-l vadă şi pe doctorul Pilcox, Summy îl luă la rost pe vărul său, întrebându-l:

— Ce te-a apucat? S-ar zice că ţi s-au înecat corăbiile, iar domnişoara Edith pare şi ea la fel de plouată. Asta aşa, ca să prindem curaj! Nu cumva călătoria a încetat să te mai intereseze?

Ben Raddle se strădui să-şi alunge gândurile triste.

— Glumeşti! spuse el.

Cât despre doctorul Pilcox, iată cum vedea el lucrurile:

— O să faceţi o călătorie minunată, deoarece ţinuturile acelea trebuie să fie şi mai încântătoare decât cele de aici, din Klondike, unde totuşi nu-i deloc rău! Apoi, dacă aţi fi pornit spre sud, ar fi însemnat să vă întoarceţi la Montreal şi nu ne-am mai fi revăzut niciodată. Pe cînd aşa, când vă veţi întoarce de acolo, ne vom întâlni din nou la Dawson.

Ben Raddle îşi sfârşi ziua într-o ultimă consfătuire cu Lorique. Din fericire, Summy habar n-avea de ceea ce şi-au spus cei doi interlocutori, căci tare s-ar mai fi necăjit de-ar fi cunoscut adevărata stare de spirit a vărului său.

În cursul lungilor discuţii purtate vreme de luni de

zile cu şeful de echipă canadian, de bună seamă că inginerul fusese cuprins de această febră a aurului, de care se temea atâta Summy. Căutător de aur înverşunat, care-şi închinase întreaga viaţă prospecţiunilor, încetul cu încetul, Lorique izbutise să-i insufle această pasiune şi lui Ben Raddle. Slujitorul îşi molipsise treptat stăpânul şi acesta ajunsese să nu mai aibă alt ţel în viaţă decât descoperirea şi exploatarea de filoane şi nisipuri aurifere. În sinea lui, amânase întoarcerea la Montreal pentru un viitor îndepărtat. Toată atenţia îi era îndreptată numai asupra ţinutului Klondike, izvor nesecat de emoţii, foarte apreciate de jucătorul ce dormita în el.

Ben Raddle hotărâse ca Lorique să nu facă parte din expediţia ce urma să pornească spre Nord. El va rămâne la Dawson, având sarcina de a se ţine la curent cu toate evenimentele legate de exploatarea auriferă. În felul acesta, dacă s-ar ivi o afacere bună, el ar avea posibilitatea să intre în acţiune.

Lucrurile fiind astfel rânduite, caravana părăsi oraşul Dawson a doua zi, la cinci dimineaţa, prin cartierul de sus, de pe malul drept al râului Klondike, şi se îndreptă spre nord-est.

Vremea era cum nu se poate mai bună, cerul senin, vântul slab, temperatura de plus cinci-şase grade. Zăpada se topise aproape în întregime, iar pe pământul acoperit de ierburi nu mai rămăseseră decât rare pete de un alb strălucitor.

E de prisos să adăugăm că itinerarul fusese stabilit cu multă grijă. Cercetaşul mai străbătuse drumul de la Dawson City la fortul Mac Pherson şi te puteai încrede în memoria lui.

De altfel, regiunea pe care o aveau de străbătut era destul de netedă, brăzdată doar de câteva râuri, la început afluenţi sau subafluenţi ai lui Klondike River, apoi, dincolo de cercul polar, de afluenţii sau subafluenţii lui Peel River, care trece pe la poalele Munţilor Stâncoşi, înainte de a se vărsa în Mackenzie.

Cel puţin în această primă parte a călătoriei, între Dawson City şi fortul Mac Pherson, drumul nu prezenta cine ştie ce greutăţi. După topirea ultimelor zăpezi, râurile coborau acum cu debitul cel mai scăzut; erau uşor de trecut şi aveau suficientă apă pentru nevoile

caravanei. Abia după ce vor ajunge la Peel River vor hotărî în ce
fel se va desfăşura ultima parte a călătoriei.

Graţie omenescului fenomen de autosugestie, toţi, în afară poate de Summy Skim şi Patrick Richardson, porneau plini de nădejde în succesul expediţiei. Summy Skim se mulţumea să nu-şi exprime nici o părere şi să nu se gândească mei o clipă la scopul călătoriei. După o lungă şi zadarnică împotrivire, el pornea bucuros la drum,
cuprins de o inexplicabilă bună dispoziţie.

Cât despre Patrick, nici el nu-şi mărturisea părerile, admiţând că ar fi fost în stare să aibă vreuna. în ajunul plecării, Jane îi spusese:

— Patrick, mâine plecăm.

— Bine, domnule Jean, răspunsese credinciosul uriaş, care părea să nu-şi fi dat seama că tânărul său stăpân se preschimbase în fată.

Celorlalţi, adică celor care cunoşteau secretul: Ben Raddle, Jane Edgerton şi Bill Stell, nici nu le trecea prin gând să pună la îndoială existenţa lui Golden Mount şi a comorilor lui. Restul participanţilor îi urmau încrezători, ştiind numai că merg spre Nord să facă prospecţiuni, dar îmbătaţi cu toţii de un optimism fără motiv, bucurându-se anticipat de izbândă. Meseria lui Ben Raddle făcea minuni. Se şuşotea că

Oricît de chibzuit ar fi fost, bunul Cercetaş simţi că-şi pierde tăria

Cercetaşul îi vânduse «un pont» şi că se îndreptau cu paşi siguri către nişte bogăţii fabuloase, pe care inginerul se va pricepe să le smulgă pământului dintr-o singură lovitură.

În această dispoziţie fericită, părăsiră Dawson City. La ieşirea din oraş, brişcă condusă de Neluto, în care se aflau cei doi veri şi Jane Edgerton, porni la început cu mare viteză; dar trebui să încetinească după puţină vreme, pentru ca atelele de catâri, împovărate cu materiale şi alimente, să poată ţine pasul cu ea. Cu toate acestea, primele etape au putut fi străbătute fără prea multă osteneală pentru oameni şi animale, deoarece câmpia netedă prin care treceau era lesne de parcurs. Adesea, pentru a uşura catârii, oamenii mergeau pe jos o parte din drum. Ben Raddle şi Cercetaşul discutau atunci despre problema care le stăpânea gândurile. Summy Skim şi Neluto hoinăreau în dreapta şi-n stânga, şi pentru că se găsea vânat din belşug,
nu-şi iroseau zadarnic praful de puşcă. Apoi, înainte de lăsarea nopţii, destul de târzie în acest anotimp şi la această latitudine, se organiza tabăra până a doua zi.

Pe data de 16 mai, la zece zile după plecarea din Dawson City, caravana trecu cercul polar, puţin mai departe de paralela şaizeci şi şase. Nici o întâmplare neprevăzută nu se ivise în această primă parte a drumului. Nu întâlniseră nici bandele acelea de tâlhari pe care agenţii Companiei golfului Hudson încă le mai fugăreau, împingându-le spre vest.

Vremea era frumoasă, toţi erau sănătoşi. Oamenii, puternici, deprinşi cu oboseala, nu păreau să se resimtă de pe urma călătoriei. Animalele îşi găseau hrană din belşug prin păşunile înverzite. Cât despre tabăra de noapte, izbuteau întotdeauna s-o aşeze în apropierea unui râu cu apă limpede, la marginea pădurilor de mesteceni, de plopi şi de pini, care se întindeau cât vedeai cu ochii către nord-est.

Încetul cu încetul, ţinutul îşi schimba înfăţişarea. Acum, la răsărit se profila în zare lanţul Munţilor Stâncoşi. În această parte a Americii de Nord încep primele lor ondulaţii care se prelungesc apoi, din ce în ce mai înalte, pe aproape toată lungimea noului continent.

La câţiva kilometri după cercul polar, caravana a fost nevoită să treacă prin vad, nu departe de izvor, un râu

care se îndrepta spre nord-vest şi se vărsa în Porcupine River.

Atât datorită reţelei de ape cât şi neregularităţii solului, la nord de acest râu drumul deveni destul de anevoios, şi dacă Neluto n-ar fi mânat brişcă cu deosebită grijă, osia şi roţile ei s-ar fi sfărâmat de nenumărate ori.

De altfel, nimeni nu se mira de asemenea greutăţi. Prin ţinutul acela îndepărtat, nu te puteai aştepta să găseşti drumuri pavate, mărginite de felinare. Doar Bill Stell, care mai străbătuse cândva aceeaşi cale, se arăta oarecum surprins.

Într-o zi, în timp ce caravana înainta printr-un defileu îngust, el spuse:

— Acum douăzeci de ani, când am trecut pe aici, drumul nu mi s-a părut atât de prost.

— Şi totuşi cred că a rămas neschimbat, răspunse Summy Skim.

— Poate că asta se datorează asprimii iernii trecute.

— Aşa bănuiesc şi eu, domnule inginer, răspunse Cercetaşul. Gerurile au fost atât de năprasnice, încât îngheţul a crăpat adânc pământul. De aceea, vă recomand să luaţi seama la avalanşe.

Într-adevăr, ele s-au produs în două-trei rânduri. Blocuri uriaşe de cuarţ şi de granit, dislocate prin infiltrarea apei, se prăvăliră pe maluri, smulgând copacii aflaţi în calea lor. Puţin a lipsit ca una dintre căruţe să nu fie distrusă de aceşti bolovani.

Timp de două zile etapele au fost tare anevoioase, iar lungimea lor sub media de până atunci. De aici, întârzieri împotriva cărora Ben Raddle tuna şi fulgera, dar pe care Summy Skim le primea cu calmul unui filozof.

Pe el nu aurul îl atrăgea. De vreme ce trebuise să renunţe la întoarcerea în ţări mai blânde, mai bine să-şi petreacă timpul călătorind, decât altfel. Şi apoi, trebuia să recunoască faţă de el însuşi că se simţea foarte fericit.

— E de-a dreptul uimitor Ben ăsta, îi spunea Summy uneori Janei Edgerton. Parcă-i turbat.

— Deloc, răspundea Jane. Se grăbeşte, asta-i tot.

— Se grăbeşte? De ce să se grăbească? întotdeauna strică farmecul prezentului cu grijile lui pentru viitor. Eu unul nu-mi fac probleme şi iau lucrurile aşa cum sunt.

— Bine, dar domnul Raddle are o ţintă. Se îndreaptă spre Golden Mount, iar drumul pe care trebuie să-l străbată până la el nu-l interesează câtuşi de puţin, nu-i decât un mijloc de a ajunge acolo.

— Dacă există Golden Mount, răspunse Summy Skim, se va afla în acelaşi loc peste cincisprezece zile, ca şi peste opt. Nădăjduiesc, de altfel, că ne vom îngădui o odihnă binemeritată la Fort Mac Pherson. După asemenea mărşăluială, avem şi noi dreptul să ne întindem într-un pat.

— Dacă la fortul Mac Pherson or exista hanuri! întrebat, Cercetaşul răspunse că nu există.

— Fort Mac Pherson nu-i decât un post întărit, pentru agenţii Companiei. Dar au acolo nişte camere.

— Dacă au camere, înseamnă că au şi paturi, constată Summy Skim, şi n-am să mă supăr deloc dacă-mi voi întinde în ele oasele vreo două-trei nopţi bune.

— Să ne vedem mai întâi acolo, îl întrerupse Ben Raddle, şi să nu ne pierdem vremea cu halte de prisos.

Caravana înainta deci atât de repede cât îi îngăduiau cotiturile şi piedicile de prin defileuri; dar, cu toate îndemnurile lui Ben Raddle, îi trebui aproape o săptămână ca să străbată regiunea muntoasă până la Peel River.

Ajunseră la el şi, fără nici o zăbavă, traversară acest important afluent al lui Mackenzie, ajutându-se de ultimele sloiuri ce pluteau în urma dezgheţului. Înainte de căderea nopţii, materialul şi oamenii trecuseră fără nici un accident pe malul drept şi tabăra fusese aşezată la marginea apei, sub bolţile unor uriaşi pini marini. După instalarea corturilor se îndeletniciră cu pregătirea mesei de seară, aşteptată
întotdeauna cu nerăbdare.

Dar fusese scris ca ziua să nu se sfârşească fără o întâmplare dramatică. Abia se instalaseră, când unul dintre canadienii care coborâse puţin mai în aval se ivi alergând, cu chipul schimonosit de groază.

— Alarmă!... Alarmă!... strigă el, de îndată ce se apropie.

Se ridicară toţi, de-a valma. Numai Summy Skim, ca un adevărat vânător ce era, avu prezenţa de spirit să-şi ia carabina. Într-o clipă, el se afla în picioare, înarmat, gata să ochească.

— Bandiţi? întrebă el.

— Nu, răspunse Bill Stell, nişte urşi.

Într-adevăr, pe urmele fugarului se arătă un trio de urşi nemaipomenit de mari, din specia grizzli, care sălăşluiesc de obicei prin trecătorile Munţilor Stîncoşi.

Să fi fost urşii întărâtaţi de foame? Tot ce se poate, dacă te luai după răgetele lor cumplite, care izbutiră să înspăimânte animalele de la atelaje.

Învălmăşeala deveni şi mai mare, astfel că cei trei urşi ajunseră în mijlocul taberei înainte să se fi luat cea mai mică măsură de apărare.

Din întâmplare, în primul plan se afla Jane Edgerton. Ea încercă să dea înapoi, să o ia la fugă, dar era limpede că nu va avea timp. Dintr-un salt, Summy se aşeză în faţa tinerei şi, ducându-şi carabina la umăr, trase în două rânduri, o lovitură după alta.

Summy nu-şi greşea niciodată ţinta. Cel puţin asta era pretenţia lui, care se adeveri o dată în plus. Doi urşi, loviţi drept în inimă, se prăbuşiră la pământ, ca să nu se mai scoale niciodată.

Mai rămânea cel de al treilea. Fără să-i pese de uciderea semenilor lui, animalul se apropia în goana mare. Într-o secundă avea să-l apuce în strânsoarea temutelor lui gheare pe nefericitul Summy, acum dezarmat. Acesta, hotărât să-şi vândă pielea cât mai scump, apucă arma de ţeava şi, transformând-o în măciucă, aşteptă curajos.

Deodată, ursul se clătină. Atacat dintr-o parte, fu nevoit să ţină piept unui nou potrivnic, care nu era altul decât Patrick Richardson. Lipsit de alte arme în afara celor cu care îl înzestrase natura, irlandezul sărise la încăierare şi, după cele mai corecte reguli ale luptei, aplicase în şoldul drept al ursului o lovitură magistrală de picior, care frânsese avântul sălbaticei fiare.

Ursul făcu un sfert de rotire pe loc şi, sfâşiind văzduhul cu un răget înfiorător, se năpusti asupra celui ce îndrăznise să-l înfrunte. Spectatorii acestei scene fulgerătoare scoaseră un strigăt de groază. Numai Patrick, ghemuit pentru atac, nu vădea nici o emoţie.

Spectacolul era într-adevăr frumos: de o parte, un animal uriaş, cuprins de o aprigă mânie, năpustindu-se cu orbirea brutei, având gheare ascuţite şi colţi ameninţători; de cealaltă parte, un exemplar fizic foarte izbutit al speţei omeneşti, la fel de mare, la fel de puternic ca şi înspăimântătorul său duşman, fără-ndoială

mai slab înarmat, dar înlocuind inferioritatea armelor sale naturale cu flacăra inteligenţei — oricât de modest era locul purtătorului ei pe scara intelectului — această flacără ce constituie numai privilegiul speţei umane.

Ai fi zis că retrăieşti o scenă din timpurile preistorice, când primii noştri strămoşi au trebuit să cucerească pământul necunoscut şi potrivnic, doar prin forţa braţelor.

Şi de data aceasta, inteligenţa avea să triumfe. Chiar în clipa în care ursul urma să-l înăbuşe pe Patrick între labele sale păroase, braţul irlandezului se întinse iute ca fulgerul şi pumnul său lovi cu puterea unei catapulte în botul adversarului.

Lovitura fusese grozavă. Ursul se clătină pe labele dinapoi şi căzu pe spate.

Patrick râse pe sub mustaţă şi aşteptă neclintit un nou atac.

Acesta nu se lăsă mult aşteptat. Îndată după cădere, ursul se ridică, cu botul însângerat. Turbat de furie, se năpusti orbeşte asupra duşmanului său.

Patrick nu-şi pierdu firea. Alegând momentul potrivit, lovi de astă dată cu amândoi pumnii. Izbi întâi cu stângul, şi-i plesni animalului un ochi, apoi cu dreptul, peste bot, atât de straşnic încât ţâşni sângele şi se auzi zgomotul sec al colţilor sfărâmaţi.

Ursul căzu din nou pe spate şi din nou Patrick îl aşteptă generos să se pună pe picioare, înainte de a relua jocul. Nici într-o partidă de lupte romane nu s-ar fi putut proceda mai cinstit.

De altfel, ursul se ridică acum mai încet decât la prima cădere. În sfârşit se îndreptă, dar apoi se aşeză greoi pe fund. Stătea nemişcat, încetase să ragă. Descumpănit, îşi freca cu laba ochiul spart, în vreme ce cu limba lui groasă îşi lingea botul însângerat.

Plictisit de aşteptare, cu pumnul gata de atac, Patrick făcu un pas înainte şi ursul unul înapoi. Irlandezul înainta un al doilea pas, apoi al treilea, iar ursul dădu înapoi tot pe atât. Această urmărire continuă vreme de trei minute, spre marea uimire a spectatorilor.

Nerăbdător, Patrick grăbi lucrurile. Plictisit să-şi tot aştepte duşmanul în retragere şi înţelegând necesitatea unei arme de aruncat, el se aplecă să ia o piatră şi s-o arunce în animal ca să-l provoace, gândind că în felul acesta se va relua lupta.

Dar nu se întâmplă nimic. Văzând mişcarea irlandezului, ursul nu aşteptă urmarea. Era limpede că lecţia îi ajunsese şi că-şi primise porţia. Aşezându-se în patru labe, el începu să bată încet în retragere şi se îndepărtă cu un aer plouat, cu dosul contractat de frică, aruncând cu singurul ochi ce-i rămăsese o privire sfioasă către învingătorul său.

După câteva minute, se făcuse nevăzut în desişul pădurii.

Un hohot de râs, însoţit de un ropot de aplauze, salută acest deznodământ neaşteptat. Toţi se adunară în jurul lui Patrick şi-l felicitară.

— Îţi mulţumesc, Patrick, spuse călduros Summy Skim, strîngînd cu putere mâna salvatorului său.

— Da, îţi mulţumesc, îi repetă şi Jane uriaşului. îţi mulţumim şi te felicităm.

Patrick păru că nici nu bagă de seamă prezenţa lui Summy. Se întoarse către tânăra lui stăpână, singura fiinţă din lume care conta pentru el.

— N-aveţi de ce, spuse el cu modestie. Vedeţi dumneavoastră, domnule Jean, fiara asta nu ştie să boxeze.

VI
SE AJUNGE LA ŢINTĂ

Situat aproape la 135° longitudine vest şi 67° latitudine, fortul Mac Pherson era pe vremea aceea cel mai nordic post pe care-l avea Compania golfului Hudson în America de Nord. El dirija întreg teritoriul scăldat de numeroase braţe ce se ramifică din estuarul lui Mackenzie până la vărsarea în Oceanul Arctic. Acolo îşi reîmprospătau proviziile vânătorii de blănuri şi tot acolo se adăposteau ei împotriva
bandelor de aventurieri ce rătăceau prin câmpiile din nordul Canadei.

Acest fort, clădit pe malul drept al lui Peel River, căuta, pe cât era cu putinţă, să ţină legătura cu fortul Good Hope, aşezat în amonte pe malul lui Mackenzie. Grămezile de blănuri erau cărate de la unul la celălalt, pentru a fi apoi transportate, sub pază bună, în antrepozitul central al companiei.

Fortul Mac Pherson este alcătuit dintr-o magazie foarte mare, deasupra căreia se află biroul agentului şef,

cel al subalternilor săi şi o încăpere cu paturi de campanie, în care pot dormi vreo douăzeci de persoane. Jos se află nişte grajduri unde se adăpostesc atelajele de cai şi de catâri. Pădurile învecinate pun la îndemână combustibilul necesar pe timpul gerurilor aspre ale iernii polare.

Lemnul nu lipseşte şi nu va lipsi încă mulţi ani de acum încolo. Cât despre hrană, ea este asigurată permanent de către serviciile de aprovizionare ale companiei, vânatul şi pescuitul contribuind din belşug la completarea rezervelor.

Fortul Mac Pherson este comandat de un agent-şef, având în sub ordine douăzeci de bărbaţi, originari din Canada şi Columbia britanică, adevăraţi soldaţi supuşi unei discipline severe. Viaţa lor nu-i deloc uşoară, dacă ne gândim la asprimea climei şi la veşnica primejdie de a fi atacaţi de bandele de aventurieri ce rătăcesc prin aceste întinderi pustii. De aceea, rastelurile de arme sânt pline de carabine şi revolvere, iar compania are grijă să reînnoiască în permanenţă rezerva de muniţii, astfel încât postul să nu ducă niciodată lipsă de ele. Când expediţia lui Ben Raddle ajunse la fortul Mac Pherson, agentul şef şi oamenii săi tocmai trecuseră printr-o stare de alarmă. Cu câteva zile în urmă, în dimineaţa de 25 mai, omul de pază semnalase apropierea unui grup alcătuit din treizeci-patruzeci de oameni, printre care mai mulţi indieni, ce urcau pe malul drept al lui Peel River.

Aşa cum se obişnuieşte în astfel de împrejurări, poarta fortului Mac Pherson fu bine zăvorâtă. Nu s-ar fi putut pătrunde în incintă decât sărind pe deasupra zidurilor.

Odată ajunşi în faţa porţii, unul dintre ei, care părea a fi conducătorul, ceru să fie lăsaţi să intre. Agentul şef urcă atunci pe creasta zidului şi cercetă oaspeţii aduşi de întâmplare. S-ar zice că cele constatate nu i-au fost pe plac şi că trupa i s-a părut suspectă, fiindcă le-a răspuns că nimeni nu va pătrunde în interiorul fortului.

Cele ce urmară dovediră că hotărârea lui a fost înţeleaptă. Îndată izbucni un potop de înjurături şi ameninţări. După accent, agentul şef îşi dădu seama că, în afară de indieni, în bandă se aflau şi nişte sud-americani, porniţi pe violenţă.

Aventurierii nu se mărginiră doar la vorbe. Ei trecură

la fapte. Fie pentru a-şi face rost de provizii, fie pentru a pune stăpânire pe fortul Mac Pherson, punct de sprijin foarte important, care conduce activitatea la gurile lui Mackenzie, ei încercară să forţeze poarta. Aceasta rezista, şi după o salvă a celor din post, care răni câţiva oameni, asediatorii se îndepărtară către nord-vest, nu înainte de a trage cu carabinele în agenţii companiei, scăpaţi din fericire nevătămaţi.

De atunci, temându-se de un nou atac, garnizoana din fortul Mac Pherson se afla zi şi noapte în stare de alarmă. Şi oare n-avea temei să se felicite pentru această vigilenţă, când, peste cinci zile, la 30 mai, semnală o nouă trupă ce se îndrepta tot spre fort, coborând pe malul drept al apei?

Care nu le-a fost uimirea celor din caravana Cercetaşului, căci despre ea e vorba, văzând că se ivesc pe curtină vreo doisprezece oameni înarmaţi, care le poruncîră să plece.

Au trebuit să parlamenteze.

Agentul şef îşi dădu în cele din urmă seama că are de-a face cu nişte canadieni, şi, din fericire, se întâmplă să-l fi cunoscut şi pe Bill Stell, de pe vremea când serviseră împreună în armata Dominionului. Îndată, poarta fortului Mac Pherson se deschise larg şi caravana pătrunse în curtea interioară, unde i se făcu o primire foarte bună.

Agentul şef se socoti dator să-şi justifice purtarea ce o avusese la apropierea grupului de străini. Le povesti că o bandă de sud-americani şi de indieni făcuse o demonstraţie duşmănoasă în faţa fortului, cu câteva zile înainte, că încercase să pătrundă înăuntru cu forţa şi că a fost necesar să-i alunge cu focuri de carabină. Ce urmăreau oare vagabonzii ăştia? Nu se ştia. După asemenea ciocnire, neîncrederea
celor din garnizoană era îndreptăţită.

— Şi ce s-a întâmplat cu banda aceea ? întrebă Cercetaşul.

— Văzând că nu le-a izbutit lovitura, au plecat mai departe.

— În ce direcţie ?

— Spre nord-vest.

— De vreme ce noi ne îndreptăm spre nord, este foarte probabil că nu vom da ochii cu ei.

— V-o doresc, încuviinţă agentul şef, căci mi-a făcut

impresia unei adunături de cea mai proastă speţă.

— Încotro ar putea-să se îndrepte? întrebă Summy Skim.

— Fără-ndoială în căutarea unor noi zăcăminte, dat fiind că purtau cu ei materiale de prospectare.

— Aţi auzit că s-ar găsi zăcăminte prin partea locului ? Întrebă Ben Riddle.

— De bună seamă că există, răspunse agentul şef. Nu trebuie decât să le descoperi.

Agentul şef nu ştia mai mult. Nu pomeni nici o vorbă despre Golden Mount, deşi trebuie că nu se afla prea departe de fortul Mac Pherson.

Lui Ben Raddle îi părea bine. Prefera ca nimeni să nu cunoască taina lui Jacques Ledun. Dimpotrivă, lui Summy Skim, care se îndoia şi acum de existenţa Muntelui de Aur, faptul îi dădu de gândit. Ca să fie cu cugetul împăcat, el îl întrebă pe agentul şef dacă existau prin Nord nişte vulcani. Acesta îi răspunse că n-a auzit niciodată vorbindu-se despre aşa ceva şi răspunsul spori mai mult neîncrederea lui
Summy.

Cercetaşul se mărgini să-i spună fostului său camarad că expediţia lor pornise în căutarea unor pământuri aurifere, spre gurile lui Mackenzie. Mai adăugă că, după ce mărşăluiseră o lună întreagă, ei ar fi bucuroşi să se odihnească două-trei zile la fortul Mac Pherson, dacă li s-ar da încuviinţarea.

Cererea lui Bill Stell fu repede acceptată. De altfel, în perioada aceea, în fort se afla doar mica garnizoană reglementară. Vânătorii urmau să sosească abia peste o lună. Aşadar, era destul loc şi caravana se instala în voie, fără a le pricini gazdelor nici un neajuns.

Ben Raddle îi mulţumi călduros agentului şef pentru ospitalitate şi, în mai puţin de un ceas, instalarea personalului şi a materialului era terminată.

Cele trei zile se scurseră într-o tihnă deplină şi nu se petrecu nici un incident în timpul şederii caravanei la Fort Mac Pherson. Când sosi ceasul despărţirii, bine odihniţi, erau gata toţi de plecare, cu sufletul voios.

În dimineaţa de 2 iunie, mica trupă se rândui din nou sub conducerea Cercetaşului, care nu-şi precupeţi cuvintele de mulţumire la adresa agentului şef şi a camarazilor săi, cuvinte pe cît de sincere pe atât de meritate, apoi porniră din nou la drum, pe malul drept al

lui Peel River.

Ben Raddle, Summy Skim şi Jane Edgerton se urcaseră în brişcă minată de Neluto. Celelalte atelaje îi urmau sub conducerea Cercetaşului. Acesta nu mai cunoştea ţinutul pe care-l străbăteau, deoarece călătoriile lui anterioare nu-l purtaseră niciodată dincolo de fortul Mac Pherson.

Acum urmau să se călăuzească după informaţiile deţinute de inginer. Harta lui, pe care era însemnat Golden Mount, după coordonatele furnizate de Jacques Ledun, arăta că începând de la fortul Mac Pherson drumul se abătea uşor către malul stâng al lui Peel River.

La prânz poposiră lângă un râu, la marginea unei păduri de brazi. Animalele fură mânate la păscut într-o păşune învecinată. Vremea se răcorise datorită unei adieri dinspre nord-est, iar pe cer pluteau câţiva nori.

Se aflau într-o regiune de şes. Privirea nu-ţi era împiedicată decât spre răsărit, unde se zăreau primele ondulaţii ale lanţului Munţilor Stîncoşi. Distanţa ce le rămânea până la Golden Mount şi care, după hartă, nu putea fi mai mare de două sute de kilometri, nu va necesita în aceste condiţii decât cinci sau şase zile, dacă nu se va produce nici o întârziere.

Pe când tăifăsuiau în timpul popasului, Bill Stell ajunse să spună:

— În sfârşit, domnule Summy, iată-ne la capătul călătoriei. Curând nu ne va rămâne decât să ne gândim la întoarcere.

— Dragul meu Bill, răspunse Summy, o călătorie se sfârşeşte doar atunci când te-ai întors la tine acasă. Mai ales în cazul de faţă, nu o voi socoti încheiată decât în ziua în care uşa casei noastre, din strada Jacques-Cartier, se va închide după noi.

Bill Stell nu mai stărui. Ben Raddle schimbă o privire dezolată cu Jane Edgerton. Hotărât lucru, Summy ăsta e un adevărat catâr! Caravanei îi trebuiră trei zile pentru a ajunge la confluenţa lui Peel PJver cu Mackenzie. Ajunseră aici abia în după-amiaza de 5 iunie.

Nimic nu tulbură aceste etape lungi, efectuate fără prea multă oboseală, pe malul destul de neted al râului. Ţinutul era pustiu. Abia dacă au întâlnit câteva grupuri de indieni, dintre cei ce trăiesc de pe urma pescuitului în delta Marelui Fluviu. Nu s-au întâlnit cu banda

semnalată de agentul şef al fortului Mac Pherson, şi asta îl bucura
pe Cercetaş.

— Să ajungem singuri la Golden Mount, să ne întoarcem singuri de acolo, şi totul va fi cum nu se poate mai bine.

În acest scop el lua toate măsurile de prevedere cu putinţă. Trei dintre oamenii săi umblau fără încetare în recunoaştere, înainte şi pe laturile caravanei, iar în timpul popasurilor împrejurimile taberei erau supravegheate cu atenţie, pentru a preîntâmpina orice surpriză.

Măsurile de prevedere fuseseră până atunci mai mult formale, iar caravana nu avusese nici o întâlnire neplăcută până în clipa în care a ajuns la Mackenzie. Gurile acestui mare fluviu alcătuiesc o importantă reţea hidrografică, cum nu se mai întâlneşte nicăieri în Noua sau în Vechea Lume.

Cu o sută cincizeci de kilometri înainte de a se vărsa în ocean, Mackenzie se împarte, se desfăşoară ca un evantai, în numeroase braţe reunite printr-o mulţime de canale secundare, pe care gerurile mari din timpul iernii le transformă într-o întinsă suprafaţă de gheaţă. în perioada în care ne aflăm, ultimele rămăşiţe ale dezgheţului se împrăştiaseră în apele Oceanului Arctic, iar Peel River nu mai purta cu el nici un sloi.

Privind această alcătuire complicată a estuarului lui Mackenzie, te poţi întreba dacă braţul său de vest nu e cumva chiar Peel River, legat de braţul principal de est printr-o reţea de ape.

Oricum ar fi stat lucrurile, fie că braţul de vest îl prelungeşte pe Peel River, fie că este doar o derivaţie a fluviului Mackenzie, caravana trebuia să treacă pe malul său stâng, având în vedere că, potrivit coordonatelor date, Golden Mount trebuia să se afle la o mică depărtare de acest râu, pe ţărmul Oceanului Arctic.

Din fericire, nivelul apei nu era prea ridicat şi Cercetaşul izbuti să găsească un vad. Trecerea se efectua în timpul popasului din 5 iunie, în condiţii destul de grele.

Această operaţie dură toată după-amiaza, iar la căderea serii Bill Stell şi însoţitorii săi se aflau instalaţi pe celălalt mal.

A doua zi, pe 6 iunie, încă de la trei dimineaţa, Bill

Stell dădu semnalul de pornire. După părerea lui, în trei zile urmau să ajungă la ţărmul oceanului. Dacă indicaţiile hărţii erau cât de cât exacte, caravana va avea atunci în faţa ochilor Muntele-de Aur. Admiţând că latitudinea şi longitudinea stabilite de Jacques Ledun nu erau foarte corecte, muntele tot va putea fi văzut, fiind singura înălţime din ţinut.

Etapele de-a lungul braţului apusean al Marelui Fluviu se desfăşurară fără piedici deosebite. Totuşi, vremea era mai puţin prielnică. Dinspre nord se adunau nişte nori, împinşi de vânt cu mare viteză, şi uneori cădeau ploi torenţiale. Aceasta întârzia înaintarea, iar popasurile de peste noapte erau destul de neplăcute. Dar îndurau cu dragă inimă greutăţile, pe care apropierea ţintei le făcea să pară neînsemnate.

Din fericire, caravana n-a trebuit să pătrundă în reţeaua de canale a deltei. Cercetaşul îşi punea chiar întrebarea cum s-ar fi descurcat într-o asemenea eventualitate. Să străbaţi atâtea râuri, poate lipsite de vaduri, asta le-ar fi pricinuit încurcături serioase. Ar fi fost siliţi să lase în urmă o parte din material, pentru care ar fi trebuit să se întoarcă mai târziu ca să-l ia.

Pe 8 iunie, când au poposit pentru noapte, nu se puteau afla la o distanţă mai mare de şapte sau opt leghe de litoral, la care fără-ndoială că vor ajunge a doua zi.

Ben Raddle socoti că a sosit clipa în care să le împărtăşească tovarăşilor săi adevăratul scop al călătoriei. Le istorisi deci povestea lui Jacques Ledun şi repetă în faţa grupului de prospectori, adunaţi în jurul său, destăinuirile nefericitului francez.

Urmă o explozie de bucurie. Toate privirile se îndreptară către nord, nădăjduind să zărească vârful lui Golden Mount. Chiar de n-ar fi fost mai înalt de cinci sau şase sute de picioare, tot ar fi trebuit să se vadă de la această distanţă.

Soarele se afla încă destul de sus pe cer. Dar, din păcate, la orizont se lăsase ceaţa. Nimic nu li se arătă acestor priviri nerăbdătoare.

E lesne de închipuit în ce hal de enervare ajunseseră membrii caravanei şi îndeosebi Ben Raddle, frământat de atâta vreme de ideea lui fixă, care peste câteva ceasuri va deveni o realitate sau un vis.

Jane Edgerton împărtăşea neliniştea inginerului.

Amândoi nu-şi mai găseau locul. Dacă Cercetaşul şi Summy Skim nu i-ar fi luat la rost, ar fi fost în stare să pornească din nou la drum, pe întuneric.

— Dar potoleşte-te odată, Ben, liniştiţi-vă, domnişoară Jane, repeta Summy Skim. Aveţi răbdare până mâine. Dacă Golden Mount se află acolo, o să-l găsiţi la locul lui. Ce naiba, doar n-o să-şi ia zborul! N-are rost să plecaţi noaptea din tabără, doar ca să vă lămuriţi cu câteva ceasuri mai devreme.

Povaţă înţeleaptă, pe care o sprijini şi Bill Stell. Erau de temut întâlniri primejdioase cu bande de aventurieri, asemeni celei care atacase fortul Mac Pherson.

Astfel trecu şi noaptea. Când se lumină de ziuă, ceaţa încă nu se împrăştiase. Nici de s-ar fi aflat la doi kilometri, Golden Mount tot nu s-ar fi zărit.

Cu chipul încruntat, cu fruntea întunecată, Ben Raddle abia se mai stăpânea. Deşi bun din fire, Summy Skim simţea o oarecare plăcere răutăcioasă în faţa mâniei acestui tiran, ce-l târâse aşa departe de Green Valley.

— Spumegă, bătrâne, spumegă! mormăia el printre dinţi. Dacă Golden Mount nu există, natural că nu-l poţi vedea.

Dar Summy avu nefericirea să-şi murmure prea aproape de Jane Edgerton acest raţionament plin de bun-simţ, care dovedea veşnica lui neîncredere. Fata îl fulgeră cu o privire mânioasă, care-l făcu pe nesocotitul gânditor să roşească până-n vârful urechilor. Summy încercă să-şi dreagă greşeala.

— Dar pentru că există, se grăbi el să adauge, o să-l vedem îndată ce se va ridica ceaţa, asta e sigur.

Lipsit de curaj, repetă cu glas tare:

— Asta e sigur!

Apoi, ca să vadă dacă a fost iertat, îşi îndreptă privirea spre tânăra prospectoare. Constată umilit că aceasta nici nu se mai ocupa de el.

Tabăra fu ridicată la patru dimineaţa. Se luminase de-a binelea şi soarele se şi înălţase cu câteva grade deasupra orizontului. Îl simţeai dincolo de ceaţa pe care razele sale nu aveau puterea să o împrăştie.

Caravana porni la drum. Pe la unsprezece, ţărmul trebuie că se afla doar la trei leghe. Dar Golden Mount tot nu se vedea.

Summy Skim începea să se întrebe dacă vărul lui nu

va înnebuni. Să înduri atâta oboseală, să treci prin atâtea primejdii, ca să nu ajungi la nimic!...

În sfârşit, puţin înainte de amiază, atmosfera se limpezi. Globul roşu al soarelui se profila slab prin ceaţa mai puţin densă. Răsună glasul lui Neluto:

— Acolo!... Acolo!... Un fum!

Dar regretă imediat că se arătase atât de îndrăzneţ afirmativ.

— Sau un nor, spuse el.

Se mai gândi o clipă şi adăugă:

— Sau o pasăre!

Cârmaciul cugetă mai departe. Un fum, un nor, o pasăre... Oare epuizase toate probabilităţile?... Nu, nu-şi mai putea închipui altele... Şi totuşi, poate mai existau?...

— Sau nu-i nimic! încheie el printre dinţi, pentru propria-i mulţumire şi pentru a-şi împăca, în orice caz, conştiinţa.

Chiar de-ar fi glăsuit cu voce tare, tot nu l-ar mai fi ascultat nimeni. Caravana părea împietrită, cu sufletele şi privirile aţintite către nord. Ben Raddle privea şi el spre nord, tulburat de o nelinişte înăbuşită.

— Un fum?... şopti el. Asta nu! Nu e cu putinţă... Jacques Ledun spunea doar că Golden Mount este un vulcan stins!...

Şi totuşi, Neluto greşea când se arăta atât de nesigur. Prima lui ipoteză era cea bună.

Treptat, ceaţa se risipea. Curând, soarele străluci liber pe albastrul deschis al cerului, în vreme ce, salutat de uralele prospectorilor, se ivea muntele fantastic, Vulcanul de Aur, din al cărui crater se înălţau vălătuci de aburi, plini de funingine.

VII
O COMPLICAŢIE NEPREVĂZUTĂ

Cu tot drumul anevoios, lui Ben Raddle şi alor săi nu le-au trebuit mai mult de două ceasuri ca să străbată distanţa ce-i mai despărţea de Golden Mount. înaintau cu toţii în grabă, atât cât le îngăduia terenul acela denivelat, fără să-şi adreseze vreo vorbă. Muntele părea că-i atrage asemeni unui uriaş magnet.

Nici nu se făcuse ora trei când grupul se opri la poalele vulcanului, înconjurat spre est de Rio Rubber şi

căruia Oceanul Arctic îi izbea la temelie peretele de miazănoapte.

Ţinutul era cu desăvârşire pustiu. Nici dincolo de munte, la vest, nici către gurile lui Mackenzie nu se zărea vreun sat de băştinaşi sau vreunul din grupurile acelea de indieni care hoinăresc de obicei pe coastă. În larg, nici o ambarcaţie, nici o pânză de balenieră, nici un fum de vapor. Şi totuşi, era perioada în care mările nordice sunt
populate de pescuitorii de cetacee sau vânătorii de foci. Se putea oare trage concluzia că nimeni nu păşise înaintea lor pe aceste meleaguri îndepărtate şi că Jacques Ledun era singurul care-şi împinsese cercetările până la gurile lui Mackenzie, deci singurul care să fi aflat de existenţa Vulcanului de Aur?

Zăcământul, dacă exista cu adevărat, îi aparţinea în orice caz lui Ben Raddle, în calitate de prim ocupant. întrucât nimeni nu pusese stăpânire pe Golden Mount, nu existau nici ţăruşi care să-l împrejmuiască, şi de acum înainte nimeni nu va avea dreptul să se amestece, iar statul canadian nu va putea pretinde nici o cotă-parte.

Cercetaşul hotărî ca tabăra să fie aşezată spre versatul de răsărit, despărţită de Rio Rubber doar printr-o pădure de mesteceni şi plopi, la mai puţin de o jumătate de leghe de ţărm. în felul acesta nu le va lipsi nici lemnul, nici apa potabilă.

Mai departe, spre vest şi spre sud, se aşterneau întinse câmpii înverzite, presărate cu pilcuri de copaci care, după părerea lui Summy, trebuiau să fie destul de bogate în vânat.

Sub îndrumarea lui Bill Stell, instalarea se termină repede. Aşezară corturile la marginea pădurii. Brişcă şi căruţele îşi găsiră locul într-un luminiş, iar catârii vlăguiţi fură duşi la păscut prin păşunile din apropiere. Se organizară posturi de veghe, în locuri bine alese. Din prevedere, împrejurimile taberei trebuiau supravegheate zi şi noapte, deşi se părea că nu-i ameninţă nici o primejdie, afară poate de urşi, oaspeţi
obişnuiţi ai teritoriilor Dominionului.

De altfel, nimeni nu se îndoia că exploatarea lui Golden Mount va dura foarte puţin. Doar atât cât să-ţi afunzi braţele în comoara adunată în crater, să-ţi încarci din ea căruţele şi să pleci repede înapoi. N-aveai ce face

cu târnăcopul sau cazmaua şi nici nu trebuia să speli mâlul aurifer. După spusele lui Jacques Ledun, aurul se afla acolo sub formă de praf sau pepite curate, toate lucrările pregătitoare fiind îndeplinite, cu multă vreme în urmă, de către prospectorii lui Pluto.

Ben Raddle nu va afla cum stau lucrurile decât după ce va urca muntele şi-şi va da seama de situaţia craterului în care, după spusele lui Jacques Ledun, era uşor de coborât.

În privinţa asta Bul Stell făcu o observaţie firească.

— Domnule Ben, spuse el, când v-a dezvăluit francezul existenţa lui Golden Mount, oare nu v-a vorbit despre un vulcan stins ?

— Aşa e, Bill.

— Nu spuneţi că s-a urcat până în vârful lui ?

— Ba da. Mai mult chiar, a pătruns şi în crater. Dar de atunci forţele eruptive au avut tot timpul să se trezească.

— Nu încape îndoială, răspunse Cercetaşul, de vreme ce în prezent din munte se înalţă vălătuci de fum. Mă întreb dacă, în asemenea condiţii, se mai poate ajunge în crater.

La rândul său, şi Ben Raddle se gândise la această eventualitate. Aşadar, nu era vorba de un vulcan stins, ci numai adormit, care acum se trezea.

— Tot ce se poate, răspunse el, dar această piedică poate avea şi o parte bună. Oare, golind vulcanul de pepitele pe care le închide în măruntaiele sale, erupţia nu ne va scuti pe noi de muncă? Mâine, după ce vom fi urcat în vârf, vom lua hotărârile cuvenite.

Cercetaşul organiză paza taberei, dar noaptea trecu netulburată, în afara câtorva mormăieli îndepărtate ale urşilor, care nu cutezau să se apropie de Golden Mount.

Încă de la cinci dimineaţa, toţi erau în picioare.

Ajutat şi de imaginaţie, Summy Skim nu putea totuşi să nu manifeste oarecare interes pentru acest faimos Golden Mount.

— Ştii la ce mă gândesc, Ben ? îl întrebă el pe vărul său.

— Nu, Summy, răspunse Ben Raddle. Dar am să aflu când ai să-mi spui.

— Probabil, Ben. Ei bine, mă gândesc că de-ar fi făcut unchiul Josias o asemenea descoperire, s-ar fi întors în ţara lui să se învârtească printre miliardarii din Lumea

Nouă, în loc să moară în Klondike ...ceea ce ne-ar fi scutit pe noi de a veni aici.

— Soarta a hărăzit altfel, Summy, şi acest noroc le revine nepoţilor săi...

— Dintre care pe unul, cel puţin, nu l-a împins niciodată ambiţia atât de departe... nici măcar în vis!

— Am priceput, Summy. În sfârşit,de vreme ce tot am ajuns până la ţărmul Oceanului Arctic, n-ai să-mi spui că nu e cazul să ne dăm osteneala de a ne întoarce cu buzunarele pline — şi prin buzunare înţeleg căruţele şi brişcă noastră, încărcate cu aur până la refuz.

— Aşa să fie! încuviinţă Summy. Totuşi, vrei să-ţi spun ceva? Degeaba mă uit la muntele acesta şi-mi repet că bogăţiile lui sunt în stare să lase în umbră Australia, California şi Africa, luate laolaltă, că tot nu ajung să mă conving. După părerea mea, nu prea arată ca o casă de bani.

— După cele spuse de tine, dragă Summy, pentru a te mulţumi

Golden Mount ar trebui să aibă înfăţişarea seifurilor de la bancă

— N-aş avea nimic împotrivă, Ben, mai ales dacă s-ar afla şi casierul la post ca să-mi deschidă uşa.

— O să ne lipsim de el, afirmă Ben Raddle, şi ne vom pricepe si spargem broasca.

— Hmm! mormăi Summy cu un aer de îndoială, privind către vârful fumegând al vulcanului.

Să nu-i fie cu supărare lui Summy Skim, dar Golden Mount era un munte ca toţi munţii. Înălţimea lui de o mie de picioare străjuia ţărmul de la bază, care măsura aproximativ doi kilometri în circumferinţă, coastele lui se înălţau în pantă foarte abruptă până la platoul din vârf. Semăna astfel cu un con, sau mai degrabă cu un trunchi de con.

Fără-ndoială că înclinaţia mare a pantelor tăcea urcuşul tare anevoios. Dar, în sfârşit, acest urcuş nu era imposibil de realizat, de vreme ce Jacques Ledun izbutise să ajungă până la crater...

Coasta cea mai abruptă dădea spre larg şi nu era chip să escaladezi vulcanul prin acest versant de nord, care cobora direct în mare. Nici o stâncă nu ieşea din apă la poalele muntelui, al cărui perete vertical ar fi putut fi luat drept faleză, dacă rocile din care era alcătuit ar fi fost calcaroase sau albicioase, în locul acelor

negricioase materii eruptive. Aşadar, trebuiau să se hotărască mai întâi prin care parte vor încerca să urce în vârf. Fiindcă Jacques Ledun nu le dăduse nici un fel de lămuriri în această privinţă, Ben Raddle şi Bill Stell părăsiră tabăra, aşezată în unghiul format de Rio Rubber şi versantul de răsărit, şi înconjurară baza vulcanului, făcând astfel primele cercetări.

Solul părea acoperit de ierburi pipernicite, presărat din loc în loc cu nişte tufe lemnoase, care ar fi putut servi drept puncte de sprijin căţărătorilor. Dar în partea de sus aceste ierburi făceau loc unui humus de culoare întunecată, probabil un strat alcătuit din cenuşă şi lavă pietrificată. Altminteri, cei doi prospectori nu găsiră nici o
urmă de erupţie recentă.

Întorşi în tabără, Ben Raddle şi Bill Stell le împărtăşiră şi celorlalţi rezultatele cercetărilor făcute. Căzură de acord că pentru urcuş ar fi mai potrivit versantul de apus, a cărui pantă era mai lină.

Mâncară în grabă şi se pregătiră de plecare. Urmând sfatul lui Bill Stell, hotărâră să ia cu ei şi ceva provizii, iar ploştile fură umplute cu gin şi whisky, amestecate cu apă în proporţia cuvenită. Se mai înarmară cu o cazma, cu ţăruşi şi frânghii, de care vor avea poate nevoie prin locurile mai abrupte.

Vremea era prielnică acestei încercări. Se anunţa o zi frumoasă. Puţinii nori, aduşi de o adiere uşoară dinspre nord, nu făceau decât să domolească arşiţa soarelui.

Neluto nu-i însoţea pe excursionişti. El rămăsese împreună cu ceilalţi oameni să păzească tabăra, de care nu se vor îndepărta pentru nimic în lume. Deşi ţinutul părea să fie pustiu, era mai bine să se asigure o strictă supraveghere.

Ben Raddle, Summy Skim şi Cercetaşul porniră la drum pe la ceasurile opt, însoţiţi de Jane Edgerton care ţinuse neapărat să ia parte la expediţie, şi ocoliră împreună partea de sud a muntelui, pentru a ajunge pe versantul apusean.

De la ultima erupţie — când s-o fi petrecut ea? — nu întâlniră nici urmă prin partea aceasta. Nici o fărâmă de materie eruptivă şi mai ales de pulbere de aur, care, după spusele lui Jacques Ledun, ar fi trebuit să se găsească din belşug. Să tragă oare concluzia că lava azvârlită din măruntaiele vulcanului fusese proiectată

spre mare şi
că zăcea sub apele adânci care scăldau ţărmul?

— Şi ce dacă? răspunse Ben Raddle acestei observaţii făcută de Bill Stell. Nu încape îndoială că de la plecarea lui Jacques Ledun n-a mai avut loc nici o erupţie. Asta-i principalul. Pepitele pe care le-a văzut el le vom vedea şi noi.

Se făcuse aproape nouă când cei patru căţărători se opriră la poalele versantului de apus.

Cercetaşul se aşeză în frunte şi începu urcuşul. La început, panta se arătă destul de lină, iar ierburile asigurau piciorului un sprijin solid. De aceea, n-au fost siliţi să recurgă la frânghii şi ţăruşi. De altfel, Bill Stell era obişnuit cu munţii. Se călăuzea după un instinct sigur şi era atât de robust, atât de antrenat în asemenea exerciţii încât ceilalţi abia se puteau ţine după el.

— Iată ce înseamnă să fi străbătut de douăzeci de ori Chilkoot-ul. Capeţi picioare de căprioară şi genunchi de oţel, spunea Summ Skim, abia trăgându-şi răsuflarea.

Cu toate acestea, după o treime de drum, chiar şi unei căprioare i-ar fi fost greu să mai înainteze. Nici aripile unui vultur nu le-r fi fost de prisos.

Înclinaţia devenise într-atâta de mare, încât trebuiră să se ajute de genunchi şi de mâini, să se agate de firavele tufe de arbuşti. Curând fură siliţi să întrebuinţeze frânghiile şi ţăruşii. Cercetaşul mergea faţă, înfigea ţăruşul printre ierburi şi desfăşura frânghia, cu ajutor căreia ceilalţi se căţărau până la el. Procedau cu multă băgare
seamă, cea mai mică alunecare riscând să fie mortală.

Pe la ora unsprezece, căţărătorii ajunseseră la jumătatea versatului. Poposiră să-şi mai tragă răsuflarea şi băură câteva înghiţiţi din ploscă, după care începură din nou urcuşul.

Deşi forţele subpământene se aflau în acţiune, după cum o dovedeau aburii ce încununau creasta vulcanului, nici o frământare nu zguduia pereţii, nu se auzea nici un zgomot. Probabil că în partea aceasta grosimea stratului era prea mare, de unde şi concluzia hornul craterului se deschidea mai de grabă spre nord, aproape
ţărmul mării.

Pe măsură ce câştigau în înălţime, urcuşul devenea din ce în mai anevoios, totuşi posibil. De altfel, ceea ce izbutise Jacques Ledun de ce n-ar izbuti şi Cercetaşul

cu însoţitorii săi?

Ceasul lui Ben Raddle arăta exact douăsprezece şi treisprezece minute când căţărătorii ajunseră cu toţii pe secţiunea de con ce alcătuia platoul muntelui.

Mai mult sau mai puţin frânaţi de osteneală, se aşezară pe rocile de cuarţ ce împrejmuiau acest platou, cu o circumferinţă de vreo trei-patru sute de picioare. Aproape în mijlocul lui se deschidea craterul din care ieşeau nişte aburi negricioşi şi un fum gălbui.

Înainte de a se îndrepta spre acest horn, în vreme ce-şi trăgeau răsuflarea, Ben Raddle şi tovarăşii săi cercetară priveliştea ce li se desfăşura în faţa ochilor.

Către sud, privirea străbătea câmpiile înverzite prin care trecuse caravana şi se oprea la îndepărtatele ondulaţii, îndărătul cărora fortul Mac Pherson străjuia ţinutul înconjurător.

La apus, ţărmul Oceanului Arctic era mărginit de o plajă nisipoasă, iar spre uscat se ivea desişul întunecat al unei păduri întinse, aflată la o depărtare de vreo leghe şi jumătate.

La răsărit, la poalele lui Golden Mount, se împletea reţeaua hidrografică a estuarului lui Mackenzie, ale cărui numeroase braţe se sfârşeau printr-un golf larg, apărat de un arhipelag de insuliţe, lipsite de vegetaţie, şi de stânci submarine negricioase. Dincolo de ele, coasta se ridica drept, spre nord, având la capăt un promontoriu, un fel de spiţă uriaşă care închidea orizontul în direcţia aceea.

La nord de Golden Mount, începând de la faleza verticală a cărei bază dispărea sub ape, oceanul nu era mărginit decât de bolta arcuită a cerului.

Atmosfera străvezie, curăţată de vânt, era de o limpezime desăvârşită. Marea strălucea în bătaia soarelui.

Ţărmul era pustiu. Nu se zărea nici un pescar, străin sau băştinaş, cu toate că gurile lui Mackenzie sunt atât de bogate în mamifere marine şi în amfibii de tot soiul...

Dar nu la fel se întâmpla şi în larg. Cu ajutorul lunetei, Cercetaşul semnală câteva pânze şi câteva coloane de fum ce se profilau în zare, spre nord.

— Sunt nişte baleniere, spuse el, care vin din strâmtoarea Behring. Peste trei luni vor face calentoarsă. Unele vor poposi la Saint-Michel, la gurile Yukonului, altele la Petropavlovsk în Kamciatka, pe

coasta Asiei, apoi vor pleca să-şi vândă produsele pescuitului prin porturile din Pacific.

— N-or fi printre ele şi unele care merg până la Vancouver? întrebă Summy Skim.

— Ba da, răspunse Bill Stell, dar acelea procedează greşit, foarte greşit, pentru că le e tare greu să-şi mai păstreze echipajul, cei mai mulţi marinari dând bir cu fugiţii ca să se ducă în Klondike.

Spusele lui erau adevărate. Apropierea minelor de aur îi înnebuneşte de-a binelea pe marinarii aceştia, care se întorc totuşi dintr-o campanie anevoioasă. De aceea, pentru a-i apăra de epidemie, căpitanii balenierelor se feresc pe cât le este cu putinţă de porturile Columbiei engleze şi le preferă pe cele ale continentului asiatic.

După un popas de o jumătate de oră, de care aveau mare nevoie, Ben Raddle şi prietenii săi îşi începură cercetările pe platoul lui Golden Mount. Craterul nu se deschidea în mijloc după cum crezuseră ei, ci în partea de nord-est, iar hornul lui măsura şaptezeci şi cinci, optzeci de picioare în circumferinţă. Ferindu-se din calea
vântului, pentru a scăpa de vârtejurile de fum sulfuros, izbutiră să se apropie până la marginea hăului şi să privească în adâncul lui.

Totul părea să confirme cele povestite de Jacques Ledun. Craterul se adâncea în pantă lină, astfel încât coborârea era cât se poate de uşoară, de n-ar fi fost gazele acelea de nerespirat care împiedicau acum intrarea.

Pulberea de aur împrăştiată pe sol întărea şi mai mult spusele francezului. Dar pulberea asta fină, amestecată cu pământ şi lavă, nu le putea aduce decât un câştig neînsemnat, în comparaţie cu faimoasa grămadă de pepite pe care veniseră să le caute de la atâta depărtare.

— E limpede că Jacques Ledun nu s-a izbit de piedica ce ne stă acum în cale, spuse Ben Raddle. Când a fost el aici, vulcanul era cu desăvârşire adormit, astfel că a putut să coboare în adâncul craterului fără nici o primejdie. Să aşteptăm să se potolească erupţia, să se împrăştie vaporii, apoi să coborâm şi noi şi să ne umplem buzunarele, aşa cum a făcut el.

— Dar dacă nu se împrăştie vaporii, dacă n-o să putem

coborî? întrebă Summy Skim.

— Vom aştepta în continuare, Summy.

— Vom aştepta... ce?

— Ca erupţia să facă ceea ce n-am putut face noi, să azvârle afară materia aflată în măruntaiele lui Golden Mount.

Într-adevăr, altă cale nu aveau de ales, cu toate că şi aceasta prezenta serioase neajunsuri. Pentru nişte oameni cărora nu le-ar fi păsat de trecerea timpului, care ar fi putut înfrunta cumplitul anotimp friguros la gurile lui Mackenzie la fel ca şi la Dawson City, această soluţie ar fi fost foarte potrivită. Dar dacă lucrurile se tărăgănau, dacă până-n două luni şi jumătate vulcanul nu se va stinge, sau dacă nu-şi va goli el însuşi comoara de pepite, nu vor fi oare siliţi să părăsească tabăra, să se retragă înapoi spre sud, unde vor sosi tocmai bine ca să rămână blocaţi de iarnă?

Fiecăruia din cei patru prospectori îi trecuse prin minte gândul acesta, dar fiecare îl primea în felul său.

Bill Stell zâmbea cam răutăcios pe sub mustaţă. Pentru el asta însemna o lecţie bună. După ce se împotrivise atâţia ani febrei aurului, se lăsase acum în voia ei şi iată la ce ajunsese! Se tămăduise pe loc. Apoi, întorcându-se la obişnuita-i filozofie, îşi privea cu seninătate înfrângerea, spunându-şi că în meseria de prospector nici n-ar putea fi altfel.

Cu sprâncenele încruntate, cu privirea aţintită asupra vârtejului de aburi ce ieşea din crater, Jane Edgerton rămăsese neclintită la marginea acesteia. Îşi dădea seama că există situaţii în care dârzenia şi hotărârea nu sunt de ajuns şi se înfuria că este oprită de nişte forţe ale naturii, împotriva cărora voinţa ei rămânea neputincioasă.

Dintre toţi, cel mai nefericit era Summy Skim. Să mai petreacă o nouă iarnă în Klondike! Numai când se gândea la posibilitatea asta, îl apucau fiorii.

El îi răspunse vărului său:

— Bine gândit, Ben, numai să aibă loc o erupţie. Dar se va produce oare? Aici e întrebarea. Nu ţi se pare că vulcanul acesta e tare liniştit? Nu azvârle nici cenuşă, nici o piatră, cât de mică. Nu se aude nici un zgomot, cât de slab. Fumegă, ce-i drept, dar fumegă în tăcere, şi aş face şi eu ca el, pe cinstea mea! Asta nu-ţi dă de gândit?

Ben Raddle făcu un gest nedesluşit.

— Vom vedea, spuse el.

După o şedere de două ceasuri pe platou, căţărătorii începură să coboare în grabă povârnişul lui Golden Mount. Le ajunse o oră pentru coborâre. Înainte de trei după-amiază, Ben Raddle şi tovarăşii săi, ce-i drept cam osteniţi, dar teferi, se aflau din nou în tabără.

De îndată ce rămaseră singuri, Summy, urmărit de ideea lui fixă, se apropie de vărul său şi-şi reîncepu atacul:

— Haide, Ben, vorbesc serios. Ce ne facem dacă această erupţie va întârzia... dacă nu se va produce decât la iarnă?

Ben Raddle întoarse capul fără să-i răspundă, iar Summy nu îndrăzni să mai stăruie.

VIII
BEN RADDLE INTERVINE

Când pornise această nouă campanie, Ben Raddle era încredinţat — după informaţiile, de altfel exacte, ale lui Jacques Ledun — că nu va avea altceva de făcut decât să strângă pepitele din craterul lui Golden Mount, să le încarce în căruţă, apoi să apuce din nou pe drumul spre Dawson City. Opt zile i-ar fi ajuns pentru această treabă uşoară, iar călătoria, dus şi întors, n-ar fi durat mai mult de trei luni.

Aşadar, fusese cât se poate de sincer când îi făgăduise lui Summy Skirn că expediţia se va întoarce la Dawson în primele zile ale lui august, prin urmare tocmai la timp ca să ajungă înainte de venirea iernii la Skagway, apoi la Vancouver, de unde trenul i-ar fi purtat pe cei doi veri până la Montreal.

— Şi ce mai tren o să ne trebuiască, răspunsese Summy în glumă, ca să ne transporte pe noi şi milioanele lui Golden Mount!... Şi câte bagaje în plus!...

Dar deşi milioanele se aflau într-adevăr în crater, ele nu puteau fi scoase de acolo.

Această complicaţie neaşteptată îi silea să-şi organizeze tabăra în vederea unei şederi de câteva săptămâni. Cercetaşul luă deci măsurile cuvenite pentru a asigura hrana tovarăşilor săi şi a animalelor, până în ziua în care va fi neapărat nevoie să se întoarcă spre sud. Ar fi fost curată nebunie să te gândeşti că ai putea petrece iarna sub cort. Orice s-ar întâmpla, fie că

expediţia va da rezultate, fie că nu, trebuiau să treacă dincolo de cercul polar cel târziu pe la mijlocul lui august. După acest termen, drumul va fi impracticabil prin ţinutul acesta răscolit de viscole şi furtuni de zăpadă.

Urmau să-şi petreacă timpul în aşteptare şi, ca să reziste, trebuia să se înarmeze cu o mare doză de răbdare. De bună seamă că va fi nevoie să se escaladeze de multe ori muntele. Nici Ben Raddle, nici Cercetaşul, nici Jane Edgerton, mai puţin ca oricare, nu dădeau înapoi în faţa oboselii, astfel că evoluţia fenomenului va fi urmărită,
cu siguranţă, zi de zi.

În orice caz, Summy Skirn şi Neluto vor şti cum să-şi folosească ceasurile acestea lungi. Se vor duce să vâneze fie prin câmpiile de la sud sau de la vest, fie prin mlaştinile din delta lui Mackenzie. Vânat exista din belşug, astfel că pentru aceşti vânători îndrăciţi timpul nu se va scurge prea încet. Totuşi, încă din prima zi, Cercetaşul îi sfătui să nu se îndepărteze de tabără. Pe timpul verii, ţărmul Oceanului Arctic este bântuit de aventurieri, cu care e mai bine să nu ai de-a face. Ceilalţi oameni ai expediţiei puteau pescui după pofta inimii. Peşte se găsea din belşug prin labirintul de râuri, şi numai din acele resurse s-ar fi putut asigura hrana tuturor, până la formarea primelor sloiuri.

Trecură astfel mai multe zile, fără ca situaţia să se schimbe cu ceva. Erupţia nu vădea nici o tendinţă de creştere. După cum prevăzuse Ben Raddle, observând în care parte a culmii se deschide craterul, hornul vulcanic era săpat în coasta de nord-est a muntelui, ceea ce explica şi înclinaţia uşoară a povârnişului de vest, de altfel singura
parte prin care se putea urca spre vârf. Din tabăra aşezată aproape; de poalele lui Golden Mount, spre răsărit, se desluşea destul de bine zgomotul înăbuşit al frământărilor plutonice. Inginerul trăgea astfel concluzia că grosimea acestui perete, foarte abrupt, nu putea să fie prea mare, iar Bill Stell îi împărtăşea părerea.

Jane Edgerton, Ben Raddle şi Cercetaşul urcau aproape în fiecare zi muntele, în vreme ce neobositul Summy, împreună cu Neluto, se îndeletniceau cu vânătoarea. Totuşi, într-una din zile, dori să se alăture şi

el trio-ului de căţărători. Rău a făcut, şi această fantezie era cât pe-aci să-l coste scump pe aprigul vânător.

Ajunşi la mică distanţă de creastă, toţi patru legaţi de aceeaşi frânghie, înaintau ca prima dată, în şir indian, Cercetaşul în frunte, Ben Raddle ultimul, iar între ei Summy Skim urmat de Jane Edgerton. Începuseră să urce conul de zgură sfărâmicioasă depusă cu prilejul erupţiilor din trecut pe părţile de jos ale vulcanului, când frânghia se rupse lângă ţăruşul pe care Cercetaşul tocmai îl înfipsese. Summy,
care se sălta chiar în clipa aceea, îşi pierdu echilibrul şi începu să se rostogolească în jos, cu viteză mereu sporită, după toate legile gravitaţiei. Zadarnic încerca să se oprească. Pământul de care se agăţa se sfărâma sub degetele lui crispate.

Tovarăşii lui scoaseră un strigăt de groază. Summy n-avea să mai ajungă viu la poalele muntelui şi-i va târî după el, în cădere, pe cei de care îl mai lega restul de frânghie ruptă, pe Ben Raddle şi, înaintea lui, pe Jane Edgerton.

Din fericire, aceasta nu-şi pierduse prezenţa de spirit. Întâmplător, în clipa în care se produsese accidentul, ea găsise la îndemână o tufă de arbuşti pitici de care se agăţase cu toată puterea. Atunci când Summy, nevoit să se supună cerinţelor gravitaţiei, îi trecu prin faţă, ea izbuti să-l apuce de haină, şi, cu o sforţare deznădăjduită, îl opri din cădere. Summy se puse repede pe picioare, puţin cam ameţit, dar viu şi nevătămat.

— Nu ţi-ai rupt nimic? îl întrebă de jos Ben Raddle.

— Nimic, răspunse Summy. Nişte fleacuri, poate, simple julituri care nu vor necesita intervenţia doctorului Pilcox.

— Atunci la drum! strigă Ben Raddle, după ce primi aceste asigurări. Summy se împotrivi.

— Dă-mi măcar răgazul să-i mulţumesc domnişoarei Jane. Dânsa mi-a salvat pur şi simplu viaţa.

Jane Edgerton îşi luă un aer cât putu mai înţepat.

— Nu-i nevoie, spuse ea. Suntem chit! îngăduiţi-mi totuşi să vă atrag atenţia, chiar dacă aceasta ar trebui să vă schimbe părerile, că şi femeile pot fi uneori bune la ceva.

Ar fi fost nepoliticos din partea lui Summy s-o contrazică. De aceea, încuviinţă cu căldură, apoi urcuşul începu din nou şi se sfârşi cu bine.

Zilele continuau să se scurgă fără să intervină vreo schimbare. Nici o flacără, nici un şuvoi de materie eruptivă nu ieşea din craterul lui Golden Mount.

Ajunseră în 20 iunie.

E lesne de închipuit în ce stare de nerăbdare trăiau Ben Raddle şi tovarăşii lui. Neputinţa aceasta de a încerca ceva, pasivitatea la care erau siliţi îi enerva în cel mai mare grad. După ce sfârşiseră cu instalarea, prospectorii nu mai aveau ce face. O plictiseală greoaie stăruia asupra taberei.

Fiinţa cea mai ocupată era, de bună seamă, Jane Edgerton, care pusese stăpânire pe departamentul bucătăriei. Să asiguri hrana la douăzeci de persoane nu-i un fleac, şi asta ajunge ca să-ţi umpli tot timpul.

Odată se întâmplă totuşi ca destoinica intendentă să lipsească de la datorie. În ziua aceea, urcase ca de obicei pe Golden Mount, împreună cu Ben Raddle şi Cercetaşul. Tocmai când ajunseră în vârf, se ridică o ceaţă deasă care-i împiedică să coboare. Au fost siliţi să rămână acolo trei ceasuri, spre marele necaz al Janei, care se gândea la prânzul tovarăşilor săi.

De i-ar fi fost dat să vadă ce se petrecea în tabără, s-ar fi neliniştit mai puţin. Se găsise un înlocuitor şi acesta nu era altul decât Summy. Fiindcă aceeaşi pricină, care-i silise pe excursionişti să întârzie pe culme, îl împiedica şi pe el să vâneze, în lipsă de altă ocupaţie, se hotărâse să-şi însuşească în mod excepţional atribuţiile bucătăresei. Încins cu un şorţ, care-l făcu să se împiedice în repetate rânduri, agitând furculiţa şi cuţitul, începu să pregătească un prânz care urma să fie minunat, dacă bucătarul se dovedea pe atât de priceput pe cât era de zelos. În sfârşit, după ce se risipi ceaţa şi se întoarseră la tabără, Jane avu surpriza de a găsi masa aşternută şi mâncarea gata pe foc. Nu i-a fost deloc greu să bănuiască autorul. Summy nu încerca să se ascundă, departe de el asemenea gând! Dimpotrivă, se învârtea de colo-colo, nu lipsit de oarecare mândrie, tot cu şorţul dinainte, înarmat cu uneltele lui culinare, cu chipul aprins de dogoarea focului.

— La masă! strigă el vesel, îndată ce Jane Edgerton şi însoţitorii ei se apropiară destul ca să-l audă.

După ce se aşeză toată lumea, voi s-o servească el însuşi pe tânăra lui tovarăşă de drum. Cu îndemânarea unui valet bine stilat, îi întinse o farfurie din care

aceasta îşi luă din belşug.

— Nu vă fie teamă să serviţi, domnişoară Jane, repeta Summy în timpul acesta. O să-mi spuneţi la urmă părerea.

Totuşi, în clipa când să ducă la gură produsul bucătarului improvizat, acesta o opri cu un gest.

— Un cuvânt mai întâi, domnişoară Jane, chiar dacă asta ar trebui să vă schimbe părerile: şi bărbaţii pot fi uneori buni la ceva!

Fără să-i răspundă, Jane duse lingura la gură şi gustă.

— Nu prea cred, rosti ea cu răceală.

Într-adevăr, tocana era tare neizbutită şi, după ce gustă din ea, Summy recunoscu umilit că fata avea dreptate.

Bună sau rea, mâncarea a fost totuşi foarte apreciată de stomacurile acelea înfometate. Dinţii nu-şi îngăduiau răgaz, limbile nici atât.

Şi despre ce să fi vorbit, dacă nu despre subiectul care le reţinea tuturor atenţia? Sporovăiau despre Golden Mount, despre bogăţiile ce le ascundea în pântecele său, despre neputinţa lor de a pătrunde la ele. În timpul discuţiilor, unul dintre prospectori propuse, ca pe ceva foarte firesc, să se găurească muntele cu ajutorul dinamitei.

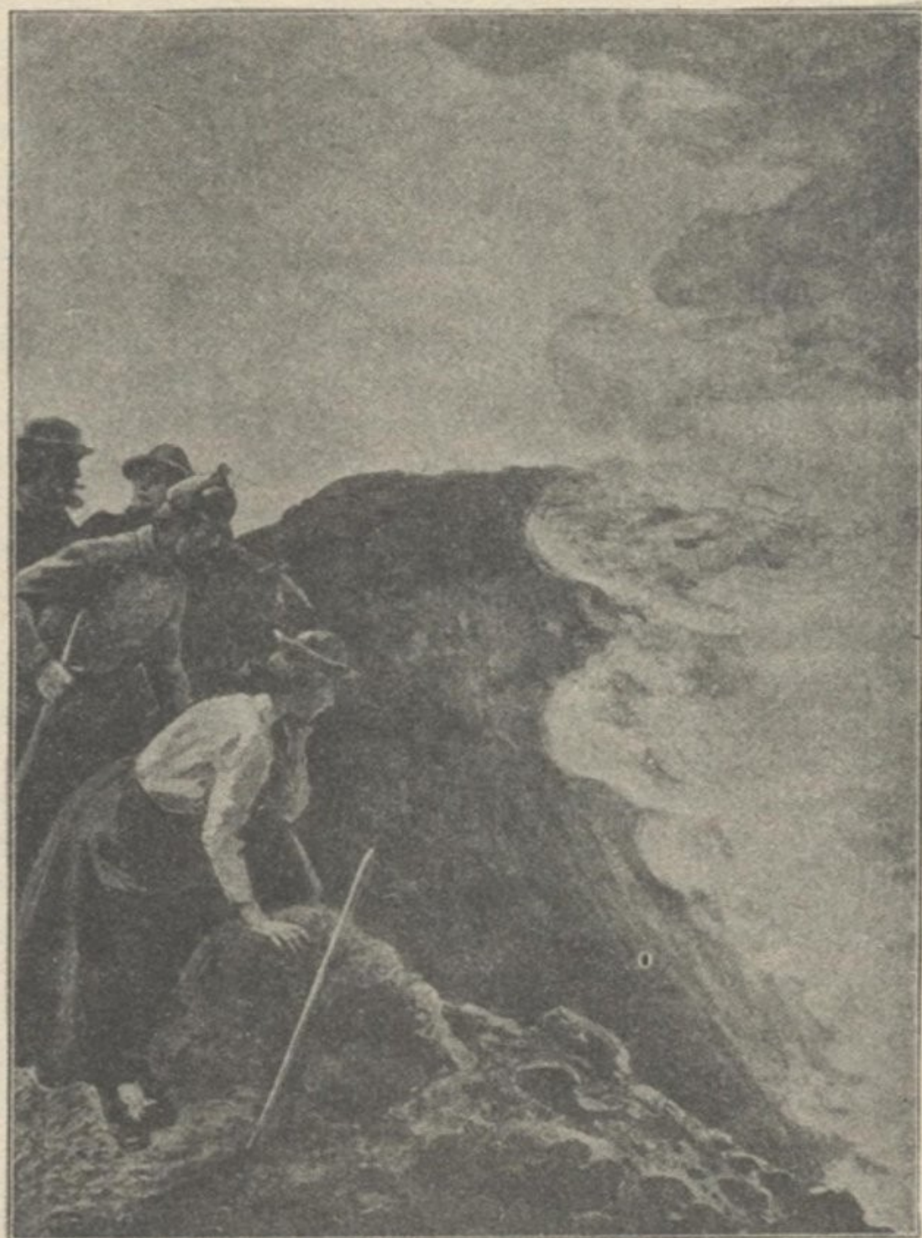
— Pentru asta nu ne-ar ajunge întreaga noastră rezervă de explozibil, şi apoi, dacă am izbuti să facem o spărtură, ce-ar ieşi din ea? întrebă Bill Stell.

— Cine ştie? Poate un torent de pepite, spuse canadianul.

— Nu, nimic altceva decât aburi, îl contrazise Cercetaşul. Se vor slobozi pe acolo, în loc să iasă prin horn şi noi nu vom avea nimic de câştigat.

— Atunci ce-i de făcut?

Jane Edgerton rămăsese neclintită la marginea craterului

— Să aşteptăm.

— Să aşteptăm! se împotrivi unul dintre foştii lucrători de pe claim-ul 129. în curând nu va mai fi cu putinţă, vom fi siliţi să plecăm dacă nu vrem să ne prindă iarna aici.

— Ei bine, vom pleca, afirmă Ben Raddle, luând la rândul său cuvântul. Vom pleca la Dawson City şi ne vom întoarce odată cu sosirea primăverii.

— Ce face?! exclamă Summy Skim, ridicându-se dintr-un salt. Să mai petrecem încă o iarnă în Klondike?

— Da, întări scurt Ben Raddle. Dacă vrei, n-ai decât să te întorc la Dawson. Mai devreme sau mai târziu, erupţia se va produce. Vreau să fiu de faţă.

Jane Edgerton se amestecă şi ea în această discuţie, care luase o întorsătură neplăcută.

— Nu există nici un mijloc de a forţa acesta erupţie? întrebă ea

— Nici unul, spuse Ben Raddle. Nu putem să...

Izbit parcă de un gând neaşteptat, inginerul se întrerupse deodată privind fix către Jane Edgerton. În zadar stărui aceasta. Clătinând din cap, Ben refuză să-şi exprime gândul.

În zilele următoare timpul se arătă foarte neprielnic. Furtuni puternice izbucniră dinspre sud. Presiunea atmosferică păru să intensifice activitatea vulcanului. Printre aburii ce ieşeau din crater era amestecate câteva flăcări.

Acestor furtuni, repede domolite, le urmară nişte ploi torenţiale. Estuarul lui Mackenzie fu inundat pe jumătate, iar apele depăşiră matca între cele două braţe principale ale fluviului.

E de prisos să mai adăugăm că, în tot acest timp, Summy Skim nu şi-a putut continua vânătorile lui zilnice şi că a fost silit să petreacă în tabără zile întregi, care i s-au părut nesfârşite.

Astfel stăteau lucrurile, când se petrecu o întâmplare însemnată.

Pe 23 iunie, în cursul după-amiezii, Ben Raddle îi pofti pe Summy Skim, Jane Edgerton şi pe Cercetaş să-l urmeze la el în cort.

— Vreau să vă vorbesc, prieteni, le spuse inginerul îndată ce se aşezară, şi vă rog să ascultaţi propunerea pe care am să v-o fac!

Avea pe chip o expresie serioasă. Cutele de pe

fruntea lui mărturiseau frământările prin care trecea, astfel că, având în vedere prietenia sinceră ce i-o purta, Summy Skim se simţi adânc mişcat. Oare Ben Raddle se hotărâse să părăsească partida, să renunţe la lupta cu forţele naturii care i se arătau potrivnice? Se resemnase, în sfârşit, să se întoarcă la Montreal, dacă situaţia va rămâne neschimbată până la venirea iernii? De prisos să mai adăugăm că pe Summy Skim l-ar fi
făcut fericit o asemenea hotărâre.

— Prieteni, începu Ben Raddle, nu ne mai este îngăduită nici o îndoială cu privire la existenţa lui Golden Mount, nici asupra valorii materiei din interiorul lui. Jacques Ledun nu s-a înşelat, am văzut cu ochii noştri. Din păcate, primele manifestări ale unei erupţii ne-au oprit şi ne vor opri încă să pătrundem în crater. De-am fi putut face
lucrul acesta, campania noastră ar fi acum terminată, iar noi ne-am afla în drum spre Klondike.

— Erupţia asta se va produce! afirmă Bill Stell.

— În mai puţin de şase săptămâni? Pe naiba! făcu Summy printre dinţi.

Urmară câteva clipe de tăcere. Fiecare îşi depăna propriul lui gând. După o ultimă sforţare, de parcă ar fi vrut să cântărească toate urmările unui plan îndelung chibzuit, Ben Raddle continuă:

— Acum câteva zile am lăsat fără răspuns o propunere făcută de Miss Edgerton. Poate că această idee îi trecuse prin cap doar aşa de ciudă, în faţa neputinţei noastre de a ne duce sarcina la bun sfârşit şi poate că nici dânsa nu-i acorda prea multă importanţă... Pe mine această idee m-a izbit, m-am gândit mult la ea, am analizat toate posibilităţile de a o pune în aplicare şi cred că am găsi ceva. La întrebarea pe care mi-a pus-o: «Nu există nici un mijloc de a forţa această erupţie?» eu răspund: «De ce nu?»

Jane Edgerton îl privea pe inginer drept în ochi. Iată un limbaj pe placul ei! Să acţionezi, să stăpâneşti fiinţele şi lucrurile, să pleci în faţa voinţei tale până şi natura, asta înseamnă să trăieşti! Buzele ei fremătau, nările ei dilatate palpitau, totul în atitudinea ei vădea nerăbdarea lacomă de a cunoaşte amănuntele unui plan atât de năstruşnic. Summy şi Cercetaşul se uitau unul la altul, părând că se întreabă dacă inginerul nu-şi pierduse cumva minţile, dacă atâtea griji şi dezamăgiri nu-i

zdruncinaseră judecata. Le ghicise Ben Raddle gândul? În orice caz, cu o deplină stăpânire de sine, el continuă:

— După cum ştiţi, toţi vulcanii se află aşezaţi la ţărmul mării: Vezuviul, Etna, Hecla, Chimborazo şi atâtea altele, cei de pe noul ca şi de pe vechiul continent. De aici s-a ajuns, în mod firesc, la concluzia că le este necesară prezenţa apei, şi o teorie modernă afirmă că vulcanii s-ar afla în legătură subterană cu oceanul. Apele se infiltrează în ei, pe îndelete sau dintr-o dată, după natura solului, pătrund până în miezul vulcanului, iar acolo se transformă în aburi. Când aceşti aburi, închişi în măruntaiele pământului, capătă o presiune înaltă, ei pricinuiesc nişte zdruncinături lăuntrice, caută să iasă afară prin craterul vulcanului, purtând cu ei cenuşă, lavă, roci, în mijlocul unui vârtej de fum şi flăcări. Aceasta-i, fără-ndoială, pricina erupţiilor şi a cutremurelor de pământ, cel puţin a unora dintre ele... Ei bine, de ce n-ar înfăptui şi oamenii ceea ce poate înfăptui natura?

S-ar fi zis că în clipele acelea toţi îl sorbeau din ochi pe inginer. Dacă teoria erupţiilor nu are încă un caracter de adevăr absolut, explicaţia dată de el este totuşi socotită ca cea mai plauzibilă. Cât despre Golden Mount, nimic nu-l împiedica să primească infiltraţiile Oceanului Arctic. Un timp mai mult sau mai puţin îndelungat, comunicaţia fusese zăgăzuită, dar acum avea din nou cale liberă, de vreme ce, sub apăsarea apelor volatilizate, vulcanul începuse să azvârle aburi. O fi oare cu putinţă să introduci torente din apa mării în miezul lui? Inginerul împinsese oare până acolo îndrăzneala încât să vrea să încerce un asemenea lucru şi să-l socotească realizabil?...

— Când ne aflam pe culmea lui Golden Mount, aţi văzut, ca şi mine, continuă Ben Raddle, că hornul vulcanului este aşezat spre coasta de nord-est a muntelui. De altfel, în această parte se aud şi zgomotele frământărilor plutonice. Chiar în clipa de faţă bubuiturile din interior răsună foarte limpede.

Într-adevăr, parcă pentru a întări spusele inginerului, afară se răspândiră nişte bubuituri de o putere neobişnuită.

— Trebuie să credem, urmă Ben Raddle, că hornul se află în apropiere de tabăra noastră. N-avem decât să străpungem această parte a muntelui şi să săpăm în el

un canal, prin care apa va pătrunde năvalnic.

— Care apă? întrebă Bill Stell. Apa mării?

— Nu, răspunse inginerul. Nu va fi nevoie să căutăm apa atât de departe. Nu-l avem pe Rio Rubber? Pornit dintr-unul din braţele lui Mackenzie, acesta va împinge spre Golden Mount nesecatul debit al deltei.

Ben Raddle spusese «va împinge», de parcă muntele ar fi fost de pe acum gata străpuns de canal, îngăduind astfel pătrunderea apelor din Rio Rubber. Pe măsură ce vorbea, îşi întărea încrederea în planul ticluit, care devenise pentru el o hotărâre de nezdruncinat.

Oricât de îndrăzneţ era acest plan, nici unuia dintre tovarăşii săi, nici chiar lui Summy Skim, nu-i trecu prin minte să i se împotrivească. Dacă Ben Raddle va da greş, problema va fi rezolvată şi nu le va rămâne altceva de făcut decât să plece. De va izbuti, dacă vulcanul îşi va dărui bogăţiile, vor face acelaşi lucru, numai că atunci căruţele vor apuca pe drumul spre Klondike cu o încărcătură mai grea.

Ce-i drept, năvala masei lichide în vatra vulcanului nu era lipsită de primejdii. Oare evaporarea nu va da naştere unei energii pe care nu o vor mai putea stăpâni ? Asumându-şi rolul naturii, nu vor dezlănţui o catastrofă? în locul unei simple erupţii, nu vor provoca oare un cutremur de pământ, care să răscolească întreg ţinutul, distrugând tabăra şi pe cei ce se aflau în ea?

Dar nimeni nu voia să ştie de asemenea primejdii şi lucrările începură chiar din dimineaţa de 24 iunie.

Sub conducerea inginerului, începură să lovească mai întâi în coasta muntelui. într-adevăr, dacă târnăcopul va da peste o rocă prea dură ca să fie sfărâmată, dacă nu se va putea săpa o galerie până la hornul craterului, la ce bun să se mai sape un canal pentru devierea râului, un canal care n-ar duce nicăieri.

Se stabili ca galeria să fie săpată cu douăzeci de picioare sub nivelul râului, înlesnind astfel o scurgere rapidă. Din fericire, cel puţin în prima parte a galeriei, uneltele nu s-au izbit de o materie prea rezistentă. Dădură mai întâi de pământ sfărâmicios, apoi de spărturi pietroase şi bucăţi de lavă, de multă vreme înfiptă în rocă, în sfârşit, de bucăţi de cuarţ plesnite, fără-ndoială cu prilejul zguduiturilor din trecut.

Lucrul continua zi şi noapte. într-adevăr, nu era timp de pierdut. Ce grosime avea peretele? Ben Raddle nu se

putuse sprijini pe nici un calcul şi poate că galeria va fi mai lungă decât bănuise. Pe măsură ce înaintau, zgomotele dinăuntru deveneau tot mai puternice. Totuşi, faptul că se apropiau de horn nu însemna că erau gata să ajungă la el.

Summy Skim şi Neluto nu mai mergeau la vânătoare. Luau şi ei parte la munca colectivă, cum făcea şi inginerul, şi săpăturile înaintau zilnic cu cinci-şase picioare.

Din păcate, după cinci zile întâlniră un cuarţ în care târnăcoapele şi cazmalele se îndoiau. Cât timp le va trebui oare pentru a străpunge această rocă, deosebit de rezistentă, din care probabil că era alcătuit întregul miez al muntelui? Ben Raddle hotărî să folosească minarea şi, chiar dacă l-ar păgubi pe Summy Skim, să folosească o parte din praful de puşcă pentru confecţionarea cartuşelor. Nu-i mai puţin adevărat că această pulbere nu era doar muniţie de vânătoare. La nevoie, ea ar fi fost tot atât de preţioasă pentru apărare. Totuşi, se părea că expediţia nu va avea de înfruntat vreo primejdie. Ţinutul rămânea pustiu şi până atunci nu se zărise nici un grup de aventurieri prin apropierea taberei.

Folosirea minelor dădu rezultate destul de bune. Chiar dacă înaintarea medie scăzuse într-o oarecare măsură, cel puţin nu se oprise de tot.

La data de 8 iulie, după cincisprezece zile de muncă, galeria păru că e destul de lungă. Măsura paisprezece stânjeni în adâncime, cu o secţiune de treizeci de picioare pătrate. Aşadar, pe aici se putea scurge o importantă cantitate de apă. Bubuiturile, sforăiturile vulcanului se auzeau atât de tare, încât grosimea peretelui nu putea să fie mai mare de unu sau două picioare. Vor fi de ajuns câteva explozii de mine pentru a-l sfărâma şi pentru a termina străpungerea galeriei.

Acum era sigur că planul lui Beh Raddle nu va fi zădărnicit de nici o piedică de neînlăturat. Canalul de la suprafaţă, prin care vor devia apele lui Rio Rubber, se va executa fără greutate, într-un soi alcătuit doar din pământ şi nisip, şi, cu toate că va trebui să aibă o lungime de vreo trei sute de picioare, inginerul nădăjduia să-l termine
în vreo zece zile.

— Treaba cea mai grea s-a făcut, spuse Bill Stell.

— Şi cea mai îndelungată, răspunse Ben Raddle. Chiar mâine vom începe săparea canalului în exterior, la şase picioare de malul lui Rio-Rubber.

— Ei bine, zise Summy Skim, de vreme ce avem o după-amiază de odihnă, propun să...

— Să vânăm, domnule Summy? întrebă Jane râzând.

— Nu, domnişoară Jane, răspunse Summy. Să urcăm pentru ultima oară pe Golden Mount şi să vedem ce se mai întâmplă acolo.

— Bună idee, Summy, încuviinţă Ben Raddle, fiindcă s-ar părea că erupţia tinde să ia proporţii, şi e bine să ne convingem cu ochii noştri.

Propunerea era într-adevăr binevenită, astfel că porniră îndată.

Obişnuiţi cu urcuşul, pe care-l făcuseră în atâtea rânduri, drumeţilor, printre care se afla şi Neluto, nu le-a trebuit mai mult de un ceas şi jumătate ca să ajungă la crater.

Dar nu le-a fost cu putinţă să se apropie de el ca prima dată. Coloana de aburi, mai înaltă şi mai densă, era brăzdată de limbi de flăcări, iar lângă crater, căldura era de-a dreptul insuportabilă. Totuşi, vulcanul nu azvârlea încă nici lavă, nici zgură.

— Hotărât lucru, observă Summy Skim, acest Golden Mount nu-i deloc darnic, iar dacă o fi având pepite, apoi le păzeşte cu străşnicie.

— Fiindcă nu ni le dă de bună voie, i le vom smulge cu forţa! Răspunse Jane Edgerton.

În orice caz, fenomenele eruptive se făceau acum simţite cu mai multă putere. Bubuiturile din adâncuri aminteau de un cazan de locomotivă sub mare presiune, ai cărui pereţi duduie sub acţiunea focului. De bună seamă că se pregătea o erupţie. Dar se vor scurge poate săptămâni şi luni înainte ca vulcanul să zvârle afară măruntaiele lui aprinse.

De aceea, chiar şi după constatarea actualei stări a craterului, Ben Raddle nici nu se gândi să întrerupă lucrările în curs, ba, dimpotrivă, hotărî să le continue într-un ritm mai intens.

Înainte de a coborî de pe culme, excursioniştii îşi aruncară privirile jur împrejur. Ţinutul părea pustiu. Pe câmpie şi pe mare nu se zărea nimic deosebit. În privinţa asta Ben Raddle şi însoţitorii lui puteau fi mulţumiţi. Părea că nimeni nu cunoaşte taina lui Golden

Mount.

Aşezaţi cu spatele la crater, Ben Raddle şi prietenii lui priveau lung spre orizontul nemărginit. Mai ales Summy părea adâncit în visare. Cu ochii aţintiţi în direcţia sud-est, rămăsese neclintit, de parcă ar fi uitat de cei din jurul lui.

— Mă rog, ce-i atât de interesant în partea asta? îl întrebă Jane Edgerton.

Summy răspunse cu glasul sugrumat:

— Montreal, domnişoară Jane, Montreal şi Green Valley.

— Green Valley, repetă Jane. Tare-ţi mai e drag locul acesta, domnule Skim.

— Cum s-ar putea altfel ? explică Summy fără să-şi întoarcă privirea din direcţia ce-l atrăgea precum atrage polul acul magnetic. Nu mi-am petrecut viaţa acolo ? La Green Valley i-am văzut pe mulţi venind pe lume, după cum alţii m-au văzut pe mine venind. Acolo sunt cunoscut şi primit cu bucurie de toţi, de la moşneag la cel mai mic ţânc, sunt prietenul tuturor, şi, lăsându-l la o parte pe dragul meu Ben, din nefericire mai înclinat să primească afecţiunea decât s-o dăruiască, doar acolo îmi găsesc şi eu o familie. Mi-e drag Green Valley pentru că şi el mă iubeşte, domnişoară Jane.

Summy tăcu şi Jane îi respectă tăcerea. Părea şi ea adâncită în gânduri. Cele câteva cuvinte rostite de tovarăşul ei de călătorie îi redeşteptaseră cumva în suflet simţăminte adormite? îşi spunea oare că energia, strădaniile, chiar dacă înving, tot nu sunt de ajuns pentru a ne umple existenţa, că dacă exercitarea liberă a unei voinţe înţelepte şi conştiente este în măsură să ne ameţească mintea de orgoliu, există
în noi şi alte instincte, pe care aceste puternice bucurii nu sunt în stare să le mulţumească ? Sub înrâurirea cuvintelor auzite, i se înfăţişa oare mai limpede situaţia ei ciudată? Se vedea ea oare, singură şi fără putere, în vârful acestui munte pierdut, departe de lume, înconjurată numai de bărbaţi, cei mai mulţi dintre ei grosolani, şi pentru care în curând ea nu va mai fi decât o tovarăşă de o zi, uitată într-o singură zi?
Îşi spunea oare în sinea ei că nici ea nu are familie şi că, mai puţin norocoasă decât Summy, pentru ea nu exista nici un Green Valley, plin de mâini care ţi se întind şi de suflete iubitoare?

— Ia te uită! strigă Neluto, care, dintre toţi, avea privirea cea mai ageră. S-ar zice că...

— Ce anume, întrebă Ben Raddle.

— Nimic, răspunse Neluto. Şi totuşi, mi s-a părut că văd...

— Spune odată, ce vezi? stărui Ben Raddle.

— Nu-mi dau bine seama, zise indianul şovăielnic... Mi s-a părut... Poate că e o dâră de fum.

— O dâră de fum! strigă inginerul. În ce direcţie?

— Acolo, explică Neluto, arătând pădurea ce se întindea spre vest, la o depărtare de trei mile de vulcan.

— La marginea pădurii ?

— Nu.

— Atunci în desişul ei ?

— Da.

— La ce depărtare ?

— Ştiu eu!... Două-trei mile în adâncime... poate mai puţin..

— Sau poate mai mult, încheie Ben Raddle nerăbdător. Cunosc refrenul, bunul meu Neluto. În orice caz, eu nu văd nimic.

— Nici eu nu mai văd nimic, spuse Neluto... Nici măcar nu-s sigur că am văzut... Era ceva foarte nedesluşit... Se poate să mă înşelat.

De când ajunseră pe ţărmul Oceanului Arctic, era pentru prim dată că se semnala prezenţa omului în aceste regiuni hiperboreale. O dâră de fum pe deasupra copacilor însemna că un grup poposise acum la adăpostul lor şi, oricare ar fi fost acest grup, nu trebuia să se aştepte la nimic bun de la el.

Ce fel de oameni erau? Nişte vânători? Ori mai degrabă nişte prospectori care aflaseră de existenţa Vulcanului de Aur şi porniseră în căutarea lui?

S-ar putea prea bine ca noii veniţi să nu fi zărit încă Vulcanul de Aur, pe care frunzişul copacilor uriaşi trebuie că li-l ascundea vederii. Dar, ceea ce nu zăriseră încă, vor zări de îndată ce vor ajunge la marginea pădurii şi nimeni n-ar fi putut spune ce va ieşi până la urmă.

Oricum, aceasta însemna o primejdie serioasă ce îi frământa neîncetat pe Ben Raddle şi pe însoţitorii săi.

Toţi, în afară de Jane, care rămăsese cufundată în gânduri, îşi îndreptară stăruitori privirile spre apus. Nu observară nimic neobişnuit. Nici un fir de fum nu se

arăta deasupra copacilor, a căror îngrămădire întunecată se întindea până dincolo de zare.

Încredinţat că Neluto greşise, Ben Raddle dădu semnalul de plecare.

În clipa aceea, Jane se apropie de Summy.

— Sunt tare obosită, domnule Summy, îi spuse ea cu tristeţe în glas. Summy rămase lovit de uimire. Avea şi de ce. Să-şi recunoască Jane oboseala, aşa ceva nu se mai întâmplase. Trebuie că se petrecuse cu ea o schimbare.

Da, domnule Skim, ceva se schimbase, şi ea, Jane Edgerton, era tare ostenită. Acum, resortul care o susţinea când îndeplinea nişte munci mai presus de puterile ei, fără să se dea bătută, dacă nu se stricase de tot, cel puţin slăbise. Pentru o clipă, ea privea viaţa altfel decât ca pe o înşiruire de lupte şi de neîncetate strădanii. Înţelegea cât de plăcut e să fii iubit, ocrotit, bănuia cât de bine te simţi în sânul familiei, unde eşti învăluit de dragoste, şi fiinţa îi era moleşită de tristeţea sufletului ei însingurat. Ah, domnule Skim, cât de ostenită era Jane Edgerton!

Dar bunul Summy nu-şi făcea atâtea probleme, nu se pierdea în această analiză complicată. O privea doar pe Jane, uimit de cuvintele ei, de tonul descurajat cu care le rostise, şi se mira că descoperă ceea ce nu văzuse niciodată până acum. Cât de delicată, cât de plăpândă şi cât de drăguţă era această fetiţă a cărei siluetă, profilată pe cer, ocupa un loc atât de mic în spaţiul nemărginit ce o înconjura! Ce păcat pentru ea că se află acolo, în ţinutul acesta îndepărtat, expusă oboselii, tuturor necazurilor, tuturor primejdiilor! Şi bunul Summy se simţea cuprins de o mare şi frăţească milă.

— Nu vă fie teamă, domnişoară Jane, spuse el râzând zgomotos ca să-şi ascundă tulburarea, doar sunt aici. Sprijiniţi-vă de mine. Am braţe şi picioare zdravene.

Începură să coboare şi Summy alegea drumul, susţinându-şi firava tovarăşă cu atenţia unui frate mai mare, cu grija unui iubitor de artă ce vrea să ducă la adăpost un bibelou fragil şi preţios.

Pe jumătate inconştientă, Jane se lăsă în seama lui. Păşea ca prin vis, cu ochii lipsiţi de expresie, privind în depărtare. Ce anume privea, nici ea singură n-ar fi putut spune. Departe,dincolo de zare, necunoscutul, sau taina şi mai de nepătruns din sufletul ei răscolit.

IX
O VÎNĂTOARE DE ELANI

Malul stâng al lui Rio Rubber desena un cot adânc, la vreo cincizeci de stânjeni de intrarea galeriei ce ducea spre vatra craterului. Deviaţia urma să pornească chiar din unghiul alcătuit de acest cot. Trebuia deci să se sape un canal lung de trei sute de picioare.

Lucrarea începu în zorii zilei de 9 iulie.

Încă de la primele lovituri de cazma se constată că săpăturile nu vor fi prea anevoioase. Până la adâncimea de şapte sau opt picioare, solul era alcătuit dintr-un pământ destul de sfărâmicios. Această adâncime şi o lăţime aproape egală vor fi de ajuns, astfel că nu va fi nevoie să se folosească minarea, ceea ce le-ar fi irosit prospectorilor ultimele rezerve de praf de puşcă.

Membrii caravanei lucrau cu multă tragere de inimă. Apropiere de ţintă sporea avântul tuturor. Planul lui Ben Raddle era cunoscut. Deşi mulţi dintre ei nu pricepuseră bine teoria, nimeni nu se îndoia că în curând Golden Mount va revărsa şuvoaie de aur.

Îndeosebi Patrick făcea adevărate minuni. Ajutat de puterea sa fantastică, îndeplinea el singur munca a zece oameni.

Aşadar, canalul înainta repede. Se lucra în schimburi şi datorită amurgului prelungit, munceau şi o parte din noapte. Ben Rade supraveghea mersul operaţiunii, indica unde trebuiesc făcute întăriţi pentru susţinerea malurilor canalului, cercetând totodată dacă cumva e străbătut de vreun filon aurifer. Nu descoperi nimic.

— Râul ăsta nu-i nici pe departe bogat ca Bonanza, observă Cercetaşul. Dar, la urma urmelor, puţin ne pasă că în apele lui se află pepite, dacă el ni le va pune la îndemână pe cele ale lui Golden Mount.

Trecură astfel opt zile. La 16 iulie, canalul era aproape gata. Doar câţiva metri de săpat, apoi va fi de ajuns să se răscolească malul râului pe o lungime de cinci-şase picioare şi să se străpungă peretele care despărţea încă fundul galeriei de vatră. îndată, apele se vor revărsa de la sine în măruntaiele vulcanului.

În cât timp se va produce atunci erupţia provocată prin acumularea aburilor? În privinţa asta nimeni n-ar fi putut răspunde cu precizie. Totuşi inginerul observase că activitatea vulcanică se înteţea de la o zi la alta. Prin

fumul tot mai gros ce încununa muntele, flăcările se înălţau mereu mai sus şi luminau ţinutul înconjurător la mare distanţă, în timpul celor câteva ceasuri de întuneric.

Se putea trage deci nădejdea că, odată ajunse în vatră, apele vor fi repede transformate în aburi şi vor produce pe loc o vie intensificare a fenomenelor eruptive.

În ziua aceea, către sfârşitul după-amiezii, Neluto veni în goană la Summy Skim, şi, gâfâind de alergătură, îi spuse:

— Ah, domnule Skim... domnule Skim!

— Ce s-a întâmplat, Neluto ?

— Am văzut... am văzut nişte elani, domnule Skim!

— Nişte elani! strigă Summy.

— Da... o turmă întreagă... vreo jumătate de duzină, poate... sau mai mulţi... sau...

— Sau mai puţini, continuă Summy. Cunosc placa, băiete. În ce direcţie au luat-o elanii ăştia?

— Pe acolo.

Şi indianul arătă câmpia de la vest de Golden Mount.

— Departe ?

— Aş!... Cel mult o leghe... sau poate jumătate...

— Sau două sute de kilometri, bineînţeles, spuse râzând Summy. Una din cele mai arzătoare dorinţe ale aprigului vânător era să dea ochii cu nişte elani şi să doboare o pereche. De la venirea lui în Klondike nu-şi putuse îndeplini această dorinţă. Abia dacă se semnalaseră două sau trei exemplare prin împrejurimile lui Dawson City sau pe
lângă Forty Miles Creek. Aşadar, vestea adusă de Neluto era de natură să-i stârnească instinctele cinegetice.

— Vino! îi spuse el indianului.

Părăsiră amândoi tabăra şi înaintară câteva sute de paşi pe la poalele lui Golden Mount. Ajunşi la colţul ultimului parapet dinspre miazăzi, Summy zări cu ochii lui turma de elani care se îndreptau liniştiţi spre nord-vest, străbătând câmpia întinsă.

Cu toată dorinţa lui nestăvilită de a porni îndată urmărirea, avu totuşi înţelepciunea să-şi amâne planul pentru a doua zi. Era prea târziu ca să înceapă vânătoarea. Principalul era că aceste rumegătoare îşi făcuseră apariţia prin împrejurimi. Nu-i va fi greu să le regăsească.

De îndată ce se întoarse la tabără, Summy îi împărtăşi lui Ben Raddle intenţiile sale. Fiindcă aveau destule braţe de muncă pentru terminarea canalului, inginerul socoti că se va putea lipsi de Neluto o jumătate de zi. Se stabili ca pe la cinci dimineaţa cei doi vânători să pornească pe urmele elanilor.

— Dar îmi făgăduieşti, Summy, că n-ai să te îndepărtezi prea mult…

— Ar trebui să le spui asta elanilor, îi răspunse râzând Summy Skim.

— Nu, Summy, ţie ţi-o spun. Oricând te poţi aştepta la vreo întâlnire nedorită prin ţinutul acesta pustiu.

— Tocmai fiindcă-i pustiu e mai sigur, adăugă Summy.

— Fie precum zici, Summy. Făgăduieşte-mi, totuşi, că te vei întoarce în timpul după-amiezii.

— După-amiază… sau deseară, Ben.

— Deseară, care durează până la miezul nopţii!… Asta nu te angajează la nimic, observă inginerul. Nu, Summy, să zicem ora şase, şi dacă nu te întorci înainte de şase să ştii că am să fiu tare îngrijorat.

— Ne-am înţeles, Ben, se învoi Summy Skim. Fie şi la şase… cu sfertul de oră îngăduit!

— Accept şi sfertul de oră, cu condiţia să nu dureze mai mult de cincisprezece minute!

Lui Ben Raddle îi era teamă ca nu cumva, odată pornit la vânătoare,
vărul său să nu se îndepărteze mai mult decât se cuvenea. Până în prezent, nu se arătase încă nici o ceată de aventurieri pe la gurile lui Mackenzie, şi asta îi bucura. Dar acest lucru s-ar fi putut întâmpla într-o zi sau alta, şi Ben Raddle se gândea mereu la fumul care i se păruse lui Neluto că-l vede înălţându-se din pădure. Cu toate că trecuseră de atunci aproape cincisprezece zile fără să se întâmple nimic, el rămăsese cu o oarecare nelinişte şi aştepta nerăbdător clipa în care, după ce-şi vor fi încheiat în mod fericit campania, vor porni pe drumul spre Dawson.

A doua zi, înainte de ora cinci, Summy Skim şi Neluto părăsiră tabăra, fiecare din ei înarmat cu câte o carabină cu bătaie lungă, asiguraţi cu hrană pentru două mese şi însoţiţi de un câine, ales dintre puţinele exemplare ale rasei canine de care dispunea caravana. Animalul răspundea la numele de Stop şi era mai degrabă un câine de pază decât de vânătoare. Dar

Summy, crezând că recunoaşte la el un oarecare simţ al mirosului, dublat de o fire dintre cele mai prietenoase, îl luase pe lângă el şi-l educa după toate regulile artei. În general, se arăta destul de mândru de rezultatele obţinute.

Vremea era frumoasă dar răcoroasă, cu toate că soarele îşi desena de mult lunga lui curbă pe deasupra orizontului. Cei doi vânători se îndepărtară în grabă, iar câinele ţopăia lătrând pe lângă ei.

La urma urmelor, în afara celor trei urşi, dintre care doi vânaţi în împrejurări destul de neobişnuite, escapadele făcute de Summy Skin în apropiere de Dawson City sau prin împrejurimile lui Forty Miles Creek nu-i aduseseră decât o pradă neînsemnată: sturzi, potârnichi sau alte vieţuitoare de acest fel. De aceea, era tare bucuros la gândul că îi curând va ţine în bătaia puştii un vânat mai de soi.

Elanul are capul împodobit cu o coroană minunată de coarne. Odinioară acest rumegător era foarte răspândit prin ţinuturile scăldate de Yukon şi afluenţii săi şi era aproape domesticit. Dar de când cu descoperirea terenurilor aurifere din Klondike, el s-a împrăştiat, adăpostindu-se la latitudini mai nordice, unde este pe cale să se
întoarcă la sălbăticie.

Cu greu izbuteşti să te apropii de el şi nu poate fi doborât decât în condiţii foarte prielnice. Mare păcat, fiindcă are o blană scumpă, iar carnea lui gustoasă o egalează pe cea de vită.

Summy Skim ştia cât de neîncrezător este elanul. Animalul acesta e înzestrat în mod deosebit în privinţa auzului, mirosului şi vitezei. La cea mai mică alarmă, în ciuda greutăţii lui care poate atinge până la cinci sute kilograme, el se ascunde cu asemenea iuţeală, încât orice urmărire devine zadarnică. Cei doi vânători îşi luară toate măsurile de prevedere pentru a ajunge la o distanţă potrivită.

Turma de rumegătoare, care se oprise la liziera pădurii, se afla deci la o depărtare cam de o leghe şi jumătate.

Ici-colo, se înălţau câteva pâlcuri de copaci, astfel că, pentru a străbate o parte din distanţă, puteau să se strecoare, sau mai bine zis să se târască de la un pâlc la celălalt, fără să atragă atenţia.

Dar alta era situaţia în apropierea lizierei, unde vânătorii nu vor putea face nici un pas fără să-şi trădeze prezenţa. Atunci elanii o vor lua la goană şi nici vorbă să le mai dea de urmă.

După ce se sfătuiră, Summy Skim şi Neluto luară hotărârea să pătrundă în pădure mai pe la sud. De acolo, furişându-se de la un copac la altul, poate vor izbuti să ajungă turma şi s-o atace din spate.

După trei sferturi de ceas, Summy Skim şi indianul intrau în pădure, la vreo doi kilometri de locul unde păşteau elanii. Neluto îl ţinea de zgardă pe Stop, care fremăta de nerăbdare.

— Acum să mergem pe lângă lizieră, în dosul copacilor, spuse Summy Skim. Dar nu cumva să dai drumul câinelui!

— Da, domnule Skim, răspunse indianul, dar n-ar fi rău să mă ţineţi şi dumneavoastră pe mine.

Summy Skim zâmbi. În realitate, îi venea şi lui greu să se stăpânească.

Mersul prin pădure era destul de anevoios. Plopii, mestecenii şi pinii se înghesuiau unul într-altul, şi mărăcinişul des le împiedica înaintarea. Mai trebuiau să aibă grijă ca nu cumva să le trosnească sub picioare crengile uscate ce acopereau pământul. Zgomotul ar fi fost auzit de elani, cu atât mai uşor cu cât nu sufla nici o adiere. Soarele, care devenise mai arzător, scălda în lumină ramurile neclintite. Nici un ciripit de pasăre nu-ţi tulbura auzul, iar din adâncul pădurii nu răzbătea nici un zvon.

Era trecut de nouă când cei doi vânători poposiră la mai puţin de trei sute de picioare de locul unde se aflau elanii. Unii dintre ei păşteau sau îşi potoleau setea într-un pârâu ce ieşea din pădure, alţii, tolăniţi pe iarbă, probabil că adormiseră. Turma nu manifesta nici un semn de nelinişte. Totuşi, fără doar şi poate că cea mai mică alarmă îi va pune pe goană, de bună seamă către sud, spre izvoarele lui Porcupine River.

Summy Skim şi Neluto nu erau ei oameni să-şi îngăduie tocmai acum un răgaz, deşi ar fi avut mare nevoie de el. De vreme ce se ivise fericitul prilej de a da o lovitură straşnică, nu-l vor lăsa să le scape.

Iată-i, aşadar, cu puşca încărcată, cu degetul pe trăgaci, furişându-se printre mărăcini, târându-se de-a lungul lizierei. Deşi partida era lipsită de primejdie, dat

fiind că nu aveau de-a face cu animale de pradă, Summy Skim, aşa cum avea să mărturisească mai târziu, nu simţise nicicând o asemenea emoţie. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, mâna îi tremura, de-i era teamă că nu va putea ţinti bine.

Într-adevăr, de va pierde prilejul să doboare elanul atât de râvnit, nu-i va rămâne decât să moară de ruşine!

Summy Skim şi Neluto se apropiară fără zgomot prin iarbă, unul în urma celuilalt. Câteva minute de înaintare târâş îi aduseră la mai puţin de cincizeci de paşi de locul unde se opriseră rumegătoarele. Ele se aflau în bătaia puştii. Ţinut în lesă de Neluto, câinele gâfâia, dar nu lătra.

Elanii păreau că nu bănuiesc nimic de apropierea celor doi vânători. Cei care se aflau întinşi pe iarbă nu se ridicară, iar ceilalţi continuară să pască. Totuşi, unul dintre ei, un animal foarte frumos, ale cărui coarne se desfăşurau asemeni ramurilor unui copac tânăr, îşi înălţă capul. Urechile lui fremătară, îşi îndreptă botul spre lizieră,

de parcă ar fi vrut să adulmece aerul ce venea dintr-acolo.

Mirosise oare primejdia şi avea s-o ia la fugă, trăgându-i şi pe ceilalţi după el?

Summy Skim avu o presimţire şi sângele îi năvăli în inimă. Dar, liniştindu-se, rosti în şoaptă:

— Foc, Neluto, amândoi pe unul, ca să fim siguri că nu ne scapă! Dintr-odată, se auzi un lătrat puternic şi Stop, căruia Neluto îi dăduse drumul ca să-şi ducă puşca la umăr, se avântă în mijlocul turmei.

N-a durat mult. Un stol de potârnichi nu şi-ar fi luat mai repede zborul decât au luat-o la fugă elanii. Nici Summy Skim, nici indianul n-au mai avut timp să tragă.

— Blestemat câine! strigă Summy, ridicându-se furios.

— Ar fi trebuit să-l prind de gât! spuse indianul.

— Ba chiar să-l sugrumi! întări Summy Skim, ieşit din fire. Într-adevăr dacă s-ar mai fi aflat acolo, câinele n-ar fi scăpat nezgâlţâit. Dar Stop ajunsese la mai bine de două sute de metri când depăşiră vânătorii marginea pădurii. Se avântase pe urmele elanilor, astfel că zadarnic îşi forţară plămânii strigând după el.

Turma se îndrepta spre nord cu o iuţeală mai mare decât a câinelui, deşi acesta era un animal viguros şi sprinten la fugă. Se va mai întoarce în pădure, sau va

fugi peste câmpie, îndreptându-se spre răsărit? Ar fi fost mai bine, pentru că astfel s-ar fi apropiat de Golden Mount, al cărui fum se învârtejea la o depărtare de o leghe şi jumătate. Dar s-ar putea s-o apuce pieziş, către sud-est, în direcţia lui Peal River,
şi să-şi caute adăpost în primele trecători ale Munţilor Stâncoşi. În cazul ăsta vor trebui să-şi ia gândul de la ea.

— Vino după mine, îi strigă Summy Skim indianului, să încercăm să nu-i pierdem din vedere.

Alergând de-a lungul lizierei, porniră în urmărirea turmei aflată atunci la o distanţă de aproape un kilometru... Aceeaşi nestăvilită dorinţă, care-l cuprinsese pe câine, îi ameţea şi pe ei, împiedicându-i să mai judece.

După un sfert de ceas, Summy Skim încercă o emoţie puternică. Elanii se opriseră, nehotărâţi parcă în ce direcţie s-o apuce. Ce-aveau să facă? Nu puteau continua să alerge spre nord, în direcţia oceanului, care îi va sili curând să se oprească. Vor coborî din nou spre sud-est? în cazul acesta, Summy Skim şi Neluto vor trebui să se lase păgubaşi.

Nu, după câteva clipe de şovăire, elanii se hotărâră să se întoarcă în pădure şi să se adăpostească în dosul zidului de copaci. Căpetenia turmei străbătu dintr-un salt liziera, iar ceilalţi îl urmară.

— Nici că se putea mai bine! strigă Summy Skim. În loc deschis nu ne-am fi putut apropia până la o bătaie de puşcă. În pădure, însă, nu le va fi cu putinţă s-o zbughească la fel de iute; poate vom izbuti să-i ajungem şi de data asta...

Dacă avea sau nu dreptate, nu era mai puţin adevărat că acest raţionament îi va atrage pe vânători într-o pădure cu totul străină, căreia nu-i cunoşteau marginile.

Stop le-o luase înainte. Se năpustise printre copaci. I se mai auzea
încă lătratul, dar pe el nu-l mai zăreau.

Trupul lui subţire îi îngăduia să se strecoare peste tot, alerga acum mai iute decât elanii, pe care coarnele rămuroase îi împiedicau să străbată tufele şi lăstărişul. în asemenea condiţii s-ar fi putut prea bine să fie răpuşi.

Înaintând printre crengile stufoase şi călăuziţi doar de glasul câinelui, cei doi vânători alergară preţ de două ceasuri. Împinşi de o pornire nestăvilită, ei umblau la voia întâmplării, afundându-se din ce în ce către vest,

fără să se întrebe dacă la întoarcere nu le va veni greu să nimerească drumul.

Pe măsură ce se depărtau de lizieră, pădurea se rărea. Copacii erau aceiaşi: mesteceni, plopi, pini, dar mai depărtaţi unul de altul şi cu pământul de la poalele lor mai puţin acoperit de crengi uscate şi de mărăcini.

Chiar dacă elanii se ţineau nevăzuţi, în orice caz Stop nu le pierduse urma. Lătrăturile lui continuau. Părea că nu se află prea departe.

Summy Skim şi Neluto înaintau întruna în adâncul pădurii, când, puţin după amiază, glasul câinelui încetă să se mai audă.

Se aflau atunci într-un spaţiu despădurit, în care razele soarelui pătrundeau din plin. La ce depărtare de lizieră erau? Neavând alt mijloc de apreciere decât timpul scurs, Summy Skim socotea că sunt cam la opt sau zece kilometri. Aşadar, le rămânea destulă vreme să se întoarcă în tabără, după un popas de care amândoi aveau mare nevoie. Înfometaţi şi rupţi de osteneală, ei se aşezară la poalele unui copac. Îşi scoaseră proviziile din tolbe, şi cu toate că mâncară cu o poftă grozavă, simţeau totuşi o mare părere de rău că nu-şi pot îmbogăţi meniul cu nişte friptură de elan.

După ce-şi potoliră foamea, vânătorii şovăiră o clipă asupra direcţiei în care s-o pornească. Ar fi fost înţelept din partea lor să ia drumul spre tabără. Dar Summy Skim nu părea deloc dispus la aşa ceva. Dacă pentru un vânător e neplăcut să se întoarcă cu mâna goală, apoi să se întoarcă şi fără câine, asta-i culmea dezonoarei. Or, Stop nu se arătase încă.

— Pe unde o umbla? întrebă Summy Skim.

— În urmărirea elanilor, desigur, răspunse indianul.

— E limpede, Neluto. Dar atunci, unde sunt elanii?

Ca pentru a răspunde acestei întrebări, lătrăturile lui Stop răsunară pe neaşteptate, la mai puţin de trei sute de stânjeni depărtare. Fără să mai rostească un cuvânt, cei doi vânători se avântară în partea de unde se auzea lătratul câinelui.

Surzi la glasul înţelepciunii şi al prevederii, Summy Skim şi Neluto alergau din nou de le sfârâiau călcâiele.

Asta putea să-i târască foarte departe. Într-adevăr, acum nu mai fugeau către nord-vest. Elanii se îndreptau spre sud-vest, iar înapoia lor Stop se înverşuna să-i

urmărească, şi înapoia lui Stop veneau stăpânii lui, şi mai înverşunaţi decât el. Aceştia se întorceau deci exact cu spatele la Golden Mount şi la tabără.

La urma urmelor, soarele abia începea să coboare spre zarea dinspre apus. Dacă vânătorii nu se întorceau la ora şase, după cum făgăduiseră, vor fi acolo pe la şapte sau opt, atâta tot, adică mult înainte de a se înnopta.

Summy Skim şi Neluto nu zăboviră prea mult cu astfel de socoteli. Alergau cât îi ţineau picioarele, fără să se gândească la altceva, Iară să încerce măcar să-şi cheme câinele.

Pierduseră orice noţiune a timpului. Nu simţeau nici oboseala. Summy Skim uitase până şi unde se află. Vâna prin ţinuturile acestea din Nordul îndepărtat, de parcă ar fi vânat prin împrejurimile Montrealului.

O dată sau de două ori, el şi Neluto crezură că sunt pe punctul de a izbândi. Câteva coarne se arătaseră pe deasupra tufişurilor, la mai puţin de cinci sute de paşi. Dar sprintenele animale nu întârziară să se facă nevăzute, astfel că nu se ivi prilejul de a li se trimite un glonte bine ţintit.

Se scurseseră mai multe ceasuri în această zadarnică urmărire, apoi lătrăturile tot mai îndepărtate ale lui Stop dovediră că elanii câştigaseră distanţă. În cele din urmă lătrăturile încetară, fie că animalul se afla prea departe, fie că, vlăguit de o alergare atât de îndelungată, nu mai era în stare să scoată vreun sunet.

Ajunşi la capătul puterilor, Summy Skim şi Neluto se opriră şi se trântiră la pământ, ca nişte butuci. Se făcuse ora patru după-amiază.

— S-a terminat! zise Summy Skim, îndată ce putu să vorbească. Neluto clătină din cap în semn de încuviinţare.

— Unde ne aflăm? continuă Summy.

Indianul făcu un semn prin care arăta că nu are habar, şi privi în jur.

Cei doi vânători se aflau la marginea unui luminiş destul de mare, străbătut de un râu, care fără îndoială că se îndrepta spre sud-vest ca să întâlnească vreunul din afluenţii lui Porcupine River. Soarele îl lumina din plin. Mai departe, copacii se înghesuiau unul într-altul, de parcă ar fi vrut să-i oprească trecerea.

— Trebuie să pornim la drum, spuse Summy Skim.

— Spre tabără, nădăjduiesc, răspunse Neluto, recunoscându-se sleit.

— Da, fir-ar să fie! exclamă Summy Skim, înălţând din umeri.

— Atunci, la drum! încuviinţă indianul, ridicându-se cu greu de jos şi pornind să dea ocol luminişului.

Nu făcuse nici zece paşi că se şi opri cu ochii aţintiţi pe pământ, la picioarele lui.

— Priviţi, domnule Skim, zise el.

— Ce-i acolo? întrebă Summy.

— Foc, domnule Skim.

— Foc!

— Sau cel puţin a fost un foc.

Apropiindu-se şi el, Summy Skim văzu o grămăjoară de cenuşă, în faţa căreia indianul rămăsese nemişcat şi gânditor.

— Aşadar, în pădurea asta se află nişte vânători ? întrebă Summy.

— Vânători... sau altceva... răspunse Neluto.

Summy se aplecase. Privea cu luare-aminte la cenuşa suspectă...

— În orice caz, asta nu-i de ieri, spuse ridicându-se. Într-adevăr, cenuşa aceea albă, pe jumătate cimentată de umezeală, trebuie că se afla acolo de mai multă vreme.

— Aşa s-ar părea, recunoscu Neluto. Dar uite ceva care o să ne lămurească.

La câţiva paşi de focul stins, privirile scrutătoare ale indianului descoperiseră, printre ierburi, un obiect strălucitor. Porni degrabă într-acolo, se aplecă şi ridică obiectul, scoţând un strigăt de uimire.

Era un pumnal cu tăişul lat, prins într-un mâner de aramă.

După ce-l privi, Neluto declară:

— Dacă nu putem cunoaşte exact de când datează focul, iată un pumnal care n-a fost pierdut de mai mult de zece zile.

— Aşa-i, răspunse Summy Skim. Nu s-a depus decât un strat subţire de rugină şi lama încă mai luceşte. Stă căzut în iarbă de puţină vreme.

Răsucind-o pe toate feţele, Neluto constată că arma era de fabricaţie spaniolă. Pe mâner avea gravată iniţiala M, iar pe lamă numele Austin, capitala statului Texas.

— Deci, acum câteva zile, sau poate câteva ceasuri, în luminişul acesta au poposit nişte străini!
— Şi nu erau indieni, observă Neluto, pentru că indienii nu au asemenea arme.
Summy privea neliniştit în jurul lui.
— Cine ştie dacă nu cumva se îndreptau spre Golden Mount? adăugă el.
La urma urmelor, asta era cu putinţă. Şi dacă bărbatul căruia îi aparţinea acest pumnal făcea parte dintr-o ceată numeroasă, o mare primejdie îi ameninţa pe Ben Raddle şi pe tovarăşii săi. Poate chiar în clipa aceea banda dădea târcoale în preajma estuarului lui Mackenzie!
— Să pornim, spuse Summy Skim.
— Îndată, răspunse Neluto.
— Şi câinele? strigă Summy.
Indianul chemă cu glasul lui puternic, întorcându-se în toate direcţiile. Chemarea lui rămase fără răspuns. Stop nu se mai arătă.
Acum nu le mai ardea de vânătoare de elani. Trebuiau să se întoarcă grabnic în tabără, pentru ca oamenii să fie puşi în gardă şi să se pregătească de apărare.
— La drum, să nu pierdem mei un minut! porunci Summy Skim.
Chiar în clipa aceea, la trei sute de paşi de poiană, răsună o detunătură de armă.

X
DEŞERTUL E MAI POPULAT DECÂT S-AR CUVENI

După plecarea lui Summy Skim şi a lui Neluto la vânătoarea de elani, Ben Raddle trecuse din nou în revistă mersul lucrărilor. Dacă nu se va ivi nimic neprevăzut, canalul va fi gata chiar în seara aceea. Nu mai rămăsese decât să se dea ultimele lovituri de târnăcop în peretele craterului, să se facă spărtura în malul stâng al lui Rio Rubber, şi torentul de apă va năvăli în măruntaiele lui Golden Mount.
Aceste uriaşe mase lichide, transformate în aburi de focul din adâncuri, vor produce curând o puternică presiune care va zvârli în afară materiile eruptive. Fără îndoială, acestea vor cuprinde o mare proporţie de lavă, de zgură şi alte substanţe nefolositoare, dar în ele vor fi

amestecate pepitele şi cuarţul aurifer, şi nu vor avea altceva de făcut decât să le culeagă, fără să se fi ostenit să le extragă.

Frământarea puterilor subpământene continua să crească. Clocotul din măruntaie îşi sporea din zi în zi tăria. Se punea chiar întrebarea dacă mai era nevoie ca apa să pătrundă în crater.

— Rămâne de văzut, răspunse Ben Raddle, atunci când cercetaşul făcu această observaţie. Nu trebuie să uităm că timpul ne este foarte măsurat. E trecut de jumătatea lui iulie.

— Ar fi primejdios să zăbovim mai mult de o lună la gurile lui Mackenzie, încuviinţă Bill Stell. Trebuie să ne rezervăm trei săptămâni pentru drumul până în Klondike, mai ales dacă la întoarcere căruţele vor fi zdravăn încărcate.

— Vor fi, Cercetaşule, de asta să nu te îndoieşti!

— În cazul acesta, vara va fi pe sfârşite când vom ajunge la Dawson City, domnule Raddle. Dacă vom avea o iarnă timpurie, s-ar putea să întâmpinăm mari neplăceri când vom străbate regiunea lacurilor, în drum spre Skagway.

— Vorbele tale sunt de aur, dragul meu Cercetaş, răspunse inginerul în glumă, şi aşa se şi cuvine, de vreme ce ne aflăm la poalele lui Golden Mount! Dar fii pe pace! M-ar mira dacă în opt zile atelajele noastre nu-şi vor relua drumul spre Klondike.

Ziua trecu ca de obicei, şi, la căderea serii, canalul era săpat de
la un capăt la altul.

La cinci după-amiază, nici unul dintre cei doi vânători nu se arătase pe câmpia de la vest. Ben Raddle nu se nelinişti. Summy Skim mai putea întârzia un ceas, fără să-şi calce făgăduiala. Totuşi, în câteva rânduri, mergând în recunoaştere dincolo de canal, Cercetaşul se uită după el. Nu văzu pe nimeni. Nici o siluetă nu se ivea la orizont.

Un ceas mai târziu, Ben Raddle, care începuse să încerce o oarecare iritare, îşi spuse că-l va muştrului pe vărul său, dar fu silit să se mărginească doar la atât, de vreme ce vinovatul nu se arăta.

La ora şapte, întrucât Summy Skim şi Neluto încă nu se iviseră, proasta dispoziţie a lui Ben Raddle se transformă în nelinişte care se dublă peste un ceas,

văzând că hoinarii tot nu s-au întors.

— S-au lăsat târâţi, spuse el. Nu te poţi bizui deloc pe nebunul ăsta de Summy, când are un animal în faţă şi o puşcă în mână. Se duce... Se tot duce!... Nimic nu-l poate opri... Ar fi trebuit să mă împotrivesc acestei vânători.

— N-o să se întunece înainte de zece, spuse Bill Stell pentru a-l linişti pe inginer, şi nu e cazul să ne temem că domnul Skim s-ar putea rătăci. Golden Mount se zăreşte de departe şi pe întuneric, flăcările lui vor servi la nevoie drept far.

Observaţia nu era lipsită de adevăr. Oricât de departe s-ar afla de tabără, vânătorii vor putea zări vulcanul. Dar dacă fuseseră victime ale vreunui accident? Dacă nu le era cu putinţă să se întoarcă?

Trecură încă două ceasuri. Ben Raddle nu mai putea să stea locului, iar Cercetaşul începuse şi el să-şi piardă răbdarea. Soarele avea să coboare sub orizont şi nu va mai rămâne decât lumina crepusculară a latitudinilor polare.

Puţin după ora zece, Ben Raddle şi Cercetaşul, din ce în ce mai neliniştiţi, ieşiseră din tabără şi umblau pe la poalele muntelui, în vreme ce soarele dispărea la asfinţit. O ultimă privire aruncată asupra câmpiei îi încredinţa că nu se zărea nimeni. Rămaseră nemişcaţi, ascultând cu urechile ciulite, în vreme ce întunericul nopţii se aşternea treptat. Din nemărginita câmpie, pe cât de pustie pe atât de tăcută,
nu se auzea nici un zgomot.

— Ce credeţi că s-a întâmplat, domnule Raddle ? întrebă Cercetaşul. Vânătoarea de elani nu-i primejdioasă, numai dacă nu cumva domnul Skim şi Neluto s-or fi luat la harţă cu nişte urşi...

— Nişte urşi... sau nişte tâlhari, Bill... Drept să-ţi spun, presimt ca li s-a întâmplat o nenorocire.

Deodată, Bill Stell îl apucă pe inginer de mână.

— Ascultaţi! spuse el.

În noaptea din ce în ce mai adâncă, se auzi lătratul unui câine.

— E Stop! strigă Ben Raddle.

— Nu pot fi departe! adăugă Cercetaşul.

Lătratul se desluşea tot mai tare, amestecat cu scheunături, de parcă animalul ar fi fost rănit.

Ben Raddle şi însoţitorul său alergară în întâmpinarea

lui Stop, pe care-l descoperiră la o depărtare de vreo două sute de paşi.

Cîinele se întorcea singur, târându-şi laba şi cu coapsa însângerată. Părea la capătul puterilor.

— E rănit... e rănit... şi singur!... strigă Ben Raddle, cu inima tremurând de spaimă.

Cu toate acestea, Cercetaşul făcu o remarcă.

— Nu s-ar putea ca Stop să fi fost rănit din greşeală de către stăpânul lui sau Neluto? L-o fi lovit vreun glonte rătăcit....

— Dacă Summy ar fi putut să-i dea îngrijirile cuvenite şi să-l ia cu el, atunci de ce n-a rămas cu Summy? obiectă Ben Raddle.

— În orice caz, să ducem câinele în tabără şi să-i pansăm rana, spuse Bill Stell. Dacă nu-i prea grav, poate că va fi în stare să ne pună pe urmele stăpânului său.

— Da, răspunse inginerul, vom porni mai mulţi şi bine înarmaţi, fără să mai aşteptăm să se lumineze de ziuă,

Cercetaşul luă câinele în braţe. În zece minute ajunseră în tabără.

Duseră animalul în cort şi-i cercetară cu atenţie rana. Părea că nu-i prea gravă. Doar o zgârietură adâncă ce se oprea la nivelul muşchilor, fără să fi vătămat vreun organ intern.

Fusese lovit de un glonte, pe care Cercetaşul, priceput în acest soi de operaţiuni, izbuti să i-l scoată.

Ben Raddle apucă glontele şi-l examina cu luare-aminte.

— Glontele nu-i de la Summy, spuse el. E mai mare şi nu vine de la o carabină.

— Aveţi dreptate, încuviinţă Bill Stell. Proiectilul ăsta vine dintr-o puşcă cu ţeava lungă.

— Au avut de-a face cu nişte tâlhari! strigă inginerul. Au fost siliţi să se apere!... în timpul luptei Stop a fost atins, şi dacă n-a rămas lângă stăpânul său, înseamnă că acesta a fost luat cu forţa... sau că a murit, împreună cu Neluto!... Ah, bietul meu Summy! Bietul meu Summy!

Ce-ar fi putut adăuga Bill Stell? Un glonte care nu fusese tras de către unul din cei doi vânători, câinele care se întorcea singur, toate astea nu îndreptăţeau oare temerile lui Ben Raddle? Mai încăpea îndoială că se abătuse peste ei o nenorocire? Summy Skim şi tovarăşul său ori căzuseră în luptă, ori se aflau în mâinile celor ce-i

atacaseră, de vreme ce nu se arătau.

Pe la ceasurile unsprezece, Ben Raddle şi Cercetaşul hotărâră să-şi înştiinţeze tovarăşii despre această situaţie. Îi treziră din somn, şi, în câteva cuvinte grăbite, inginerul le spuse că Summy Skim şi Neluto, plecaţi din zorii zilei, nu se întorseseră încă. Jane Edgerton tălmăci gândul tuturor.

— Trebuie să pornim, să pornim îndată, zise ea cu glas tremurător. Făcură în grabă pregătirile cuvenite. N-aveau nevoie să-şi ia cu ei alimente, deoarece caravana nu se va îndepărta de Golden Mount, cel puţin la primele cercetări. Dar vor fi înarmaţi cu toţii, gata să se apere dacă vor fi atacaţi, sau, la nevoie, să-i elibereze cu forţa pe cei doi prizonieri.

Stop fusese doftoricit cu grijă. Glontele fusese extras şi rana bandajată. Cu puterile refăcute, căci era mai ales lihnit de foame şi însetat, el îşi, manifestă dorinţa de a porni în întâmpinarea stăpânului.

— Îl vom lua cu noi, spuse Jane Edgerton, iar când va osteni îl vom purta în braţe. Poate va izbuti să regăsească urmele domnului Skim.

Dacă cercetările de peste noapte vor rămâne zadarnice, ele vor fi reluate a doua zi, şi, de va trebui, vor scotoci întreg ţinutul dintre Oceanul Arctic şi cursul lui Porcupine River. Nici vorbă despre Golden Mount până ce nu-l vor fi regăsit pe Summy Skim sau nu vor fi aflat de soarta lui.

Porniră. În frunte cu Jane Edgerton, Ben Raddle şi Bill Stell, care purta câinele în braţe, dădură mai întâi ocol muntelui, ale cărui bubuituri înăbuşite făceau să tremure pământul. În vârful lui încununat de aburi se înălţau limbi de flăcări, foarte lesne de văzut în lumina slabă a amurgului.

Ajunşi la poalele versantului apusean, se opriră să se sfătuiască, în ce direcţie să se îndrepte ? N-aveau ceva mai bun de făcut decât să se călăuzească după instinctul câinelui, pe care Cercetaşul îl lăsase jos. Inteligentul animal părea că înţelege ce aşteptau de la el. Începu să caute, să adulmece în toate direcţiile, cu botul lipit de pământ, schelălăind încet.

După câteva clipe de şovăială, Stop o porni către nord-vest.

— Când ne-a părăsit azi-dimineaţă, domnul Skim apucase mai spre sud, zise Cercetaşul.

— Să ne luăm după câine, îi răspunse Jane Edgerton. Ştie el mai bine ca noi încotro să meargă.

Vreme de un ceas, micul grup străbătu câmpia în această direcţie. Ajunse apoi la liziera pădurii, pe care cei doi vânători o trecuseră cu o leghe mai jos. Acolo se opri din nou, nehotărât.

— Ei bine! Ce mai aşteptăm? întrebă Jane puţin cam repezit.

— Să se lumineze, răspunse Bill Stell. Prin desişul pădurii n-o să mai vedem nimic. Până şi Stop şovăie.

Nu, Stop nu şovăia. Dintr-o dată, făcu un salt şi dispăru printre copaci, lătrând puternic.

— După el! strigă Jane Edgerton.

— Nu. Aşteptaţi, ordonă Bill Stell, oprindu-şi pe loc tovarăşii. Să fiţi cu armele pregătite.

Dar n-au avut nevoie să le folosească. Aproape imediat, alergând în urma câinelui, care părea că nu-şi mai simte rana, dintre copaci ţâşniră doi bărbaţi, şi, după o clipă, Summy Skim se afla în braţele vărului său.

Primele lui cuvinte au fost:

— La tabără!... La tabără!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben Raddle.

— Ai să afli, dar acolo... La tabără! Haideţi, când vă spun! Călăuziţi de flăcările lui Golden Mount, porniră toţi repede la drum. Puţin după unu dimineaţa, ajunseră la Rio Rubber. Curând avea să se lumineze. Încă de pe acum, răsăritul înflăcăra zarea la nord-est. Înainte de a se aduna în cort, Ben Raddle, Jane Edgerton, Cercetaşul şi Summy Skim mai priviră o ultimă dată împrejurimile lui Golden Mount. In lumina plăpândă a zorilor nu văzură nimic neobişnuit.

Când rămaseră singuri, Summy Skim le istorisi pe scurt tovarăşilor săi cele petrecute între şase dimineaţa şi cinci după-amiază. Le povesti despre prima urmărire a elanilor, continuată fără nici un folos până la prânz. Apoi despre cea de-a doua parte a vânătorii, când se auzise lătratul câinelui, şi, în sfârşit, despre popasul de la marginea luminişului, unde däduseră de cenuşa unui foc stins.

— Era limpede, adăugă el, că nişte oameni, băştinaşi ori străini, înnoptaseră acolo. De altfel, nu era nimic de mirare într-asta.

— Aşa-i, spuse Cercetaşul. Se întâmplă uneori ca echipajele de pe baleniere să debarce pe ţărm, fără să

mai vorbim de indienii care mişună pe aici, cât ţine vremea frumoasă.

— Dar, continuă Summy Skim, tocmai când eram pe cale să ne întoarcem spre Golden Mount, Neluto a găsit printre ierburi această armă.

Ben Raddle şi Cercetaşul examinară pumnalul şi-şi dădură repede seama că era o armă de fabricaţie spaniolă.

— Aspectul acestui pumnal ne-a făcut să bănuim că nu fusese pierdut de prea multă vreme. Cât despre litera M, care se afla încrustată pe mâner... adăugă Summy.

— Ea nu vă putea spune nimic, domnule Skim, îl întrerupse Cercetaşul.

— Nu, Bill, dar ştiu înaintea cărui nume trebuie aşezată.

— Care?... întrebă Ben Raddle.

— Cel al texanului Malone.

— Malone!

— Da, Ben.

— Tovarăşul lui Hunter? stărui Bill Stell.

— Chiar el.

— Deci, acum câteva zile ei se aflau acolo? spuse inginerul.

— Şi încă se mai află, răspunse Summy Skim.

— I-ai văzut dumneata? întrebă Jane Edgerton.

— Ascultaţi-mi povestea până la capăt. O să vă lămuriţi. Şi Summy Skim urmă astfel:

— După găsirea pumnalului, eu şi Neluto eram gata să pornim, această descoperire fiind destul de neliniştitoare, când în apropiere răsună un foc de armă. Nu încăpea îndoială că prin pădure se aflau nişte vânători, probabil străini, căci indienii nu folosesc armele de foc. Dar, oricine ar fi fost, era mai bine să ne păzim. Se punea acum întrebarea: lovitura fusese destinată unuia dintre elani, dintre cei pe care eu şi Neluto îi urmărisem în zadar? Aşa am crezut până în clipa când mi-am dat seama că Stop fusese rănit. Era limpede că în el se trăsese.

Ben Raddle îi luă vorba:

— Şi când l-am văzut că se întoarce fără tine, lovit de un glonte străin, abia târându-se, închipuie-ţi ce-am simţit!... Şi aşa eram cuprins de o nelinişte cumplită, văzând că nu te întorci. Ce altceva puteam să cred, decât că Neluto şi cu tine aţi fost atacaţi şi că în timpul

atacului ţi-a fost rănit dinele... Ah, Summy, Summy!.. Cum să nu mă
gândesc că eu te târâsem...

Ben Raddle era adânc mişcat. Summy Skim înţelese ce se petrecea în sufletul vărului său, care-şi dădea seama de răspunderea ce-i revenea.

— Ben, dragul meu Ben, spuse el strângându-i mâna cu căldură, ce-a fost, a fost! Nu-ţi face nici o mustrare. Dacă situaţia s-a înrăutăţit, ea nu-i chiar desperată şi nădăjduiesc să ne descurcăm... Stai să vezi mai departe. Îndată ce am auzit împuşcătura, ce venea dinspre răsărit, adică din direcţia în care trebuia să apucăm noi ca să ne întoarcem la tabără, ne-am grăbit să părăsim luminişul, unde am fi putut fi zăriţi, şi să ne ascundem prin mărăcinişul ce-l înconjura. Curând se auziră mai multe glasuri. Un grup de oameni înainta chiar spre locul unde ne aflam noi. Dar, dacă nu voiam să fim văzuţi, voiam în schimb să vedem. Din ce fel de oameni era alcătuit grupul? Ce făceau oamenii ăştia,
la o atât de mică depărtare de Golden Mount? Ştiau cumva de existenţa vulcanului şi se îndreptau într-acolo? Erau tot atâtea probleme pe care aveam interesul să le dezlegăm. Convinşi că necunoscuţii vor înnopta în poiană, ne-am vârât într-un tufiş de unde puteam privi în voie. Tupilaţi printre ierburi înalte şi mărăcini, nu întâmpinam nici un risc de a fi descoperiţi şi, lucrul cel mai de seamă, puteam să privim şi totodată să ascultăm. Era şi timpul. Grupul se ivi numaidecât. Era alcătuit din vreo patruzeci de persoane, jumătate din ei americani, jumătate indieni. Nu ne înşelaserăm. Aveau, într-adevăr, intenţia să petreacă noaptea acolo şi începură prin a aprinde focul ca să-şi pregătească de mâncare. Nu cunoşteam pe nici unul dintre ei. Neluto la fel. Erau înarmaţi cu puşti şi revolvere, pe care le puseră jos, la poalele copacilor. Nu-şi
vorbeau unul altuia, sau o făceau atât de încet încât nu-i puteam auzi.

— Dar Hunter... Malone?... întrebă Ben Raddle.

— Sosiră după un sfert de ceas, răspunse Summy Skim, împreună cu un indian şi cu şeful de echipă de pe claim-ul 131. Ah, i-am recunoscut bine, şi eu, şi Neluto! Da! Pungaşii ăştia se află aproape de Golden Mount, însoţiţi de o întreagă şleahtă de aventurieri de aceeaşi teapă.

— Dar ce caută aici? întrebă Cercetaşui. Au aflat ceva despre Golden Mount? Ştiu oare că o caravană de prospectori a ajuns până aici?

— Îmi puneam aceeaşi întrebare, dragă Bill, răspunse Summy Skim. În cele din urmă am găsit la toate răspuns.

În clipa aceea, Bill Stell le făcu semn să tacă. I se păruse că aude un zgomot pe afară, şi, ieşind din cort, se duse să cerceteze împrejurimile taberei.

Pe câmpia întinsă, nici ţipenie de om. Nu se apropia nimeni de munte, ale cărui sforăituri reprezentau singurele zgomote ce tulburau liniştea nopţii.

De îndată ce Bill se întoarse şi-şi ocupă din nou locul, Summy Skim continuă astfel:

— Cei doi texani se aşezară la marginea poienii, la zece paşi de tufişul în care ne ascunseserăm noi. Discutară mai întâi despre un câine pe care-l întâlniseră, şi acum îmi dau seama că era vorba de al nostru. «E o întâlnire cam ciudată prin pădurea asta, spuse Hunter. Nu se poate să fi venit singur, atât de departe de orice aşezare». «Fără-
ndoială că pe aici se află nişte vânători, răspunse Malone. Dar pe unde-or fi?... Câinele alerga în direcţia asta». Malone întinse în acelaşi timp mâna către răsărit. «Eh! strigă Hunter. Cine ne garantează că-s nişte vânători? Nu se avântă nimeni atât de departe în urmărirea unor rumegătoare sau carnivore». «Ai dreptate, Hunter, trebuie să fie pe aici nişte prospectori în căutare de noi zăcăminte», încuviinţă Malone. «Numai să punem noi mâna pe ele, şi or să vadă ei ce-o să le mai rămână!» răspunse Hunter. «Nici cât să-şi umple un taler», completă Malone, amestecându-şi hohotele de râs cu înjurături groaznice... Urmă o clipă de tăcere, apoi cei doi bandiţi porniră din nou să vorbească, şi astfel am aflat tot ceea ce ne interesa să ştim. Hunter şi Malone poposeau pentru a doua oară în poiana aceasta. Plecaţi de la Circle City cu două luni şi jumătate îi urmă, ei rătăciseră la întâmplare, având drept călăuză un indian pe nume Krarak, care ştia din auzite de existenţa lui Golden Mount dar nu cunoştea exact locul unde se află. După ce făcuseră de pomană un ocol mare spre est, urcaseră cu câteva zile înaintea noastră pe râul Peel, şi nu încape îndoială că împotriva lor fusese silită să

se apere garnizoana de la fortul Mac Pherson. De la fortul Mac Pherson s-au întors către vest şi au ajuns, dar mult mai la sud, îi pădurea în care mai sunt şi acum şi în care s-au rătăcit. Aşa se face că mai trecuseră cu zece zile în urmă prin luminişul în care ne aflam. Cenuşa pe care am găsit-o provenea de la focul aprins de ei, şi de
acolo se ridica fumul zărit de Neluto deasupra copacilor, pe când stăteam în vârful vulcanului, cu prilejul ultimului nostru urcuş. După primul popas în poiană, Hunter şi ciracii săi, prost sfătuiţi de călăuza lor Krarak, s-au afundat mai întâi către vest. Bineînţeles, n-au descoperit nimic în direcţia asta. În sfârşit, plictisiţi de căutări zadarnice s-au hotărât să ia calea întoarsă şi să facă o încercare spre răsărit
la nevoie să parcurgă întregul ţărm ca să găsească Vulcanul de Aur. Nici acum n-au aflat unde se află muntele, dar mă tem că asta e doar o chestiune de ore, şi va trebui să luăm măsurile cuvenite. Aceasta a fost relatarea lui Summy Skim.

Ben Raddle, care ascultase fără să-l întrerupă, rămase îngândurat. De ce-i era teamă, nu scăpase. Francezul Jacques Ledun nu era singurul care ştia de existenţa lui Golden Mount. Un indian cunoştea taina şi o dezvăluise texanilor. Aceştia nu vor întârzia să se lămurească asupra locului unde se afla vulcanul, fără să mai fie nevoie
să străbată tot ţărmul Oceanului Arctic. Îndată ce vor păşi dincolo de pădure, îl vor zări, vor vedea fumul şi flăcările ce se învârtejea deasupra craterului. Într-un ceas vor fi la poalele lui, şi după câteva minute vor ajunge la tabăra foştilor lor vecini de la Forty Miles Creek. Ce se va întâmpla atunci?...

— Câţi ziceai că sunt? îl întrebă Ben Raddle pe Summy.

— Vreo patruzeci de oameni înarmaţi.

— Doi contra unul, rosti Ben Raddle îngrijorat. Jane Edgerton interveni cu obişnuita-i vioiciune:

— Şi ce dacă! Situaţia e gravă, dar nu desperată, cum spunea şi domnul Skim adineauri. Dacă ei au avantajul numeric, noi îl avem pe cel al poziţiei. Asta face ca sorţii să fie egali.

Ben Raddle şi Summy Skim privir㠖 mulţumiţi, cu coada ochiului, la tânăra războinică.

— Aveţi dreptate, Miss Jane, încuviinţă Ben Raddle. Ne

vom apăra dacă va fi nevoie. Dar mai întâi vom încerca să rămânem neobservaţi.

Cercetaşul clătină neîncrezător din cap.

— Asta mi se pare cam greu.

— Să încercăm, răspunse Ben.

— Fie! admise Bill Stell. Trebuie totuşi să fim prevăzători. Ce ne facem dacă ne vor descoperi, dacă vom fi siliţi să luptăm, dacă vom fi copleşiţi de numărul lor?

Inginerul îl linişti cu un gest.

— Vom hotărî atunci, spuse el.

XI
ÎNAINTEA BĂTĂLIEI

Mai, puteau oare nădăjdui că banda de texani nu va descoperi Vulcanul de Aur ? Nu, fiindcă Hunter îl va zări de îndată ce va trece de liziera pădurii. De altfel, n-aveau ei drept călăuză pe acel Krarak, al cărui nume Summy îl auzise rostit?

Iar odată descoperit Golden Mount, bunul simţ îţi mai îngăduia să crezi că Ben Raddle şi ai săi nu vor fi zăriţi ? Nici vorbă de aşa ceva. Desigur, trebuiau să încerce să se ascundă, dar puteai pune rămăşag o mie contra unu că vor fi trădaţi de săpăturile canalului, hărăzit să reverse apele din Rio Rubber în măruntaiele vulcanului.

Din clipa aceea, lupta va fi de neînlăturat.

Or, banda lui Hunter număra patruzeci de oameni, în vreme ce Ben Raddle şi însoţitorii săi nu erau mai mulţi de douăzeci şi unu.

Aşadar, se aflau într-o inferioritate numerică pe care îndrăzneala n-o putea compensa.

Deocamdată n-aveau decât să aştepte. Peste patruzeci şi opt de ore, poate chiar mai devreme, Hunter se va afla în apropierea lui Golden Mount.

Să părăsească tabăra de la gurile lui Mackenzie şi să se îndrepte spre Klondike, lăsând texanilor locul liber? Nici nu se gândeau la una ca asta. Cercetaşul n-ar fi putut face o asemenea propunere tovarăşilor săi, iar aceştia n-ar fi acceptat-o.

În calitate de primi ocupanţi, nu erau ei în drept să se socotească proprietarii zăcământului vulcanic? Cu siguranţă, nu se vor lăsa deposedaţi fără a lupta să şi-l apere.

Nici chiar Summy Skim, înţeleptul Summy, n-ar fi îngăduit să bată în retragere.

Să dai înapoi în faţa acestui Hunter, a cărui purtare grosolană din momentul sosirii la Skagway n-o uitase încă, după cum nu uitase nici obrăznicia şi reaua lui credinţă de pe vremea exploatării claim-urilor 129 şi 131!... Dimpotrivă, încerca o oarecare mulţumire la gândul că va da ochi cu un adversar de care catastrofa de pe Forty Miles Creek îl despărţise. Între ei rămăseseră unele lucruri de lămurit, şi, de vreme ce se ivea acum prilejul, nu-l va lăsa să-i scape.

— Îmi închipui că peste câteva ceasuri vom vedea banda îndreptându-se spre Golden Mount, îi spuse a doua zi Bill Stell lui Ben Raddle, reluând discuţia de unde o lăsaseră în ajun... După ce va ajunge la el, Hunter se va opri să-şi aşeze acolo tabăra, sau va socoti de cuviinţă să ocolească muntele ca să poposească la malul lui Mackenzie, cum
am făcut şi noi?

— Bill, eu cred că texanii vor dori să urce mai întâi pe Golden Mount, pentru a-şi da seama dacă pot aduna cuarţ aurifer şi pepite din vârful lui. Asta ar fi mai firesc.

— Aşa e, încuviinţă Cercetaşul. Dar, după ce se vor încredinţa că nu e cu putinţă să pătrunzi în crater, vor coborî. Atunci vor trebui să aleagă. De plecat, nu vor pleca înainte de izbucnirea erupţiei sau înainte ca ea să înceteze. În ambele cazuri, vor fi nevoiţi să-şi aşeze tabăra.

— Doar dacă n-or pleca, după cum au venit! strigă Summy Skim. Ar fi cea mai înţeleaptă hotărâre din partea lor.

— Poţi fi sigur că n-au s-o ia, spuse Ben Raddle.

— De altfel, adăugă Cercetaşul, prezenţa câinelui în pădure trebuie că le-a dat de bănuit. Vor căuta să vadă dacă nu le-au luat-o înainte alţi prospectori la gurile lui Mackenzie şi-şi vor îndrepta cercetările până la estuar.

— În acest caz, răspunse Summy Skim, ne vor descoperi repede şi vor încerca să ne alunge. Prin urmare, mă voi afla faţă în faţă cu acest Hunter! ...Ei bine! Un duel straşnic, după tipicul francez sau cel american — îl voi lăsa pe el să aleagă — ar putea pune capăt la toată tevatura!...

Nu se puteau bizui pe o asemenea soluţie. De vreme ce texanii erau mai numeroşi, cu siguranţă că se vor

strădui să tragă foloase de pe urma acestui fapt şi să rămână singurii stăpâni ai lui Golden Mount. Trebuiau deci să fie pregătiţi să le respingă atacul, şi se luară toate măsurile în vederea unei apropiate ciocniri.

Bill Stell adună oamenii şi materialele dincolo de canal. Căruţele şi corturile fură ascunse sub copacii presăraţi în spaţiul trapezoidal, mărginit pe o latură de acest canal, iar pe celelalte trei laturi de vulcan, ţărmul oceanului şi Rio Rubber. Pământul era acoperit acolo de nişte ierburi, destul de rare, suficiente însă pentru a asigura hrana animalelor timp de câteva zile. Caravana se găsea astfel pe un fel de poziţie fortificată, aproape cu neputinţă de a fi străpunsă la vest, la nord şi la est, canalul alcătuind la sud o linie de apărare pe care asediatorii n-o vor trece uşor, sub focul carabinelor, când apele râului îl vor umple.

Se pregătiră armele pentru apărare. Toţi oamenii se înarmară cu puşti, revolvere şi cuţite, fără să mai punem la socoteală faimoasa carabină a lui Summy Skim.

Se înţelege de la sine că, din această clipă, vânătorii renunţară să mai vâneze, deşi pescarii mai pescuiau încă, fie în râu, fie prin râuleţele de pe ţărm, asta pentru a-şi mai economisi proviziile, încă de la primele licăriri ale zorilor, Ben Raddle puse să se înalţe un baraj la intrarea galeriei subterane, astfel încât aceasta să nu fie invadată de ape când se va străpunge malul lui Rio Rubber pentru umplerea canalului. Inginerul îşi va asigura astfel o linie de apărare şi, totodată, va putea declanşa erupţia când va crede el de cuviinţă. Mai dispuse să se facă nişte găuri pentru mine în peretele din fundul galeriei, în care introduseră cu mare grijă cartuşele. La nevoie, nu
le rămânea altceva de făcut decât să aprindă fitilul.

Pregătirile fiind isprăvite, aşteptau atacul stând la pândă. Oamenii se adunaseră în partea cea mai retrasă a taberei. Pentru a-i zări, duşmanii trebuiau să înainteze până la malul stâng al lui Rio Rubber.

Cu toate acestea, Ben Raddle, Summy Skim şi Cercetaşul trecură în repetate rânduri de cealaltă parte a canalului, ca să scruteze câmpia pe o întindere mai mare. Dădură chiar un ocol pe la poalele vulcanului.

Din locul acela, privirea nu era împiedicată decât de copacii de la marginea pădurii, situată la o depărtare de o leghe şi jumătate. Câmpia era pustie. Nu se arăta nici

ţipenie de om. Nici spre ţărm nu se zărea nimeni.

— Cu siguranţă că texanii n-au ieşit încă din pădure, spuse Cercetaşul

— Nu se grăbesc deloc, adăugă Summy Skim.

— Poate că înainte de a porni la treabă vor să-şi dea seama ce-i aşteaptă, astfel că nu se vor încumeta până la Golden Mount decât noaptea viitoare, răspunse Ben Raddle.

— S-ar putea, încuviinţă Cercetaşul, iar noi vom proceda în consecinţă.

Ziua se sfârşi liniştită şi, împotriva aşteptărilor lui Ben Raddle, nici noaptea următoare nu-i tulbură nimeni. Summy Skim dormi neîntors, ca de obicei.

În schimb, Ben Raddle, izbuti cu greu să aţipească. Neliniştea şi mânia îi răscoleau sufletul.

Tocmai când să-şi atingă ţinta, iată că norocul îi întorcea spatele! Şi câtă responsabilitate nu-şi asumase, responsabilitate căreia îi simţea acum întreaga povară, dacă nu va izbuti să ţină piept bandei lui Hunter. Nu era el iniţiatorul expediţiei? Nu-şi îndemnase el tovarăşii să pornească în această campanie, care ameninţa să sfârşească atât de rău? La drept vorbind, nu-l silise el pe Summy Skim să petreacă un al doilea an în această regiune pierdută a ţării?

Pe la cinci dimineaţa, Ben Raddle şi Cercetaşul trecură din nou canalul. Se întoarseră fără să fi observat nimic deosebit.

Părea că vremea bună se statornicise şi barometrul confirma acest lucru. Adierea răcoroasă, venind dinspre larg, mai potolea căldura, temperatura fiind destul de ridicată. Această adiere împingea către sud aburii ieşiţi din crater, care i se părură inginerului şi lui Bill Stell mai puţin groşi şi plini de funingine decât în ajun.

— Acţiunea vulcanului o fi cumva în descreştere? întrebă Ben Raddle.

— Pe cinstea mea, răspunse Cercetaşul, dacă vulcanul se stinge, treaba noastră va fi mult mai uşoară.

— La fel şi a lui Hunter, răspunse inginerul, în cursul după-amiezii, dădu şi Neluto o raită spre câmpie. Era însoţit de Stop, care nu mai suferea deloc de pe urma rănii. Dacă vreunul din oamenii lui Hunter s-ar fi apropiat de poalele muntelui,
credinciosul animal ar fi ştiut să-i ia urma.

Pe la ceasurile trei, Ben Raddle, Summy Skim şi

Cercetaşul priveau malul râului, acolo unde urma să se facă spărtura, când, dintr-o dată, intrară în alarmă. Dinspre câmpie, unde indianul împreună cu Stop se duseseră în recunoaştere, se auziră nişte lătrături.

— Ce s-o fi întâmplat ? întrebă Cercetaşul.

— Vreun vânat pe care câinele nostru l-o fi pus pe goană, răspunse Ben Raddle.

— Nu, se împotrivi Summy Skim, n-ar lătra în felul acesta.

— Haideţi! spuse inginerul.

Nu făcuseră nici o sută de paşi, când îl zăriră pe Neluto, alergând cît îl ţineau picioarele. Se grăbiră în întâmpinarea lui.

— Ce se întâmplă, Neluto? întrebă Ben Raddle.

— Iată-i, răspunse indianul. Sosesc.

— Toţi? întrebă Bill Stell.

— Toţi.

— La ce depărtare sunt? întrebă inginerul.

— Cam la vreo cinci sute de metri, domnule Ben.

— Nu te-au văzut?

— Nu, răspunse Neluto. Dar eu i-am văzut bine. Înaintează uni lângă alţii, cu caii şi căruţele...

— Încotro se duc?

— Spre râu.

— Au auzit lătratul câinelui? întrebă Summy Skim.

— Nu cred. Erau prea departe.

— La tabără! porunci Ben Raddle.

După câteva minute, trecuseră toţi patru canalul şi ajunseseră alături de tovarăşii lor, la adăpostul copacilor.

Oare, după ce vor ajunge la poalele lui Golden Mount, Hunter, Malone şi banda lor se vor opri să-şi aşeze acolo tabăra ? Sau, dimpotrivă,îşi vor urma drumul spre estuarul lui Mackenzie ?

Această ultimă soluţie părea mai potrivită. Pentru că aveau şi ei nevoie să poposească vreo câteva zile, vor căuta un loc unde să nu ducă lipsă de apă de băut. Or, nici un râuleţ nu uda câmpia la vest de Golden Mount, şi nu se putea ca Hunter să nu ştie că Marele Fluviu se varsă în Ocean, la mică depărtare de acolo. Aşadar, trebuiau să se aştepte că-l vor vedea îndreptându-se către estuar. Şi atunci, cum
să nu-i atragă atenţia săpăturile canalului şi cum să mai nădăjduieşti că nu va descoperi el tabăra de la adăpostul

copacilor?

Cu toate acestea, după-amiaza trecu fără să se fi produs vreo ciocnire.

Nici texanii şi nici vreun om de-al lor nu se arătară prin împrejurimile lui Rio Rubber.

— S-ar putea, aşa cum am presupus noi ieri, ca Hunter să fi vrut să urce sus, pe munte, înainte de a se statornici la poalele lui, zise Jane Edgerton.

— Într-adevăr, s-ar putea, răspunse Summy Skim. Trebuie mai întâi să cerceteze craterul, să se asigure că se află în el pepite.

Observaţia era îndreptăţită şi Ben Reddle încuviinţă printr-un semn din cap.

Oricum ar fi stat lucrurile, ziua se încheie fără ca cei din tabără să
fi primit vizita texanilor.

Cercetaşul şi tovarăşii săi hotărâră să stea de veghe noaptea, pentru a fi gata să răspundă oricărei situaţii. Fiecare din ei, pe rând, traversă canalul şi înainta pe câmpie, astfel încât să poată observa poalele muntelui.

Până pe la unsprezece asfinţitul lumină suficient pentru a se zări dacă s-ar fi îndreptat cineva spre râu, iar peste trei ceasuri urmau să se ivească primele licăriri ale zorilor. Nici în cursul acestei nopţi nu se produse vreo întâmplare deosebită. La răsăritul soarelui situaţia era la fel ca în ajun.

Această întârziere a atacului întărea părerea lui Ben Raddle, împărtăşită apoi de Jane Edgerton. De vreme ce texanii nu se arătau, însemna că se hotărâseră să se caţere pe munte.

Dar când va avea loc această escaladare? Iată ce era interesant de aflat. Şi cum să supraveghezi vârful muntelui fără să te dai de gol? Nici gând s-o apuci spre sud, pe câmpie. În direcţia asta n-ai fi putut găsi nici un adăpost. Iar dacă o luai spre est, spre braţul principal al lui Mackenzie, nici acolo n-ai fi putut să te ascunzi de privirile lui
Hunter şi ale lui Malone, când aceştia vor ajunge pe platoul lui Golden Mount.

Exista un singur post de observaţie de unde puteau privi fără să fie văzuţi, când aceştia vor da târcoale craterului. Pe malul stâng al râului, în aval de punctul stabilit pentru deviaţia apei, se afla un plâc de mesteceni bătrâni, la o depărtare de vreo două sutele

paşi de pădurea care-i adăpostea acum pe Ben Raddle şi ai săi. Între tabără şi pâlcul de mesteceni, un gard viu de arbuşti le îngăduia să umble încoace şi încolo, cu condiţia să se târască prin spatele lui.

Dis-de-dimineaţă, Ben Raddle şi Bill Stell merseră să se încredinţeze dacă din locul acela se vedea bine creasta muntelui. După cum constataseră chiar de la primul urcuş, platoul rotund, care înconjura conul în partea de sus, era alcătuit din blocuri de cuarţ şi lavă solidificată, pe care puteai călca cu piciorul. Dedesubt, coasta muntelui
cădea vertical, ca un zid, şi tot la fel se prezenta şi versantul care dădea spre mare.

— Locul este minunat, spuse Cercetaşul. Nu ne vor vedea nici la venire, nici la întoarcere. Dacă Hunter urcă pe platou, cu siguranţă că o să vrea să cerceteze şi partea asta, spre estuarul lui Mackenzie...

— Ai dreptate, încuviinţă Ben Raddle. De aceea va trebui să avem mereu un om de-al nostru la pândă.

— Mai adaug, domnule Ben, că tabăra noastră nu se vede de sus, fiind ascunsă de copaci. Vom avea grijă să stingem toate focurile, să nu iasă nici un pic de fum. În asemenea condiţii s-ar părea că Hunter n-o să ne descopere.

— Ar fi de dorit, răspunse inginerul. În cazul acesta îmi reînnoiesc urarea ca, după ce-şi vor da seama că nu e posibil să coboare în crater, texanii să se lase păgubaşi şi să bată în retragere.

— Şi dracul să-i călăuzească! strigă Cercetaşul, apoi adăugă: Domnule Ben, dacă tot am venit, am să rămân eu aici, în timp ce dumneavoastră vă veţi întoarce în tabără.

— Nu, Bill, prefer să rămân eu de pază. Du-te şi asigură-i pe toţi că am luat cele mai potrivite măsuri şi ai grijă să nu se îndepărteze nici unul din animalele noastre.

— Bine, domnule, răspunse Cercetaşul, şi-i voi spune domnului Skim să vină să vă înlocuiască peste două ceasuri.

— Da, peste două ceasuri, încuviinţă Ben Raddle, aşezându-se la poalele mesteacănului de unde ţinea permanent sub observaţie platoul vulcanului.

Bill Stell se întoarse deci singur în pădure şi pe la orele nouă Summy Skim îşi puse arma în bandulieră, de

parcă ar fi pornit la vânătoare, şi se duse să-l schimbe pe inginer.

— Nimic nou, Ben?

— Nimic, Summy.

— Nici un mitocan n-a venit să se caţăre sus, pe stânci ?

— Nimeni.

— Ce mi-ar mai plăcea să scot din circulaţie unul sau doi! Continuă Summy, arătându-şi carabina încărcată cu două gloanţe.

— De la distanţa asta, Summy? se miră inginerul.

— Adevărat... e puţin cam prea sus!

— De altfel, Summy, acum nu se pune problema să fim buni ţintaşi. Trebuie să fim prevăzători. Prin scoaterea unui om din luptă, banda nu va deveni mai puţin primejdioasă. Dar dacă vom izbuti să rămânem nedescoperiţi, mai trag nădejde că Hunter şi ciracii lui ne vor lipsi de prezenţa lor, după ce vor fi constatat că nu-i nimic de făcut.

Ben Raddle se ridică în picioare, pentru a se întoarce la tabără.

— Ia seama bine, dragă Summy, adăugă el, şi dacă îi vei zări pe texani pe platou, aleargă în grabă să ne dai de veste, dar ai grijă să nu fii văzut.

— Ne-am înţeles, Ben.

— Cercetaşul va veni să te înlocuiască peste două ceasuri.

— Sau el, sau Neluto, răspunse Summy Skim. În amândoi ne putem încrede. Cât despre Neluto, el are ochi de indian şi asta înseamnă mult.

Ben Raddle era gata să plece, când Summy Skim îl apucă de braţ.

— Aşteaptă, spuse el.

— Ce se întâmplă?

— Sus... priveşte!

Inginerul îşi înălţă privirea spre platoul lui Golden Mount. Un bărbat, apoi altul se iviră la marginea crestei.

— Ei sunt, spuse Summy Skim.

— Da, Hunter şi Malone! răspunse Ben Raddle, care se ascunse degrabă îndărătul copacilor.

Într-adevăr, erau cei doi texani şi probabil că alţi oameni de-ai lor se aflau în spate, pe platou. După ce luaseră cunoştinţă de starea craterului, îi dădeau acum ocol, cercetând ţinutul din jur. În clipa aceea, tocmai

priveau spre întinsa reţea hidrografică a deltei lui Mackenzie.

— Ah, pungaşii! şopti Summy Skim. Când te gândeşti că am aici două gloanţe pe numele lor, care nu pot ajunge până la ei!

Ben Raddle rămăsese tăcut. Îi urmărea cu privirea pe cei doi bărbaţi, care fără-ndoială că vor încerca să-i răpească Vulcanul de Aur.

Timp de o jumătate de ceas îi văzu pe texani umblând de colo-colo pe platou. Aceştia scormoneau cu privirea ţinutul, deosebit de atenţi, aplecându-se din când în când pentru a privi la baza vulcanului, în partea dinspre estuar.

Descoperiseră oare tabăra de la poalele muntelui? Ştiau ei oare că o altă caravană le-o luase înainte la gurile lui Mackenzie? în orice caz, nu încăpea îndoială că Hunter şi Malone priveau stăruitor spre Rio Rubber, care trebuie să le fi părut foarte potrivit pentru un popas de câteva săptămâni.

Curând li se alăturară încă doi bărbaţi. Unul dintre ei, pe care Ben Raddle şi Summy Skim îl recunoscură, era şeful de echipă de la 131. Celălalt era un indian.

— Acesta o fi călăuza care i-a adus până aici? întrebă inginerul.

— E chiar cel pe care l-am văzut în luminiş, răspunse Summy Skim. Zărindu-i pe cei patru aventurieri la marginea platoului, îi trecu prin minte că dacă li s-ar întâmplă să-şi piardă echilibrul, dacă ar cădea de la înălţimea de opt sute de picioare, asta ar simplifica mult situaţia, ar rezolva-o poate. După moartea căpeteniilor sale, era de
crezut că banda se va împrăştia.

Dar n-a fost aşa. Din vârful craterului nu s-au prăvălit texanii, ci un uriaş bloc de cuarţ care se desprinsese de creastă.

În cădere, acest bloc se ciocni de un colţ de stâncă şi se sfărâmă în mai mulţi bolovani ce se prăvăliră printre copacii care adăposteau tabăra.

Summy Skim nu-şi putu stăpâni un strigăt, pe care Ben Raddle i-l înnăbuşi punându-i palma peste gură.

Se aflau oare răniţi printre prospectorii canadieni, bombardaţi astfel? Ben Raddle şi Summy Skim n-aveau cum să ştie. Totuşi, din tabără nu se auzi nici un strigăt.

Dar se întâmplă ca rostogolirea acestui bloc să sperie

un cal. După ce-şi rupse frâul, animalul se avântă afară din pădure, urcă spre canal, îl trecu dintr-un salt şi o luă la fugă prin cîmpie.

De pe vârful lui Golden Mount se auziră nişte strigăte. Hunter şi Malone îşi chemau oamenii.

Vreo cinci sau şase veniră în grabă pe platou şi începură să discute cu însufleţire. După gesturile pe care le făcea, era limpede că Hunter îşi dăduse seama că mai există şi o altă caravană la gurile lui Mackenzie. Calul acela nu putuse scăpa decât dintr-o tabără şi această tabără se afla acolo, la picioarele lui.

— Blestemat animal! strigă Summy.

— Da, răspunse Ben Raddle. Datorită lui am pierdut partida... sau, în orice caz, prima manşă.

Summy îşi mângâie carabina cu privirea şi cu mâna.

— Urmează s-o jucăm pe a doua, rosti el printre dinţi.

XII
ASEDIAŢI

Tovarăşii lui Ben Raddle şi Summy Skim încă nu ştiau că tabăra fusese descoperită. Din locul unde se aflau, la poalele lui Golden Mount, nu puteau vedea creasta platoului. Nu ştiau nici faptul că Hunter şi câţiva dintre ai săi urcaseră muntele şi, ca atare, nu puteau bănui că aceştia zăriseră calul scăpat, în urmărirea căruia alergase Neluto şi pe care, de altfel, îl prinsese repede.

Îndată ce ajunseră la tabără, cei doi veri înfăţişară situaţia, şi nimeni nu se mai îndoia că vor trebui să ţină piept unui atac apropiat.

— Ne vom apăra, grăi Cercetaşul. N-o să fugim din faţa acestor prăpădiţi!

Un «uraaa!» ieşit din piepturile tuturor îi însoţi cuvintele.

Atacul se va dezlănţui chiar azi? Tot ce se poate. Hunter avea interes să grăbească lucrurile. Cu toate acestea, neştiind ce forţe i se vor împotrivi, nu va acţiona fără oarecare prudenţă. Va căuta să se dumirească, înainte de a trece la fapte. Poate că, după ce se va încredinţa că dispune de superioritate numerică, va încerca să stea de vorbă, să obţină câştig de cauză pe cale paşnică. Totuşi, n-ar trebui să trecem cu vederea că până acum nu aflase că are de-a face cu vecinii lui de pe Forty Miles Creek. Când va da ochii cu

fostul său potrivnic, nu se va simţi deloc îndemnat să înlesnească o învoială. Conducătorii fireşti ai caravanei ţinură degrabă sfat, pentru a hotărî ultimele măsuri de apărare.

Ben Raddle luă cuvântul:

— Tabăra noastră e foarte bine acoperită, spuse el. Într-o parte de Golden Mount, în alta de Rio Rubber, pe care Hunter şi oamenii lui nu-l vor putea trece fără să ne intre în bătaia carabinelor...

— Adevărat, domnule Raddle, răspunse Cercetaşul. Dar, din păcate, în faţă, între râu şi munte, nu suntem apăraţi decât de canal, iar un şanţ, cu o lăţime de şapte-opt picioare, n-o să-i împiedice pe asediatori.

— Sunt de aceeaşi părere, câtă vreme şanţul va fi gol, răspunse inginerul, dar va fi mai greu de trecut dacă-l vom umple până la refuz.

— Va trebui să tăiem malul râului şi să-l inundăm! exclamă Jane Edgerton.

— Asta-i şi părerea mea, încuviinţă Ben Raddle.

— Bine, domnule Raddle, spuse Cercetaşul, aşa să facem, dar s-o facem îndată. Mai avem câteva ceasuri înainte ca banda să coboare şi să se apropie de tabăra noastră... La lucru!

Bill Stell îşi adună oamenii. Înarmaţi cu unelte, ei alergară la mal pe care îl străpunseră în locul din care se desprindea canalul. Peste câteva minute apa se revărsa năvalnic până la barajul înălţat la intrarea în galerie.

Acum, orice comunicare cu câmpia era tăiată. În vreme ce se executa această lucrare, Summy Skim, Jane Edgerton şi Neluto se îndeletniceau cu pregătirea armelor. Carabine, puşti, revolvere, chiar şi cuţite, pentru cazul că vor trebui să lupte corp la corp. Le rămăsese destulă rezervă de praf de puşcă,de gloanţe şi de cartuşe, gata făcute.

— Avem pentru ticăloşii ăştia atâtea gloanţe câte merită, şi n-o să facem deloc economie, spuse Summy Skim...

— Eu cred că, dacă-i vom primi cu o rafală zdravănă, vor pleca aşa cum au venit, îşi dădu părerea Neluto.

— Se poate. Dar, de va trebui să ne batem, ţinând seama că noi ne aflăm la adăpost, după copaci, în vreme ce ei vor fi descoperiţi, de cealaltă parte a canalului, diferenţa numerică va fi compensată. Dacă ni s-a ivit

vreodată prilejul să ochim, apoi acesta este!... Să nu uiţi, Neluto.

— Bizuiţi-vă pe mine, domnule Skim.

Pregătirile de apărare fiind terminate, nu le mai rămânea decât să supravegheze împrejurimile taberei. Lăsară doi oameni în partea de sus a canalului, de unde puteau să supravegheze toată latura sudică de la poalele lui Golden Mount.

Cu toţii îşi dădeau seama de avantajele poziţiei pe care o ocupau. Spaţiul trapezoidal în care era aşezată caravana nu avea altă ieşire decât barajul ridicat la capătul galeriei, lat numai cât să treacă peste el căruţele. Dacă vor fi siliţi să bată în retragere, să le cedeze texanilor locul, această punte îngustă le va îngădui să iasă în câmpie şi să ajungă la malul stâng al lui Rio Rubber. Dacă, dimpotrivă, vor avea interes să dea cale liberă apei din canal, pentru a determina erupţia vulcanului, nimic mai lesne decât să distrugă într-o clipă barajul cu ajutorul celor cinci sau şase cartuşe împlântate în stâncă, pe care unul şi acelaşi fitil le unea de cele aşezate mai înainte în fundul galeriei. Ţinând seama că lucrurile ar putea lua o asemenea întorsătură, avură grijă să baricadeze această trecere, lăsând doar o mică deschidere care va fi astupată în clipa când va începe atacul.

În vreme ce oamenii de pază rămăseseră în exterior, ceilalţi luară masa la adăpostul copacilor. Ben Raddle, Summy Skim şi Jane Edgerton mâncară împreună cu ei. Pescuitul fusese rodnic în ultimele zile, astfel că proviziile de conserve erau aproape neatinse. Aprinseră focul, care nu mai prezenta acum nici un neajuns de vreme ce tot fuseseră descoperiţi, şi fumul se înălţă liber printre crengi.

Prânzul nu le-a fost tulburat nicicum. Sosise timpul să fie schimbaţi oamenii de pază şi apropierea tâlharilor tot nu fusese semnalată.

— Oare netrebnicii or fi plănuit să ne încercuiască la noapte? spuse Summy Skim.

— Noaptea abia dacă ţine două ceasuri. Nu pot nădăjdui să ne ia prin surprindere, răspunse Ben Raddle.

— De ce nu, Ben ? Doar n-au cum să ştie că suntem în stare de alarmă şi că am aflat despre venirea lor la Golden Mount. Habar n-au că i-am zărit când erau sus,

la marginea platoului.

— Aşa o fi, recunoscu Cercetaşul, dar au văzut calul care a fugit. Mai întâi un câine în pădure, apoi un cal pe câmpie, e mai mult decât ar trebui ca să-şi dea seama că în locul acesta a poposit o caravană. Aşadar, fie în cursul după-amiezii, fie noaptea viitoare, trebuie să ne aşteptăm că vom da ochii cu ei.

Pe la ora unu, Bill Stell trecu peste baraj şi ajunse la cei doi oameni care vegheau împrejurimile.

Cât lipsi el, Ben Raddle şi Summy Skim se întoarseră la pâlcul de copaci de unde îi zăriseră pe Hunter şi Malone pe creasta platoului.

Din locul acela, fumul vulcanului se vedea foarte bine. El se înălţa la vreo cincizeci de picioare deasupra craterului şi se învolbura cu putere, străbătut de neîncetate limbi de foc. Tăria forţelor vulcanice creştea în mod vădit. Te mai puteai oare îndoi că se apropia clipa erupţiei ?

Această alternativă era însă foarte dăunătoare planurilor inginerului, într-adevăr, vulcanul şi-ar fi revărsat materia auriferă împreună cu lava şi cenuşa, iar texanilor nu le-ar fi rămas altceva de făcut decât să-şi dea osteneala să o adune. Cum ar fi izbutit Ben Raddle să-i împiedice? în tabără, grupul lor avea sorţi de izbândă. În câmp descoperit, i-ar fi fost cu neputinţă să iasă învingător. Dacă se va dezlănţui
erupţia, aceasta va fi spre folosul lui Hunter şi partida va fi pierdută
pentru totdeauna.

Inginerul era cu atât mai neliniştit, cu cât îşi dădea seama că n-are cum înlătura această primejdie, astfel că se întoarse în tabără mai îngrijorat decât plecase.

În clipa când ajunse acolo, Summy Skim i-l arătă pe Cercetaş care alerga în fuga mare. Cei doi îi ieşiră în întâmpinare până la baraj.

— Vin! strigă Bill Stell.

— Sunt departe ? întrebă inginerul.

— Cam la o jumătate de leghe, răspunse Cercetaşul.

— Mai avem timp să pornim în recunoaştere ?

— Da, zise Bill Stell.

Trecură împreună canalul şi ajunseră repede la locul unde câţiva oameni stăteau de veghe.

Le era lesne să îmbrăţişeze cu privirea întreaga câmpie, fără să fie văzuţi.

Pe lângă poalele vulcanului banda se apropia în rânduri strânse. Trebuie că erau prezenţi cu toţii. Li se vedeau ţevile puştilor strălucind în soare. Nu aveau cu ei nici cai, nici căruţe. Lăsaseră în urma lor întregul material.

Hunter, Malone şi şeful de echipă mergeau în frunte. înaintau cu oarecare teamă, oprindu-se uneori şi coborând cu câteva sute de paşi spre câmpie, de unde puteau vedea vârful lui Golden Mount.

— În mai puţin de un ceas vor fi aici, spuse Ben Raddle.

— E limpede că şi-au dat seama unde se află tabăra, răspunse Summy Skim.

— Şi că vin să o atace, adăugă Cercetaşul.

— De l-aş avea pe Hunter în bătaia puştii, l-aş saluta cu un glonte şi m-aş strădui să-l dobor ca pe o raţă! strigă Summy Skim.

— La ce bun! se împotrivi Ben Raddle. Nu, să ne întoarcem în tabără şi ne purtăm cinstit până la capăt.

Era lucrul cel mai înţelept. Moartea texanului n-ar fi împiedicat atacul care, la urma urmelor, nu era foarte sigur.

Ben Raddle, Summy Skim şi Cercetaşul se întoarseră deci la canal, îndată ce trecură, unul după altul, peste baraj, deschizătura baricadei fu astupată cu bolovanii pregătiţi în acest scop. În acea clipă se tăia orice legătură dintre cele două maluri ale canalului.

Se retraseră toţi cu şaizeci de paşi îndărăt şi se regrupară în spatele primilor copaci, unde se aflau la adăpost în cazul că se vor folosi armele, ceea ce era mai mult ca sigur. Apoi, cu puştile încărcate, aşteptară. într-adevăr, mai bine să aştepte până în ultima clipă, să-i lase pe bandiţi să se apropie şi să nu intervină decât dacă vor încerca să treacă peste canal.

După o jumătate de oră, Hunter, Malone şi însoţitorii lor se iviră la cotitura muntelui. Înaintând încet, unii apucară pe la poalele lui, ceilalţi se îndreptară către râu, coborând pe malul stâng.

Jumătate din oamenii aceştia erau prospectori,pe care Ben Raddle, Summy Skim şi Neluto îi văzuseră lucrând pe claim-ul 131 de pe Forty Miles Creek. Cealaltă jumătate era alcătuită din douăzeci de indieni, recrutaţi de Hunter la Circle City şi la Fort Yukon, în vederea campaniei de pe ţărmul Oceanului Arctic.

Bandiţii se adunară laolaltă când ajunseră la canal, în faţa căruia Hunter şi Malone se opriseră.

Începură amândoi o discuţie cu şeful de echipă, discuţie ce părea tare însufleţită, judecind după gesturile pe care le făceau. Nu se mai îndoiau că la adăpostul copacilor fusese instalată o tabără. Dar ceea ce părea că-i descumpăneşte era canalul, care le ridica o piedică destul de greu de înlăturat, dacă ar fi izbucnit o rafală de gloanţe la o depărtare de şaizeci de paşi.

La cea dintâi privire îşi dăduseră seama că aşa-zisul canal fusese săpat de curând. În ce scop ? Cu siguranţă că n-aveau cum să bănuiască, intrarea galeriei fiind ascunsă în dosul unei grămezi de crengi. De altfel, cum şi-ar fi putut închipui vreodată că galeria era hărăzită să reverse apele râului în măruntaiele lui Golden Mount?

În timpul acesta, Hunter şi Malone umblau în sus şi-n jos pe mal, căutând, fără-ndoială, un mijloc de trecere. Trebuiau neapărat să înainteze până la pădure, fie pentru a lua legătura cu cei ce se aflau în ea, fie pentru a se convinge că aceştia părăsiseră locul, ceea ce, la urma urmelor, era foarte posibil.

După câteva minute, şeful de echipă veni lângă ei şi le arătă cu mâna barajul, singurul loc prin care se putea trece de cealaltă parte a canalului. Se îndreptară toţi trei într-acolo. Dar, văzând că baricada nu avea nici o deschidere, înţeleseră că pădurea nu fusese părăsită şi că dincolo de această barieră vor întâlni o tabără.

Adăpostiţi de copaci, Hen Raddle şi tovarăşii săi urmăreau mişcările bandei. Pricepură că Hunter era pe cale să-şi croiască drum, înlăturând bolovanii îngrămădiţi la baraj. Sosise clipa să intre în acţiune.

— Nu ştiu ce mă împiedică să-i zdrobesc ţeasta!... îl am în bătaia puştii... şopti Summy Skim.

— Nu... să nu tragi, Summy, îl sfătui Ben Raddle, împingând în jos arma vărului său. Chiar de-l ucizi pe şef, rămân soldaţii. Poate ar fi mai bine să încercăm să discutăm cu ei, înainte de a ajunge la împuşcături. Ce zici, Cercetaşule?

— Să încercăm, răspunse Bill Stell, deşi nu-mi fac iluzii asupra rezultatului. Dacă asta nu ajută la nimic, nici rău nu ne poate face.

— În orice caz, să nu ne arătăm cu toţii. Hunter nu trebuie să afle câţi suntem, grăi Jane Edgerton.

— Aşa-i, încuviinţă inginerul, doar eu...

— Şi cu mine, adăugă Summy Skim, care n-ar fi consimţit nici în ruptul capului să se ascundă din faţa lui Hunter.

Chiar în clipa în care, la un semn al texanului, câţiva dintre oamenii săi se apropiau de baricadă s-o dărâme, Ben Raddle şi Summy Skim se iviră la marginea pădurii.

De îndată ce-i zări, Hunter le făcu semn oamenilor săi să se retragă şi toată banda rămase în apărare, cam la zece paşi de canal.

Se apropiară doar Hunter şi Malone cu puştile în mână.

Ben Raddle şi Summy Skim erau şi ei înarmaţi cu carabinele, pe care le sprijiniră de pământ. Cei doi texani făcură la fel.

— Eh! strigă Hunter uimit. La naiba, chiar dumneavoastră eraţi, domnilor de la o sută douăzeci şi nouă!

— În carne şi oase, răspunse Summy Skim.

— Nu mă aşteptam câtuşi de puţin să vă întâlnesc la gurile lui Mackenzie, continuă texanul.

— Nu mai puţin decât noi de a vă vedea sosind aici, îi răspunse Summy Skim.

— Asta dovedeşte că memoria dumneavoastră e mai slabă decât a mea. Oare nu rămăsese între noi o veche răfuială?

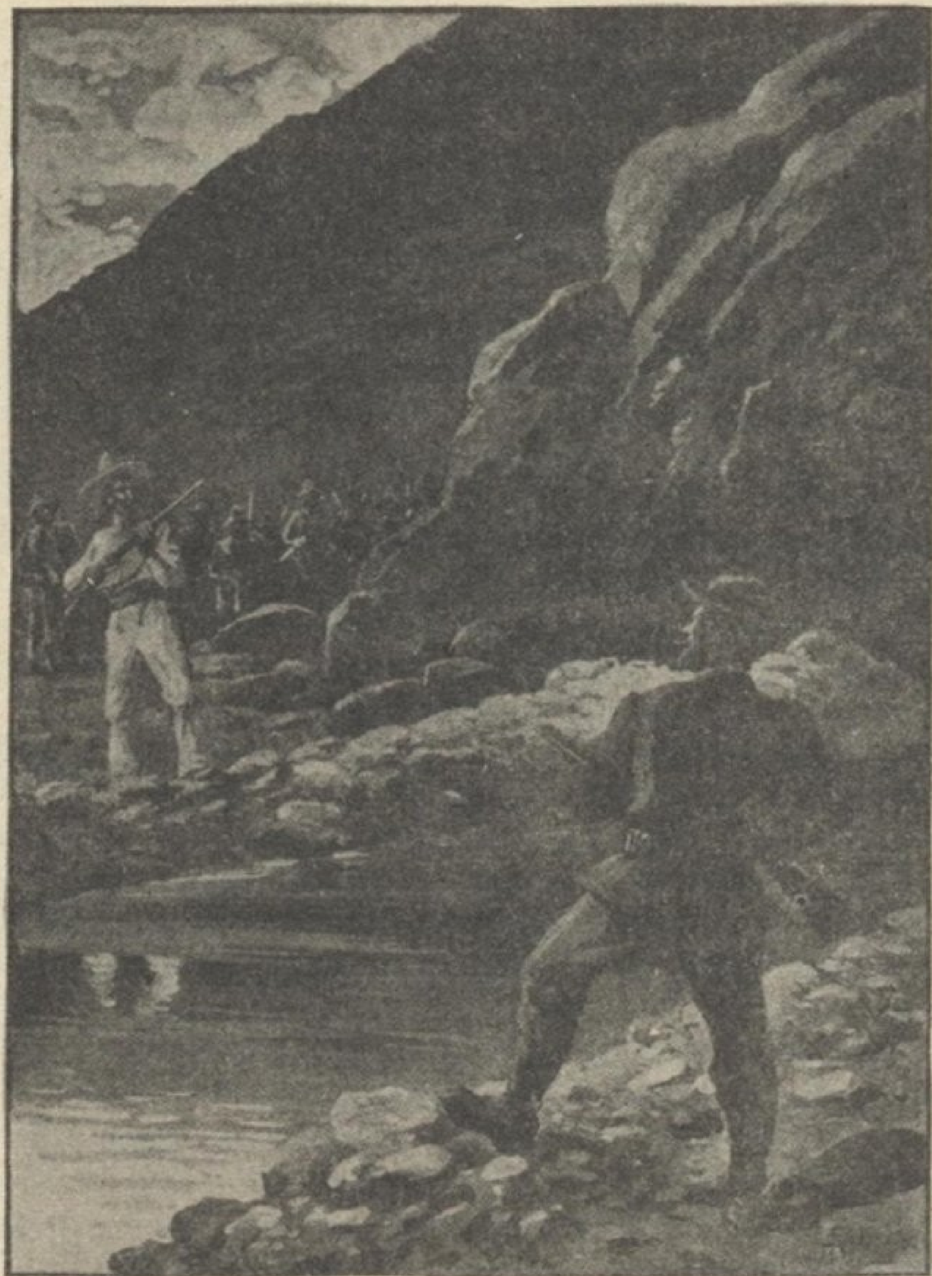
— Ne putem răfui şi aici, tot atât de bine ca şi pe claim-ul de pe Forty Milles Creek, îi dădu Summy Skim replica.

— La dispoziţia dumitale!

Hunter, la care mânia luase locul surprizei, îşi ridică iute arma. Summy Skim făcu la fel.

Prin toată banda trecu un freamăt de nelinişte, pe care Hunter îl potoli cu un gest. Înainte de a începe lupta era mai bine să cunoască numărul adversarilor, şi scormonea în zadar cu privirea spre pădure. Nici un om din caravană nu se zărea printre copaci.

Urmară cîteva clipe de tăcere încordată

Ben Raddle socoti că e cazul să intervină. Înainta până la mal. Hunter şi cu el se aflau faţă în faţă, despărţiţi de canal, în timp ce Malone şi Summy rămăseseră mai în spate.

— Ce doriţi dumneavoastră? întrebă liniştit inginerul.

— Vrem să ştim ce căutaţi aici, la Golden Mount.

— Cu ce drept?

— Iată dreptul meu! răspunse brutal Hunter, izbind pămîntul cu patul armei.

— Iată-l şi pe al meu! făcu Ben Raddle, imitându-l. Urmară câteva clipe de tăcere încordată.

— Vă întreb încă o dată, ce căutaţi aici, la Golden Mount? continuă texanul.

— Ceea ce căutaţi şi voi, răspunse Ben Raddle.

— Aveţi de gând să exploataţi zăcământul?

— Da, zăcământul nostru.

— Vulcanul de Aur nu-i al cuiva anume, e al tuturor! se împotrivi Hunter.

— Nu-i adevărat, răspunse Ben Raddle. Aparţine primilor ocupanţi.

— Nu-i de ajuns să-l fi ocupat primul! strigă Hunter.

— Ce vorbeşti? Şi ce-ar mai trebui?

— Să fii în stare să-l aperi.

— Suntem gata s-o facem, declară liniştit inginerul.

— Pentru ultima oară, continuă Hunter care începuse să-şi iasă din fire, vreţi sau nu să ne cedaţi locul?

— Veniţi să-l luaţi, răspunse Ben Raddle.

La un semn al lui Malone, izbucniră focuri de armă. Dar Ben Raddle şi Summy Skim scăpară neatinşi, adăpostindu-se degrabă în pădurice. Înainte de a se afunda printre copaci, Summy Skim se întoarse, duse puşca la umăr şi ţinti spre Hunter.

Ferindu-se într-o parte, texanul izbuti să se abată din calea glontelui, care-l lovi mortal pe unul dintre oamenii lui.

Împuşcăturile răpăiau din ambele părţi. Dar, adăpostiţi în spatele copacilor, tovarăşii lui Ben Raddle avură mai puţin de suferit decât asediatorii. Primii s-au ales cu câţiva răniţi, în vreme ce printre ultimii au existat şi morţi.

Hunter înţelese atunci că, dacă nu izbuteşte să traverseze canalul, banda lui ar putea fi până la urmă decimată. Le porunci oamenilor săi să se culce la

pământ. Pământul aruncat pe maluri alcătuia un fel de parapet îndărătul căruia se puteau adăposti, cu condiţia de a rămâne întinşi pe jos. Din această poziţie îşi îngăduiau iară nici un risc să îndrepte un tir susţinut asupra pădurii, de unde nimeni nu putea să
iasă fără a-şi primejdui viaţa.

Astfel acoperiţi, la porunca lui Hunter, Malone şi doi dintr-ai lor se îndreptară târâş spre baraj. Ajunseră teferi, şi, adăpostiţi îndărătul stâncilor baricadei, începură să dea la o parte, una câte una, pietrele ce se rostogoleau în canal.

Toată atenţia apărării se îndreptă către acest punct. Dacă ar înlătura piedica, dacă banda ar izbuti să ajungă la pădurice şi să năvălească în tabără, orice împotrivire ar fi zadarnică şi izbânda ar fi de partea superiorităţii numerice.

Nici unul din gloanţele trase din pădure nu-i atinse pe Malone şi oamenii lui. Bill Stell, care voia să-i împiedice cu orice preţ să treacă de baraj, spunea că ar trebui să se încerce o ieşire şi să se angajeze lupta corp la corp.

Ben Raddle îl opri. Ar fi fost prea primejdios să străbată spaţiul descoperit ce despărţea pădurea de canal. Mai bine să-i pună pe Hunter şi pe ai săi într-o asemenea situaţie, când, după trecerea baricadei, aceştia se vor năpusti asupra taberei. Până atunci, cel mai bun lucru pe care-l aveau de făcut era să ţintească fără-ncetare asupra
barajului, răspunzând, totodată, numeroaselor împuşcături trase de la parapetul canalului.

Se scurseră astfel vreo zece minute. Nici unul dintre cei care se ocupau de baraj nu fusese atins. Dar îndată ce se mări deschiderea, gloanţele începură să nimerească în plin.

Unul dintre indieni fu doborât. Un altul îi luă degrabă locul, dar îi împărtăşi soarta. În aceeaşi clipă, un glonte tras de Neluto îl nimeri pe Malone în piept. Texanul se prăbuşi, iar căderea lui stârni un urlet de spaimă în întreaga bandă.

— Bine, bine, îi spuse Summy Skim lui Neluto, aflat lângă el. Straşnică lovitură! Asta zic şi eu lovitură!... Dar pe Hunter să mi-l laşi mie, băiete!

După căderea lui Malone, acesta păru că vrea să renunţe la un atac ce nu avea deloc sorţi de izbândă. Dacă lucrurile continuau astfel, atacanţii vor sfârşi prin

a se lăsa ucişi, unul după altul, până la ultimul. Pentru că nu voia să-şi pună şi mai mult oamenii în primejdie, Hunter dădu semnalul de retragere. Cărându-şi răniţii, banda se îndreptă spre câmpie, sub ploaia de gloanţe ce-i saluta fuga, şi dispăru pe după munte.

XIII
SCUTUL LUI PATRICK

Aşa sfârşi acest prim asalt. Pe Hunter îl costase mai mulţi răniţi şi patru morţi, printre aceştia din urmă aflându-se şi alter-ego-ul său, Malone. Pentru bandiţi pierderea era destul de mare. De partea asediaţilor, câţiva oameni uşor răniţi de nişte gloanţe rătăcite. Doar la atât se reduceau neajunsurile lor.

Se va repeta această încercare în condiţii mai prielnice ? Aveau toate motivele s-o creadă. Dat fiind caracterul său răzbunător şi dorinţa-i sălbatică de a rămâne stăpân pe Golden Mount, de bună seamă că Hunter nu se va recunoaşte înfrânt de la prima ciocnire.

— În orice caz, netrebnicii au bătut în retragere, spuse Cercetaşul. N-au s-o ia de la capăt chiar astăzi.

— Nu, dar s-ar putea ca la noapte... răspunse Summy Skim.

— Vom sta de veghe, declară Ben Raddle. De altfel, în timpul celor două sau trei ceasuri de întuneric, lui Hunter îi va fi la fel de greu să străbată canalul ca şi în plină zi. Aş zice că nu va îndrăzni, ştiind prea bine că noi stăm la pândă.

— N-ar fi bine să ridicăm din nou barajul? întrebă Jane Edgerton.

— Chiar asta o să şi facem, încuviinţă Bill Stell, care chemă câţiva oameni să-l ajute la treabă.

— Mai întâi să vedem dacă bandiţii se întorc în tabăra lor, interveni Summy Skim.

Ben Raddle, Summy Skim, Jane Edgerton, Bill Stell şi Neluto, înarmaţi cu carabine, trecură peste baraj şi înaintară câteva sute de metri în câmpie. De acolo, urmărind poalele muntelui, privirea lor ajungea până la locul de popas al texanilor.

Nu era nici şase după-amiază şi soarele lumina din plin.

La o distanţă de cinci sau şase bătăi de puşcă, Hunter şi ciracii lui se îndepărtau agale, deşi ar fi trebuit să se

teamă că sunt urmăriţi. Pentru o clipă, Ben Raddle şi Bill Stell îşi puseră întrebarea dacă n-ar fi cazul să-i atace, dar, după ce chibzuiră, socotiră că e mai bine să se potolească. Nu trebuia ca texanii să afle cât de mic e numărul
adversarilor.

Bandiţii se îndepărtau încet pentru că duceau cu ei morţii şi răniţii. Dintre aceştia din urmă, mulţi nu erau în stare să se ţină pe picioare, ceea ce îi întârzia pe însoţitorii lor.

Vreme de aproape un ceas, canadienii le supraveghează retragerea, îl văzură pe Hunter cotind pe la poalele lui Golden Mount şi dispărând după un contrafort, la adăpostul căruia îşi aşezase tabăra.

Către orele opt se isprăvise cu ridicarea baricadei. Rămaseră de pază doi oameni, iar ceilalţi se întoarseră în pădurice pentru masa de seară.

Discuţiile se învârtiră în jurul întâmplărilor de peste zi. Înfrângerea lui Hunter nu putea fi socotită un deznodământ. Nu se vor afla în deplină siguranţă decât după ce banda va părăsi muntele. Câtă vreme texanii vor rămâne prin apropiere, trebuiau să se aştepte la orice. Dacă erupţia se va produce de la sine, vor ajunge să-şi dispute cu
focuri de armă pepitele pe care le va revărsa vulcanul.

Nimic nu tulbura liniştea înserării. Cu toate acestea, nu-şi îngăduiră să pună ceva în gură decât după ce-şi luară măsurile de siguranţă cuvenite. Ben Raddle, Summy Skim, Cercetaşul şi Neluto se înţeleseră să facă pe rând de pază la baraj. Te puteai încrede în vigilenţa lor.

Cele câteva ceasuri de noapte se scurseră într-o linişte deplină, la fel ca şi ziua următoare. În zadar se duse Cercetaşul de câteva ori până dincolo de canal. Nu zări nimic îngrijorător. Oare să fi renunţat Hunter la planurile lui?

Se încheie o nouă etapă fără nici o întâmplare deosebită. La răsărit începură să se ivească primele licăriri ale zorilor, când dinspre canal răsunară nişte împuşcături. Lăsând doi oameni de pază lângă corturi, caravana se îndreptă spre marginea pădurii, gata să-i ajute pe cei ce stăteau de veghe.

În clipa aceea, apărarea barajului era asigurată de către Cercetaş şi de Neluto. Puteai fi sigur că nici un

atacant nu izbutise să se strecoare tară ştirea lor. într-adevăr, adăpostiţi după bariera de pietre, trăgeau amândoi prin nişte crăpături, care le îngăduiau să ţină în bătaia puştii malul sudic al canalului.

Cu toate acestea, părea că tirul lor nu-şi prea nimerea ţinta. Atacanţii, care veniseră târâş pe întuneric şi se culcaseră acum pe burtă, în spatele taluzului format la săpături, erau la adăpost de gloanţe, în orice caz, focul lor nu slăbise deloc.

La ordinul lui Ben Raddle, care, neştiind încotro să tragă, socotea că n-are rost să-şi irosească muniţiile, caravana se opri îndărătul primului şir de copaci şi aşteptă desfăşurarea evenimentelor, cu armele gata de luptă.

Trecu un ceas. De cealaltă parte a canalului focul continua pe cât de puternic, pe atât de inofensiv. Gloanţele se rătăceau printre crengi fără să le pricinuiască asediaţilor nici un rău.

Deodată, după ce se luminase de ziuă, din spatele liniei de apărare izbucniră nişte strigăte, în vreme ce împuşcăturile se răriră simţitor.

Cercetaşul folosi acest moment pentru a ieşi din ascunzătoare împreună cu Neluto şi a se alătura tovarăşilor săi, străbătând spaţiul descoperit în pas alergător. I se încredinţa îndată conducerea, fiind mai nimerit ca oricare altul, datorită experienţei sale.

Mai întâi, el împărţi caravana în două grupuri. Primul, alcătuit din prospectori canadieni, se răspândi de-a lungul lizierei pădurii, în aşa fel încât s-o cuprindă în întregime şi să asigure apărarea frontului de sud; celălalt grup, alcătuit în majoritate de oamenii lui Bill Stell, făcu stânga-mprejur şi urcă spre corturi, de unde porniseră
strigătele, cu oamenii despărţiţi pe distanţe mari, furişându-se fiecare de la un copac la altul. Cercetaşul se alătură acestei echipe mobile, iar Ben Raddle, Summy Skim şi Jane Edgerton rămaseră printre apărătorii canalului.

Cercetaşul şi însoţitorii săi n-apucară să parcurgă o sută de metri către nord, când zăriră în apropiere o ceată de şapte călăreţi alergând pe cât le îngăduia relieful terenului, cu scopul vădit de a ataca pe la spate grupul canadienilor.

Cercetaşul pricepu uşor ce se întâmplase. De bună

seamă, în timpul celor treizeci şi şase de ore cât durase încetarea focului, texanii se străduiseră să găsească un vad pe Rio Rubber, şi, trecând prin el călare în întunericul nopţii, izbutiseră să invadeze tabăra pe la nord-est, în vreme ce o parte dintr-ai lor abăteau atenţia asupra primului front de luptă.

Socoteala asta se dovedi bună în teorie, dar greşită în practică, înşelându-se asupra numărului real al duşmanilor săi, Hunter săvârşise greşeala de a folosi un detaşament prea restrâns pentru raidul acesta îndrăzneţ. Ce puteau face călăreţii lui, chiar el însuşi, împotriva a douăsprezece puşti neiertătoare?

Nenorocul îşi mai vârâse şi el coada. În loc să ajungă într-o tabără părăsită, ceea ce le-ar fi îngăduit s-o nimicească fără primejdie şi să cadă apoi pe neaşteptate în spatele adversarilor luaţi pe nepregătite, Hunter fusese zărit de departe, fără ca el s-o ştie, de către santinelele canadiene. Pe de altă parte, caii, împiedicaţi printre tufe şi lăstăriş, îi întârziaseră manevrele în loc să le uşureze, după cum nădăjduise.

Aşadar, nu izbuti să grăbească evenimentele şi, până la urmă, el fu cel luat pe neaşteptate de întoarcerea ofensivă a grupului condus de Cercetaş.

Acum trebuia să-şi schimbe planul. Drumul către sud fiindu-i tăiat, era silit să ia calea-ntoarsă şi să treacă din nou prin Rio Rubber, în goana cailor.

Dar nu avu răgazul necesar. Puştile canadienilor începură să răsune printre copaci, şi, de la o distanţă atât de mică, puţine gloanţe îşi greşiră ţinta. În câteva minute, şase călăreţi, loviţi de moarte, căzură din scări; trei cai fură ucişi, iar ceilalţi fugiră la voia întâmplării. Pentru Hunter asta nu mai însemna o înfrângere, ci un adevărat dezastru.

Ca prin minune, doar el scăpă neatins. Luă degrabă o hotărâre. În loc să se ferească din calea gloanţelor, care zburau mai repede decât ar fi putut alerga el, se năpusti cu îndrăzneală spre adversarii săi, care trebuiră să întrerupă focul de teamă să nu se lovească unul pe altul, şi, cu riscul de a se zdrobi de vreun trunchi de copac, trecu ca o vijelie printre ei.

Într-o clipă, dispăruse prin frunziş luând-o cu uşurinţă înaintea detaşamentului condus de Cercetaş, pornit pe urmele lui. Dar înainte de a se socoti scăpat de primejdie, îi mai rămânea să străbată linia trăgătorilor

ce păzeau canalul, apoi, mai departe, distanţa dintre marginea pădurii şi câmpie.

Pe Hunter nu-l îngrijora prea mult gândul la primul obstacol. După părerea lui, trăgătorii se aflau atât de risipiţi, încât îi va fi uşor să se strecoare printre ei. Dar nu la fel stăteau lucrurile cu al doilea. Nu putea să nu-şi dea seama cât de greu îi va fi să scape de focul carabinelor, mai numeroase decât bănuise, după ce va ieşi din pădure şi va înainta în spaţiul descoperit care-i urma.

Mintea lui, bogată în născoceli, se chinuia în zadar să găsească o soluţie, când, deodată, tresări plin de nădejde.

Tocmai ajungea la marginea pădurii. Dincolo de ultimii copaci, lumina strălucea din plin printre trunchiuri. La adăpostul unuia dintre ei, un trăgător din grupul canadienilor se apăra de zor... Cu un genunchi la pământ, el îşi încărca puşca, ochea, trăgea, apoi încărca iar, fără nici o clipă de răgaz, atât de absorbit încât nu-l auzise pe

Hunter, ajuns la mai puţin de zece paşi în spatele lui.

Acesta îşi înăbuşi un strigăt de triumf, dându-şi seama că acest trăgător era o femeie şi că această femeie nu era alta decât tânăra călătoare de pe Foot Ball.

Îşi struni calul, apoi, înfigându-i pintenii în burtă, îl smuci cu putere, în vreme ce el însuşi se lăsă să alunece pe partea dreaptă a şeii, cu capul atârnat, cu mâna atingând pământul, după moda cow-boy-lor din Far-West.

Se afla lângă Jane Edgerton şi aceasta nu-i bănuia încă prezenţa, în trecere, braţul său apucă fata de mijloc, o înălţă ca pe un fulg şi o azvârli de-a latul şeii. Hunter îşi continuă apoi cursa lui desperată, apărat de acum înainte împotriva gloanţelor de ostaticul ce-l purta cu el.

Simţindu-se smulsă, Jane Edgerton scosese un ţipăt puternic, care avu drept urmare încetarea focului de ambele părţi. Chipuri neliniştite sau curioase se arătară printre copaci şi deasupra malului, în vreme ce, pornit în galop sălbatic, Hunter ţâşnea afară din pădure şi se avânta în spaţiul descoperit de care se temuse atât de mult cu câteva minute mai înainte.

În cele două tabere, nimeni nu înţelegea ce se

petrece. Americanii se ridicară până la brâu deasupra parapetului de apărare, apoi, văzându-l pe Hunter îndreptându-se spre ei în goana mare, crezură că-i anunţa vreo primejdie nebănuită şi o luară la fugă peste câmpie, să se adăpostească după prima ridicătură a muntelui. La rândul lor, canadienii ieşiră de-a binelea din pădure, într-atât de uimiţi încât nici nu le
mai trecu prin minte să salute cu câteva focuri de armă plecarea duşmanilor.

Hunter se folosi de zăpăceala generală. Din cincisprezece paşi calul îl purtă până la canal pe care-l trecu dintr-un salt desperat, urmându-şi apoi cursa nebunească peste câmpie.

Canadienii înţeleseră atunci situaţia şi se avântară grămadă spre canal. Dar mai puteau ei trage nădejde că vor ajunge din urmă un cal întărâtat, care le-o luase atât de mult înainte?

Doar unul dintre ei rămase la marginea păduricii, nevoind să încerce o urmărire cu totul lipsită de sorţi de izbândă. Proptit zdravăn pe picioarele lui, ce păreau că prinseseră rădăcini în pământ, deplin liniştit, stăpân pe el, acesta îşi apucă arma, o duse la umăr, apoi trase cu iuţeala fulgerului.

Îndrăzneţul trăgător nu era şi nu putea fi altul decât Summy Skim. Să fi fost oare Summy atât de încrezător în dibăcia sa, încât să nu-i fie deloc teamă că, încercând să-l lovească pe răpitor, ar putea-o lovi pe Jane Edgerton? La drept vorbind, nici nu se gândise la asta. Trăsese la întâmplare, fără prea multă atenţie, săvârşind doar o mişcare reflexă.

Dar, după cum se ştie, Summy Skim nu-şi greşea niciodată ţinta. De data aceasta, dăduse o nouă dovadă de îndemânare, mai grozavă decât cele de până acum. Aproape în aceeaşi clipă cu pocnetul armei, calul lui Hunter se clătină greoi şi, fie că texanul fusese silit să slăbească hăţurile pentru a-şi restabili echilibrul, fie din altă pricină, Jane Edgerton alunecă şi căzu din şa, rămânând nemişcată. Calul mai
făcu încă trei sau patru paşi, după care se prăbuşi ca un bolovan, în
vreme ce Hunter se rostogoli la pământ, apoi rămase ţeapăn,

Această dramă fulgerătoare îi năuci de-a binelea pe canadieni. Se lăsă o linişte desăvârşită. Nefiind sigur de

rezultatul iniţiativei sale, Summy Skim stătea neclintit, privind stăruitor peste câmpie. La vreo cincizeci de metri dincolo de canal, zăcea Hunter. Era mort sau viu? încă nu se ştia. Ceva mai aproape calul său se zbătea în ultimele zvâcniri ale agoniei. Gâfiia din greu şi sângele îi şiroia pe nări. Şi mai aproape încă, la mai puţin de douăzeci de metri de baraj, se afla Jane Edgerton, o mică pată pe întinderea nemărginită, Jane Edgerton pe care Summy poate că a ucis-o!

În timpul acesta, văzându-şi căpetenia doborâtă, banda lui Hunter ieşise de după munte şi o luase la goană într-o totală dezordine. Asta le-a fost de ajuns canadienilor ca să-şi recapete sângele rece. O ploaie de oţel se abătu asupra tâlharilor, silindu-i să se retragă şi să-şi dea seama că de acum înainte nu mai puteau înainta pe câmpie.

Din nefericire, ceea ce era valabil pentru unii era şi pentru ceilalţi. Dacă trăgătorii lui Ben Raddle, cărora li se alăturaseră şi Cercetaşul cu oamenii săi, erau în stare să-i împiedice pe texani să se îndepărteze de vulcan, aceştia, la rândul lor, îi puteau opri pe canadieni să părăsească parapetul de la marginea canalului recucerit. în fapt, câmpia era inaccesibilă ambelor părţi.

Se părea că nu există soluţie pentru ieşirea din acest impas. Canadienii, care nu-şi puteau înălţa capul deasupra parapetului fără a fi salutaţi cu o grindină de împuşcături, deveniseră nerăbdători, astfel că lui Ben Raddle îi era teamă ca nu cumva să se săvârşească vreun act necugetat. Deşi fusese atât de calm la început, Summy Skim era acum cuprins de o puternică nelinişte. S-o vadă pe Jane Edgerton zăcând
ca moartă la mai puţin de treizeci de metri de el şi să nu-i poată veni într-ajutor, asta îl înnebunea. Trebuiră să-l ţină cu forţa pentru a-l împiedica să alerge la baricadă, să arunce jos pietrele şi să înfrunte moartea ce-l pândea de cealaltă parte.

— O s-o lăsăm să moară aşa?... Suntem nişte laşi! strigă el, scos din fire.

— Suntem doar cu capul pe umeri, asta-i tot, îi răspunse aspru Ben Raddle. Stai liniştit şi lasă-ne să chibzuim.

Dar, oricât şi-a frământat inginerul mintea lui inventivă, n-a izbutit să găsească o rezolvare, şi lucrurile păreau că vor rămâne astfel la nesfârşit.

Patrick fu cel care găsi soluţia.

Această aşteptare dura de mai bine de un sfert de ceas, când îl văzură ieşind din pădure, unde izbutise să pătrundă fără a fi văzut de texani. Patrick înainta încet, în primul rând fiindcă umbla de-a-ndăratelea, apoi fiindcă târa după el un obiect deosebit de greu şi stânjenitor, care nu era altceva decât leşul unuia dintre caii ucişi puţin mai
înainte de salvele trase de echipa Cercetaşului.

Ce plănuise Patrick şi ce avea de gând să facă cu calul mort ? Nimeni n-ar fi putut răspunde la această întrebare.

Adăpostiţi după Golden Mount, de cealaltă parte a canalului, texanii îl văzuseră şi ei pe uriaş ieşind din pădure.

Ivirea lui stârni un val de urlete sălbatice, însoţit de o ploaie de gloanţe. Patrick părea că nu ia seama nici la strigăte, nici la gloanţe, înainta cu pas egal, târându-şi povara până la baraj, la care izbuti ca prin minune să ajungă teafăr.

Se apucă să-şi croiască un loc de trecere prin baricadă, ceea ce dură numai câteva minute, apoi, luând calul de picioarele din faţă, îl ridică pe şezut şi, cu o singură smucitură, şi-l aruncă pe umeri.

Cu toată gravitatea situaţiei, tovarăşii irlandezului izbucniră în aplauze entuziaste la vederea acestei neobişnuite demonstraţii de putere. Deşi mic, calul trebuie să fi avut o greutate uriaşă, astfel că fapta lui Patrick avea în ea ceva supraomenesc.

De altfel, nimeni n-ar fi putut spune ce urmărea. Şi totuşi, cineva ghicise.

— Bravo, Patrick! strigă Summy Skim, care, scăpând din mâinile paznicilor săi, se ridică în picioare şi, fără a lua seama la gloanţele ce şuierau în jurul lui, alergă să-l ajute pe uriaş la baraj, pe care acesta tocmai se pregătea să-l treacă.

În această clipă, cele două tabere potrivnice avură prilejul să vadă un spectacol neobişnuit.

Îndoit din şale, purtând pe umeri leşul calului, ale cărui picioare din spate se târau pe pământ, Patrick trecuse peste baraj cu pas încet, dar sigur, şi, la adăpostul lui, trecuse şi Summy Skim.

Abia păşiră pe câmpie, că îi şi întâmpină un val de împuşcături, pornit de după zidul lui Golden Mount,

dincolo de care texanii nu îndrăzneau să înainteze. Dar Patrick, şi în faţa lui Summy, le întorceau spatele. Ce puteau face gloanţele lor împotriva scutului lor vârtos? Aşadar, nici Summy Skim, nici Patrick nu părură deloc speriaţi şi-şi urmară împreună drumul.

Le-au trebuit doar câteva minute să ajungă până la locul unde zăcea la pământ Jane Edgerton. Acolo, Patrick se opri, iar Summy Skim se aplecă şi luă fata în braţe. Acum trebuiau să se întoarcă, şi întoarcerea părea să fie mai anevoioasă decât venirea. În această direcţie se vor afla cu faţa la duşmanii cărora le întorseseră până atunci spatele, şi scutul lui Patrick părea mai puţin sigur. O luară pieziş, pe ocolite,
lungiră de trei sau patru ori drumul, dar în cele din urmă Patrick şi Summy Skim, ducându-şi fiecare povara, izbutiră să treacă din nou canalul, în vreme ce texanii urlau neputincioşi de furie.

Ajunşi la baraj, găsiră pe doi dintre tovarăşii lor care se târâseră până acolo, prin dosul parapetului. Aceştia se grăbiră să astupe gaura croită în baricadă, în timp ce salvatorii îşi urmară netulburaţi drumul până la marginea pădurii, unde ajunseră nestingheriţi.

Patrick îşi lepădă acolo ciudatul scut. Abia atunci îşi dădură seama cât le fusese de folositor. Mai bine de douăzeci de gloanţe izbiseră în plin calul. Aşadar, pavăza era de cea mai bună calitate şi nu avea alt defect decât măsura ei neobişnuită.

Între timp, Summy se tot foia pe lângă Jane Edgerton. Fata nu părea să aibă nici cea mai mică rană. Fără-ndoială, leşinul ei fusese pricinuit doar de izbitura căderii.

Câţiva stropi de apă rece izbutiră s-o trezească. Curând, ea deschise ochii şi-şi recapătă cunoştinţa. Summy se grăbi s-o ducă la corturi. Putină odihnă îi va fi de ajuns ca să se pună pe picioare.

Între timp, cele două tabere potrivnice rămăseseră pe aceleaşi poziţii. Canadienii se aflau tot la marginea canalului, de unde carabinele lor îi împiedicau pe texani să înainteze pe câmpie. Aceştia, îngrămădiţi după peretele muntelui, continuau să-şi ţină în loc adversarii. Nu se întrezărea nici o posibilitate care să pună capăt situaţiei.

Astfel se scurse întreaga zi. Urmă înserarea, apoi noaptea.

Întunericul le dădu luptătorilor o oarecare libertate. Ben Raddle şi tovarăşii săi se îndepărtară de canal. După ce fură lăsaţi trei oameni să-l păzească şi un altul de veghe în partea de nord a pădurii, ca să preîntâmpine un nou atac dinspre Rio Rubber, ceilalţi se întoarseră în tabără, unde, după masa de seară, izbutiră să doarmă câteva ceasuri.

La ivirea zorilor, canadienii erau în picioare, puţin cam osteniţi, dar gata de luptă. Îndată ce se lumină, toate privirile se îndreptară către sud.

Se folosiseră oare texanii de întuneric pentru a-i veni în ajutor şefului lor? Se schimbase într-un fel oarecare situaţia?

De la poalele lui Golden Mount nu se auzea nici un zgomot. Făcând un ocol mare de-a lungul lui Rio Rubber, câţiva oameni îndrăzniră să coboare în câmpie, astfel încât să poată privi în jurul vulcanului. Constatară că poziţia fusese părăsită.

Nimic nu tulbura liniştea câmpiei, la fel de tăcută pe cât era de pustie. Din cele două tabere pe care înserarea le învăluise în ajun, la ivirea zorilor nu mai rămăsese decât una. Doar calul ucis, aflat la câţiva metri de canal, forma o pată întunecată pe verdele crud al câmpiei. Păsările de pradă se şi roteau în jurul lui.

Cât despre Hunter, parcă-l înghiţise pământul.

XIV
SE PROVOACĂ EXPLOZIA

Aşadar, cel de-al doilea atac fusese respins, ca şi primul, şi încă mult mai categoric. Dintre canadieni nu era nici unul lipsă la apel, în vreme ce trupa agresorilor îşi pierduse un sfert din efectiv.

Deşi situaţia se îmbunătăţise, nu trebuiau să se mulţumească doar cu atât. Puterile ce se înfruntau erau încă inegale, iar partida nu va fi pe deplin câştigată decât după ce se vor curăţa împrejurimile de ultimul bandit. Până atunci, grija pentru apărare va absorbi în întregime atenţia caravanei şi nimeni nu se va putea ocupa în siguranţă de prospectare sau de exploatare.

Ostilităţile se vor sfârşi oare la timpul potrivit? Sau, dimpotrivă, vor trebui să-şi irosească puterile în lupte fără rost, obţinând victoria abia în pragul iernii, când nu le va mai fi de nici un folos? în trei săptămâni vor fi nevoiţi să pornească la drum, dacă voiau să scape de iarnă, de furtunile, de zăpezile ei, de viscolele, de vânturile ei îngheţate, dacă, după ce învinseseră vrăjmăşia oamenilor, voiau să se ferească de forţele naturii, mai neînduratoare şi mai sălbatice decât aceştia.

Dar dacă, pentru a câştiga timp, Ben Raddle va trebui să-şi pună în aplicare planul şi să provoace erupţia, slobozind apa râului în inima vulcanului, câtă vreme texanii se mai aflau acolo? Atunci Hunter, stăpân pe creasta vulcanului, nu va aduna el singur roadele atâtor strădanii?

Toată ziua de 22 iulie, pe care nu o tulbură nici o întâmplare neprevăzută, Ben Raddle se frământă cu astfel de întrebări.

Liniştea aceasta neobişnuită îl uimea la culme. Hunter se hotărâse cumva să tărăgăneze lucrurile ? În acest caz, îndemnaţi de apropierea iernii, asediaţii vor fi siliţi să iasă în întâmpinarea duşmanilor în câmp deschis şi să pună capăt cu orice preţ unor hărţuieli ce nu puteau dura la nesfârşit.

A doua zi dis-de-dimineaţă, după ce trecură canalul, Cercetaşul şi Ben Raddle veniră să vadă ce se mai întâmplă pe câmp. Acesta era pustiu. Spre pădure nu se zărea nici o trupă în marş. Să se fi hotărât Hunter la o plecare definitivă?

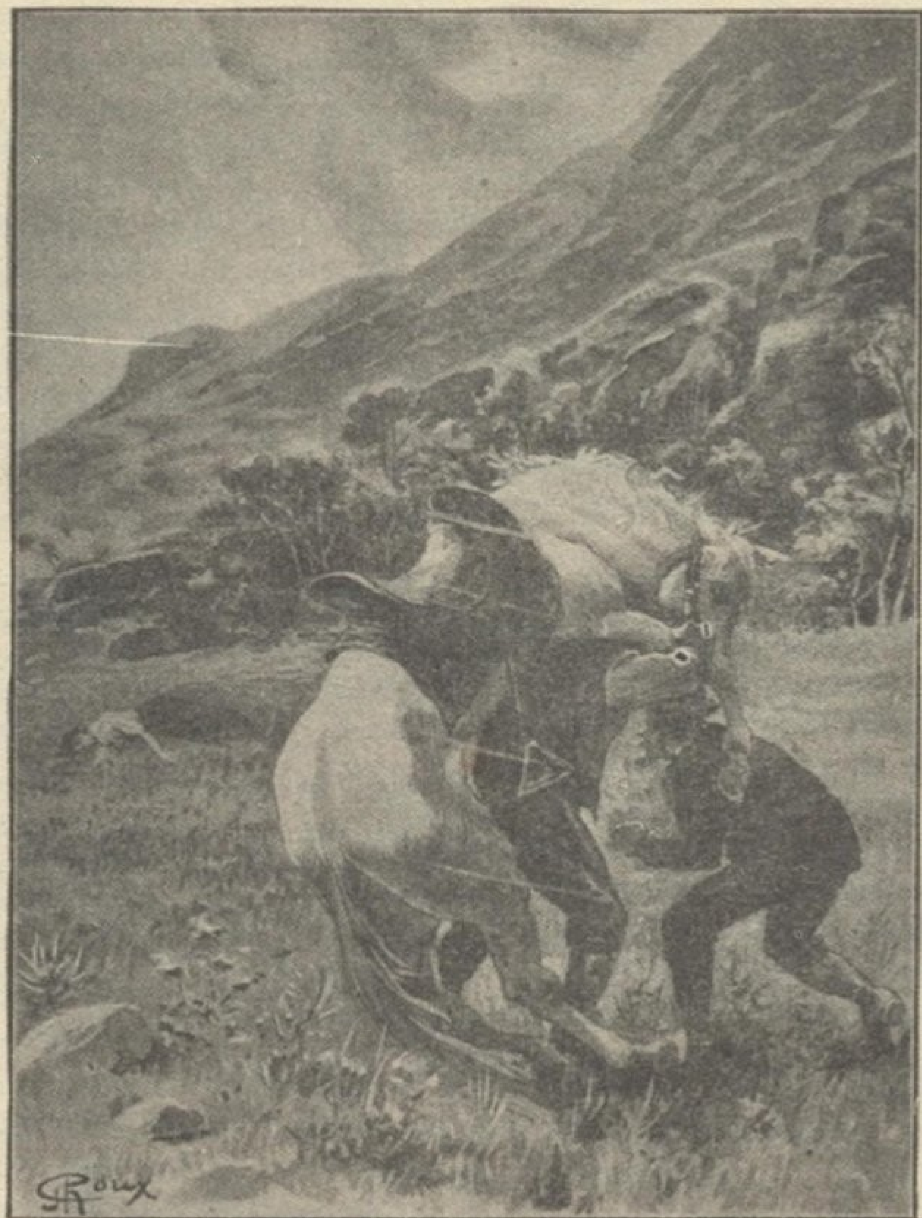
— Ce păcat că nu putem urca muntele pe versantul dinspre tabără! spuse atunci Bill Stell. Ne-am fi căţărat pe cealaltă parte a platoului şi am fi văzut ce pun la cale.

— Aşa e, Bill, foarte păcat, răspunse Ben Raddle.

— Credeţi că ar fi vreo primejdie dacă ne-am îndepărta de munte câteva sute de paşi?

— Nici una, Bill, de vreme ce nu se zăreşte nimeni. Ceea ce au făcut ieri oamenii noştri, putem face şi noi. De altfel, chiar dacă vom fi descoperiţi, vom avea oricum timp să ne întoarcem la canal şi să

Nici Summy Skim, nici Patrick nu părură deloc speriați și-și urmară împreună drumul

astupăm baricada.

— Atunci să mergem, domnule Raddle. Cel puţin vom vedea creasta vulcanului. Poate s-o mai fi îngroşat fumul şi poate că vulcanul începe să azvârle lavă.

Se îndepărtară împreună cam un sfert de leghe către sud. Nici o schimbare nu se petrecuse la gura craterului, de unde ţâşneau vîrtejuri de aburi brăzdaţi de flăcări, pe care vântul le înclina spre mare.

— Nu se va produce astăzi, observă Cercetaşul.

— Nici mîine, încuviinţă inginerul. De altfel, nici nu-mi pare rău. Mai degrabă aş vrea ca erupţia să nu aibă loc decât după plecarea lui Hunter... dacă are de gând să plece!

— Nu va pleca, spuse Bill Stell, arătând o dâră de fum ce se înălţa la poalele ultimei ridicături a lui Golden Mount.

— Ai dreptate... sunt tot acolo... Stau ca la ei acasă!... zise Ben Raddle. Fiindcă noi nu încercăm să-i punem pe fugă, vor trage concluzia că nu ne simţim în stare.

După ce mai scrutară o dată câmpia, se întoarseră în tabără.

Era 23 iulie şi Ben Raddle vedea cu durere cum se scurg zilele fără să se ajungă la un deznodământ.

Peste trei săptămâni, după cum afirmase Cercetaşul, va fi foarte târziu să pornească pe drumul spre Klondike, unde caravana nu va ajunge înainte de 15 septembrie. La această dată, prospectorii care vor să-şi petreacă iarna la Vancouver au şi părăsit Dawson City, iar ultimele vapoare au pornit în jos, pe Yukon.

Summy Skim şi Bill Stell discutau adesea această problemă, şi tot despre ea vorbiră şi în cursul după-amiezii, în vreme ce Ben Raddle se plimba pe marginea canalului.

După ce examina barajul, acesta dădu în lături crengile care ascundeau intrarea în galerie şi pătrunse până la peretele ce o despărţea de vatra vulcanului.

Mai controla o dată aşezarea găurilor săpate în şase locuri ale acestui perete, în care vârâse el însuşi explozibilul. Se încredinţa că alte şase cartuşe erau bine înfipte în baraj şi verifică starea fitilului. Un chibrit doar... şi apa va pătrunde într-un şuvoi nestăvilit.

De n-ar fi fost texanii, chiar azi şi-ar fi încercat norocul. De ce să mai aştepte, când timpul îl zorea şi erupţia părea că nu vrea să se producă de la sine?

I-ar fi fost de ajuns să pună foc la aceste mine, al căror fitil va arde în câteva minute, şi, după o jumătate de zi, după două ceasuri, un ceas, sau mai puţin chiar, aburii îngrămădiţi îşi vor croi o năvalnică ieşire în afară.

Ben Raddle stătea gânditor în faţa acestui perete, blestemându-şi neputinţa de a provoca pe loc deznodământul planului său îndrăzneţ.

Cugetând astfel, trăgea cu urechea la zgomotele ce veneau din măruntaiele vulcanului. Huruiturile păreau mai accentuate. Crezu chiar că desluşeşte un zgomot de stânci care se ciocnesc, de parcă aburii ar fi ridicat bolovanii, lăsându-i apoi să cadă. Să fi fost oare semnele unei apropiate erupţii?

În clipa aceasta, de afară izbucniră nişte strigăte. Prin capătul galeriei se auzi glasul Cercetaşului care striga:

— Domnule Raddle!... Domnule Raddle!

— Ce se întâmplă? întrebă inginerul.

— Veniţi!... Veniţi! răspunse Bill Stell.

Ben Raddle crezu că banda încerca un al treilea asalt şi se grăbi să ajungă la baraj. Acolo îi găsi pe Summy Skim şi Jane Edgerton, împreună cu Bill Stell.

— Ne atacă din nou texanii ? întrebă el.

— Da! strigă Cercetaşul. Dar ticăloşii nu ne lovesc acum nici din faţă, nici din spate, ci de sus!

Şi mâna lui arătă spre Golden Mount.

— Priviţi, domnule Ben, adăugă el.

Într-adevăr, neputându-şi croi drum nici pe la sud, nici pe la nord, Hunter şi ai săi renunţaseră la o luptă directă şi ticluiseră un plan, în urma căruia grupul lui Ben Raddle va fi silit să-şi părăsească tabăra.

Căţăraţi din nou pe creasta vulcanului, ei înconjuraseră conul de sus şi ajunseseră în partea platoului cu vederea spre tabăra canadienilor. Acolo, cu ajutorul târnăcoapelor şi al rângilor, ridicaseră blocurile uriaşe de piatră, bucăţile de stâncă ce se aflau îngrămădite cu sutele. Curând, bolovanii fură împinşi până la margine şi începură să cadă la vale, frângând şi răsturnând copacii, distrugând totul în calea lor.
Câteva dintre aceste înspăimântătoare proiectile se rostogoliră chiar în canal, făcând să ţâşnească apa deasupra malurilor. Pentru a se feri de grindina ucigătoare, Ben Raddle şi prietenii săi se lipiră de coasta muntelui.

În pădurice nu mai era chip de stat. Tabăra nu se mai

vedea de sub grămada de bolovani prăvăliţi din vârful muntelui, iar locuitorii ei căutaseră adăpost pe malul râului, aflat prea departe pentru a primi spărturi din avalanşe. Din lucruri nu mai existau decât nişte rămăşiţe. Două căruţe fuseseră sfărâmate, corturile doborâte şi sfâşiate, uneltele distruse. Trei catâri ucişi zăceau la pământ. Cuprinşi de spaimă, ceilalţi trecuseră dintr-un salt peste canal şi se împrăştiaseră prin câmpie. Era o adevărată catastrofă.

De sus se auzeau nişte urlete sălbatice, strigătele de bucurie ale bandei ce se îndeletnicea cu acest nemaipomenit masacru. Rocile se prăvăleau fără încetare, izbindu-se uneori în cădere şi spărgându-se în bucăţele ce se împrăştiau ca o rafală de mitralieră.

— Au de gând să ne azvârle în cap tot muntele! strigă Summy Skim.

— Ce e de făcut? întrebă Cercetaşul.

— Nu ştiu ce e de făcut, dar ştiu ce ar fi trebuit să facem! Răspunse Summy Skim. Să-i fi trimis lui Hunter un glonte, înainte să fi stat cu el la tocmeală!

Scoasă din fire, Jane Edgerton înălţă din umeri.

— Astea-s vorbe goale, spuse ea, şi între timp lucrurile noastre sunt făcute ţăndări. Curând n-o să mai avem nimic, dacă nu salvăm măcar aceste rămăşiţe. Să tragem căruţele la râu, unde vor fi la adăpost.

— Fie, încuviinţă Cercetaşul. Dar după aceea!...

— După aceea? repetă Jane Edgerton. După aceea ne vom duce în tabăra bandiţilor şi-i vom aştepta acolo. Îi vom ţine în bătaia puştii când vor coborî, iar căruţele lor le vor înlocui pe ale noastre!

Summy Skim avu o privire de admiraţie pentru vajnica lor tovarăşă. Planul ei era îndrăzneţ, dar avea sorţi de izbândă. Hunter şi complicii săi vor fi în grea cumpănă atunci când se vor afla descoperiţi de-a lungul coastei lui Golden Mount, sub focul a douăzeci de carabine.

Fără-ndoială că nu se vor mişca din loc decât în clipa când vor isprăvi bolovanii. Canadienii vor avea deci timp să se strecoare pe la poalele muntelui, fără să fie zăriţi, şi să ajungă pe celălalt versant. Dacă s-or afla acolo câţiva oameni din bandă, aceştia vor fi doborâţi cu uşurinţă; se va aştepta apoi coborârea lui Hunter şi a însoţitorilor săi pentru a fi vânaţi ca nişte cerbi sau capre negre.

— Minunat! strigă Summy Skim. Să adunăm oamenii şi să trecem peste baraj. Într-o jumătate de ceas vom ajunge, în vreme ce ticăloşilor ăstora le trebuiesc cel puţin două ceasuri ca să coboare.

Cu toate că Ben Raddle nu se amestecase în discuţie, el o auzise pe Jane Edgerton depănându-şi planul, într-adevăr, singurul care părea realizabil şi folositor.

Dar în clipa în care Summy Skim voi să treacă la fapte, vărul său îl opri cu un gest.

— Există ceva mai bun de făcut, spuse el.

— Ce anume ? întrebă Summy Skim.

— Să răspundem bandei lui Hunter după cum merită. Avem gata pregătită o armă grozavă.

— O armă ? repetă Cercetaşul.

— Vulcanul. Să provocăm erupţia! După o scurtă tăcere, inginerul continuă:

— Duceţi-vă la oamenii noştri, mergând pe lângă coasta muntelui şi ţărmul mării. Între timp, eu voi aprinde fitilul, apoi vă voi ajunge repede din urmă.

— Rămân cu tine, Ben!... spuse Summy Skim strângând mâna inginerului.

— Nu-i nevoie, răspunse acesta pe un ton hotărât. Nu risc nici cea mai mică primejdie. Fitilul e pregătit, ştii prea bine, şi nu-mi rămâne decât să-i dau foc.

Nu mai era cazul să stăruie. Summy Skim, Jane Edgerton şi Cercetaşul de îndepărtară ca să ajungă lângă restul tovarăşilor lor, aflaţi pe malul lui Rio Rubber. îndată, Ben Raddler se făcu nevăzut prin gaura ascunsă de crengi. Umblând târâş, el ajunse în mijlocul galeriei, apoi, aprinzând fitilul care unea cartuşele din peretele de stâncă cu cele de la baraj, se întoarse în grabă şi alergă, la rândul său, în direcţia
oceanului.

După un sfert de ceas minele începură să explodeze cu un zgomot înăbuşit. Părea că muntele se zdruncină din temelii. Barajul sfărâmat se împrăştie în mii de bucăţele, iar apa din canal se năpusti cu furie în galeria căscată. Izbutise oare explozia să străpungă şi peretele de la capătul celălalt? Croindu-şi drum în afară, aburi groşi, plini de funingine, răspunseră la această întrebare înainte chiar de a fi fost
rostită. Da, peretele fusese năruit, de vreme ce prin rana primită vulcanul îşi slobozea suflarea înăbuşitoare.

În aceeaşi clipă, din galerie se auzi un zgomot

asurzitor: bolboroseli, urlete, şuierăturile apei care se ciocnea cu lava şi se transforma în vapori la atingerea ei.

Focul şi apa. Care dintre cele două elemente va ieşi biruitor din această luptă titanică ? Dacă focul se va stinge, nu va cimenta oare un obstacol peste care apa nu va mai putea trece ? Ori, dimpotrivă, apa, care năvălea în torente din nesecatul Mackenzie, va fi învinsă de foc abia după ce va fi pătruns în miezul vulcanului?

Aceasta era ultima întrebare nelămurită încă, al cărei răspuns avea să fie dat în curând.

Trecu o jumătate de ceas, apoi un ceas. Apa curgea din plin, înfundându-se în galerie, şi împingând aburii, dispărea tumultoasă în pântecul muntelui.

Strânşi cu toţii laolaltă, bine înarmaţi, canadienii se refugiaseră dincolo de Rio Rubber, pe ţărmul oceanului. Neclintiţi şi tăcuţi, ei supravegheau îngrijoraţi fenomenul.

Deodată, pământul fu zguduit de un cutremur şi din măruntaiele lui se înălţă un bubuit înfiorător. Apoi, se petrecu un lucru foarte ciudat. Spre sud, cât vedeai cu ochii, părea că întreaga câmpie se încreţeşte, iar în văzduh se ridică o pulbere deasă care întunecă până şi discul strălucitor al soarelui.

Canadienii fură cuprinşi de spaimă. Toţi, până şi cei mai curajoşi, simţeau acum ce-i frica, gândindu-se la forţa nestăvilită pe care o dezlănţuiseră mâinile lor slabe.

Dar furia vulcanului părea că începe să se domolească. Norul de praf coborî la pământ, lăsând iar soarele să strălucească.

Se mai liniştiră. Suspine de uşurare descătuşară piepturile chinuite, inimile îşi încetiniră bătăile nebuneşti. îşi adresară unul altuia zâmbete abia schiţate, îndrăzniră să privească în jurul lor.

Înfăţişarea naturii rămăsese neschimbată. Rio Rubber îşi vărsa apele tot în Oceanul Arctic, ale cărui valuri se spărgeau necontenit de acelaşi ţărm. Golden Mount, gigantul lovit în călcâi — cu o rană mică, dar mortală — tot îşi mai înălţa fruntea împodobită de fum şi flăcări, nepăsător la torentul de apă pe care canalul îl revărsa fără-ncetare în pântecele lui uriaş.

Se scurse încă un sfert de ceas, şi, dintr-o dată, fără ca nimic s-o prevestească, răsună o explozie asurzitoare.

O bucată de munte se nărui şi căzu în ocean, făcând să se înalţe un val nemaipomenit. În acelaşi timp, din crater ţâşni cu zgomot mare o trombă vijelioasă ce se înălţă în văzduh la peste cinci sute de metri, un amestec de pietre, bucăţi de lavă întărită, de cenuşă, de flăcări şi de fum. Din această clipă, bubuiturile urmară una după alta. Zguduit de o nouă furie, vulcanul scuipa către cer mii de proiectile arzătoare.

Unele cădeau din nou în gura căscată ce le azvârlise. Altele, urmând drumul croit de prima mişcare subpământeană, mergeau să se scufunde şuierând în valurile Oceanului Arctic.

— Să mă ierte Dumnezeu, bâigui Summy Skim îndată ce-şi recapătă graiul, dar s-ar zice că pepitele noastre se duc drept în apă!

Ben Raddle şi Bill Stell nu făcuseră înaintea lui această remarcă doar fiindcă nu erau în stare să rostească un cuvânt. Surpriza, ori mai degrabă deznădejdea, îi copleşea.

Să faci tot drumul ăsta, să te iei la luptă cu natura, atâtea strădanii, atâtea suferinţe, ca să ajungi la un asemenea deznodământ!

Ben Raddle nu se înşelase. Croind apei cale spre miezul vulcanului, provocase erupţia, aşa cum plănuise. Dar nu-i stătuse în puteri să impună direcţia acestei erupţii, şi campania lor sfârşea printr-un dezastru.

De acum înainte, monstrul pe care-l asmuţise nu mai asculta de el. Nimic pe lume n-ar fi izbutit să potolească erupţia ce se dezlănţuia cu furie. Pământul tremura, de parcă ar fi fost gata să se crape. Mugetul flăcărilor, şuieratul aburilor făceau să vibreze văzduhul. Conul din vârf dispăruse după o perdea de fum arzător şi gaz de nerespirat.

Unii dintre bolovanii proiectaţi în aer explodau ca nişte bombe şi se împrăştiau în pulbere de aur...

— Cum mai explodează pepitele noastre!... se văita Summy Skim. Toţi priveau înspăimântaţi la acest spectacol înfiorător.

În clipele acestea nu le mai era gândul la texani, ci numai la bogăţiile celui mai minunat zăcământ din lume, care se pierdeau fără folos în apele Oceanului îngheţat de Nord.

Ce-i drept, caravana n-avea de ce să se mai teamă de Hunter şi banda lui. Surprinşi de neaşteptata erupţie, cu

siguranţă că nu avuseseră timp să se adăpostească. Poate că platoul se prăbuşise sub picioarele lor... Poate fuseseră înghiţiţi de crater... Ori, azvârliţi poate în spaţiu, zăceau acum în adâncul Oceanului Arctic...

Ben Raddle îşi recapătă primul sângele rece.

— Veniţi!... Veniţi!, strigă el.

La acest îndemn, porniră pe malul drept al lui Rio Rubber, pe care-l străbătură prin nord, dincolo de canal, şi ajunseră în câmpie ocolind pe la poalele lui Golden Mount. După douăzeci de minute se aflau în tabăra texanilor.

Văzându-se la rândul lor atacaţi, cei cinci sau şase oameni care rămăseseră acolo de pază o luară la fugă spre pădure, în vreme ce caii, înspăimântaţi de zgomotul erupţiei şi al împuşcăturilor, se împrăştiară prin câmpie.

Canadienii puseră stăpânire pe tabăra părăsită de apărătorii ei, apoi îşi îndreptară privirile spre coastele abrupte ale muntelui.

Erupţia ce clocotea în vârful lui îşi desăvârşise opera distrugătoare. Din şleahta de piraţi nu mai rămăseseră decât puţini supravieţuitori, care, pradă unei spaime fireşti, coborau în goană povârnişurile lui Golden Mount şi-şi dădeau drumul la vale, riscând astfel să-şi rupă mâinile şi picioarele.

Printre ei îl zăriră şi pe Hunter, grav rănit, abia târându-se, la vreo sută de metri deasupra câmpiei.

Cârpele ce-i înfăşurau capul ascundeau probabil urmele căzăturii lui de alaltăieri, de pe urma căreia leşinase atât de adânc.

Decimaţi, fără arme, năuciţi, când îşi mai văzură şi tabăra ocupată, nenorociţii făcură un gest de deznădejde şi, apucând către nord, încercară să ajungă la ţărmul oceanului, de-a lungul căruia urmau să meargă până la pădure.

Dar doi dintre ei, cel puţin, n-au apucat să ajungă acolo.

În clipa în care Hunter, susţinut de doi oameni de-ai săi, făcea primii paşi în această direcţie, un bloc uriaş se înălţă din craterul înfuriat. Deşi toate proiectilele azvârlite de vulcan urmau aceeaşi cale, spre nord, acest bloc, numai el, deviat de nişte cauze necunoscute, descrise o mare şi puternică parabolă spre sud şi, cu o precizie matematică, se năpusti asupra celor trei fugari texani.

Unul dintre ei avu norocul să se ferească în lături. Celălalt rămase pe loc şi fu de-a dreptul lipit de pământ.

În ce-l priveşte pe Hunter, izbit în cap, se răsuci în loc şi, alunecând de pe o stâncă pe alta, căzu neînsufleţit la poalele muntelui.

Între timp, luând-o înaintea victimei sale, bolovanul continuă să se rostogolească pe povârniş. Apoi viteza lui se domoli şi se opri liniştit, ca un slujitor credincios, la picioarele lui Ben Raddle.

Acesta se aplecă. Prin zgârieturile de pe suprafaţa lui, datorate ciocnirilor, strălucea o substanţă galbenă, cu luciu metalic. Cu inima strânsă de adâncă emoţie, inginerul îşi dădu seama că bolovanul ce-i pedepsise pe vinovaţi era cu totul şi cu totul de aur.

XV
JANE EDGERTON, SUMMY SKIM SI BEN RADDLE NU MAI PRICEP NIMIC

Da, aurul acesta, pe care Hunter îl urmărise cu atâta înverşunare, soarta nemiloasă i-l dăruise odată cu moartea. Şi ce însetat râvnise la preţiosul şi funestul metal! Câte crime săvârşite, câte altele plănuite, pentru a pune mâna pe nişte parcele aurifere! Şi iată că, printr-o ciudată întorsătură a soartei, însuşi aurul venise să sfărâme creierul care zămislise gânduri ucigaşe!

Ben Raddle măsură automat din ochi uimitorul proiectil care-l scăpase de duşmanul său şi socoti că valoarea lui se ridică la cel puţin o sută de mii de franci. Acest bolovan, care-i aparţinea în bună regulă, va acoperi din plin cheltuielile expediţiei, îngăduindu-i chiar să acorde câte o mică primă fiecăruia dintre îndrăzneţii, dar nenorocoşii exploratori.

La ce visaseră ei şi cu ce se alegeau! Din nemăsuratele comori ale
vulcanului nu căpătaseră decât această singură mostră!

Fără-ndoială, atacul texanilor îi încurcase lui Ben Raddle planurile.

Ca să-şi apere caravana, fusese silit să grăbească lucrurile. Dar, la urma urmelor, chiar dacă ar fi avut libertatea să-şi aleagă ziua şi ceasul, aurul ce zăcea în crater tot ar fi fost pierdut pentru el, de vreme ce Golden Mount îşi azvârlea spre ocean şuvoiul erupţiei.

— Toată nenorocirea constă în faptul că la venirea

noastră n-am putut intra în craterul vulcanului, trase concluzia Cercetaşul, după ce se mai liniştiră spiritele.

— Aşa e! încuviinţă Summy Skim. Jacques Ledun crezuse că e stins, pe când el era doar adormit. S-a trezit cu câteva săptămâni prea devreme!

Într-adevăr, această nefericită întâmplare îl păgubise pe Ben Raddle de toate beneficiile campaniei întreprinse. Orice i s-ar spune, niciodată nu va izbuti să se împace cu gândul acesta.

— Nu, zău, dragă Ben, fii şi tu un pic mai curajos, mai filozof!... Dă-le naibii de vise şi mulţumeşte-te să trăieşti fericit în scumpa noastră ţară, de care suntem atât de departe de optsprezece luni!

Ben Raddle strânse mâna vărului său, apoi, străduindu-se să-şi alunge tristeţea, luă din nou cu hotărâre conducerea caravanei.

Trebuiau să-şi reaşeze tabăra dincolo de raza de atingere a lavei, chiar dacă aceasta şi-ar fi schimbat direcţia de scurgere. De altfel, noul adăpost va fi de scurtă durată, întrucât n-aveau de ce să mai zăbovească prin ţinuturile hiperboreale.

După ce aleseră un loc, la doi kilometri în amonte de Rio Rubber, începură să se instaleze. Doisprezece oameni fură trimişi de cealaltă parte a canalului, cu misiunea de a aduna tot ceea ce mai putea fi folosit din vechiul material. Alţii încărcară prada cucerită în propriile căruţe ale învinşilor. Restul oamenilor porni în urmărirea cailor
fugiţi, dintre care mulţi se lăsară prinşi cu uşurinţă

Către sfârşitul zilei, noua tabără se afla instalată în condiţii destul de bune.

Noaptea se scurse în tihnă. Alcătuiră o echipă de pază, menită să preîntâmpine vreun atac din partea supravieţuitorilor bandei împrăştiate, dar liniştea n-a fost tulburată decât de glasul puternic al erupţiei.

Ce spectacol măreţ oferea această erupţie în timpul celor câteva ceasuri de întuneric! Pulberea de aur, încinsă la maximum şi azvârlită cu o putere nemaipomenită, se rotunjea ca o cupolă deasupra craterului. Dincolo de această boltă de foc, flăcările se înălţau urlând până la nori, scăldând într-o lumină sinistră ţinutul, până la marginile zării.

Canalul continua să se scurgă în pământul întărâtat. Dacă nu se va ivi nimic să astupe rana tăiată în coasta

muntelui, oare câte săptămîni şi luni vor mai pătrunde în el apele uriaşului estuar?

— Cine ştie dacă o asemenea inundaţie n-o să stingă până la urmă vulcanul? îi spuse dimineaţa Cercetaşul lui Summy Skim.

— Tot ce se poate, Bill, dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui asta lui Ben! Ar fi în stare să aştepte!... Şi totuşi, în crater, n-a mai rămas nimic de adunat.

Summy Skim se neliniştea degeaba. Hotărârea lui Ben era luată o dată pentru totdeauna. Se înclina din nou înaintea forţelor naturii. Claim-ul 129 înecat sub apă, Golden Mount golit în ocean, erau două lucruri împotriva cărora n-avea cum să lupte şi, ca atare, se încredinţase că n-avea rost să-şi mai bată capul cu ele. Aceste două înfrângeri aparţineau trecutului, iar el se îndrepta cu hotărâre spre
viitor.

Viitorul, cel puţin viitorul cel mai apropiat, însemna Dawson City. Şi cine ştie de ce, oraşul acesta, către care îşi îndrepta inginerul gândurile, se întruchipa în mintea lui într-o cameră de spital, în care o fată blondă rostea liniştită cuvinte blânde şi pline de înţelepciune.

Fără-ndoială, era doar o problemă de contrast. În neorânduiala generală din jurul lui, rechema, fără să-şi dea seama, ca pentru a restabili echilibrul, imaginea acestei linişti odihnitoare.

A doua zi, încă de la cinci de dimineaţă, le împărtăşi tovarăşilor săi hotărârea de a porni îndată către sud. Se aştepta la împotriviri. Dar nu le află. Nădejdea dispăruse şi, odată cu ea, îndrăzneala. Mai mult chiar, suspinară toţi cu uşurare aflând că vor apuca pe drumul de întoarcere.

Înainte de a da semnalul de plecare, Ben Raddle şi Cercetaşul mai trecură o dată pe la poalele vulcanului. Nu cumva erupţia azvârlise prin partea asta ceva bucăţi de cuarţ aurifer?

Nu. Blocul care îl ucisese pe Hunter şi venise apoi să se rostogolească la picioarele inginerului va rămâne singura amintire ce-o vor lua cu ei din Nordul îndepărtat.

Erupţia nu-şi schimbase cursul. Toate materiile ei — pietre, cenuşă, lavă — se îndreptau spre nord, căzând fără-ncetare în ocean, uneori la o depărtare de doi

kilometri de ţărm. Cât despre intensitatea fenomenului, acesta nu suferise nici o scădere şi ar fi fost cu neputinţă să ajungi pe creasta lui Golden Mount.

În timp ce Ben Raddle şi Cercetaşul se aflau în recunoaştere, Jane Edgerton se apropie de Summy Skim, care, întins pe iarbă, trăgea nepăsător din pipă. După cum se întâmplase cu puţină vreme în urmă, cu prilejul ultimei ascensiuni, tânăra avea un aer descurajat, puţin obosit, care o făcea şi mai încântătoare.

— Să mă ierţi, domnule Skim, că nu ţi-am mulţumit cum se cuvine, dar abia azi-dimineaţă am aflat cât de mult îţi datorez şi de această dată.

— Cine-i limbutul?... începu Summy Skim, enervat.

— Patrick mi-a spus tot, îl întrerupse Jane cu blândeţe. Ştiu că dacă mă mai aflu în viaţă o datorez în primul rând stăpânirii de sine şi îndemânării dumneavoastră, apoi curajului de care aţi dat dovadă... Cândva, adăugă ea cu un zâmbet slab şi înduioşător, am avut înfumurarea să spun că nu vă mai datorez nimic. Azi îmi dau seama că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Patrick v-a împuiat astfel capul, domnişoară Jane? Răspunse pe ocolite Summy. În cazul acesta, e modest, pentru că, în realitate, el a făcut totul.

— Nu, domnule Skim, stărui Jane cu şi mai multă căldură. Cunosc rolul pe care l-a jucat Patrick şi îi păstrez în sufletul meu locul pe care-l merită. Dar îl cunosc şi pe al dumneavoastră.

— Al meu?! strigă Summy. Eu am avut rolul unui vânător, atâta tot. Un vânător care vede ceva alergând în faţa lui... şi trage... E foarte simplu...

Summy se opri brusc, apoi, făcând pe mâniosul, adăugă:

— La urma urmelor, destul cu toate astea! Nu vreau să mai aud vorbind despre ele.

— Fie, încuviinţă Jane Edgerton, n-o să mai vorbesc... Dar mă voi gândi mereu.

Caravana se puse în mişcare pe la ceasurile opt. Inginerul şi Summy Skim păşeau în faţă urmaţi de Jane Edgerton, aşezată în brişcă minată de Neluto. Veneau apoi căruţele încărcate cu materialul taberei, sub conducerea Cercetaşului.

Hrana le era asigurată din belşug, întrucât vânătoarea şi pescuitul le îngăduiseră să facă economii

de conserve, în săptămânile petrecute la Golden Mount. De altfel, vânătorilor nu le vor lipsi pe drum nici potârnichile, nici raţele, nici vânatul mare. Şi dacă Summy Skim ar avea norocul să doboare, în sfârşit, unul din acei faimoşi elani, am putea oare merge până acolo încât să spunem că nu-i va părea rău de drumul făcut?

Vremea era cam nesigură şi lucrul nu era deloc de mirare, vara fiind destul de înaintată. Se putea nădăjdui, totuşi, că vor ajunge la Dawson City înainte de începutul lui septembrie şi că nu vor avea de suferit din cauza frigului pe timpul popasurilor de noapte.

Când se opriră pentru masa de prânz, Golden Mount se mai desluşea în zare. Ben Raddle se întorsese şi nu-şi mai dezlipea ochii de la vârtejurile de fum ce-i încununau creasta.

— Haide, Ben, haide, îi spuse Summy Skim, aurul se preface în fum, ca atâtea alte lucruri de pe lumea asta. Să nu ne mai gândim la el. Nu într-acolo trebuie să privim, ci în partea cealaltă.

Şi mâna lui Summy Skim se întinse către sud-est, în direcţia dragului şi îndepărtatului Montreal.

Ben Raddle şi Cercetaşul se sfătuiseră şi aleseseră împreună un alt drum pentru întoarcere. În loc să facă un ocol spre est, pentru a trece pe la fortul Mac Pherson, vor merge în linie dreaptă, spre sud. Astfel drumul va fi mult scurtat. În privinţa apei, n-aveau de ce se teme că-i vor duce lipsa prin ţinutul acesta brăzdat de râuleţe, mai ales când se vor afla aproape de izvoarele lui Porcupine River.

La sfârşitul primei zile de mers, atenţia conducătorilor fu atrasă de numeroasele crevase ce forfecau pământul. Trebuiau să facă mereu ocoluri, ceea ce îngreuna simţitor înaintarea. Dacă va stărui acest neajuns, vor fi siliţi să apuce la dreapta sau la stânga până ce vor da peste un sol potrivit pentru căruţe.

Din fericire, peste câţiva kilometri situaţia se schimbă în bine. Şanţurile mai adânci se răriră. Păreau că se adună încet, unul lângă altul, astfel că în curând nu mai rămaseră decât puţine crevase mai late, fiecare însumându-le pe cele care au contribuit la formarea ei.

Acest fenomen continuă până la sfârşit, cu o exactitate matematică. La şaizeci de kilometri de Golden Mount, nu mai exista decât una singură, dar atât de

mare, încât denumirea de prăpastie i s-ar fi potrivit mai bine. Această spărtură, adâncă de cincisprezece metri şi lată de şaizeci, cu maluri sfâşiate de parcă ar fi fost trase în lături cu putere, mergea de la nord la sud, cu o deviere de câteva grade spre vest. Părea că se îndreaptă aproape direct spre Dawson City, şi caravana trebuia doar să-i urmeze malul de răsărit, pentru a nu se îndepărta de o dreaptă geometrică.

Fireşte, această ciudată întâmplare făcea obiectul tuturor discuţiilor. Şanţul uriaş ţinea cât vezi cu ochii, mergând în linie absolut dreaptă. După povârnişurile lui, pe care nu le înveselea nici cea mai mică tufă de iarbă, după marginile bucăţilor de pământ, pe care nu le spălase încă nici o ploaie, îţi puteai da seama că trebuia să fi luat naştere de curând. Ce putere ar fi fost în stare să săvârşească dintr-o lovitură o operă atât de gigantică?

— Golden Mount, îi răspunse Ben Raddle lui Summy Skim, care pusese întrebarea. Aceasta este o reacţie secundară a vulcanului, înainte de erupţia propriu-zisă, am simţit, dacă-ţi mai aminteşti, o puternică zguduitură seismică, iar la sud orizontul s-a acoperit de praf. Acum ştii de unde se înălţa praful acela.

— Atât de departe de munte! exclamă Summy Skim.

— Nici nu e de mirare, afirmă inginerul. Înainte de a intra în erupţie, vulcanii provoacă adesea tulburări la distanţe cu mult mai mari. Dar totul se linişteşte îndată ce presiunea din interior izbuteşte să-şi croiască o ieşire destul de mare prin crater. Aşa s-au petrecut lucrurile şi aici.

Trecură de cercul polar pe data de 12 august. Drumul acesta era mai scurt, dar mai anevoios, astfel că nu se putea depăşi o medie de doisprezece până la cincisprezece kilometri pe zi. Cercetaşului îi părea rău că nu se întorseseră tot pe drumul care trecea pe la fortul Mac Pherson. Din fericire, erau cu toţii sănătoşi. Canadienii aceştia puternici, obişnuiţi cu truda, îşi păstraseră vigoarea, în ciuda celor mai grele încercări.

Crevasa cea întinsă, căscată de pe urma frământărilor vulcanului, însoţea mereu caravana în retragerea ei către sud. Totuşi, la vreo sută de kilometri dincolo de cercul polar, păru că se mai îngustează. Malurile se apropiau, adâncimea scădea. Dar schimbarea se producea foarte încet şi puteai desluşi cu uşurinţă

această credincioasă tovarăşă de drum, când, la cincizeci de kilometri mai departe, ea coti mult spre dreapta şi, transformându-se din prăpastie în simplă crăpătură, se pierdu în zare către vest.

Înălţimile ce înconjurau capitala ţinutului Klondike se iviră la 3 septembrie. Puţin după ora prânzului, se opriră, în sfârşit, la intrarea lui Northern Hotel.

Din această clipă, grupul începu să se împrăştie. Patrick şi Neluto se îndreptară spre casa de la marginea oraşului, unde socoteau că-l vor regăsi pe prietenul lor Lorique. Cercetaşul porni cu oamenii şi cu materialul, la care se adăuga şi cel capturat de la Hunter, spre depozitul său din Dawson City. Foştii prospectori de la claim-uli 129 se răspândiră prin oraş, în căutare de locuinţă.

Între timp, Jane Edgerton, Summy Skim şi Ben Raddle, pe care toate încercările trăite nu izbutiseră să-i facă să uite de cerinţele vieţii civilizate, se consacrau unei toalete minuţioase. În ciuda preţurilor piperate din Dawson, trecură prin toate: baie, coafor, croitor şi croitoreasă, lenjereasă şi lenjer. Către orele trei, se regăsiră împreună, odihniţi, învioraţi, schimbaţi, în hol la Northern Hotel.

În vreme ce Jane, nerăbdătoare să-şi îmbrăţişeze verişoara, se îndrepta în grabă spre spital, Ben şi Summy merseră la birourile Companiei Anglo-American Transportation and Trading, unde, înainte de plecare, îşi depuseseră fondurile rămase. Trebuiau să se gîndească la problema banilor. Oricât ar fi valorat bolovanul azvârlit de Golden Mount, erau pentru un timp în mare lipsă de bani.

Summy prezentă la ghişeu un cec pe care funcţionarul îl luă cu un aer nepăsător, dar care se transformă într-un aer îngrozit după ce-şi aruncă ochii peste numele semnatarilor. Ghişeul se închise îndată cu un pocnet sec, apoi, în dosul obloanelor se auzi un zgomot de du-te-vino, despre care cei doi veri nu ştiau ce să mai creadă.

Aşteptând îndeplinirea formalităţilor cuvenite pentru plată, ce se executau la adăpost de privirile neiniţiaţilor, cei doi veri se duseră la un alt ghişeu ca să depună blocul de aur pe care li-l trimisese Golden Mount în împrejurări atât de dramatice. Când dădu cu ochii de

neobişnuita pepită, recepţionerul de metale preţioase nu vădi aceeaşi mândră indiferenţă pe care o arătase colegul său de la conturi curente.
Dimpotrivă, prin vioiciunea gesturilor, el îşi arătă uimirea pricinuită de această minunată mostră a bogăţiilor miniere. Într-adevăr, bolovanul era foarte frumos. Curăţat, lustruit, eliberat de cea mai mică fărâmă de materie străină, strălucea în veşmântul său galben, reflectând lumina zilei prin mii de faţete.

După ce-şi exprimă îndeajuns admiraţia, reprezentantul lui Trading Company procedă la cântărire, apoi la un calcul rapid.

— Douăzeci de mii cinci sute treizeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi, spuse el.

Ben Raddle încuviinţă printr-un gest.

— În contul domnilor?... întrebă funcţionarul, cu pana pregătită de scris.

— Summy Skim şi Ben Raddle, completă inginerul.

Ca şi mai înainte, ghişeul se închise cu un zgomot sec şi îndărătul obloanelor se auzi acelaşi du-te-vino care stârnise şi adineauri curiozitatea celor doi veri.

Se scurseră câteva minute. Nerăbdător din fire, Ben Raddle începu să se întrebe cu glas tare dacă nu cumva îşi băteau joc de el, când un funcţionar, ce părea să fie mai mare în grad, străbătu încăperea şi veni să-i roage pe domnii Summy Skim şi Ben Raddle să binevoiască a-l urma, întrucât domnul William Broll dorea să le vorbească.

Oricât erau de uimiţi, aceştia răspunseră curtenitoarei invitaţii, şi peste câteva clipe se aflau în faţa subdirectorului, vechea lor cunoştinţă.

— Domnilor, vă rog să mă iertaţi pentru deranj, spuse el. Am dat dispoziţie să fiu anunţat îndată ce unul dintre dumneavoastră se va prezenta la birourile noastre. Sunt bucuros că am prilejul să vă primesc pe amândoi odată.

Summy Skim şi Ben Raddle salutară, fără a se arăta în vreun fel surprinşi de cinstea ce li se făcea.

— Înţelegeţi, nu-i puteam lăsa să plece pe cei mai însemnaţi clienţi ai firmei, înainte de a-i fi rugat să primească felicitările noastre.

Amândoi odată, cei doi veri îşi îndreptară privirile asupra interlocutorului lor. Oare domnul Broll înnebunise, aşa, dintr-o dată? Sau poate Compania Anglo-American Transportation and Trading sărăcise

într-atât, încât modestul lor cont să fi căpătat o însemnătate aşa de mare în registrele sale?

— Ah, continuă subdirectorul, probabil că vă distraţi adesea pe seama noastră şi trebuie să recunosc că aveţi tot dreptul s-o faceţi! Cât am fost de nepricepuţi! Când mă gândesc cum ne-am lăsat împiedicaţi de o neînsemnată problemă de frontieră! Când mă gândesc că am evaluat la cinci mii de dolari — da, la cinci mii de dolari! — proprietatea dumneavoastră!... în sfârşit, n-avem de ce ne teme că aţi putea să ne învinuiţi pentru orbirea noastră, de vreme ce datorită ei sunteţi astăzi fericiţii proprietari ai claim-ului 129.

Ben Raddle se întorsese şi nu-şi mai dezlipea ochii de la vîrtejurile de fum...

— Ai lui 129?! repetară împreună Summy Skim şi Ben Raddle, de-a dreptul năuciţi.

— Ai minunatului, ai extraordinarului, ai nemaipomenitului 129! Şi dacă vorbăreţul subdirector se oprise la aceste epitete, e pentru că nu găsea altele!

— Iertaţi-mă, dar... începu Summy Skim cu răsuflarea tăiată. Ben Raddle, căruia nu-i trebuia prea mult ca să-şi regăsească busola în toate împrejurările vieţii, îi tăie scurt vorba.

— Ce vreţi, domnule subdirector, în afaceri totul e să prinzi norocul de coadă, spuse el pe tonul cel mai firesc. O să găsiţi dumneavoastră o altă ocazie.

— Una ca asta, niciodată! răspunse cu convingere William Broll. Nici în Klondike, nici în altă parte nu mai există un zăcământ ca al dumneavoastră. Desigur, îmi închipui că şi dumneavoastră aţi avut multă vreme îndoieli. Un an întreg aţi încercat, aţi luptat în tot felul, şi, spre părerea noastră de rău, între noi n-au existat decât foarte puţine legături. Dar acum sunteţi răsplătiţi împărăteşte pentru strădaniile dumneavoastră, după cum o dovedesc depunerile ce ni le trimiteţi zilnic, de o lună încoace.

— Zilnic? bâigui Summy Skim.

— Sau aproape zilnic.

— Credeţi că e o lună ? întrebă Ben Raddle cu un glas mai hotărât. Subdirectorul păru că-şi adună gândurile.

— Dumnezeule, da, e aproape o lună de când ne-aţi trimis prima dintre actualele dumneavoastră depuneri.

— Aşa să fie? spuse Ben Raddle pe un ton blajin.

— De altfel, adăugă domnul William Broll, dacă doriţi să cunoaşteţi data exactă a primei depuneri, o putem găsi în registre.

Apăsă pe o sonerie. Se prezentă îndată un funcţionar.

— Să-mi aduci contul curent al domnilor Summy Skim şi Ben Raddle, proprietarii claim-ului 129.

Funcţionarul ieşi.

— Cu acest prilej voi putea să vă comunic şi soldul exact al contului dumneavoastră. Cred că o să vă intereseze, continuă domnul William Broll, râzând cu gura până la urechi.

I se aduse registrul. Subdirectorul îl deschise.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, domnilor. Nu m-am înşelat deloc. Astăzi suntem în 3 septembrie şi prima dumneavoastră depunere datează din 5 august...

«Din 5 august... îşi spunea în sinea lui Summy Skim. Exact la un an după inundarea claim-ului 129»...

— În ceea ce priveşte soldul... continuă subdirectorul, urmărind cu privirea coloanele lungi de cifre. Ia să vedem!... Ah!, uite-l!... Vreţi să vi-l notaţi?

Ben Raddle apucă un creion şi scrise cu o mână sigură, după dictarea subdirectorului.

— Trei milioane trei sute opt mii patru sute treizeci şi unu de dolari şi nouăzeci de cenţi... Asta fără să mai punem la socoteală depunerea de astăzi, care ridică soldul la un total de trei milioane, trei sute douăzeci şi nouă de mii şaizeci şi patru de dolari şi patruzeci de cenţi.

Inginerul scrisese cu grijă aceste cifre ameţitoare. Dacă Summy Skim, din milă pentru propriul său creier, renunţase să mai gândească, vărul său chibzuia intens, în vreme ce William Broll continua în stil bombastic:

— Ah, depunerea dumneavoastră de astăzi!... E cea mai minunată dintre toate, şi nu prin valoarea ei, ci prin frumuseţea nemaipomenită a exemplarului! Ce mai pepită, Dumnezeule!... Cred că, într-adevăr, este unică în lume, şi numai claim-ul 129 putea da una de asemenea mărime!...

Ben Raddle ajunsese la o concluzie. Nu mai încăpea îndoială că subdirectorul era nebun, nebun de legat. în orice caz, exista un mijloc prin care să se încredinţeze. începu să vorbească pe m ton îndrăzneţ:

— Vărul meu şi cu mine, venisem cu intenţia de a încasa un mic cec de o mie de dolari, dar, pentru că tot suntem în trecere prin Dawson, ne-am gândit că ar fi bine să luăm o sumă mai mare.

— La ordinele dumneavoastră, domnilor, răspunse domnul William Broll. Ce sumă doriţi?

— O sută de mii de dolari, rosti cu răceală Ben Raddle. Acum aveau să se lămurească. Dacă subdirectorul înnebunise.

Nu puteau crede că şi ceilalţi funcţionari înnebuniseră odată cu el. Gluma va lua sfârşit în clipa în care va trebui să li se îmnâneze efectiv o sumă atât de mare.

— La ordinele dumneavoastră, domnilor, repetă domnul Broll, după cererea formulată de Ben Raddle. Vă rugăm să aşteptaţi până când se vor număra cei o sută de mii de dolari, pe care îi vom trimite la hotelul unde

locuiţi, împreună cu chitanţa.

«O să aşteptăm mult şi bine», îşi spunea Ben Raddle în timp ce-şi lua rămas bun de la subdirector, care îi însoţi pe cei doi oaspeţi până la uşă, dovedind cea mai mare amabilitate.

Summy se ridicase odată cu vărul său şi îl urmase ca un copilaş ascultător.

— Ce zici de asta, Ben ? bîlbîi el, îndată ce se aflară în stradă.

— Nimic, răspunse Ben Raddle, mai tulburat decât ar fi vrut să arate.

Merseră în tăcere tot restul drumului şi ajunseră la Northern Hotel fără să mai fi schimbat vreo vorbă.

În hol o găsiră pe Jane Edgerton, care părea că-i aşteaptă cu nerăbdare. Fata trecuse şi ea printr-o emoţie puternică. Trăsăturile ei chinuite exprimau o cruntă nelinişte şi obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi.

Văzând-o astfel, Summy Skim uită de fantastica întrevedere cu subdirectorul de la Anglo-American Transportation and Trading Company. Alergă spre Jane Edgerton şi îi prinse călduros mîinile.

— Ce-i cu dumneavoastră, domnişoară Jane? Ce-aţi păţit? O întrebă el.

— Verişoara mea a dispărut, răspunse Jane Edgerton, străduindu-se zadarnic să-şi stăpânească hohotele de plâns.

Ben se nelinişti acum şi el.

— Domnişoara Edith a dispărut? spuse el cu glasul plin de emoţie. Dar nu e cu putinţă!

— Şi totuşi, nimic nu e mai sigur, afirmă Jane Edgerton. Când m-am despărţit de dumneavoastră, m-am dus la spital unde l-am întâlnit pe doctorul Pilcox. El mi-a împărtăşit vestea.

— Şi doctorul Pilcox nu v-a dat nici un amănunt?

— Mi-a spus doar că Edith a plecat de la spital pe neaşteptate, fără să-l fi prevenit dinainte, pe data de 25 iulie, dis-de-dimineaţă.

— Fără să-i explice cauza plecării?

— Fără.

— Şi nu i-a spus unde se duce ?

— Nicidecum! I-a spus doar că socoteşte să se întoarcă pe la începutul iernii.

— Şi doctorul nu ştie unde a plecat?

— Nu ştie.

— Ce aventură, domnule! exclamă inginerul, ce părea copleşit de emoţie.

În clipa aceea, un slujitor al hotelului intră în hol şi anunţă că cineva doreşte să vorbească cu domnii Summy Skim şi Ben Raddle.

— Spune-i să intre, răspunse automat inginerul.

Noul venit purta în mână o geantă destul de voluminoasă.

— Sunt însărcinat de subdirectorul nostru, domnul William Broll, să înmânez domnilor cei o sută de mii de dolari pe care i-au cerut şi să-i rog să-mi semneze chitanţa, spuse el.

În timp ce vorbea astfel, funcţionarul de la Transportation and Trading Company scotea din geantă pachete de bancnote şi le îngrămădea, unul după altul, pe masă.

— Dacă domnii ar dori să le numere... propuse el. Stăpînindu-şi emoţia, Ben Raddle numără tacticos hârtiile.

— E în regulă, spuse el.

— Binevoiesc domnii să-mi iscălească chitanţa ?

Ben Raddle apucă tocul şi-şi puse semnătura cu mâna sigură. Dar lui Summy Skim trebui să i se arate locul şi aproape să i se conducă mâna. Summy trăia ca-ntr-un vis, parcă era pe altă lume.

Ben Raddle îl însoţi pe funcţionarul băncii pînă la uşă. Se întoarse apoi către Jane Edgerton şi vărul său.

Îi găsi faţă-n faţă, privind la teancul de bancnote ce acoperea masa.

Summy Skim păstra aceeaşi expresie de nedumerire. Jane Edgerton continua să plângă, dar, printre lacrimi, privirea ei iscoditoare părea că întreabă.

Ben Raddle nu era dispus să se lanseze într-o relatare amănunţită, pentru a explica ceea ce el însuşi nu pricepea. Izbutise să se stăpânească, dar acum puterile începeau a-l părăsi. Cu un gest de oboseală, amână pentru mai târziu orice explicaţie.

O clipă, rămaseră toţi trei în picioare, în mijlocul holului. Apoi, ca la un semnal, se afundară în fotoliile ce-şi deschideau spre ei braţele primitoare şi-şi sprijiniră capul pe spătarele lor confortabile. Stătură astfel multă vreme, cu gândul treaz, întruchipând fiecare un Oedip neputincios să dezlege tainele Sfinxului, în vreme ce afară, peste oraşul în care zgomotele vieţii începeau să

se ostoiască, umbrele amurgului se lăsau încetul cu încetul.

XVI
EX ABYSSO RESURGIT[1]

Să fi durat mult descurajarea lui Ben Raddle? Ţinînd seama de temperamentul inginerului, nu prea e de crezut. Oricum, evenimentele nu îngăduiră ca reacţia să se producă de la sine.

În clipa în care se aprindeau luminile pe străzile din Dawson, un slujitor veni să anunţe pentru a doua oară că un străin doreşte să vorbească cu domnul Summy Skim.

Oaspetele nu era altul decât Neluto. Nu aducea nici o veste de mare însemnătate. Socotise de datoria lui să-l înştiinţeze pe domnul Skim că Patrick şi cu el se aflau în situaţia de a nu mai putea locui la vechea adresă, deoarece găsiseră casa închisă. Lorique fiind plecat de acolo de mai bine de o lună.

Plecarea lui Lorique n-avea de ce să-l mire pe Ben Raddle. Probabil că şeful de echipă canadian găsise vreun prilej bun de a-şi desfăşura activitatea. Poate că la această oră se afla în curs de prospectare, în contul fostului său patron.

Dar intervenţia lui Neluto era suficientă pentru a rupe vraja. Ben Raddle se ridică, gata din nou pentru hotărâri spontane, pentru acţiuni energice.

— Neluto! strigă el în clipa în care, după ce spusese ce avea de spus, acesta se pregătea să iasă din încăpere.

— Doriţi ceva, domnule Raddle ?

— Neluto, mâine pornim spre claim-ul 129.

— Spre 129! repetă uimit indianul.

— Da. Nu-i nimic dacă locuinţa din cartier e închisă, de vreme ce tot va trebui să renunţi la somn în noaptea asta.

Ben Raddle apucă de pe masă un pumn de bancnote.

— Ţine două mii de dolari, spuse el. Îţi voi da şi alţii, cât va fi nevoie. Să nu faci economie la bani, iar mâine în zori să avem la poartă o trăsură în care să încăpem cu toţii.

— Mâine în zori! exclamă Neluto. Dar acum e noapte, domnule Raddle!

---

1 Şi din abis renaşte(lat.)

— Stăruie, roagă, ameninţă, dar mai ales împrăştie cu amândouă mâinile dolarii. Acesta rămâne cel mai bun mijloc. De altfel, descurcă-te cum vrei, numai să avem trăsura la ora fixată, încheie inginerul.

Nelută suspină.

— Să-ncercăm, domnule Raddle, spuse el ieşind în goană.

Abia plecă indianul, că se şi arătă doctorul Pilcox, care, aflând de la Jane despre întoarcerea celor doi veri, sosise în grabă, mereu bine dispus, dovedindu-şi astfel prietenia sinceră ce o nutrea pentru ei.

Ca medic, se interesă în primul rând cum o duc cu sănătatea.

— Sunteţi sănătoşi?... întrebă el.

— Precum vedeţi, răspunse Summy Skim.

— Si mulţumiţi?...

— Închipuiţi-vă!

— Cred şi eu! exclamă doctorul. O călătorie atât de frumoasă!

— N-aţi prea nimerit-o. Suntem mulţumiţi... că ne-am întors!

Îl puseră la curent cu peripeţiile expediţiei. Află despre dezamăgirile încercate. Îi povestiră despre sosirea texanilor, despre atacurile lor, despre erupţia vulcanului provocată de inginer, şi cum strădaniile lor rămăseseră zadarnice întrucât toate pepitele lui Golden Mount, în afară de una, zăceau acum în adâncurile Oceanului Arctic.

— Vedeţi, spuse doctorul, vulcanul ăsta n-a ştiut măcar în ce parte să vomite!... Nici nu merita osteneala să-i administraţi un vomitiv.

Prin vomitiv, doctorul înţelegea deviaţia lui Rio Rubber care-şi slobozise torentele de apă în stomacul lui Golden Mount.

Drept orice mângâiere, doctorul nu putu decât să repete, cu câteva modificări de ordin medical, ceea ce îi spusese şi Summy Skim lui Ben Raddle;

— Fiţi filozofi! Filozofia este tot ce există mai igienic pe lume. Or, igiena înseamnă sănătate. Şi sănătatea este cea mai minunată dintre pepite!

Ben Raddle nu-l lăsă pe doctor să plece înainte de a-i cere lămuriri cu privire la Edith Edgerton. Nu izbuti să afle nimic. Doctorul îi spusese Janei tot ce ştia, şi asta se rezuma la foarte puţine lucruri.

Într-o bună zi, Edith plecase pe neaşteptate, făgăduindu-i doctorului că se va întoarce înainte de sosirea iernii. Doctorul trebuise să se mulţumească doar cu această asigurare, iar Ben Raddle fu nevoit să-l imite suspinând.

A doua zi de dimineaţă, înainte de a se lumina, trăsura opri în faţa uşii hotelului. Neluto se întrecuse pe sine. Provizii, arme, îmbrăcăminte, nimic nu lipsea, fără să mai puneam la socoteală că trăsura, dintre cele mai confortabile, era trasă de doi cai puternici. Plecară la primele licăriri ale zorilor.

Dar dacă banii împrăştiaţi cu dărnicie izbutiseră să înjghebeze mijloacele de transport, ei nu erau în stare să micşoreze numărul kilometrilor. Anul trecut avuseseră nevoie de trei zile ca să ajungă la claim-ul 129; nu le trebuia mai puţin pentru a străbate din nou aceeaşi distanţă, poate chiar uşor mărită.

Într-adevăr, la Fort Cudahy ar fi trebuit să treacă peste Forty Miles Creek, aproape de vărsarea acestuia. Dar, după spusele localnicilor, de o lună de zile malul drept devenise cu desăvârşire inaccesibil în apropierea frontierei. Ţinând seama de informaţiile primite, ei hotărâră să traverseze râul şi să înainteze pe malul stâng al acestuia.

Pe tot parcursul drumului, dar mai ales la Fort Cudahy, oamenii din partea locului nu vorbeau decât despre claim-urile aşezate pe cursul superior al lui Forty Miles. Ei afirmau că de puţină vreme se făcuseră nişte descoperiri extraordinare, că se aflau în faţa unor zăcăminte de o bogăţie fantastică, cum nu mai văzuse până atunci nici un prospector.

Zadarnic fierbea de nerăbdare Ben Raddle la auzul acestor minunate povestiri; nepăsători la nerăbdarea sa, caii nu ieşeau din pasul lor, astfel că abia la 6 septembrie, pe la ceasurile unu după-amiază. Ajunseră lîngă frontieră. Ţinutul era de nerecunoscut.

În cea mai mare parte a drumului, călătorii nu observaseră nici o schimbare mai importantă. Priveliştile pe care le admiraseră înainte numai de pe malul drept, dar pe care le zăreau acum de pe malul stâng, nu păreau să fi suferit alte schimbări decât cele rezultate din această diferenţă de orientare. Totul se afla pe acelaşi loc, ca şi înainte de catastrofa din 5 august.

Dar, odată ajunşi la înălţimea claim-ul 127 bis, exploatat odinioară de Jane Edgerton pe malul drept, şi când, după ce depăşiri creasta înălţimilor, al căror lanţ, pornit dintre nord-vest, se curba în faţa acestui claim îndreptându-se spre aval, astfel încât alcătuia începând de aici, malul stâng al râului, lucrurile se schimbară. În loc să aibă la picioarele lor râul, lăţit prin acoperirea unei părţi din claim-ului 129, se aflau în faţa unei fâşii mari de pământ ce se întindea de o parte şi de alta a frontierei, pe o lungime de aproape un kilometru, pe car mişuna o mulţime de lucrători.

Suprafaţa lichidă nu începea decât la sudul acestei fâşii de pământ şi părea că de acum înainte Forty Miles îşi aşezase în întregime albi între marginile de nord şi de sud ale fostului claim 129, deasupra căruia râul deviat se rostogolea zgomotos. Dealul care desparte odinioară proprietatea celor doi veri de proprietatea Janei Edgerto nu mai constituia o stavilă în calea apei. Vârful lui dispăruse. Pe locul acestuia, râul îşi urma cursul şi, ajuns la bariera de stânci care tăia în două părţi claim-ul 127 bis, se prăvălea în cascadă, de la etajul de sus la cel de jos, pentru ca o sută de metri mai departe să-şi regăsească vechea lui albie, pe care nu o mai părăsea până la confluenţa cu Yukonul.

Aşadar, se părea că schimbările ce avuseseră loc priveau o zonă foarte restrânsă, întinzându-se de o parte şi de alta a frontierei, zonă al cărei mijloc îl alcătuia acea parte a lui Forty Miles Creek ce se învecina odinioară cu claim-ul unchiului Josias.

Trăsura continua să coboare pe drumul în serpentine, iar ocupanţii ei priveau uimiţi la spectacolul neobişnuit ce li se înfăţişa ochilor. Oare acesta să fie claim-ul 129? Dar suprafaţa aflată în exploatare depăşea cu mult limitele în general admise pentru un claim. Pe de altă parte, dacă era într-adevăr vestitul 129, a cărui productivitate o cunoşteau mai bine ca oricine, cui îi aparţinea şi cum se face că roadele lui fuseseră depuse în contul lui Summy Skim şi Ben Raddle ? De către cine şi de ce se efectuaseră aceste vărsăminte ? Cine recrutase, cine conducea mulţimea asta de muncitori? Iată nişte întrebări care se îngrămădeau cu repeziciune în mintea lor.

Pe măsură ce se apropiau de poalele dealului, lucrurile începeau să capete contur. Ben Raddle desluşi

patru rockere aşezate două câte două, la o depărtare de trei sute de metri, alimentate de o pompă cu aburi ce funcţiona de sus în jos. Vreo două sute cincizeci de lucrători, ocupaţi cu mânuirea rocker-elor, săpând, spălând la talere, munceau de zor şi păreau că nici nu-i baga în seamă pe noii veniţi.

Totuşi, când trăsura pătrunse pe suprafaţa exploatării, unul dintre ei îşi părăsi locul şi-i întrebă politicos pe oaspeţi ce doresc.

— Să vorbim cu stăpânul vostru, răspunse Ben Raddle.

— Vă rog să mă urmaţi, domnilor, spuse lucrătorul.

Summy Skim, Ben Raddle şi Jane Edgerton coborâră din trăsură şi, călăuziţi de omul acela, începură să urce povârnişul noului mal al lui Forty Miles Creek.

După vreo cinci sute de paşi, însoţitorul lor se opri în faţa unei căsuţe, ridicată la poalele versantului de apus al înălţimilor peste care urcase trăsura, şi bătu în uşă.

Aceasta se deschise. În prag se ivi o tânără, pe care o salutară cu exclamaţii de uimire.

— Edith! strigă Jane, recunoscând-o şi alergând în braţele ei. Înapoindu-i verişoarei sale îmbrăţişările, privirea Edithei Edgerton se îndreptă pe furiş către Ben Raddle, care înainta primul.

— Domnişoara Edith! strigă şi inginerul, peste măsură de uimit.

— Domnul Raddle! rosti Edith pe acelaşi ton.

Pentru un observator suficient de atent, ar fi fost lesne de văzut că privirea limpede a fetei se cam tulburase şi că obrazul ei fraged se îmbujorase — oh, atât de puţin! — de o roşeaţă trecătoare. Dar acestea erau nişte nuanţe uşoare, care trebuiau să treacă — şi chiar trecură — nebăgate în seamă.

După ce-şi mărturisiră plăcerea reciprocă de a se fi reîntâlnit.

După ce schimbară strângeri de mână în mijlocul unui zgomot nedesluşit, fiindcă vorbeau toţi deodată, Ben Raddle începu:

— Vreţi să ne explicaţi?...

— Îndată, îl întrerupse Edith. Dar mai întâi intraţi în casă. Nădăjduiesc că voi găsi destule scaune pentru a vă primi cum se cuvine.

Pătrunseră în căsuţa al cărei mobilier, prin simplitatea lui, merita pe deplin epitetul de spartan. Un cufăr folosit ca dulap, o saltea din ierburi uscate, o masă

şi nişte scaune; cel mai pătrunzător ochi n-ar fi putut descoperi ceva în plus. Dar acest mobilier improvizat strălucea de o curăţenie atât de desăvârşită, încât părea aproape luxos.

— Explicaţia mea va fi cât se poate de simplă, spuse Edith, după ce se aşezară. În seara de 24 iulie, printr-o întâmplare fericită, Lorique află că partea de sus a lui Forty Miles Creek fusese teatrul unui cutremur de pământ, mult mai puternic decât cel din anul trecut. Se afirma stăruitor că cele mai multe dintre claim-urile inundate atunci apăruseră la suprafaţă. Cum de se răspândise atât de repede vestea? Cum de străbătuse în douăzeci şi patru de ore o distanţă ce nu poate fi parcursă în mai puţin de trei zile, folosind cele mai rapide mijloace de transport? Nu-mi dau seama. Zburase din gură în gură, întinzându-se ca o pată de ulei pe suprafaţa mării. La câteva ceasuri după ce aflase Lorique, toată lumea din Dawson City era tot atât de informată ca şi el.

— Şi ce-a făcut Lorique? întrebă Ben Raddle.

— A venit la mine chiar în seara aceea şi m-a pus la curent, răspunse Edith. M-am hotărât pe loc. De vreme ce domnul Ben Raddle şi domnul Summy Skim erau plecaţi, se cuvenea să-i înlocuiesc, să fac eu însămi ceea ce ar fi făcut ei dacă s-ar fi aflat acolo. Aveam această posibilitate, cu atât mai mult cu cât, pe timpul verii, spitalul e aproape gol. După ce ne-am asigurat cu banii necesari, datorită procurii pe care domnul Raddle i-a lăsat-o lui Lorique, am plecat amândoi, a doua zi de dimineaţă, ascunzând tuturor, din prevedere, ţinta călătoriei noastre.

— Şi de atunci vă aflaţi aici ?

— Da, din 27 iulie. Am găsit situaţia pe care o vedeţi. Zvonurile spuseseră adevărul, numai că-l deformaseră puţin. După cum puteţi constata, vechile claim-uri nu s-au ridicat deloc la suprafaţă. Dimpotrivă, după ce au fost inundate o dată prin lărgirea albiei lui Forty Miles Creek, ele au fost şi mai vârtos acoperite printr-o nouă încreţire a solului. Astăzi, săpăm chiar în albia lui Forty Miles Creek care, deviat pentru totdeauna, îşi va purta de acum înainte apele prin locul fostelor claim-uri.

— Dar, în cazul acesta, înţeleg din ce în ce mai puţin...

— Aveţi răbdare, răspunse Edith. O să pricepeţi

îndată. Când am ajuns aici, nu ne-o luase încă nimeni înainte. După cum ştiţi, concesiunea claim-urilor de pe malul unui râu dă dreptul de exploatare şi în albia râului care le mărgineşte. Aşadar, partea fostei albii a râului, ridicată la suprafaţă, aparţine de drept concesionarilor de pe
mal. Datorită acestor prevederi legale, cunoscute de toată lumea, nimeni nu s-a grăbit să vină aici. Noi însă am fost mai îndrăzneţi şi prima noastră grijă a fost să înfigem nişte ţăruşi care uneau laolaltă părţile corespunzătoare claim-urilor 127 bis şi 129, precum şi cele aparţinând, la est, de claim-ul 127 şi, la vest, de 131. Pornirăm apoi
să facem câteva cercetări pe pământul acesta, neatins până atunci de nici un prospector.

— Cunosc rezultatele acestor cercetări, o întrerupse Ben Raddle. Depăşesc orice imaginaţie.

— Vă scutesc de amănunte, continuă Edith Edgerton, şi trec îndată la concluzia pe care am tras-o de pe urma primelor încercări făcute atunci. Ne-am dat repede seama că întreaga suprafaţă, acoperită până în ajun de apele lui Forty Miles Creek, era de o bogăţie uimitoare, deşi inegală. Dacă aurul ar fi fost depus de secole, în cantităţi mari,
ar fi trebuit ca depunerile să fie egal distribuite. Dar am înţeles repede, şi lucrările întreprinse au confirmat această concluzie de primă oră, că bogăţia deosebită a întregului zăcământ se micşora totuşi pe măsură ce mergeai de la centru către marginile suprafeţei împrejmuite de ţăruşii noştri. Chiar în mijloc, adică în faţa vechiului claim 129, am fost de-a dreptul uluiţi, încă de la primele încercări. Ce să se fi petrecut în locul acesta? Nu sunt destul de savantă ca s-o pot spune. O fi fost poate vreo depresiune în albia lui Forty Miles Creek, în care vârtejurile apei să fi depus de secole aurul aflat în suspensie? Nu ştiu. Ce ştiu, este că în locul acela ne-am aflat în faţa unei grămezi de praf de aur, aproape curat, având forma unei elipse de vreo treizeci şi cinci de yarzi pe douăzeci şi unu, a cărei adâncime, pe care o socotesc foarte mare, rămâne încă necunoscută.

Cei de faţă ascultau ca într-un vis feeric povestirea Edithei Edgerton, ce părea mai de grabă ficţiune decât realitate. Ei n-ar fi fost în stare să spună dacă îi uimea mai mult acest capriciu al naturii ori clarviziunea şi

energia celei ce ştiuse să tragă atâtea foloase de pe urma lui. Şi încă nu ajunseseră la capătul surprizelor.

— În faţa unei asemenea descoperiri, continuă Edith, m-am ocupat fără întârziere de consolidarea dreptului de exploatare. Un claim a fost înregistrat pe numele domnului Raddle, altul pe numele domnului Skim, celelalte pe numele verişoarei mele, al lui Lorique şi al meu. N-aş îndrăzni să afirm că pentru a obţine aceste concesiuni, cele mai multe în lipsa titularilor, n-am fost silită să comit câteva... abateri. Dar principalul e că am izbutit.

— De bună seamă! încuviinţă Ben Raddle.

— Nu mai e cazul să adaug că nici o clipă n-am uitat adevărata situaţie. Aceste claim-uri au putut fi puse în exploatare numai datorită capitalului domnului Summy Skim şi al domnului Ben Raddle. Prin urmare, lor le aparţin. Eu nu m-am socotit niciodată decât mandatara lor şi am procedat în consecinţă. Astăzi, totul e în ordine. Am primit şi ultimul act pentru claim-ul aflat pe teritoriul american.

În timp ce vorbea, Edith se îndreptase spre cufărul aşezat într-un colţ al încăperii. Scoase din el un teanc de hârtii.

— Iată titlurile de proprietate şi iată declaraţiile semnate de mine şi de Lorique, prin care ne angajăm să nu ridicăm nici un fel de pretenţii faţă de adevăraţii proprietari. Nu lipseşte decât declaraţia Janei, dar sunt încredinţată că nici ea nu se va împotrivi să v-o dea.

Drept orice răspuns, Jane îşi îmbrăţişa verişoara. Ben Raddle era de-a dreptul copleşit de admiraţie în faţa priceperii ei. «Uluitor! E uluitor!» repeta el ca pentru sine.

Edith se ridică.

— Acum, dacă vreţi să vă luaţi în primire proprietatea, eu vă voi servi drept călăuză, şi cu acest prilej domnul Raddle va putea să-l salute pe Lorique.

Ieşiră din căsuţă şi străbătură exploatarea în lung şi-n lat. Peste tot domnea o activitate bine orânduită, în faţa căreia inginerul se arătă mai impresionat decât de realizările diplomatice despre care i se povestise. Totul mergea cu regularitatea unui cronometru.

La fiecare capăt al fâşiei de pământ aurifer, unul pe teritoriul canadian, celălalt dincolo de frontiera alaskiană, se aflau câte două rockere în acţiune,

alimentate de o mică pompă cu aburi, aşezată în apropierea noului mal al râului, chiar în partea din mijloc a terenului, acolo unde se concentraseră cei mai mulţi dintre muncitori, lucrând cu sitele şi talerele.

— Pompa asta nu m-a costat nimic, explică Edith. După retragerea apelor, am găsit-o în vechea albie a râului. Presupun că a aparţinut vreunui claim situat în amonte, care a fost părăsit în momentul inundaţiilor de anul trecut. Ca prin minune, nu avea absolut nimic stricat. A fost de ajuns s-o curăţăm, s-o instalăm şi să facem rost de cărbuni,
ceea ce, în paranteză fie zis, n-a fost deloc uşor.

Ben Raddle nu se mai putu stăpîni.

— În sfârşit, strigă el, spuneţi-mi cine a condus toate astea, cine a organizat lucrările şi a montat instalaţiile?

— Eu, domnule Raddle, cu ajutorul lui Lorique, răspunse Edith, pe un ton nici prea mândru, dar nici prea modest.

— Dumneavoastră! exclamă inginerul, care, începând din clipa aceasta, păru adâncit în gânduri.

Edith îşi urma explicaţiile. Îi însoţi pe prietenii ei până la ultima concesiune, aflată pe teritoriul alaskian şi înregistrată pe numele lui Lorique. Pe claim-ul al cărui proprietar oficial era, îl întâlniră şi pe şeful de echipă, care păru foarte mişcat de întâlnirea cu Ben Raddle. Fiind, cu siguranţă, prea absorbit de gândurile sale, acesta răspunse cam indiferent manifestărilor de prietenie ale credinciosului slujitor.

Grupul se întoarse împreună cu şeful de echipă spre centrul exploatării.

— Asta e porţiunea cea mai bogată, le explică Edith.

— Unde extragem în permanenţă talere valorând o mie de dolari! adăugă cu mândrie şeful de echipă.

După ce priviră la câteva spălări, care dădură într-adevăr rezultatul acesta, porniră din nou spre căsuţă.

Când să treacă pragul, izbit parcă de un gând neaşteptat, Ben Raddle o opri pe Edith cu un gest.

— Nu spuneaţi adineauri că aţi plecat din Dawson pe 25 iulie ?

— Într-adevăr, răspunse Edith.

— Deci, la ce dată a avut loc schimbarea albiei lui Forty Miles Creek?

— Pe 23 iulie.

— Eram sigur! strigă Ben Raddle. Toată bogăţia asta o

datorăm numai vulcanului nostru!

— Care vulcan? întrebă uimită Edith.

Ben Raddle îi istorisi atunci aventurile prin care trecuseră cei plecaţi în căutarea lui Golden Mount. Când îşi sfârşi povestirea, nimeni nu se mai îndoia că erupţia provocată cu atâta îndrăzneală ar sta la baza spectaculoaselor răsturnări petrecute în această parte din ţinutul Klondike. Era limpede pentru toţi că mişcările tectonice
se propagaseră treptat, pricinuind o succesiune de ridicături şi de depresiuni simetrice.

Pe o întindere de sute de kilometri, crevasa cea lungă arăta direcţia urmată de aceste mişcări ce ajunseseră până aici. În locul acesta, şubrezit de frământările din trecut, ele îşi pierduseră intensitatea, înălţând doar cu doi metri o fâşie de pământ de vreo cincizeci de metri lăţime pe un kilometru lungime, ridicarea fiind compensată printr-o coborâre corespunzătoare a fostelor claim-uri de pe malul drept.

Jane Edgerton se arătă deosebit de încântată de aceste concluzii, potrivite cu felul ei de a vedea lucrurile. Nu, munca nu rămâne nici odată nerăsplătită, şi călătoria lor însemna o dovadă în plus. În timp ce ei credeau că toată lupta le-a fost zadarnică, la sute de kilometri depărtare strădaniile lor produseseră urmări neaşteptate, pregătindu-le o întoarcere triumfală.

Edith domoli cu un zâmbet entuziasmul verişoarei sale, adăugind că mai aveau de cercetat registrele contabile ale exploatării.

După ce intrară cu toţii în casă, ea îşi deschise registrele, dând nişte lămuriri care-l umplură de admiraţie pe Ben Raddle. Pentru stabilirea preţului de cost şi a cheltuielilor, pentru supravegherea intrărilor şi ieşirilor de aur, pentru a se apăra împotriva furtului, într-o ramură în care asemenea accidente se pot întâmpla oricând, ea inventase, sprijinindu-se pe ordine şi bun-simţ, nişte metode foarte simple dar
foarte precise, care nu îngăduiau nici greşeală, nici înşelătorie.

— Începând din dimineaţa aceasta, eu mi-am isprăvit munca, spuse ea, ca încheiere. Dacă n-aţi fi sosit dumneavoastră, aveam de gând să mă întorc la Dawson, luând cu mine o copie a registrelor. Lorique ar fi rămas aici şi ar fi continuat să conducă până la iarnă

exploatarea, fiindcă, după cum vedeţi, ea poate fi supravegheată şi de la distanţă.

La auzul acestor cuvinte, Ben Raddle părăsi încăperea. Simţea că se sufocă. Fetiţa asta îi dădea o lecţie. Lui nu-i mai lăsase nimic de făcut. Totul era pus la punct, mai bine decât ar fi făcut-o el însuşi.

Neliniştit, Summy Skim ieşi după vărul său. De ce plecase Ben, aşa, deodată? I se făcuse cumva rău?

Nu, Ben Raddle nu era bolnav. Cu ochii aţintiţi spre orizont, el trăgea cu putere aer în piept, de parcă ar fi vrut să-şi revină după o zguduitură puternică.

— În sfârşit, Ben, îi spuse Summy apropiindu-se de el, iată că ţi-ai ajuns scopul şi cred că eşti mulţumit. Ai să poţi vântura milioane! Cu atât mai mult, cu cât, se înţelege de la sine că ţi le las şi pe ale mele, fiindcă mie nu-mi pasă de ele nici atât!...

Şi Summy îşi plesni unghia de dinţii lui puternici. Ben Raddle apucă braţul vărului său.

— Ce părere ai, Summy, de domnişoara Edith ? îl întrebă el cu glas tainic.

— E încântătoare, de-a dreptul încântătoare, răspunse cu căldură Summy.

— Nu-i aşa?... E puţin zis încântătoare. Fata asta e o minune, Summy, o adevărată minune! spuse Ben Raddle cu un aer visător.

XVII
ÎNCHEIEREA SOCOTELILOR

După o scurtă şedere la noul claim 129, cei doi veri şi cele două
verişoare s-au întors la Dawson City, lăsându-l pe Lorique la conducerea exploatării. Căzuseră la o învoială. El va conduce claim-ul până la secătuirea metalului preţios, ceea ce de altfel nu era de prevăzut, şi va trimite socotelile în fiecare săptămână la Montreal, unde Summy Skim şi Ben Raddle erau grăbiţi să se întoarcă.

Se înţelege de la sine că şeful de echipă va fi cointeresat în beneficiile ce se vor realiza. În privinţa asta, lăsase totul pe seama patronilor săi, a căror cinste şi spirit de dreptate îi erau binecunoscute. În ziua îndepărtată, când zăcămintele de pe Forty Miles Creek vor fi secătuite, Lorique va fi şi el un om bogat, în stare

să organizeze o exploatare pe cont propriu, ori să-şi găsească un binemeritat loc de odihnă, sub
un cer mai îndurător.

Cu siguranţă, cei patru călători au stat cam înghesuiţi în trăsura care-i purta spre Dawson, dar nimănui nu i-a trecut prin gând să se plângă. Cu nervii zdruncinaţi de pe urma acestui şir de emoţii fericite, se arătară toţi foarte veseli. Chiar şi Edith se dezbărase de atitudinea ei puţin cam rece.

Când cei doi veri se interesară pe drum de planurile de viitor ale fetelor, ele şi le dezvăluiră, fiecare pe al său. Era foarte simplu. De vreme ce soarta nu răsplătise strădaniile Janei, situaţia lor rămânea neschimbată. Aceasta va continua să prospecteze, în timp ce verişoara ei se va întoarce la spital.

Fără a-şi arăta într-alt fel revolta, Ben Raddle şi Summy Skim se mulţumiră să le întrebe pe fete dacă îi luau drept nişte monştri de nerecunoştinţa, şi discuţia se opri aici.

În seara aceasta, lucrurile urmau să fie lămurite. La cererea lui Ben Raddle, se adunară cu toţii într-un salon, în care acesta ceruse să fie lăsaţi singuri.

Inginerul intră direct în miezul problemei.

— Pe ordinea de zi avem încheierea socotelilor, spuse el deschizînd şedinţa.

Summy căscă.

— O să fie tare plictisitor!... observă el. De altfel, eu ţi-am mai spus-o, Ben, nesăţiosule, pune pentru mine zero şi ia tu restul!

— Dacă începem cu astfel de glume, răspunse Ben cu asprime, n-o să isprăvim niciodată. Să fim serioşi, Summy, te rog!

— Să fim deci serioşi! încuviinţă Summy suspinând. Dar ce de timp pierdut, pe care l-am putea folosi mai bine!

Ben Raddle continuă:

— În primul rând, trebuie să ţinem seama că exploatarea de pe Forty Miles Creek este o urmare, ce-i drept indirectă, dar în orice caz o urmare a descoperirii lui Golden Mount.

— De acord! încuviinţară cei trei interlocutori ai săi.

— Aşadar, angajamentele luate cu prilejul acestei călătorii rămân în picioare, şi în primul rând cel care o priveşte pe mama lui Jacques Ledun. Vă gândiţi ce sumă

ar fi drept să-i repartizăm?

— Un sfert?... propuse Jane Edgerton.

— Sau chiar patru sferturi, supralicita Summy. în ceea ce mă priveşte, nu văd nici o piedică.

Ben Raddle înălţă din umeri.

— Mi se pare că ar fi mai potrivit să-i asigurăm o rentă, sugeră Edith, cu glasul ei potolit.

— Domnişoara Edith are ca întotdeauna dreptate, spuse inginerul. Vom adopta deci principiul unei rente, a cărei mărime o vom stabili mai târziu, dar care se înţelege că va fi substanţială.

Aprobară în unanimitate.

— În plus, va trebui să-i răsplătim cu dărnicie pe Lorique, pe Cercetaş şi pe toţi oamenii care au făcut parte din expediţia noastră.

— Aşa e! confirmară într-un glas cele două verişoare.

— Restul, potrivit învoielii noastre cu domnişoara Jane, îl vom împărţi în două părţi egale. Una pentru dânsa, cealaltă pentru mine. Nu-mi închipui că domnişoara Jane nu va împărţi, la rându-i, cu verişoara sa, căreia îi datorăm claim-ul 129, iar eu voi împărţi cu Summy, în ciuda aerelor lui de dezgust.

— Împărţeala dumneavoastră nu-i dreaptă, se împotrivi Jane. De vreme ce vreţi să împărţiţi cu noi, fără ca nimic să vă silească, trebuie cel puţin să ţineţi seama de toate învoielile. Aţi uitat că un contract mai vechi vă dădea dreptul la zece la sută asupra beneficiilor mele din Klondike.

— Întocmai, recunoscu Ben Raddle, cu un aer serios. Luă un creion şi hârtie.

— Acum să calculăm. Aşadar, spuneam că am dreptul la o zecime din jumătatea dumneavoastră, adică la două zecimi din întreg, ceea ce face un total de unsprezece douăzecimi pentru mine şi nouă douăzecimi pentru dumneavoastră.

— Dacă socotesc eu bine, se băgă în vorbă Summy, cu aerul cel mai serios din lume, rezultă că partea domnişoarei Edith va fi de şapte cincimi din trei sferturi din treizeci şi opt de optzeci şi nouă de zecimi... Iar partea mea o veţi afla împărţind înălţimea lui Golden Mount la raza cercului polar şi înmulţind totul cu vârsta Cercetaşului. Se va
obţine astfel o ecuaţie exponenţială, din care se va extrage rădăcina pătrată, şi care, supusă analizei

algebrice şi calcului integral sau diferenţial, la alegere...

— Glumele astea sunt de prost-gust, rosti tăios Ben Raddle, în timp ce fetele râdeau în hohote.

— Ce harababură! suspină Summy Skim, care merse şi se aşeză în cel mai îndepărtat colţ, vădind o totală nepăsare.

Ben Raddle îl urmări cu o privire furioasă, înălţă din nou din umeri, apoi continuă:

— Or, întrucât contul nostru la Transportation Trading Company se ridică la...

Jane Edgerton îl întrerupse:

— La urma urmelor, la ce bun toate socotelile astea, domnule Raddle? zise ea cu tonul cel mai firesc din lume.

— Totuşi...

— Da, la ce bun?... De vreme ce tot o să mă căsătoresc. Sprijinindu-se de braţele fotoliului în care stătea tolănit, Summy

Skim se ridică dintr-un salt şi scoase un adevărat răcnet.

— Cu cine? strigă el cu glasul sugrumat.

Încordat, cu chipul răvăşit, cu pumnii încleştaţi, semăna cu un animal sălbatic, gata să sară.

Fiindcă nu mai puteau rezista la această scenă hazlie, prietenii lui se porniră pe un râs nestăvilit.

Dar lui Summy nu-i ardea de râs. Îşi descoperise acum taina propriei sale inimi şi se simţea uluit. Se îndrăgostise; el, celibatarul nărăvit, atât de fericit de libertatea lui, o iubea la nebunie, de multă vreme, dintotdeauna, de când o zărise pentru prima dată pe puntea vaporului Foot Baal, pe această fetiţă, care râdea acolo de se prăpădea. Datorită ei şi pentru ea răbdase cu atâta uşurinţă un exil fără rost în aceste
ţinuturi neobişnuite. Fiindcă nu o putuse convinge să plece din Klondike, se condamnase să trăiască şi el aici, pentru a fi lângă ea. Şi iat-o acum spunând liniştită că se mărită! Desigur, cu Ben Raddle, mai tânăr şi mai seducător decât nefericitul lui văr. Dacă va fi aşa, Summy Skim va şti să se dea la o parte... dar cât va suferi!

— Cu cine ? repetă el cu glas atât de îndurerat, încât râsul Janei conteni.

— Cu dumneata, domnule Skim, spuse ea. Asta se-nţelege de la sine. Aşa că la ce bun să...?

Dar n-a mai apucat să-şi sfârşească vorba.

Summy se repezise la ea. O ridicase ca pe un fulg în braţele lui vânjoase şi se-nvârtea cu ea prin încăpere, îmbrăţişând-o cu neţărmurită dragoste. Degeaba se zbătea Jane ca să scape. Beat de fericire, Summy nici nu-i simţea loviturile. Abia când se prăbuşi într-un fotoliu, cu răsuflarea tăiată, se resemna să lase fata în pace.

— Nebun ce eşti! îi zise Jane, mai în glumă, mai în serios, potrivindu-şi părul ciufulit.

Părând că nu-l bagă în seamă pe Ben, care privea tăcut la Edith, şi nici pe verişoara sa, ai cărei ochi priveau cu încăpăţânare duşumeaua, Jane îşi reîncepu fraza, întreruptă de izbucnirea lui Summy.

— Ce rost are să mai întrebi ceea ce este dinainte ştiut? E tot atât de limpede că eu mă căsătoresc cu dumneata, domnule Skim, pe cât de limpede este că domnul Raddle se va însura cu verişoara mea.

Edith clipi uşor.

— Miss Edith, sunteţi de acord cu cele afirmate de verişoara dumneavoastră? întrebă Ben Raddle cu glasul uşor tremurat.

Drept răspuns, tânăra îi dărui o privire luminoasă şi-i întinse mâna.

Bucuria lui Summy Skim era nemărginită. Tumultuos, fără astâmpăr, ciocnind şi răsturnând mobilele ce-i stăteau în cale, începu să străbată încăperea în toate direcţiile.

— Ce stăm cu mâinile în sân ? întrebă el. Dacă tot ne-am hotărât, de ce să mai pierdem un timp preţios ? Să trecem la fapte, ce naiba, să trecem la fapte!

Mult le-a trebuit până să-l lămurească, în sfârşit, că o căsătorie, mai bine zis două, nu se pot înfăptui în miez de noapte, şi nu izbutiră să-l potolească decât făgăduindu-i că timpul necesar se va reduce la minimum.

Într-adevăr, grăbiră astfel lucrurile încât după câteva zile cele două căsătorii se oficiară în Catedrala din Dawson. A fost o ceremonie frumoasă. Aventurile celor două perechi îi făcuseră celebri. Toată populaţia, ce-i drept cam rară în acest anotimp, datorită exploatării zăcămintelor aurifere, se oprea în loc la trecerea cortegiului. Frumuseţea izbitoare a Janei, gingăşia mândră a Edithei, chipul energic al

lui Ben Raddle şi statura impunătoare a lui Summy Skim făcură obiectul admiraţiei unui numeros public. În preajma lor se aflau toţi cei cu care împărţiseră necazurile şi bucuriile — Lorique, Cercetaşul şi întreg personalul expediţiei de la Golden Mount. Edith mergea la braţul doctorului Pilcox, mai vesel şi mai rotofei ca oricând, iar

Jane era însoţită la altar de uriaşul Patrick, strălucind ca soarele în măreţia straielor lui noi. Jane hotărâse să fie astfel, şi irlandezul se ţinea tare mândru de cinstea ce i-o făcea tânăra lui stăpână, dar pe care se încăpăţâna copilăreşte s-o numească tot «domnul Jean», în ciuda rochiei ei albe şi a buchetului de flori de portocal.

— Dă-mi braţul, Patrick.

— Da, domnule Jean.

— Fii atent,Patrick, mă calci pe rochie.

— Da, domnule Jean.

Nu se lăsa deloc. Jane râdea din toată inima.

Noii căsătoriţi părăsiră oraşul Dawson chiar în seara cununiei, cu unul din vapoarele ce coborau pe Yukon. Lorique şi Cercetaşul îi salutară de pe ţărm. Primul avea să plece chiar a doua zi, să reia conducerea claim-urilor. În ce-l priveşte pe Cercetaş, acesta urma să se întoarcă la Skagway, prin regiunea lacurilor, luându-şi cu el şi personalul; dar dacă va mai continua în viitor meseria de călăuză, n-o va face decât din plăcere. Acum că se îmbogăţise de pe urma prospectării, Cercetaşul era silit să recunoască şi părţile ei bune.

Alte două personaje din această povestire coborau pe Yukon. împreună cu tinerii căsătoriţi, îndreptându-se tot spre Montreal. În ultima clipă, Neluto izbutise să ia o hotărâre: aceea de a nu părăsi niciodată un vânător atât de iscusit ca Summy Skim. Cât despre Patrick, pe el doar moartea l-ar fi putut despărţi de «domnul Jean».

Încetul cu încetul, uralele celor de pe mal se pierdură în depărtare, luminile din Dawson se făcură tot mai mici, se stinseră, iar în jurul marelui vapor, ce-şi slobozea fără-ncetare suflarea lui puternică, se lăsă întunericul. Era o vreme minunată, cu cer spuzit de stele, şi o temperatură blândă, rar întâlnită în acest anotimp.

Summy Skim adusese patru fotolii la pupa vasului, şi gustau în tihnă farmecul nopţii.

Curând, însă, Ben Raddle rupse această linişte plăcută. Nu-i stătea în puteri să-şi împiedice mintea să

lucreze şi, încă de pe acum, făurea noi planuri. Bizuindu-se pe o avere uriaşă, de acum înainte va putea întreprinde orice. Se lăsa astfel purtat de vise, pe care le rostea cu voce tare. Să acţionezi, să creezi, să produci...

Jane asculta cu nesaţ, încurajând planurile neînfrânatului visător, încet, încet îşi apropiară mai întâi scaunele, apoi, sătui de atâta nemişcare, se ridicară în aceeaşi clipă şi se duseră împreună să se sprijine de balustradă, el uitând de soţie, ea uitând de soţ. Summy oftă.

Încetul cu încetul, luminile din Dawson se făcură tot mai mici...

— Uite-i cum s-au pornit amândoi! îi spuse el lui Edith.
— Pe cei ce ni-s dragi, trebuie să-i luăm aşa cum sunt, răspunse mica şi înţeleaptă soţie.
— Poate că ai dreptate, Edith, răspunse Summy, nu tocmai convins. Hotărât lucru, era tare necăjit. Un oftat şi mai adânc decât primul îi umflă din nou pieptul.
— Da, iată-i porniţi, adăugă el. Dar unde vor ajunge astfel ? Edith ridică, apoi lăsă să-i cadă mâna, acceptând parcă prin gestul ei viitorul, oricum ar fi.
— Îl cunosc eu pe Ben al meu, continuă Summy. Nici nu vor trece opt zile, după întoarcerea la Montreal, că-l va apuca din nou dorul de aventură. O să vrea iar să plece şi tare mi-e teamă că are s-o atragă şi pe verişoara dumitale, care nici ea nu prea e înclinată să privească viaţa aşa cum se cuvine.
— Chiar dacă vor pleca, până la urmă tot se vor întoarce. Noi îi vom aştepta acasă.
— Asta nu-i deloc vesel, Edith dragă.
— Dar e folositor, Summy. În timp ce ei vor străbate lumea, noi le vom păzi casa.
Summy mai scoase un ultim oftat.
— Şi le vom creşte copiii, spuse el, fără să-şi dea seama cât de caraghios suna răspunsul şi ce minunată dăruire de sine exprima el.

XVIII
ÎN MINUNATUL GREEN VALLEY

E vară. Pe azurul cerului, nici un nor. Soarele amiezii îşi revarsă din plin arşiţa peste câmpie.
Cu cizmele în picioare, Summy Skim, care s-a întors cu Neluto de la vânătoare, fumează liniştit sub copacii umbroşi din faţa casei de la Green Valley. La picioarele lui, trei copilaşi — de trei, de cinci şi de şase ani — se joacă sub supravegherea unei guvernante, a cărei înfăţişare îţi inspiră deplină încredere. Guvernanta aceasta nu măsoară mai puţin de şase picioare şi are o barbă căruntă, de care s-ar ruşina
până şi un salahor. Ea răspunde, de altfel, la numele de Patrick Richardson, care s-a transformat cu timpul în doică fără lapte, datorită încrederii pe care «domnul Jean» o avea în el.
Cu toate că a mai îmbătrânit, Patrick a rămas tot atât de puternic; numai că nu-şi mai foloseşte acum puterea

în luptele cu urşii, ci o dăruieşte în întregime copiilor lui Summy şi ai Janei. Uriaşul nu mai poate fi văzut fără cei trei puşti, unul căţărat pe umăr, altul aşezat în palma mâinii, ca într-un fotoliu, având degetul mare drept spătar, iar ce-l de-al treilea cuibărit uneori în buzunar, căci Patrick şi-a cusut singur la haină nişte buzunare în acest scop. Năzdrăvanii se urcă pe el ca pe munte, îl frământă cu picioarele, îl trag de barbă, de păr, sau îi vâră degetele în ochi. Patrick se lasă în voia lor cu un aer fericit. Grozavă jucărie mai e pentru micuţi acest Patrick Richardson!

În curând vor suna cele douăsprezece bătăi ale amiezii, când iată că o tânără femeie soseşte în trapul întins al unui cal. Summy se ridică de pe scaun şi aleargă s-o ajute pe călăreaţă, strângând-o în braţele lui vânjoase, ca odinioară, în salonul de la Northern Hotel. Nu-i lipseşte mult ca să înceapă să danseze ca atunci. Numai că Summy Skim nu prea mai dansează de când a început — o spunem în şoaptă — să se cam îngraşe. Cât despre Jane Edgerton, ea nu s-a schimbat deloc devenind Jane Skim. E la fel de mititică şi firavă, la fel de drăgălaşă.

— La masă! strigă Summy voios.

Îndată, cei trei copii îl iau pe Patrick cu asalt. Cel mare i se aşează pe umăr, al doilea în căuşul palmei, iar prâslea în fundul buzunarului.

— Au fost cuminţi, Patrick? întreabă Jane.

— Foarte cuminţi, domnule Jean, răspunde irlandezul. Tocmai când să intre în casă, în prag se iveşte o altă femeie tânără.

Aceasta e blondă. La urma urmelor, de ce Edith Raddle n-ar fi tot blondă cum era şi Edith Edgerton? Edith mai ţine în mână unealta ei de lucru, condeiul pe care se pricepe atât de bine să-l folosească.

— Ben n-a venit ? întreabă Jane.

— Nu, răspunde Edith. Nu se va întoarce înainte de ora trei. Intră împreună în casă. Se aşează în jurul mesei. În locuinţă, ca şi pe afară, totul păstrează simplitatea de odinioară. Doar că s-a adăugat o aripă la vechea clădire, pentru a-i adăposti pe noii locatari.

În timp ce iau masa, discută între ei. Cuvintele lor sunt calme şi prieteneşti. Ziua aceasta nu are nimic deosebit. Face parte din lungul şir al zilelor tihnite, asemănătoare între ele, care continuă să se desfăşoare

ca verigile unui lanţ.

Fericirea pluteşte peste casa liniştită.

De la peripeţiile cu Vulcanul de Aur şi întoarcerea la Montreal, anii au trecut fără ca cele două iubiri, născute sub cerul îngheţat din Klondike, să pălească. Jane şi Summy, Edith şi Ben nu alcătuiesc decât o singură fiinţă, şi fiecare dintre ei simt cum le bat în piept patru inimi.

Temerile lui Summy nu s-au adeverit. Ajutat de Edith, el a izbutit să canalizeze cu mult tact nevoia de activitate a soţiei sale. Astăzi lucrurile sunt bine orânduite, iar el şi-a recăpătat încrederea într-o legătură pe care venirea pe lume a copiilor a întărit-o şi mai mult.

Ben Raddle e un om fericit.

Dar omul fericit nu e niciodată acasă, şi acesta e singurul punct întunecat din viaţa lui Summy. Tot alergând peste munţi şi văi, el apare şi dispare ca un fulger. În trecere, îşi îmbrăţişează cu căldură soţia, care-l primeşte cu zâmbetul pe buze şi-l lasă să plece fără nici o împotrivire. Cu calmul ei obişnuit, Edith îşi aşteaptă ceasul, care,
după semne de netăgăduit, trebuie să se apropie.

Summy Skim e mai puţin răbdător şi nu se sfieşte să-l copleşească pe Ben Raddle cu cele mai aprige învinuiri. Acesta îl lasă mai întâi să se reverse, apoi se înfurie, punând astfel capăt predicilor.

După ce pleacă vărul său într-un nou turneu, Summy este primul care încearcă să-i ia apărarea.

— Nu trebuie să-i porţi pică bietului Ben că e mereu gata de erupţie, obişnuieşte el să-i spună Edithei. În definitiv, când în viaţa ta a existat un vulcan, rămâi totdeauna cu ceva urme.

CUPRINS

Partea întâi

I UN «UNCHI DIN AMERICA» ....
II SUMMY SKIM PORNEŞTE, ÎMPOTRIVA VOINŢEI LUI, PE
CALEA AVENTURII....................
III LA DRUM ....
IV O VECINĂTATE SUPĂRĂTOARE.............
V LA BORDUL LUI FOOT BALL...............
VI JANE EDGERTON AND Co...............
VII MUNTELE CHILKOOT..................
VIII SPRE NORD.......................
IX KLONDIKE........................
X ŞOVĂIELILE UNUI MERIDIAN.............
XI DE LA DAWSON CITY LA

FRONTIERĂ .....
XII ÎNCEPUTURILE UNEI PROSPECTOARE..........
XIII CLAIM-UL 129.......................
XIV EXPLOATAREA CLAIM-VUil...............
XV NOAPTEA DE 5 SPRE 6 AUGUST.............

Partea a doua

I O IARNĂ ÎN KLONDIKE.................
II VULCANUL DE AUR..................
III SUMMY SKIM NU PORNEŞTE DELOC PE DRUMUL SPRE MONTREAL...................
IV CIRCLE CITY.......................
V O LECŢIE DE BOX....................
VI SE AJUNGE LA ŢINTĂ..................
VII O COMPLICAŢIE NEPREVĂZUTĂ.............
VIII BEN RADDLE INTERVINE................
IX O VÎNĂTOARE DE ELANI................
X DEŞERTUL E MAI POPULAT DECÎT S-AR CUVENI
XI ÎNAINTEA BĂTĂLIEI..................
XII ASEDIAŢI.........................
XIII SCUTUL LUI PATRICK..................
XIV SE PROVOACĂ EXPLOZIA................
XV JANE EDGERTON, SUMMY SKIM SI BEN RADDLE NU MAI PRICEP NIMIC.....................
XVI EX ABYSSO RESURGIT..................
XVII ÎNCHEIEREA SOCOTELILOR ....
XVIII ÎN MINUNATUL GREEN VALLEY.............

JULES VERNE

1. O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI
2. OCOLUL PĂMÎNTULUI ÎN OPTZECI DE ZILE
3. CINCI SĂPTĂMÎNI ÎN BALON
4. STEAUA SUDULUI
5. CĂPITANUL HATTERAS
6. ŞCOALA ROBINSONILOR. RAZA VERDE
7. DOCTORUL OX
8. DOI ANI DE VACANTĂ
9. UN BILET DE LOTERIE. FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII
10. UIMITOAREA AVENTURĂ A MISIUNII BARSAC
11. CELE 500 MILIOANE ALE BEGUMEI. ŞARPELE DE MARE
12. VULCANUL DE AUR
13. 20 000 DE LEGHE SUB MĂRI
14. DE LA PĂMÎNT LA LUNĂ. ÎN JURUL LUMII
15. UIMITOARELE PERIPEŢII ALE JUPÎNULUI ANTIFER
16. INSULA CU ELICE
17. BURSE DE CĂLĂTORIE
18. CASA CU ABURI
19. INDIILE NEGRE. GOANA DUPĂ METEOR
20. INSULA MISTERIOASĂ (voL. I)
21. INSULA MISTERIOASĂ (voL. II)
22. MINUNATUL ORINOCO
23. CASTELUL DIN CARPAŢI. ÎNTÎMPLĂRI NEOBIŞNUITE
24. ŢINUTUL BLĂNURILOR (voL. I)
25. ŢINUTUL BLĂNURILOR (voL. II)
26. CĂPITAN LA CINCISPREZECE ANI
27. 800 LEGHE PE AMAZON
28. COPIII CĂPITANULUI GRANT (voL. I)
29. COPIII CĂPITANULUI GRANT (voL. II)
30. TESTAMENTUL UNUI EXCENTRIC
31. ROBUR CUCERITORUL. STĂPÎNUL LUMII
32. CLOVIS DARDENTOR. SECRETUL LUI WILHELM STORITZ
33. AGENJIA THOMPSON
34. HECTOR SERVADAC
35. UN ORAŞ PLUTITOR. SPĂRGĂTORII BLOCADEI. INVAZIA MĂRII
36. PILOTUL DE PE DUNĂRE
37. SATUL AERIAN. ÎNCHIPUIRILE LUI JEAN MARIE CABIDOULIN
38. PRICHINDEL
39. CESAR CASCABEL
40. CLAUDIUS BOMBARNAC. KERABAN ÎNCĂPĂŢÎNATUL

EDITURA ION CREANGĂ

Proiectul RI - Jules Verne 2010